

# Giới thiệu Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá

**Thể loại:** ngôn tình, sắc hiệp, tiểu thuyết 18+,

Nội dung có nhiều màn thịt nóng bỏng cho các độc giả, nhớ chuẩn bị khăn giấy trước, cuộc sống giữa con trai cùng mẹ kế của mình.

Trích đoạn ngắn:

Tô Mỹ Phụng ở trong nước coi cái quần bơi ra, "Tiểu Thiên, Tô đi cho người làm một lần nam nhân chân chính, đến đây đi!"

Diệp Thiên đã theo Tào Nghiên trên người đã làm một hồi nam nhân chân chính rồi, chỉ có điều còn không có làm có, cho nên không ngại lại từ Tô Mỹ Phụng trên người làm một lần, Diệp Thiên đem quần bơi xuống kéo đến đầu gối, lại để cho Tô Mỹ Phụng xoay người sang chỗ khác, từ phía sau dán lên tuyết trắng mỡm lớn của nàng đã tìm ra được thần bí hang động kia.

Diệp Thiên một tay ôm lấy vòng eo nhỏ mềm mại Tô Mỹ Phụng, một tay vuốt ve trước ngực nàng, còn không có tiến vào Tô Mỹ Phụng cũng đã lâng lâng rồi, từ từ nhắm hai mắt nói: "Tiểu Thiên, người cái này tiểu phiến tử, Tô đi không tin người không có làm qua nữ nhân, thủ pháp quen thuộc như vậy tuyệt không có khả năng không có làm qua!"

"Tô đi, ta đó là theo trên TV học đây này, thích không?"

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 1: Anh hùng cứu mỹ nhân

Sân bay Kiều Hồng, thành phố Minh Châu, một máy bay chở khách A380 khởi hành từ Seattle, Mỹ đến thành phố Minh Châu vừa chạm bánh xuống đất, thân máy bay cực lớn trượt dài trên đường băng, tốc độ càng lúc càng chậm, bảy tám phút sau máy bay rốt cục cũng vững vàng dừng lại tại hàng thứ 2 của sân bay. Cửa khoang máy bay mở ra, dẫn đầu ra khỏi cabin là một người đàn ông trẻ tuổi, mắt đen, tóc đen, mặc một bộ trang phục phương đông truyền thống, người đàn ông trẻ tuổi này mang theo kính râm, tuy không thấy rõ bộ dáng, nhưng qua hình ảnh phản chiếu từ bánh phụ (có lẽ là ám chỉ bánh xe của những chiếc xe đón người thân bên đường) thì hẳn là một mỹ nam đủ sức làm một thần tượng.

Bộ pháp của hắn vững vàng, trên người có các đường cong cơ bắp hiện lên rõ ràng, xem ra hẳn người có công phu.

Ra khỏi sân bay, Diệp Thiên mang theo chiếc vali xách tay ngăn cản một chiếc xe taxi, hắn lại để cho lái xe trực tiếp đi hướng nam thành phố Minh Châu, khu vực ngoại ô có nghĩa trang công cộng Vạn Tùng. Một tuần trước, hắn đã nhận được tin tức cha hắn bệnh tình nguy kịch, không nghĩ tới tạo hóa trên người, lúc ấy hắn đang chấp hành nhiệm vụ ám sát trùm ma túy lớn tại rừng rậm Amazon. Diệp Thiên vô luận từ trước tới giờ có nhận nhiệm vụ có độ khó cao cỡ nào cũng chưa từng đề lộ tay qua.

Nhưng mà, lúc này lại là lần đầu tiên hắn từ bỏ một nhiệm vụ, vội vã chạy về trong nước muốn gặp mặt bố mình lần cuối cùng, đáng tiếc thay là chậm một bước, ngay sau hôm hắn thu được tin tức này thì cha hắn bởi vì bệnh tình quá nặng cộng thêm các biện pháp cứu chữa không có hiệu quả mà từ vong!

Diệp Thiên từ năm mười tám tuổi rời nhà trốn đi đến nay đã suốt bốn năm rồi, bốn năm đó chưa bao giờ liên hệ với người trong nhà, nguyên nhân là bởi vì cha năm đó cố chấp làm hại chết em gái hắn, khi đó Diệp Thiên không cách nào lý giải, càng không có cách nào tha thứ cho cha, cho nên rời nhà trốn đi nước ngoài.

Đi vào nghĩa trang công cộng, sau khi Diệp Thiên thanh toán tiền xe, tự mang theo vali xách tay lên núi, Diệp Thiên đã tìm được mộ bia cha hắn, ngay bên cạnh mộ của con gái (em gái đối với Diệp Thiên).

Diệp Thiên mở rương hành lý ra, bên trong là những vật phẩm dùng trong bái tế mà hắn đã chuẩn bị sẵn từ trước, hương cùng giấy vàng, còn có một chồng chất đầy minh tệ (tiền âm phủ), đốt hết những vật phẩm cúng bái trước mộ cha, cuối cùng, Diệp Thiên mang lên một khóm hoa cúc trắng, dập đầu ba cái, sau đó, Diệp Thiên quỳ trên mặt đất khóc thút thít, "Cha, thực xin lỗi, ta đã tới chậm!". Thương tâm quá đi, Diệp Thiên cảm thấy cái chết của cha khẳng định có kỳ quái, đang tốt lành tại sao lại bị té lâu? Hắn tin tưởng cha của mình không có khả năng tự sát, nếu như cha hắn muốn tự sát theo như lời Diệp Thiên thì cũng là thời điểm em gái hắn qua đời, đó là thời điểm thích hợp để tự sát, cần gì chờ tới bây giờ! "Cha, người yên tâm ta nhất định phải sẽ tra ra chân tướng, thay người rửa sạch oan ức này!" Diệp Thiên nhìn ảnh chụp trên bia mộ cha, thật lâu, hắn mới mang khuôn mặt lạnh lẽo đứng dậy đi ra khỏi vùng núi - nơi có nghĩa địa công cộng

Cha hắn là cô nhi, không có ai thân thích ngoài bằng hữu. Trước đây cha hắn là một bác sĩ, tại bệnh viện cũng kết giao tốt với một vài đồng sự. Diệp Thiên đi vào Bệnh Viện Chợ Rẫy thuộc thành phố Minh Châu - nơi cha hắn từng làm việc, xem có thể không thể nghe ngóng một ít nội tình hay không

Diệp Thiên bảy tám năm trước đã từng tới đây, hiện ở chỗ này, người và vật đã sớm còn như trước, đi vào hành lang bệnh viện, tiểu hộ sĩ ăn mặc trang phục y tá màu phấn hồng nhìn thấy Diệp Thiên, sau nhiều lần dùng cả hai mắt nhìn lên, thầm nghĩ trong lòng, thật là đẹp trai! "Xin chào, xin hỏi bác sĩ

Vương Oánh làm việc tại tầng mấy?" Diệp Thiên nhìn mặt tiểu hộ sĩ hỏi, thế nhưng mà rất nhanh, ánh mắt đã bị bộ ngực sữa no đủ của tiểu hộ sĩ này hấp dẫn, tiểu hộ sĩ tuổi không lớn lắm, mười tám mười chín tuổi, khuôn mặt rất đáng yêu, ăn mặc trang phục y tá đặc biệt có cảm giác. "Anh tìm Vương Oánh giáo sư à, cô ấy... Phòng làm việc của cô ấy tại tầng tám, ra khỏi thang máy quẹo trái gian phòng cuối cùng là được!" Tiểu hộ sĩ thấy Diệp Thiên nhìn chằm chằm ngực mình, xấu hổ thẹn thùng nói. "Tốt, cảm ơn!" Diệp Thiên sau khi nói cảm ơn thừa lúc thang máy đi tới tầng tám mà vào cùng, đi lên mới biết được nguyên lai nơi này là nằm viện bộ, đi vào cửa sau văn phòng điều đầu tiên Diệp Thiên chứng kiến được là cửa ban công đang mở ra, bên trong chỉ có một nữ bác sĩ trẻ tuổi ước chừng hai mươi đang cặm cụi trên bàn công tác ghi lịch khám chữa bệnh, xem nang lúc ghi, lúc ngừng, khi thì nhíu mày, đoán chừng là thực tập sinh "Xin chào, xin hỏi bác sĩ Vương Oánh có ở đây không?" Diệp Thiên gõ cửa hỏi.

Bên trong, nữ thực tập sinh đang chăm chú ghi lịch khám, chữa bệnh lại càng hoảng sợ, vốn định giận dữ, nhưng khi ngẩng đầu nhìn lên, lại nhìn thấy một mỹ nam khiến người ta hít thở không thông, lập tức giận dữ biến mất, cười nói: "Anh tìm Vương chủ nhiệm có chuyện gì sao? Cô ấy hôm nay nghỉ ngơi a!" Chủ nhiệm? Diệp Thiên nhớ đến lúc ấy Vương Oánh a đi vẫn chỉ là chủ trị y sư, không nghĩ tới bây giờ đều thăng là chủ nhiệm y sư rồi!

Diệp Thiên chần chờ một chút rồi nói thêm: "Vậy cô có thể đem số điện thoại của chủ nhiệm Vương Oánh cho tôi được không, tôi thật sự có việc gấp cần làm phiền cô ấy!" Nữ bác sĩ thực tập hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn đáp ứng, còn dặn dò Diệp Thiên không được nói là cô ấy nói cho Diệp Thiên biết. Diệp Thiên vỗ bộ ngực cam đoan rằng mình sẽ không bao giờ nói ra, Diệp Thiên lấy xong được số điện thoại của Vương Oánh a đi, đang chuẩn bị đi xuống lầu, đột nhiên nghe được một tiếng hét lên từ dãy hành lang: "Ah..." Diệp Thiên ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một y tá tuyệt sắc bị một người đàn ông trung niên bắt làm con tin ôm trong ngực, trong tay anh ta cầm một thanh dao gọt trái cây kề sát cổ họng của cô gái, người đàn ông trung niên thần sắc kích động giận dữ hét: "Gọi viện trưởng của các người ra, nhanh đi, các người gọi viện trưởng tới, bằng không thì lão tử giết cô ta! Cái bệnh viện chó má gì, chỉ biết tiền, thu tiền lì xì cũng không để cho con của ta được chữa cho tốt, mỗi ngày bắt ở chỗ này nằm viện, không có ý đức của bác sĩ, Một đám đều không phải là thứ tốt lành!" Đám y tá kia bị dọa cho hoa dung thất sắc, nguyên một đám ngốc trệ đứng tại chỗ không dám nhúc nhích, một ít y tá lớn tuổi trong đó khuyên: "Đồng chí, người làm như vậy cũng không giải quyết được vấn đề, chúng ta làm y tá cũng không dễ dàng gì, anh làm sao mà lại nỡ đi khó xử một người y tá! Có vấn đề gì, tôi có thể giúp anh hướng lãnh đạo bệnh viện phản ánh!" Người đàn ông trung niên kia khinh thường mà nói: "Phản ánh cái rắm, thư phản ánh ta đã viết vài phong, những lần đó không phải đá chìm đáy biển sao, ta muốn thấy lãnh đạo của các người, ngay cả cửa đều vào không được, ta không muốn thương tổn ai, các người tìm lãnh đạo bệnh viện đến, ta thả cho cô ta đi!" Diệp Thiên trong nội tâm thở dài một tiếng, aiz, lại là một người đáng thương bị buộc làm việc bất đắc dĩ. Nhưng bất cóc y tá thì lại là người không đúng! Hắn lặng lẽ đi đến sau lưng người đàn ông trung niên kia, nắm y tá kia chứng kiến Diệp Thiên đi qua, nguyên một đám một hơi thật sâu.

Người đàn ông trung niên tựa hồ đã nhận ra cái gì, vội vàng quay đầu lại, hắn còn chưa kịp chứng kiến gương mặt Diệp Thiên đã bị hắn dùng tay chém vào trên cổ, lập tức ngất đi, dao trong tay rơi xuống đất kêu thành tiếng. Y tá tuyệt sắc bị bắt làm con tin mà không biết có chuyện gì xảy ra bị dọa cho toàn thân mềm nhũn nhưng vẫn cố hướng Diệp Thiên đi qua, Diệp Thiên liền vội vờn tay ra, dùng cánh tay bao quát đem nàng ôm ở trong ngực, bỗng nhiên Diệp Thiên cảm giác mình tay đặt tại một cái bộ vị mềm mại, rất có độ co giãn, xúc cảm rất tốt, ngón tay còn ở phía trên nhéo nhéo.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 2: Thiếu nữ đã vi nhân phụ

Ngực truyền đến cảm giác tê dại làm cho cô nàng y tá đang thất thần giật mình tỉnh lại, khi nhìn thấy tay Diệp Thiên đang nắm lấy bộ ngực của mình, nàng xấu hổ tới mức sắc mặt đỏ ửng, lại không thể tức giận, dù sao cũng là người ta cứu được nàng. "Cô không sao chứ?" Diệp Thiên làm như không có chuyện gì xảy ra mà hỏi, bàn tay đang để trên ngực cô nàng y tá cũng không có ý định buông ra.

Cô nàng y tá sau khi đứng vững thì vội vàng giẫy giụa khỏi bàn tay của Diệp Thiên, đỏ mặt nói: "Tôi không sao, cảm ơn!" Có thể vừa nói xong lại cảm thấy không đúng, cảm ơn hắn làm gì vậy? Hắn ăn đậu hủ của ta, ta còn cảm ơn hắn? Ta thật sự là đầu óc bị ngấm nước mắt rồi! Cô nàng y tá lại hung hăng trợn mắt liếc nhìn Diệp Thiên.

Diệp Thiên lúc này mới nhìn rõ dung mạo của cô nàng y tá, nhìn bộ dáng nàng có lẽ khoảng 25~26 tuổi, toàn thân tràn đầy khí tức của thực nữ, mặt má đào, mày liễu mi cong, đồng dạng có một đôi mắt to sáng ngời giống Triệu Vi, cái mũi xinh xắn, bờ môi hồng nhuận phơn phớt gợi cảm. Giấu ở sau lớp áo là một bộ ngực no đủ khiến người ta mơ màng!(câu này t chémrv)

Mặt khác, mấy người y tá lúc này đã chạy tới, y tá trưởng lòng còn sợ hãi mà hỏi: "Ninh Lạc, cô không sao chứ?" "Y tá trưởng, tôi không sao!" Nguyên lai nàng gọi là Ninh Lạc, danh tự nghe cũng rất êm tai, quả nhiên là người cũng như tên, Diệp Thiên nghĩ thầm. "Nhanh điện thoại gọi báo an, đừng để cho người kia lát nữa tỉnh dậy lại bất cóc người!" Có y tá thấy người đàn ông trung niên đang nằm trên mặt đất vội nhắc nhở.

Cả tầng lầu xôn xao, một ít bác sĩ trực ban cũng đi ra xem náo nhiệt, Diệp Thiên thì thừa dịp hỗn loạn mà tiến vào thang máy đi xuống dưới lầu.

Sau khi đi ra khỏi bệnh viện, Diệp Thiên lấy điện thoại di động ra gọi cho dì Vương Oánh, rất nhanh đầu bên kia bắt máy, "Dì Vương, cháu là Diệp Thiên!" "Diệp Thiên? A! Cháu là Tiểu Thiên sao, về nước lúc nào vậy, như thế nào mà cũng không nói trước cho dì Vương một tiếng, cháu bây giờ ở đâu để dì tới đón?" Vương Oánh trong điện thoại bắn liên hồi tựa như đặt câu hỏi nhưng lại để cho Diệp Thiên trong nội tâm cảm thấy ấm áp.

Khi còn nhỏ, mẹ Diệp Thiên đã bỏ anh em hắn đi tái giá, nghe nói là gả cho một thương nhân giàu có, từ đó về sau chưa bao giờ trở về nhìn qua bọn hắn lấy một lần, bất quá không sao cả, Diệp Thiên đối với mẹ ruột cũng không có bất kỳ ấn tượng nào.

Chỉ có điều Diệp Thiên từ nhỏ đã không được hưởng thụ qua tình thương của mẹ, cũng không biết tình thương của mẹ là thứ gì! "Dì Vương, không cần

phiền toái như vậy, di nói cho cháu biết địa chỉ nhà của di, cháu tự tới tìm di là được rồi!" Vương Oánh là bạn thân của cha hẳn khi còn sống, Diệp Thiên đối với Vương Oánh ấn tượng cũng rất không tệ, không chỉ là người xinh đẹp, tâm địa cũng rất tốt, lúc trước hẳn thậm chí còn muốn tác hợp cho Vương Oánh và cha mình kết hôn, bất quá khi biết được Vương Oánh đã có chồng nên đành bỏ cuộc.

Vương Oánh trong điện thoại nói địa chỉ nhà mình, sau đó hàn huyên vài câu rồi mới cúp điện thoại. Diệp Thiên ngồi xe rất nhanh đã tới được hình viên cư xá, vừa đi vào cư xá, hẳn phát hiện hoàn cảnh bên trong thật sự rất không tồi, trong cư xá cây xanh râm mát, xung quanh khá sạch sẽ, một tòa nhà cao tầng làm nơi ở đứng sừng sững, chắc hẳn giá phòng ở đây cũng khá xa xỉ.

Tìm tới địa chỉ nhà của di Vương, Diệp Thiên rất nhanh lên tới tầng 18, sau khi nhìn rõ biển số nhà, Diệp Thiên nhấn xuống chuông cửa! Chỉ một lát sau, cửa liền mở ra, nhìn thấy Diệp Thiên đứng trước cửa nhà, Vương Oánh mặt mũi tràn đầy mừng rỡ nói: "A.A.A.A., Tiểu Thiên đã cao như vậy rồi a, ha ha, di Vương thiếu chút nữa không nhận ra cháu rồi, mau vào đi a!" Cũng không phải sao, lúc trước Diệp Thiên đi đưa ngịch ở bệnh viện là thời điểm hẳn mới mười bốn mười lăm tuổi, hiện tại cũng đã hai mươi hai tuổi, không cao mới là lạ đó!

Diệp Thiên nhìn di Vương, cảm thấy chẳng có gì thay đổi, cười nói: "Di Vương, đã nhiều năm không thấy, sao người còn trẻ đẹp như vậy, liền đáng người cũng đều không thay đổi!" Vương Oánh so với cha Diệp Thiên thì nhỏ hơn ba tuổi, đến nay cũng có bốn mươi hai rồi, nhưng đáng người được bảo dưỡng thật sự rất tốt, bộ ngực một chút cũng không có xệ xuống, làn da trắng nõn, nhìn tựa như mới ba mươi vậy.

Đi vào nhà, Vương Oánh cầm đôi dép lê đưa cho Diệp Thiên, cười nói: "Ồ đầu a, di so với trước kia đã già đi nhiều rồi! Ngược lại là tiểu tử ngươi miệng ngọt như đường vậy, từ nhỏ đã định là sẽ làm nữ hài tử vui vẻ, hôm nay phải đưa bạn gái tới đây a!" Diệp Thiên ngượng ngùng cười: "Còn không có đây này! Bằng không di Vương giới thiệu cho cháu một tiểu hộ sĩ đi!" "Không cần lừa ta, ngươi còn cần di giới thiệu sao!" Vương Oánh rõ ràng không tin lời Diệp Thiên nói..., vô luận là tướng mạo hay thân hình, Diệp Thiên tuyệt đối so với mấy mình tình kia cũng không chênh lệch, nam nhân như vậy nếu không có bạn gái, đó mới là việc lạ!

Diệp Thiên chẳng muốn giải thích, trong lòng tự nhủ, ta đâu chỉ không có bạn gái, ta còn là xử nam đây này! "Tới, tới uống chén nước!" Vương Oánh rót một chén nước đưa cho Diệp Thiên đang ngồi trên ghế salon. "Cảm ơn di Vương!" Diệp Thiên uống một ngụm nói: "Di Vương, lần này cháu tới tìm di là muốn hỏi sự tình của cha cháu, người biết rõ ông ấy té lâu như thế nào sao?" "Ai, Tiểu Thiên, bớt đau buồn đi!" Vương Oánh thở dài một tiếng, nói: "Sự tình cha của cháu di cũng không phải rất rõ ràng, di là sau đó mới biết được, nhưng ông ấy lưu lại một phần di vật ở chỗ này của di, nói là nếu như cháu trở về thì chuyển giao cho cháu, di đi lấy cho cháu, cháu xem có thể phát hiện ra đâu mối gì hay không!" Vương Oánh quay người đi phòng ngủ của mình.

Đúng lúc này, Diệp Thiên nhìn thấy cánh cửa phòng một mực được khóa phía trước mở ra, một nữ nhân hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, trong ngực ôm hài tử đang cho ăn sữa(...) xuất hiện, bộ ngực sữa no đủ trắng như tuyết trơn bóng lộ ra bên ngoài, làm cho Diệp Thiên nhìn không chớp mắt.

Tào Nghiên hiển nhiên không nghĩ tới trong nhà lúc này có người ngoài, lập tức xấu hổ đến sắc mặt đỏ bừng, đang muốn tức giận, thế nhưng mà chợt phát hiện nam nhân anh tuấn này có chút quen mắt, nghĩ nghĩ mới nhớ ra hẳn là người bạn thời thơ ấu, "Ngươi là... Tiểu Thiên?" "Ha ha, Nghiên tỷ, ngươi nhớ ra ta rồi sao?" Diệp Thiên con mắt chăm chăm bộ ngực lớn của Tào Nghiên, nuốt một ngụm nước bọt, cảm khái nói: "Không nghĩ tới hài tử của ngươi đã lớn như vậy rồi!" "Con mắt ngươi nhìn cái gì đó?" Tào Nghiên bắt gặp ánh mắt của Diệp Thiên đang dán chặt lên bộ ngực của mình, xấu hổ đỏ mặt, sắc giọng: "Ngươi cái tên này một điểm cũng không thay đổi, vẫn là háo sắc như vậy!" Nói vậy nhưng Tào Nghiên cũng không có che đi bộ ngực đang lộ ra bên ngoài của mình

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 3: Đứa nhỏ này giống ta

Diệp Thiên cảm giác mình rất người vô tội, người biết rõ chính mình cho cấp hài tử ăn sữa còn chạy đến trước mặt của ta làm gì vậy? Đây không phải có tình hấp dẫn ta sao! "Nghiên tỷ, chị cũng là một điểm không thay đổi, đáng người may sao vẫn tốt nha!" Diệp Thiên có cảm khái nói: "Bất quá đệ không nghĩ tới tỷ nhanh như vậy đã kết hôn, hơn nữa có hài tử rồi! Đúng rồi, Nghiên tỷ, tỷ phu đâu rồi? Lúc nào để cho tiểu đệ cũng nhìn một cái ah!" Diệp Thiên cùng Tào Nghiên từ hồi nhà trẻ đã thân thiết, dù cho đã nhiều năm không gặp tuyệt không cảm thấy lạnh nhạt, Tào Nghiên dừng cho con trai ăn sữa, giặt áo xuống phủ hai ngọn núi no đủ: "Tiểu Thiên, đến xem con của tỷ có đẹp trai hay không!" Giờ phút này Tào Nghiên giống như đã nhận được món đồ chơi mới, không thể chờ đợi được muốn đem con của mình ra khoe Diệp Thiên, như một cô bé chưa trưởng thành, không có bộ dáng của một người mẹ.

Bất quá, như vậy cũng trách không được nàng, Tào Nghiên cùng Diệp Thiên có thể nói là mặc tã cùng nhau lớn lên đấy, từ nhỏ đã là bằng hữu không giấu nhau chuyện gì, đã từng ở trường cấp hai ngủ cùng trên một cái giường, bất quá khi đó cái gì cũng không có phát sinh mà thôi!

Diệp Thiên vừa đi đã hết bốn năm, hôm nay vất vả một hồi tự nhiên có chút đắc ý, vốn ở nhà ở cũ cũng nhàm chán, gặp được người quen hưng phấn cũng là bình thường. "Ta nói Nghiên tỷ, tỷ cũng đừng gọi đệ là Tiểu Thiên nữa, khi còn bé gọi như vậy thì cũng thôi đi, bây giờ tỷ xem ta hiện ở nơi nào nhỏ hơn? Trực tiếp gọi tên ta đi!" Diệp Thiên đi tới kháng nghị nói. Diệp Thiên khi còn bé do nhà nghèo, cho nên dinh dưỡng không đầy đủ, cơ thể gầy yếu, khi cùng nhau chơi đùa hài tử vô luận so với hẳn đại hay là tiểu đều gọi Tiểu Thiên Tiểu Thiên, mỗi lần ở nhà trẻ lúc Diệp Thiên bị người khi dễ đều là Tào Nghiên giúp hẳn xuất đầu!

Diệp Thiên mới vừa đến bên người Tào Nghiên đã ngửi thấy trên người nàng có một mùi sữa thơm nồng đậm, trong óc lập tức hiện ra một vài hình ảnh không dành cho thiếu nhi, con mắt liếc về phía bộ ngực đầy đặn. "Tiểu bảo bảo cho cậu Tiểu Thiên ôm một cái nào!" Tào Nghiên hôn lên trán nhi tử bảo

bỏ một cái, đem nhĩ tử đưa cho Diệp Thiên, Tào Nghiên một mực đem Diệp Thiên làm đệ đệ để đổi đãi, cho nên giúp đỡ tiểu bảo bảo xưng hô với hắn là cậu chứ không phải thúc thúc.

Diệp Thiên ôm tiểu bảo bảo đã ở trước mặt rồi hôn xuống, tiểu gia hỏa miệng mở rộng vui vẻ cười rộ lên, làm cho người ta rất ưa thích, chọc cho Diệp Thiên cũng thấy buồn cười.

Nếu có người chứng kiến Diệp Thiên hẳn giờ phút này ôm hài nhi nhất định sẽ cả kinh trợn mắt há hốc mồm, sát thủ "Cô Tinh" làm cho người nghe tin đã sợ mất mật vậy mà cũng có bộ dáng như vậy

Bất quá điều này hiển nhiên là không thể nào thấy, Diệp Thiên chấp hành nhiệm vụ sẽ mang theo bịt mắt màu đen, đó chính là tiêu chí trang phục của hắn, không có ai biết "Cô Tinh" bộ dạng dài ngắn thế nào, nghe nói người biết rõ khuôn mặt hắn chỉ có người chết, nhưng thế nhân đều biết Cô Tinh là người phương Đông, tuy nhiên cụ thể là người nước nào vẫn không thể xác định!

Đã từng có sát thủ Súng Thần xếp hạng thứ mười Châu Âu muốn vạch trần bịt mắt Cô Tinh, ngày hôm sau bị người phát hiện hắn phơi thấy hoang dã, từ đó về sau rốt cuộc không ai dám đi vạch trần bộ mặt của hắn. Cho dù Cô Tinh không có tên trong xếp hạng sát thủ, nhưng không người nào dám khinh thường hắn, thậm chí có người đánh đồng hắn cùng với sát thủ đệ nhất trong bảng xếp hạng "Thượng đế".

"Tiểu Thiên, người nói Long Long giống ta hay là giống bố của hắn a?" Vấn đề này chỉ sợ ai làm cha mẹ cũng từng hỏi, bất quá bình thường hỏi ra vấn đề này mọi người hi vọng đối phương trả lời là giống chính mình!

Diệp Thu ôm trong ngực hài tử về mặt nghiêm trang thoát nhìn, sau đó xấu xa cười nói: "Nghiên tử, ta như thế nào lại cảm thấy đứa nhỏ này rất giống ta à?" "Ta đánh người đấy..." Tào Nghiên trên mặt lập tức ửng đỏ, thẹn thùng nói: "Đúng là mồm chó nhà không ra ngà voi mà, người ngứa da đừng không!" Nói xong vẫn còn đắm lưng Diệp Thiên một cái!

Vương Oánh đi ra vừa vặn thấy một màn như vậy, trùng mắt với con gái, cười mắng: "Đứa nhỏ này! Đã làm mẹ rồi mà như thế nào còn giống khi còn bé khi dễ Tiểu Thiên, hắn hiện tại thế nhưng mà là nam tử hán rồi, đừng luôn dùng bộ dạng trẻ con kia!" Kỳ thật Vương Oánh đánh trong nội tâm ưa thích Diệp Thiên, hi vọng Diệp Thiên thành con rể nhà mình, lúc trước còn có ý tác hợp hai người bọn họ, chỉ có điều Diệp Thiên vừa đi đã bốn năm, nữ nhi của mình cũng không biết như thế nào lại dấn độn, u mê mang bầu hài tử, cuối cùng đành phải lập gia đình. "Mẹ, người đây là giựt giây con dùng những phương pháp khác khi dễ hắn sao?" Tào Nghiên ha ha cười nói.

Vương Oánh đi tới lại trừng con gái: "Đừng có mà không đứng đắn, khi còn bé nghịch ngợm vậy thì thôi, không nghĩ tới trưởng thành vẫn là cái bộ dạng này, chỉ sợ cũng chỉ có Dương Vĩ kia người thành thật chịu được cái tính tình này!" Dương Vĩ là Tào Nghiên lão công, tạo cho Vương Oánh trung thực chất phác, khiến cho người mẹ vợ này cũng thấy hài lòng. Vương Oánh cầm một túi văn kiện đưa cho Diệp Thiên. "Tiểu Thiên, cái này là của phụ thân để lại cho cháu.". "Hài tử đưa cho tỷ đi, tỷ trở về phòng đôi bộ y phục!" Tào Nghiên biết rõ có nhiều thứ không nên xem hay không nên nhìn thì tốt hơn.

Vương Oánh cũng nói muốn đi làm cơm để mượn cơ rời đi, phòng khách chỉ còn lại có một mình Diệp Thiên, hắn đi đến phía trước cửa sổ mở ra túi văn kiện, mở ra xem xét bên trong thấy có một tấm thẻ chi phiếu cùng hai cái chìa khóa, trừ chỗ đó ra không có vật nào khác, Diệp Thiên nghĩ rằng bố sẽ lưu cho mình một phong đi thư, không nghĩ tới là những thứ này!

-----

Cầu kim phiếu, cầu TL.T. Ai có tiền cho tiền ai không tiền thì cho mình 1 tìm nha

Mong các bạn đi ngang qua ủng hộ mình để có động lực dịch tiếp a!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 4: Nữ tặc tắm rửa

Diệp Thiên cầm chi phiếu nhìn nhìn một lúc, không có phát hiện manh mối gì khác, đúng là một thẻ tiết kiệm bình thường, liền kí tên vào chỗ trống đấy! Sau khi xem xong Diệp Thiên đem chi phiếu bỏ vào túi của mình cất kỹ.

Hai cái chìa khóa một lớn một nhỏ, dùng kinh nghiệm của Diệp Thiên phán đoán, hắn cảm thấy cái chìa khóa lớn hẳn là của cửa chính hoặc là chìa khóa phòng, còn cái chìa khóa nhỏ có chút giống chìa khóa tủ chứa đồ, chỉ là nhất thời không đoán là loại tủ chứa đồ nào.

Chẳng lẽ là tủ chứa đồ trong phòng ba? Diệp Thiên trong lòng thầm suy nghĩ, đã như vậy, chính mình đi xem chẳng phải là sẽ biết được cái kia là gì sao! Diệp Thiên đột nhiên nhớ tới, hẳn rồi nhà trốn đi lúc nhà của mình ở tại Thành phố Minh Châu khu thành Bắc là một tòa cũ kỹ trong cư xá, còn cái này cái chìa khóa hẳn là cái chìa khóa cửa chống trộm cao cấp!

Đi vào phòng bếp, Diệp Thiên hướng Vương Oánh hỏi: "Vương di, nhà ba cháu có phải là đã chuyển đến địa phương khác rồi hả?" Vương Oánh đang rửa bát, vẩy nước trên tay sau đó lau lên tạp dề một phát, rồi nói: "Cháu không biết à? Ba người hai năm trước đã dời chỗ ở rồi, ngay tại khu Nam Thành của chúng ta, biệt viện Chí Tôn Hoàng ở Bàn Long sơn, chỗ đó thế nhưng mà lại là khu nhà giàu đấy, bất quá nhà cũ ở kia cũng không có bán,



vẫn còn giữ lại!" "Ai, ba cháu đời này đều không được hảo hảo hưởng phúc, trước kia làm thầy thuốc thì y thuật là tốt nhất nhưng cảm tiền lại ít nhất, bệnh viện còn thấy hần không có hộ khẩu ở Thành phố Minh Châu, cô ý đề thấp tiền lương xuống. Về sau khi thi đậu đi làm chính thức lại bị xa lánh, cháu đi không bao lâu thì từ chức ra bờ biển làm kinh doanh, vất vả kiếm tiền, thế nhưng giờ người lại phải đi rồi!" Vương Oánh vô cùng tiếc hận nói.

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý! Diệp Thiên vốn không nghĩ tới ba mình năm đó ở bệnh viện lại bị đối xử bất công như thế, khó trách người thường xuyên rầu rĩ không vui tự giam mình ở trong thư phòng.

"Hừ, món nợ này ta nhớ kỹ, sớm muộn ta sẽ tìm tới đó đòi lại món nợ này!" Diệp Thiên trong lòng lạnh lùng nói ra. "Vương di, cảm ơn, cháu muốn về thăm nhà một chút, hôm nào rảnh cháu lại đến nhà bác phòng!" Diệp Thiên muốn về nhà mau chóng điều tra rõ ràng cái chết của phụ thân, bởi vì không bắt được hung thủ lòng của hần cảm thấy cả ngày đều bất an!

Vương Oánh là người nhiệt tình, vừa nghĩ tới Diệp Thiên trở về không có thân thích, ăn một bữa cơm còn phải ra ngoài quán rẻ tiền, ăn ở bên ngoài làm sao có được cảm giác gia đình như ở nhà nằng: "Cái đứa nhỏ này không phải khách khí, lâu lắm rồi mới đến nhà Vương di gia một lần, ăn cơm đã rồi về, việc có bề bộn thì cũng lui tạm một hai giờ a!" Tào Nghiên thay đổi mặc một bộ trang phục váy liền áo thấp ngực khiêu gợi, cả người lập tức thay đổi một hình dáng khác, càng thêm thành thực vũ mị, đem đứa nhỏ đang ngủ sau lưng đi ra lại nghe được Diệp Thiên nói phải đi, cũng khích lệ nói tiếp, "Làm gì vậy ah Tiểu Thiên, ăn cơm chiều rồi hãy về mà! Chẳng lẽ là ta kết hôn rồi nên mị lực không có lớn như vậy đúng không!" Diệp Thiên như vậy còn có thể nói cái gì nữa? Có 2 nữ nhân nhanh mồm nhanh miệng như vậy hần đi được mới là lạ, gật gật đầu cười nói: "Được rồi, nghe các người đây, cháu đây trước hết cảm ơn Vương di, lần này tới vội vàng cũng không mang lễ vật đến còn khiến cho mọi người tốn kém, khiến cho cháu thấy thật thiếu ý tứ!" "Đừng nói ngu ngốc như vậy chứ!" Tào Nghiên tức giận trừng Diệp Thiên: "Diệp Thiên, ta phát hiện ngươi thay đổi! Trở nên dối trá rồi! Trước kia ở nhà của ta đều ở lại ăn cơm, đánh đuổi đều không đi, hiện tại như thế nào giữ người ăn một bữa cơm còn vất vả vậy, tốt nhất chớ nói nhảm, mau tới đây giúp ta!" Không phải Diệp Thiên thay đổi, mà là con người một khi trưởng thành không thể hồn nhiên giống khi còn bé nữa, như vậy mới là không có tim không có phổi, thêm nữa hiện tại mọi người làm chuyện gì đều muốn cân nhắc đến đạo lý đối nhân xử thế ở bên trong, bản thân đã nhiều năm không gặp, không phải là do hần không khách sáo. "Cũng tốt, chúng ta nhiều năm mới có lại như vậy, cùng nhau hảo hảo tâm sự, đi làm cơm xong sẽ gọi hai đứa!" Vương Oánh nhìn bóng lưng hai người trong nội tâm tràn ngập tiếc hận, hai đứa trẻ này thành một đôi có thể ở cùng một chỗ thật là tốt biết bao!

Tào Nghiên lôi kéo tay Diệp Thiên đi vào phòng ngủ của mình, chỉ vào hình ảnh cười ở đầu giường để cho hần bình luận, Diệp Thiên trong nội tâm cảm thấy ngũ vị tạp trần (ngọt chua cay đắng mặn), năm đó hần đã từng thăm mền nằng, hôm nay đảo mắt liền trở thành tân nương người ta, Diệp Thiên ngẩng đầu nhìn, chú rể tướng mạo quá bình thường, nhưng khiến Diệp Thiên cảm giác người đó không hề chất phác trung thực giống Vương Oánh nói.

Cảm giác thấy người nam nhân này là giả trang! Trung thực chất phác ở bên ngoài che dấu phía dưới một lượng hèn mọn bí ối cùng dâm tà khí tức! Diệp Thiên tự tin mình nhìn người tuyệt đối sẽ không có sai, ở bên ngoài lẫn lộn bốn năm, một người phẩm tính như thế nào hần liếc qua đều có thể thấy. Tào Nghiên đối với lão công của mình cũng không có nói đến quá nhiều, tại phòng ngủ cùng Diệp Thiên trò chuyện đều về chủ đề hai người khi còn bé, trong lòng hai người đều cảm khái vô hạn, năm đó một màn kia phảng phất như là ngày hôm qua, ý nghĩ trong đầu hai người không ngừng xẹt qua.

Rất nhanh Vương Oánh đã làm xong cơm, tại nhà Vương di sau khi ăn cơm xong Diệp Thiên ngồi xe đi thành nam, tới khu nhà cấp cao Chí Tôn Hoàng, tìm được số nhà mình mới phát hiện là một cái biệt thự. Diệp Thiên lấy ra cái chìa khóa mở cửa đi vào phát hiện bên trong có đèn sáng, còn truyền đến tiếng nước chảy ào ào.

Chẳng lẽ có trộm? Diệp Thiên lập tức kiễng mũi chân chậm rãi hướng về ánh sáng truyền đến gian phòng, mở cửa phòng ra, thấy tiếng nước chảy là từ bên trong phòng tắm truyền đến!

Ặc, tên trộm này thật sự là chán sống, đầu xanh rau má nó trộm đồ còn tiện tay tắm rửa!

Diệp Thiên đi vào phòng lập tức tròn tròn mắt, cửa phòng tắm là thủy tinh mờ, có thể chứng kiến bên trong kia là thân thể trắng muốt cùng mái tóc dài đen nhánh, lồng ngực hai bên no đủ như ẩn như hiện, phía dưới chỗ đó cũng có thể thấy một mảng đen nhánh, lại còn là nữ tặc!

- - - - -

Cầu kim phiếu, cầu TL.T. Ai có tiền cho tiền ai không tiền thì cho mình 1 tim nha

Mong các bạn đi ngang qua ủng hộ mình để có động lực dịch tiếp a!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 5: Tiếp xúc thân mật

Cảm ơn Dungnguyen358 đã donate cho mình nha:3

- - - - -

Điều này khiến cho Diệp Thiên suy nghĩ mãi chưa ra, trong nhà mình cửa rõ ràng khóa, cũng không có dấu vết bị cạy ra, bên trong lại là một nữ tặc công khai tại nhà mình tắm rửa. Người trộm đồ thì cũng thôi đi, còn vải hàng ~ ở nhà của ta tắm rửa?

Có thể nhăn nheo nhưng không thể nhăn nhuc, người trộm đồ, lão tử trộm người!

Diệp Thiên đi đến phòng tắm chuẩn bị mở cửa ra, nhưng khi hắn tới gần phòng tắm thì tiếng nước chảy bên trong đột nhiên đã ngừng lại, không đợi hắn kịp phản ứng, cửa phòng tắm cọt kẹtzz một tiếng bị mở ra, một thân hình nữ thể đầy đặn đang trần truồng như vậy lại đứng ở trước mặt hắn, trong tay cầm khăn tắm màu trắng ngậy ngốc nhìn Diệp Thiên.

Rất hiển nhiên là nàng cũng không nghĩ tới sẽ có người đột nhiên xuất hiện trước mặt, càng thêm bất ngờ là lại để cho người lúc ban ngày tại trong bệnh viện đã gặp, vốn còn muốn ở trước mặt hắn nói tiếng cảm ơn, không ngờ hắn lại chủ động tìm tới. Diệp Thiên bây giờ nhìn thấy rõ ràng dung mạo của nữ nhân này, lại một lần nữa bị mê luyến rồi, đôi mắt to cùng với hàng lông mi thanh tú, chỉ cần đôi mắt đẹp này thôi của nàng cũng đủ để hấp dẫn khiến vô số nam nhân khom lưng.

Sống mũi cao thẳng, đôi môi hồng nhuận phon phớt, tắn ra khí tức nữ nhân thanh khiết, mà hiện tại nữ nhân này lại không mảnh vải che thân đứng trước mặt Diệp Thiên, ánh mắt của hắn đương nhiên không chỉ có chăm chú vào trên mặt của nàng, mà dọc theo thân thể nàng, bên dưới cái cổ trắng ngần là một ngọn núi đôi no đủ sữa, trên đó hai hạt nhũ hoa phấn hồng có chút hướng nghiêng lên đầy khiêu khích.

Bụng dưới bằng phẳng trắng nõn như ngọc, xuống ba tấc là một mảnh rừng nhiệt đới màu đen đầy thần bí, nữ nhân này dáng người tuyệt đối là cực phẩm trong cực phẩm, phối hợp với tướng mạo đẹp như tiên nữ, nếu như max điểm mười phần thì nàng ít nhất có thể đạt tới chín phần, Diệp Thiên lâu như vậy chưa từng gặp qua nữ nhân xinh đẹp như thế, đầu óc còn đang chìm đắm nông lung, lại bị một tiếng gào cho bừng tỉnh! "Ah..." Ninh Lạc lần đầu tiên gặp Diệp Thiên đã khiến cho nàng có chút thất thần, trong đầu vẫn còn hồi tưởng chuyện xảy ra tại bệnh viện, nhưng khi nàng thấy con mắt Diệp Thiên nhìn mình chăm chăm mình, cúi đầu xem xét, mới thấy mình bây giờ là hoàn toàn khỏa thân trước mặt hắn, lập tức kêu lên một tiếng, sắc mặt một mảnh tái nhợt.

Ninh Lạc tuy không phải thiếu nữ trẻ trung, nhưng nàng là xử nữ cái hàng thật giá thật, lúc trước bắt đắ dĩ bị gia tộc bức hôn, đính hôn với Diệp Sơn lớn hơn mình hai mươi tuổi, nhưng Diệp Sơn cũng biết rõ tình hình thực tế nên sau cũng không có khinh bạc nàng, chỉ coi nàng chăm lo giống như con gái, đối với nàng cũng chưa từng có ý nghĩ xấu, nên khi cùng Diệp Sơn ở chung một năm, thân thể nàng vẫn còn băng thanh ngọc khiết.

Thế nhưng không nghĩ tới hiện tại bị một nam nhân thậm chí nhỏ hơn mình một hai tuổi nhìn ngắm, đây là lần đầu tiên sau khi nàng phát dục bị người khác xem cơ thể của mình, nàng xấu hổ đến nỗi hận không thể tìm một cái lỗ chui xuống dưới.

Diệp Thiên bị tiếng kêu của Ninh Lạc làm hoảng sợ, tuy nhiên tại đây biệt thự cách khá xa nhau, nhưng vạn nhất bị người khác nghe được cũng không hay, nhảy bỏ qua che miệng Ninh Lạc: "Đừng kêu lớn! Thật sự là không nghĩ tới, người đường đường là một y tá, tại sao lại phải tới nhà người khác lấy trộm đồ, tiền lương bệnh viện thấp như vậy sao?" "Thả ta ra, người là đồ lưu manh!" Ninh Lạc một bên giãy dụa một bên hô lớn, thế nhưng Diệp Thiên há lại để một nữ nhân yếu đuối có thể thoát ra.

Ninh Lạc tưởng Diệp Thiên muốn làm cái gì đó đối với nàng, khiến trái tim nhảy lên kịch liệt, thế nhưng mà nghe được lời hắn nói sau đó về mặt lại mở mắt: "Ăn trộm? Ta ở trong nhà mình tại sao lại thành ăn trộm rồi, người mới là ăn trộm đấy!"

Ninh Lạc cảm thấy có chút kỳ quặc, nhưng mình bây giờ toàn thân lộ ra trước mặt người nam nhân này, khiến cho nàng xấu hổ đến sắc mặt huyết hồng mẩn liệt, khi nàng bất động còn may, nếu mà bắt đầu quần quai..., mông đẹp trắng như tuyết dán lên hạ bộ Diệp Thiên mà ma sát, làm cho Diệp Thiên đè ép vị huynh đệ này lại nhếch lên cái đầu cao ngạo, vừa vận chọc vào khe giữa hai chân Ninh Lạc.

Cho dù cách quần, nhưng trước nay chưa từng có cảm giác tê dại như thế này truyền khắp người Ninh Lạc, đây là lần đầu tiên nàng trần truồng tiếp xúc cùng một chỗ với một người nam nhân.

Diệp Thiên cũng thấy như vậy không ổn, quanh năm ở nước ngoài ngoại trừ huấn luyện thì là chấp hành nhiệm vụ, căn bản không có cơ hội tìm bạn gái, mà bây giờ lại có một tuyệt sắc mỹ nhân cơ thể trần như nhộng ở trong lòng ngực của mình, hắn không có phản ứng mới là chuyện lạ.

- - - - -

Cầu kim phiếu, cầu TL.T. Ai có tiền cho tiền ai không tiền thì cho mình 1 tim nha

Mong các bạn đi ngang qua ủng hộ mình để có động lực dịch tiếp a!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 6: Y tá! Mẹ kế?

Cảm ơn voluongthienton đã donate cho mình nha:3

- - - - -

Càng chết người là bờ mộng Ninh Lạc cực kỳ co dãn, cảm giác mềm mại làm cho xúc cảm ở hạ thể Diệp Thiên tăng vọt, cơ hồ muốn đem quần chọc thủng, hai người xấu hổ đứng gần vào cùng một chỗ, tư thế mập mờ đến cực điểm. "Đừng kêu nữa!" Diệp Thiên cũng không biết chuyện gì xảy ra, mà xui quỷ khiến thế nào lại ở trên cặp mộng trắng như tuyết của Ninh Lạc vỗ một cái.

Ninh Lạc nổi giận giật nảy ra, trên mặt đỏ như sắp nhỏ ra máu, đây là lần đầu tiên nàng bị một người chạm vào mộng lớn, hơn nữa còn là đang cời chuông, dưới tình thế cấp bách liền há mồm muốn cắn tay Diệp Thiên, dọa được Diệp Thiên tranh thủ thời gian buông tay ra. "Người... Vô sỉ!" Diệp Thiên tay lấy ra, Ninh Lạc rốt cục có thể mở miệng nói chuyện.

Diệp Thiên nghe xong lập tức nổi trận lôi đình, người chạy vào nhà ta trộm đồ còn dám nói ta vô sỉ? Hắn vốn cũng không phải chính nhân quân tử gì, cười lạnh nói: "Người tốt nhất an tĩnh chút, bằng không thì..." Lời nói mặc dù không có nói xong, nhưng con mắt Diệp Thiên quét qua cơ thể trắng nõn khêu gợi trên người Ninh Lạc một lần, ý tứ tự nhiên không cần nói cũng biết.

Ninh Lạc đem khăn tắm che dấu những chỗ nhạy cảm trên người mình, phần nộ nói ra: "Hỗn đản, người bây giờ không rời khỏi nhà của ta ta lập tức báo động!" "Nhà của người?" Diệp Thiên có chút bất ngờ, hỏi: "Đây là Chí Tôn Hoàng đình số 188 à?" "Đừng có giả bộ, người tốt nhất lập tức rời đi cho ta, nếu không ta..." Ninh Lạc vốn đang muốn mạnh miệng chửi mắng, nhưng hiện ở chỗ này cô nam quả nữ, vạn nhất chọc giận đối phương thì người chịu thiệt chính là cô ta, nghĩ khi lập tức nhu hòa một chút, dù sao an toàn quan trọng hơn, "Chuyện cũ ta có thể sẽ bỏ qua, mời người lập tức rời đi!" Ninh Lạc ngăn chặn lửa giận trong lòng, ở trong lòng an ủi chính mình, hắn đã cứu ta nên lần này ta buông tha hắn, nếu tên hỗn đản này tại được một tác lại muốn tiến một bước ta lập tức báo động. "Người nói cho ta biết trước nơi này đúng là không phải Chí Tôn Hoàng đình số 188?" Diệp Thiên hiện tại có chút cảm thấy không ổn, chính mình phải hay không đến nhầm nhà rồi, chỉ cần đối phương nói không phải, vậy hắn lập tức rời đi. "Người đến cùng là muốn như thế nào?" Ninh Lạc có chút không kiên nhẫn, cái tên gia hỏa dạng chó hình người này lại ra vẻ nghiêm trang, không nghĩ tới lại làm ra chuyện vô sỉ như vậy, thật sự là biết người biết mặt không biết lòng.

Diệp Thiên vốn định thuận tiện rời đi, nhưng đây đúng là địa chỉ mình muốn tìm, Chí Tôn Hoàng đình số 188, chứng tỏ mình không đi nhầm nhà, vì sao nữ nhân này nói đây là nhà nàng? "Ta còn muốn hỏi người đến cùng muốn như thế nào, tiểu thư, nơi này là nhà của ta, mời người làm rõ ràng tình huống có được không!" Diệp Thiên nếu không phải thấy nàng là nữ nhân, sớm đem nàng cho cá ăn rồi.

Ninh Lạc ngược lại cười, "A... Nhà của người?" Đúng lúc này, Ninh Lạc bỗng nhiên nhìn khuôn mặt anh tuấn của Diệp Thiên ngây ngẩn cả người, càng xem càng cảm thấy có chút quen mắt, nàng nhớ lại một chuyện, Diệp Sơn đã từng đã nói với nàng là ông ấy còn có một đứa con trai, nhưng hai cha con bởi vì một ít mâu thuẫn đã vài năm không có liên hệ, nếu như người nam nhân trước mắt này nói nơi này là nhà hắn, vậy có phải là...

Ninh Lạc cùng Diệp Sơn là vợ chồng trên danh nghĩa, không phải là vợ chồng thực sự, vừa nghĩ tới người trước mắt này có thể là nhi tử của Diệp Sơn, Ninh Lạc thấy mặt nóng dần lên, nàng há không phải chính là của hắn mẹ kế à! "Người là... Diệp Thiên?" Ninh Lạc thăm dò hỏi.

Diệp Thiên nghe được trước mắt nữ nhân này nói ra tên của mình, lập tức cũng hiểu được sự tình giống như có gì đó rất không thích hợp, gật gật đầu, "Người là..." Có thể gọi ra tên của mình, cái này nói rõ đối phương hẳn là biết mình đây, có lẽ trước kia không có nhận ra.

Ninh Lạc như cười như không liếc nhìn Diệp Thiên, nói "Ta là mẹ kế người a!" Những lời này như sấm sét giữa trời quang làm Diệp Thiên sững sốt, hắn không cách nào tưởng tượng nữ nhân so với mình chỉ lớn hơn một chút này lại chính là mẹ kế, những năm này Diệp Thiên ở nước ngoài, cũng rất ít cùng phụ thân trao đổi, phụ thân tìm giúp mình một người mẹ kế hắn còn không biết chút nào.

Nếu như đối phương đúng thực mẹ kế, vậy vừa rồi một màn kia...

Diệp Thiên có chút không dám nghĩ tiếp, tranh thủ thời gian dời ánh mắt, không dám ở trước mặt nữ nhân này nhìn chằm chằm như trước nữa, đối phương có thể là mẹ kế của mình! "Nhi tử, người đi trước ra bên ngoài, mẹ muốn thay quần áo!" Ninh Lạc nhìn ra Diệp Thiên biết rõ mình là mẹ kế hắn, có ý nói ra, ai bảo người là tên khốn kiếp vừa mới ăn đậu hủ của ta đây, hừ, về sau người hảo hảo mà chịu đựng nha.

- - - - -

Cầu kim phiếu, cầu TLT. Ai có tiền cho tiền ai không tiền thì cho mình 1 tìm nha

Mong các bạn đi ngang qua ủng hộ mình để có động lực dịch tiếp a!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

## Chương 7: Đêm tối khó ngủ (Thượng)

Diệp Thiên thiếu chút nữa đầu đập xuống đất, nữ nhân này biến hóa cũng quá nhanh đi? Thật đúng là nghĩ bản thân là mẹ mình rồi! Thế nhưng mà Diệp Thiên cũng không phải là loại ăn chay, trên mặt hiện lên một tia mập mờ, tươi cười nói: "Mẹ, ta muốn uống sữa!" Lập tức khiến Ninh Lạc bại trận, trên mặt đỏ bừng.

Bất quá Diệp Thiên thành thật đi ra ngoài rồi, có quá nhiều sự tình cần phải suy nghĩ thoáng một chút, bằng không thì đầu óc rất rối loạn, chính bản thân mình không hiểu thấu về người mẹ này, hơn nữa mẹ chỉ lớn hơn mình hai ba tuổi mà thôi, đặc biệt, mẹ kế còn là một đại mỹ nhân tuyệt sắc, càng chết là,

Diệp Thiên vừa mới nhìn toàn thân mẹ kể toàn thân đến mấy lần, còn nổi lên phản ứng sinh lý. Hiện tại ngấm lại cảm thấy vô cùng xấu hổ, nhìn cơ thể trắng ngần mẹ kể thì không nói, lại còn cùng nàng mập mờ dính vào nhau, tai nạn xấu hổ như vậy là lần đầu Diệp Thiên đụng phải.

Đi vào phòng khách Diệp Thiên rót cho mình một chén nước, sau đó ngồi xuống ghế từ từ nhắm hai mắt cẩn thận suy nghĩ những chuyện mới phát sinh..., sau khi tỉnh táo lại Diệp Thiên bắt đầu phân tích, cái chết của phụ thân hẳn tuyệt đối không phải là ngoài ý muốn, chỉ là khổ nỗi không có manh mối, tình huống cụ thể tạm thời vẫn chưa biết được, nhưng trong lòng Diệp Thiên thì bất luận như thế nào cũng muốn tra ra chân tướng.

Thứ hai là người mẹ kể xinh đẹp như hoa khiến cho Diệp Thiên có chút đau đầu, không biết nên dùng thân phận gì để đối mặt, hơn nữa Diệp Thiên cũng có chút hoài nghi rằng tiếp cận phụ thân hẳn là có động cơ, hai người hơn kém nhau hai mươi tuổi, muốn nói đó là tình yêu, đánh chết hẳn cũng không tin.

"Chẳng lẽ là bởi vì nàng nhìn trúng tiền nên mới lấy cha ta hay sao?" Diệp Thiên tại trong lòng suy tư nói. Thế nhưng mà cẩn thận suy nghĩ lại thì giống như không phải, Diệp Thiên xem người thường rất chính xác, hẳn cảm thấy nữ nhân này không giống cái loại hãm mộ hư vinh, theo cách nàng ăn mặc cũng có thể thấy được.

Nếu nữ nhân này hãm giàu..., khẳng định có không ít loại quần áo túi xách hàng hiệu, thế nhưng mà trang phục trên người nàng đều rất bình thường, đồ trang sức càng không thấy được một thứ nào, thậm chí còn đơn giản hơn cả một nữ nhân thông thường.

Ngay thời điểm Diệp Thiên đang trầm tư thì tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến, mặc dù đối phương đi rất nhẹ, nhưng thính giác Diệp Thiên hơn hẳn người thường, biết rõ Ninh Lạc đi ra, Diệp Thiên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Ninh Lạc mặc một bộ váy dài màu xanh sẫm đi tới, dáng người lồi lõm no đủ không thiếu sót chút nào.

Má Ninh Lạc vẫn chưa hết ánh hồng, còn có mái tóc ướt át rủ xuống ở sau ót, nhìn gọi cảm mê người, hay bảo thời điểm nữ nhân tắm rửa xong đúng là mê người nhất đúng là không sai. "Người thật là Diệp Thiên?" Ninh Lạc chậm rãi đi tới, nàng vẫn có chút không thể tin tưởng được, tuy nhiên đã từng nghe Diệp Sơn nhắc qua con của mình, nhưng không nghĩ tới Diệp Sơn nhi tử lại có vẻ soái khí như vậy.

Trước mắt Ninh Lạc còn có một vấn đề xấu hổ nữa, nếu như chàng trai thật là Diệp Thiên, chẳng lẽ phải cùng hắn sống chung dưới một mái nhà? "Không thể giả được, người không tin ta có thể đem CMND cho người kiểm tra a!" Diệp Thiên nhìn Ninh Lạc bằng con mắt thành khẩn nói, hẳn có thể lý giải Ninh Lạc vì sao lại cẩn thận như vậy, mỹ nữ như nàng khẳng định xung quanh có không ít người chú ý đến nàng, bị quấy rối nhiều lần, tính cảnh giác dĩ nhiên sẽ rất cao.

Nghe được Diệp Thiên trả lời khẳng định như vậy Ninh Lạc thở dài một hơi, không có hoài nghi thân phận của hắn, đột nhiên nói "Đúng rồi, cảm ơn cậu hôm nay ở bệnh viện đã cứu tôi!" Nhớ tới ban ngày tại bệnh viện bị ép buộc, nội tâm Ninh Lạc hoảng sợ, nếu không phải lúc ấy Diệp Thiên hăng hái làm việc nghĩa, nàng thật không biết sẽ phát sinh chuyện gì. "Tiện tay mà thôi!" Diệp Thiên chỉ chỉ ghế sofa, nói: "Có lẽ chúng ta nên nói chuyện một chút!" Diệp Thiên tạm thời không có cách nào gọi nàng là mẹ kế, hẳn thực tại không chấp nhận được chuyện nữ nhân lớn hơn mình hai ba tuổi là mẹ kế.

Diệp Thiên tính rất đa nghi, Ninh Lạc cùng phụ thân ở cùng một chỗ, có lẽ có thể giúp mình giải đáp những nghi hoặc này.

Ninh Lạc tương tự cũng rất tò mò về Diệp Thiên, Ninh Lạc cho rằng Diệp Thiên ở nước ngoài du học, nhưng Diệp Sơn từng nói cho nàng biết là không phải, Ninh Lạc rất muốn biết Diệp Thiên tuổi còn trẻ, một người ở nước ngoài làm gì. "Cha ta... Là như thế nào lại qua đời?" Diệp Thiên nhìn Ninh Lạc bằng con mắt thương cảm hỏi, hẳn cùng phụ thân tuy có mâu thuẫn nhưng không có nghĩa là hắn không yêu quý cha mình, hẳn và mọi người lúc còn rất nhỏ thì mẫu thân bỏ đi, là một tay phụ thân đem hai anh em bọn họ nuôi lớn, về sau xảy ra một ít biến cố, Diệp Thiên mới đi ra nước ngoài.

- - - - -

Cầu kim phiếu, cầu TLT. Ai có tiền cho tiền ai không tiền thì cho mình 1 tìm nha

Mong các bạn đi ngang qua ủng hộ mình để có động lực dịch tiếp a!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 8: Đêm tối khó ngủ (Trung)

Đề cập đến chuyện Diệp Sơn qua đời khiến ánh mắt Ninh Lạc hiện lên một tia đồng tình khi nhìn Diệp Thiên, nàng giờ mới ý thức, hẳn so với mình còn nhỏ hai ba tuổi mà đã mất đi phụ thân, bản năng người mẹ của nàng bừng sáng, trong nháy mắt xông lên đầu, ôn nhu hỏi Diệp Thiên, "Người ăn cơm chưa? Ta đi giúp người nấu bát mì nha!" Vừa mới phát sinh chuyện xấu hổ kia vốn làm Ninh Lạc rất tức giận, nhưng chứng kiến Diệp Thiên cô độc ngồi ở phòng khách, nhìn bóng lưng cô đơn của hắn khiến những phiền muộn kia lập tức tan thành mây khói, không tự chủ được quan tâm đến Diệp Thiên.

Diệp Thiên từ khi xuống phi cơ liên tục chạy qua chạy lại, đến bây giờ vẫn chưa có ăn một bữa hoàn chỉnh, nhưng hắn không có khẩu vị, trong nội tâm nghĩ đến nguyên nhân cái chết của cha mình. "Cảm ơn, ta không đói bụng!" Diệp Thiên thật sự không có tâm tư ăn cơm, tại khi nhận được tin Diệp Thiên hôn mê một thời gian rồi mới kịp phản ứng, hẳn cơ hồ không thể tin được lỗi tai của mình, liên tục xác nhận, rồi lần đầu tiên làm trái với điều ước cổ chủ, mạo hiểm gánh chịu khoản tiền bồi thường khổng lồ để dứt khoát về nước, muốn được gặp một lần cuối cùng.



Diệp Thiên cùng phụ thân có mâu thuẫn, nhưng cái kia chỉ là chuyện trong nhà, hiện tại Diệp Sơn không hiểu vì sao lại té lầu, Diệp Thiên đương nhiên sẽ không bỏ mặc, hẳn muốn tra ra chân tướng, tìm ra hung thủ, vô luận là ai, Diệp Thiên cũng phải làm cho hắn trả giá thật nhiều. "Ninh tiểu thư, cha ta chết như thế nào người biết không?" Diệp Thiên tạm thời đối với Ninh Lạc không gọi được cô là mẹ, tại bệnh viện từng nhìn qua thẻ nên mới biết tên của cô.

Ninh Lạc ngồi bên cạnh Diệp Thiên, lập tức mùi hương sâu kín trong cơ thể truyền ra, khiến cho Diệp Thiên có chút tâm viên ý mã, nếu không phải Diệp Thiên trong nội tâm tập trung vào chuyện của phụ thân, chỉ sợ rất khó ngăn cản được mỹ nhân tuyệt sắc như Ninh Lạc, cô nam quả nữ cùng một chỗ nói không chừng sẽ làm ra chuyện rất không lý trí. "Ta không quá rõ sinh hoạt cá nhân của ba cậu!" Ninh Lạc suy nghĩ, phát hiện mình ngoại trừ cùng Diệp Sơn sống cùng dưới một mái nhà, hai người căn bản không có quá nhiều thời gian gặp mặt, nàng cùng Diệp Sơn tuy được công nhận là vợ chồng hợp pháp, nhưng không có làm việc như những đôi phu thê khác, dù là nấu cơm cho Diệp Sơn cũng rất ít. Mà Diệp Sơn cũng không bắt buộc nàng làm bất cứ chuyện gì, nên về chuyện sinh hoạt cá nhân của Diệp Sơn, Ninh Lạc hầu như không biết, khi Diệp Sơn chết nàng cũng phải đến ngày hôm sau nhận được điện thoại của cảnh sát mới biết được.

Từ một khía cạnh nào đó mà nói Ninh Lạc cùng Diệp Sơn căn bản không tính là vợ chồng, giống như ở cùng một chỗ với người xa lạ hơn, vấn đề Diệp Thiên hỏi nàng không cách nào trả lời, chỉ nói ra một ít tính huống khác thường của Diệp Sơn trước khi chết, Diệp Thiên sau khi nghe xong càng thêm vững tin cái chết của phụ thân tuyệt không phải ngoài ý muốn, dự định ngày mai đến đồn cảnh sát hỏi một chút.

Diệp Thiên đứng dậy, hướng Ninh Lạc nói, "Ninh tiểu thư, phiền cô lấy giúp ta một bộ ga giường với vỏ chăn, ta có chút mệt nhọc!" "Ah!" Ninh Lạc bị Diệp Thiên nhìn, trái tim đập mạnh, không biết là thẹn thùng hay là khấn trương, vô ý thức gật đầu đáp ứng, thế nhưng khi nàng quay người chuẩn bị đi lấy đồ đạc lúc đột nhiên mới nhớ ra..., biệt thự này chỉ có phòng của nàng cùng Diệp Sơn có giường mà thôi, trong phòng khách rộng tuếch. "Xin lỗi, trong nhà không có nhiều giường!" Ninh Lạc nói với Diệp Thiên, trong lòng không biết nên làm thế nào.

Trong biệt thự ngoại trừ Diệp Sơn cùng Ninh Lạc thì hầu như không có ai tới, cho nên căn bản không có chuẩn bị dư giường cùng chăn, mền, hiện tại chỉ có hai lựa chọn hoặc là Diệp Thiên ngủ ghế sofa, hoặc là cùng nàng ngủ chung một gian phòng.

Ở nước ngoài vào thời điểm Diệp Thiên chấp hành nhiệm vụ thường xuyên rơi vào cảnh màn trời chiếu đất, hoàn cảnh ác liệt cũng đều đã trải qua, nhìn ghế sofa rồi nói: "Không có việc gì, ta nằm ngủ ở ghế sofa cũng được a!". Diệp Thiên chủ động mở miệng nói muốn ngủ sofa, Ninh Lạc đương nhiên cũng không muốn hắn vào ngủ chung phòng. "Được rồi, ta đi lấy cho chăn gối, buổi tối mở điều hòa có chút mát mẻ đừng để bị cảm mạo!" Ninh Lạc trở về gian phòng của mình lấy ra một cái chăn mỏng cho Diệp Thiên, ở trên còn lưu lại mùi hương cơ thể trên người nàng, hẳn đây chính là chăn của Ninh Lạc.

Khi Ninh Lạc trở về phòng, Diệp Thiên vào phòng tắm rửa một cái, trực tiếp bọc khăn tắm đi ra, thân hình cơ bắp khỏe đẹp cân đối, trên lưng còn có vài vết sẹo, càng tăng thêm vài phần tục tăng

Diệp Thiên tạm thời không muốn ngủ, cũng không ngủ được, mở tủ lạnh phát hiện bên trong còn có mấy chai bia, cầm toàn bộ ra bàn trà ngồi uống, hơn một giờ sau Diệp Thiên uống xong, chuẩn bị đi ngủ, Ninh Lạc ngái ngủ đi ra, chỉ mặc trên người chính là một bộ đồ ngủ mỏng manh, trước ngực hai núm hoa hồng nhô lên, dưới áo ngủ như ẩn như hiện.

Diệp Thiên ngờ ngác không biết Ninh Lạc muốn làm gì, còn Ninh Lạc đột nhiên thấy Diệp Thiên mới nhớ tới trong nhà không chỉ có một mình nàng, phòng nàng không có nhà vệ sinh riêng, chuẩn bị đi ra toilet, hai người bốn mắt giao nhau, một tia chớp vô hình trong mắt hai người bắn ra kịch liệt.

- - - - -

Cầu kim phiếu, cầu TL.T. Ai có tiền cho tiền ai không tiền thì cho mình 1 tim nha

Mong các bạn đi ngang qua ủng hộ mình để có động lực dịch tiếp a!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 9: Đêm tối khó ngủ (Hạ)

Cảm ơn voluonghtienton đã donate cho mình nha:3

- - - - -

Tìm hai người đập nhanh hơn, một loại cảm giác khó nói lên lời xông lên đầu, Diệp Thiên tuy hơn hai mươi tuổi, nhưng đến nay còn chưa có bạn gái, Ninh Lạc so Diệp Thiên càng không cần nhắc tới, bởi vì gia giáo có chút nghiêm khắc, dù cho đến khi tốt nghiệp đại học hay đi làm vẫn bảo vệ tấm thân xử nữ.

Đối mặt với Diệp Sơn lớn hơn mình hai mươi tuổi, Ninh Lạc tự nhiên sẽ không có ham muốn phương diện kia, dù cho hai người có quan hệ vợ chồng, Ninh Lạc cũng chưa bao giờ cùng Diệp Sơn làm ra chuyện thân mật, dù là nắm tay cũng không có.

Nhưng là bây giờ thì khác, Diệp Thiên trước mặt cơ thể cường tráng, hơn nữa ban ngày còn từng cứu nàng, từ sâu trong lòng nàng có thể tiếp nhận,

huống hồ diện mạo Diệp Thiên anh tuấn khiến nữ nhân bình thường rất khó kháng cự, tựa như nam nhân thấy mỹ nữ thì con mắt như muốn lồi ra vậy, đương nhiên, nữ nhân sẽ không biểu hiện cái kia rõ ràng như vậy mà thôi.

Cơ ngực Diệp Thiên to lớn cùng với tám khối cơ bụng tất cả đều nổi bật, nhưng lại không quá lớn, cho người ta thấy một vẻ đẹp của một nam nhân gọi cảm, Ninh Lạc nhìn thấy mặt đỏ tới mang tai, quên rằng chính cô cũng là quần áo nửa mở, nhũ phong tuyết trắng mà đầy đặn bị lộ ra một nửa ở bên ngoài.

Trong lòng dần cảm thấy xấu hổ, Diệp Thiên cố nén dục vọng, hỏi: "Cô làm gì thế?" Ninh Lạc vội vàng đem ánh mắt đang dính trên người Diệp Thiên dời đi, ấp úng nói: "Ta... Ta đi toilet!" Nói xong liền vội vã tránh khỏi ánh mắt Diệp Thiên, Ninh Lạc như muốn chạy trốn tiến vào toilet, tìm đập bình bịch không ngừng, cũng không hiểu chuyện gì xảy ra, vì sao chứng kiến nửa người trên Diệp Thiên lóa lờ lại thấy khản trương như vậy.

Nàng trong toilet cố rửa mặt bằng nước lạnh, nhìn chính mình trong gương, khuôn mặt còn có chút ửng đỏ, trong đầu toàn bộ đều là hình ảnh Diệp Thiên.

Trong toilet ngây người hai ba phút nàng mới đi ra, thế nhưng Diệp Thiên lại không thấy ở phòng khách, nhìn chung quanh một lần, chợt phát hiện tại ban công có một bóng người to lớn đang uống bia, Ninh Lạc mỗi lần nhìn vào bóng lưng Diệp Thiên đều xuất hiện một loại cảm giác đau lòng, rất muốn vỗ về yêu thương tiểu nam nhân này.

Ninh Lạc muốn đi tới nói chuyện với Diệp Thiên, nhìn ra được hấn tựa hồ rất nhạy cảm với lời nói, nhưng cuối cùng lại từ bỏ ý nghĩ kia, chính mình cùng Diệp Thiên cũng không quen, hỏi hấn cũng không nhất định sẽ nói, dù sao còn nhiều thời gian, về sau có rất nhiều cơ hội.

Buổi tối, một người ở phòng ngủ, một người ở phòng khách, nhưng đều mất ngủ.

Trong đêm đen khó có thể ngủ, Diệp Thiên nhớ tới phụ thân cùng muội muội, Ninh Lạc thì trong đầu tưởng tượng thấy Diệp Thiên một mình bên ngoài phiêu bạt gian khổ cỡ nào, cùng với về sau làm sao để sống chung cùng hấn.

Thắng đến rạng sáng, hai người mới dần dần thiếp đi, sau khi tỉnh lại, Diệp Thiên phát hiện trên bàn trà lưu lại một tờ giấy, nói rằng là đã làm sẵn bữa sáng rồi, để trong phòng bếp, dặn Diệp Thiên sau khi rời giường thì lấy ra ăn, quần áo cũng đã giúp hấn giặt sạch, 5h chiều sẽ về.

Diệp Thiên sau khi xem xong trên mặt lộ ra một nụ cười mà đã lâu không xuất hiện, bỗng dưng cảm thấy trở lại lúc còn nhỏ, tâm hồn trở nên ấm áp. Sau khi rời giường ăn xong bữa sáng, Diệp Thiên chuẩn bị đi đồn công an, thế nhưng vừa đi ra ngoài điện thoại lại vang lên, "Tiểu Thiên, rời giường chưa vậy?" Trong điện thoại truyền đến thanh âm mỉa mai của Tào Nghiên: "Sớm đã rời giường!" Diệp Thiên hỏi: "Nghiên tỷ, chị tìm ta có việc?" Tào Nghiên biết rõ Diệp Thiên có việc phải xử lý, cho nên tối hôm qua không có giữ hấn ăn cơm, hôm nay cố ý đi mua rất nhiều đồ ăn mà khi còn bé Diệp Thiên ưa thích, chuẩn bị gọi hấn trưa đến nhà ăn cơm, "Không có việc gì không thể điện thoại cho người ah, Tiểu Thiên, trưa nhất định phải tới nhà của ta ăn cơm ah, không thèm nghe người nói nữa, con của ta đang khóc đây này!" Không đợi Diệp Thiên cự tuyệt Tào Nghiên cúp điện thoại, Diệp Thiên biết rõ Tào Nghiên lo lắng mình cự tuyệt nên mới cố ý cúp điện thoại, người ta có hảo ý, hấn đương nhiên không cự tuyệt, đến trưa tới đúng giờ là được.

Diệp Thiên đi ra ngoài đón một chiếc xe taxi đi thẳng đến đồn công an, báo cáo kiểm tra thi thể của phụ thân hấn nhất định phải nhìn xem, đến cùng nguyên nhân vì sao phụ thân lại chết, xem có thể tìm ra manh mối từ đó hay không.

- - - - -

Cầu kim phiếu, cầu TL.T. Ai có tiền cho tiền ai không tiền thì cho mình 1 tìm nha

Mong các bạn đi ngang qua ủng hộ mình để có động lực dịch tiếp a!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 10: Cô nam quả nữ (Thượng)

Thụ lý vụ án của cha Diệp Thiên là đồn cảnh sát Nam Thành Thành phố Minh Châu, Diệp Thiên tiến vào đồn Nam Thành, phụ trách tiếp đãi hấn chính là một nữ cảnh sát, tuổi không lớn lắm, tầm 24~25 tuổi, mặc lên người đồng phục cảnh sát tư thể rất hiền ngang.

Diệp Thiên sau khi nói rõ lý do, thái độ nữ cảnh sát coi như hòa ái "Ah, cậu bạn là người nhà của Diệp Sơn sao, xin phép anh xuất trình thẻ căn cước!" Diệp Thiên phối hợp đem giấy tờ của mình đưa cho nữ cảnh sát, dáng người của nữ cảnh sát rất đầy đặn, lúc cúi đầu tập trung kiểm tra thẻ căn cước của Diệp Thiên, cổ áo hạ xuống làm núp vú lộ ra giữa hai ngón núi no đủ, với chiều cao của Diệp Thiên cho dù không muốn xem cũng sẽ nhìn thấy. "Diệp Thiên?" Nữ cảnh sát trong lòng yên lặng thì thầm nhắc cái tên Diệp Thiên, dường như đã từng nghe thấy cái tên này ở đâu đó, nhưng nhất thời lại nghĩ không ra, đem CMND trả lại cho Diệp Thiên rồi nói: "Cùng tôi tới đây, vụ án của cha cậu đã được bộ phận pháp y chúng tôi xác nhận, là do ngoài ý muốn ngã từ trên cao xuống." Diệp Thiên đi cùng nữ cảnh sát đến phòng làm việc của nàng, sau khi ngồi xuống, nữ cảnh sát giải thích tỉ mỉ, chi tiết với Diệp Thiên, cảnh sát phải đến tận sáng sớm ngày hôm sau mới nhận được tin do người dân báo án. Bộ phận pháp y suy đoán, Diệp Sơn ngã từ tầng 8 xuống lúc tầm mười giờ đêm, gian phòng Diệp Sơn nhảy xuống chính là phòng làm việc của ông, hơn nữa không có bất kỳ dấu vết đánh nhau nào.

Đối với một cái kết quả như vậy, Diệp Thiên rất khó tiếp nhận, phụ thân không có bất cứ lý do nào, tại sao lại nhảy lầu? Coi như là nhảy lầu ít nhất cũng

sẽ lưu lại một phong di thư a! Nhưng mà tại sao cái gì cũng không lưu lại, phụ thân đặt túi đồ kia ở chỗ Vương Oánh là từ trước đó rất lâu, không liên quan đến việc nhảy lầu lần này.

Nói cách khác, cho tới bây giờ cái chết của phụ thân vẫn là một điều bí ẩn, Diệp Thiên không cam lòng hỏi: "Đồng chí cảnh sát, xin hỏi là ai báo án, có thể nói cho ta biết không?" Diệp Thiên muốn tìm hiểu nguồn gốc nên muốn đi tìm người chứng kiến, nhưng nữ cảnh sát không hề khách khí cự tuyệt: "Chúng tôi không thể lộ ra thông tin cá nhân của người báo án!" "Được rồi, cảm ơn!" Diệp Thiên mang theo sự thất vọng đi ra khỏi cục cảnh sát, nhìn đồng hồ đã hơn mười giờ, chuẩn bị đến công ty của phụ thân xem sao, thì Tào Nghiên lại điện thoại tới: "Tiểu Thiên, người đã tới chưa, đồ ăn của ta đã làm xong rồi, mau tới đây ah!" "Nghiên tỷ, ta hiện tại không có thời gian, nếu không hôm nào ta mời tỷ ăn cơm!" Diệp Thiên muốn từ chối, thế nhưng mà Tào Nghiên tính tình tùy tiện căn bản không cho Diệp Thiên cơ hội từ chối. "Đừng lè mề, chuyện gì có thể quan trọng hơn việc ăn cơm đây, mau tới đây a, nhét đây cái bao tử rồi nói sau!". Tào Nghiên một bên xào rau vừa nói: "Người nói ta dễ dàng sao, hôm nay mẹ ta trực ca đêm cho nên không trở lại, ta vừa bẻ hải tử vừa nấu cơm cho người, người thấy có thể không đến sao." Diệp Thiên cười cười, nói: "Nghiên tỷ, người đối với ta tốt như vậy không sợ người lão công ghen sao?" Nội tâm Tào Nghiên không cho là đúng, "Hắn làm gì mà ăn dấm chua ah, ta mời người ăn bữa cơm mà thôi, cũng không phải cùng người lên... Được rồi được rồi, không thèm nghe người nói nữa, mau tới đây a." Tào Nghiên chuẩn bị nói cũng không phải cùng người trên giường, thế nhưng mà lời nói đến bên miệng mới ý thức được là không ổn, lập tức đổi giọng.

Diệp Thiên cúp điện thoại gọi xe taxi đến nhà Tào Nghiên, trong lòng đối với cô gái lớn hơn mình hai ba tuổi này thật sự rất cảm kích đấy, hai người tuy không thân chẳng quen, nhưng Tào Nghiên một mực đem Diệp Thiên làm đệ đệ đối đãi, lúc Diệp Thiên lên trung học cũng từng có rung động với nàng, nhưng lúc đó sợ xấu hổ không dám nói ra miệng mà thôi.

Khi đó Diệp Thiên cùng Tào Nghiên quan hệ so với chị em ruột còn tốt hơn, cả ngày dính cùng một chỗ, so với quan hệ nam nữ còn thân mật hơn, trừ việc không có làm tình ra thì cái thứ khác đều đã trải qua rồi.

Hai người đã từng đi chơi rồi ôm nhau ngủ chung trong một cái lều, hiện tại Diệp Thiên hồi tưởng cảm thấy khi đó mình thực sự rất đơn thuần, cũng ngu ngốc, một người nữ sinh chịu ngủ cùng người, điều đó nói rõ ràng bất luận làm ra chuyện gì, dù cho có chiếm hữu nàng cũng cam tâm tình nguyện.

Diệp Thiên đi tới khu nhà của Tào Nghiên, tại siêu thị mua một chai rượu đỏ mới đi lên lầu, tuy không phải quý trọng lễ vật, nhưng tốt xấu gì thì cũng không nên tay không đến thăm. "Leng keng..." Diệp Thiên đi thang máy lên trên lầu, đứng trước cửa nhà Tào Nghiên nhấn chuông, chỉ chốc lát Tào Nghiên chạy tới mở cửa rồi, Tào Nghiên đeo tạp dề, bên trong một áo T-shirt, hạ thân là quần ngắn màu đen, cặp đùi đẹp trắng nõn lộ ở bên ngoài, vì đang trong kỳ nuôi con bằng sữa mẹ, cho nên 2 nhũ hoa trước ngực đặc biệt lớn, trên người còn thoang thoang mùi sữa thơm.

- - - - -

Cầu kim phiếu, cầu TLT. Ai có tiền cho tiền ai không tiền thì cho mình 1 tìm nha

Mong các bạn đi ngang qua ủng hộ mình để có động lực dịch tiếp a!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 11: Cô nam quả nữ (Hạ)

"Diệp Thiên sao người còn thất thần ở đó, đến đây ah!" Tào Nghiên thấy Diệp Thiên nhìn chằm chằm vào bộ ngực của mình có chút xấu hổ liền sáng giọng, Diệp Thiên tính lực hơn nhiều so với người thường, có thể nghe được tim của nàng đang tăng tốc độ đập, đoán chừng Tào Nghiên giờ phút này trong nội tâm có chút khẩn trương cùng với hưng phấn a, nữ nhân mà bị nam nhân mà mình không ghét nhìn chăm chú sẽ cảm thấy vui vẻ, dù cho có nhìn vào những chỗ đó cũng sẽ không phản cảm.

Nhưng nếu nữ nhân đã chán ghét nam nhân nào đó thì..., liếc mắt nhìn cũng muốn móc mắt hắn ra.

Kỳ thật Tào Nghiên cùng lão công cũng không phải là vì tình yêu nên mới kết hôn, mà là do nhất thời xúc động nên mới tiến hành, nàng đã từng mong muốn gả cho Diệp Thiên, nhưng Diệp Thiên lại chậm chạp chưa có trở về quốc. Nàng một lần say rượu rồi ngoài ý muốn cùng lão công hiện tại xảy ra quan hệ, hơn nữa không lâu sau phát hiện mình mang thai, khi đó Tào Nghiên tâm phiền ý loạn, hơn nữa lão công nàng đau khổ cầu khẩn, nàng cuối cùng đã đáp ứng việc hôn sự này.

Sau khi kết hôn nàng cũng không vui vẻ, lão công nhìn có vẻ thành thật, nhưng tính dục cực kỳ cường hãn, chỉ cần về nhà nhìn thấy Tào Nghiên sẽ lôi kéo nàng ngay tại chỗ điên cuồng ân ái, thân làm vợ cùng lão công giao hoan cũng là thiên kinh địa nghĩa, nhưng lão công Tào Nghiên mỗi lần chỉ có thể làm ba năm phút đồng hồ, chính mình tính dục vừa nổi lên thì lão công đã làm xong việc, cho nên khiến cho Tào Nghiên khổ không thể tả.

Ngày hôm qua sau khi nhìn thấy Diệp Thiên về nước, Tào Nghiên vốn bình tĩnh như nước lại tái khởi liên y, vốn cho là sẽ bình bình đạm đạm sống hết đời này, thế nhưng mà Diệp Thiên xuất hiện làm thay đổi ý nghĩ trong lòng, cho dù hôm nay Tào Nghiên đã lấy chồng, nhưng chịu không nổi muốn cùng Diệp Thiên phát sinh dục vọng.

Hai người từng là thanh mai trúc mã, nhưng đều không có vạch trần cho nên bỏ lỡ cơ hội tốt, Tào Nghiên hoàn toàn nhớ lần chơi xuân cùng Diệp Thiên hai người ở trong cùng một cái lều vải nằm ôm nhau ngủ, nhưng chỉ là sờ mó xung quanh chứ không có tới bước sung sướng cuối cùng, khi đó nàng đã có

ý định gả cho Diệp Thiên, thế nhưng mà trời không giúp người, Diệp Thiên đột nhiên rời đi khiến lòng nàng trở nên đại loạn.

Hai người bước vào trong phòng, Tào Nghiên đem đồ ăn bụng lên trên bàn, "Tiểu Thiên, ngồi ah, ném thử tay nghề Nghiên tỷ như thế nào!" Tào Nghiên vừa coi bỏ tạp dề trên người vừa nhiệt tình chiêu đãi Diệp Thiên.

Diệp Thiên cũng không khách khí, sau khi ngồi xuống đem chai rượu đỏ mới mua đặt lên trên bàn, nói: "Nghiên tỷ, chúng ta hơn bốn năm không gặp mặt rồi a! Chúng ta hôm nay hảo hảo tâm sự, uống vài chén!" Tào Nghiên nghe xong, lập tức mở ra máy hát, cười nói: "Đúng vậy a, người tiểu tử này vừa đi là đi liền mấy năm, làm cho ta cũng lo lắng ngàn đay thời gian ah, đúng rồi ta chỉ sợ không thể uống rượu, còn muốn cho hài tử ăn đây này!" Hài tử hiện tại mới được mấy tháng, mỗi ngày còn muốn bú sữa mẹ, cho nên Tào Nghiên không thể uống rượu. "Tiểu Thiên, người những năm này ở nước ngoài đang làm gì thế, cứ thần thần bí bí, lâu như vậy cũng không điện thoại trở về, có bạn gái Tây rồi nên quên Nghiên tỷ à?" Tào Nghiên đầu gối nói

Diệp Thiên cũng thoải mái hơn nhiều, tự mình rót một ly rượu đỏ, giờ chén rượu lay động vài cái, cười nói: "Nghiên tỷ, tỷ đừng ngồi chăm chọc ta a, tỷ biết rõ ta là người tốt khỏe xấu che đậy, ở nước ngoài vài năm qua vô cùng gian khổ cho nên không dám gọi điện thoại trở về, sợ bản thân mình lo lắng không nhìn được muốn trở về nước. Bất quá ta cũng may mắn, ở bên ngoài buôn bán lời một ít tiền, lần này về nước sẽ không đi nữa, gặp gỡ người thích hợp liền kết hôn sinh con an an ổn ổn mà sống." Diệp Thiên ở nước ngoài trải qua biết bao lần bị đao thế lưỡi ra liếm máu,, nói cái tên Diệp Thiên sợ rằng không ai biết, nhưng là "Cô Lang" thì giới đánh thuê tại Âu Mỹ nghe thôi đã sợ mất mật, cái tên không ai không biết không ai không hiểu.

Theo miệng hần thì lời món tiền nhỏ cũng là mấy trăm vạn đôla, đây là không tính đến tiền của hần gửi tại ngân hàng Thụy Sĩ, tổng tài sản của Diệp Thiên trong đó đủ để khiến người trọn mắt há mồm, toàn bộ lấy ra mà nói..., có thể không kém bao nhiêu những tên đình cấp phú hào. "Bình bình đạm đạm mới là phúc, Tiểu Thiên, người còn không có bạn gái hả?" Tào Nghiên tò mò hỏi.

Diệp Thiên nhún vai, lắc đầu nói: "Không có, ta bình thường ở nước ngoài tiếp xúc với những nữ nhân so nam nhân còn nam tính hơn, làm sao có thể có bạn gái!" Tào Nghiên nghe được Diệp Thiên trả lời, trong nội tâm không hiểu lại có một tia mừng rỡ, chính cô cũng không biết tại sao lại có loại cảm giác này.

Diệp Thiên vừa định nói giỡn nhờ Tào Nghiên giúp mình giới thiệu, thì trong phòng hài tử khóc rống lên, khiến cho hần đem lời nói đến miệng nuốt trở về, Tào Nghiên đứng lên nói: "YAA.A.A., Bảo Bảo có lẽ đang đói bụng. Tiểu Thiên người ăn trước đi, ta vào trong một chút sẽ trở lại." Tào Nghiên vội vội vàng vàng trở lại gian phòng, chứng kiến tiểu gia hỏa chính trên giường oa oa khóc lớn, đoán chừng là đói bụng, vừa mới ôm lấy thì tiểu gia hỏa trên tay như phản xạ có điều kiện tìm kiếm khắp nơi, sờ đến vú lớn của Tào Nghiên vú lớn sau há mồm cắn tới, mút vào dù cách quần áo. "Ngốc tử a, đừng nóng vội, mẹ mẹ cũng không phải không để cho người ăn a!" Tào Nghiên ôn nhu vuốt ve nhí tử nói, sau đó cầm áo nhấc lên, đem gò bông đào tuyết trắng đầy đặn cho vào miệng hài tử, tiểu gia hỏa vui vẻ mút vào từng ngum từng ngum.

Diệp Thiên cho rằng sẽ phải đợi thật lâu, không nghĩ tới chỉ tầm hơn mười phút đồng hồ Tào Nghiên đã đi ra, hơn nữa khoảng áo trước ngực ướt một mảnh, bên trong không có mặc áo ngực, cho nên núm vú cao ngất như ẩn như hiện, "Tiểu gia hỏa ăn quá vội, có bị sặc sữa, nhả ra y phục của tỷ. Tiểu Thiên, ta đi tắm, lập tức sẽ tới." Tào Nghiên đi ra giải thích. "Không phải ngại, Nghiên tỷ đi tắm rửa đi, ta giúp tỷ để ý hài tử!" Diệp Thiên đứng dậy chuẩn bị tiến gian phòng, thế nhưng mà Tào Nghiên cười nói: "Người là đại nam nhân sao biết chăm lo tiểu hài tử ah, không cần, Bảo Bảo ăn no sẽ ngủ, đoán chừng nhất thời sẽ không khóc náo loạn." Diệp Thiên gật gật đầu trở lại trên bàn cơm, đang uống vài ngụm rượu, trong phòng tắm đột nhiên có tiếng Tào Nghiên hét lớn, dọa Diệp Thiên chạy vội tới!

- - - - -

Cầu kim phiếu, cầu TL.T. Ai có tiền cho tiền ai không tiền thì cho mình 1 tìm nha

Mong các bạn đi ngang qua ủng hộ mình để có động lực dịch tiếp a!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 12: Điên cuồng triền miên

Cảm ơn Le\_Quang\_Bình và phucksqt đã donate cho mình nha:3. Nay đi học cả ngày nên đăng bài hơi trễ -\_-

- - - - -

"Nghiên tỷ, tỷ làm sao vậy?" Diệp Thiên chạy vội vào, lúc này hần căn bản không ý thức được Tào Nghiên đang trong phòng tắm tắm rửa, chỉ lo lắng nàng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, Diệp Thiên đẩy cửa vào, hơn nữa cửa cũng không có khóa, chỉ thấy Tào Nghiên ngã nhào trên đất, lúc này trên người nàng một mảnh che thân cũng không có, đáng người no đủ đầy đà tóa ra hào quang hấp dẫn muốn phạm tội.

Đối với một xử nam như Diệp Thiên mà nói, thân thể nữ nhân hấp dẫn như vậy quả thực rất khó ngăn cản, hần thừa dịp chính mình còn đang thanh tỉnh, lập tức xoay người sang chỗ khác, đỏ mặt hỏi: "Nghiên tỷ, tỷ không sao chứ!" Tào Nghiên chỉ là đang bôi sữa tắm lên người, không cần thận trọng ngã xuống đất, cho nên đau nhức hết lên một tiếng, nhưng không có thương tổn đến cơ thể.

Vào thời điểm Diệp Thiên đẩy cửa vào, tâm tình của nàng không hiểu sao nhảy lên kịch liệt, đặc biệt là sau khi chứng kiến Diệp Thiên nhìn thấy cơ thể



mình trở nên then thừng, nàng vậy mà sinh ra từng con khoái cảm, toàn thân như giống như bị chạm điện tê tê đại đại. "Tiểu Thiên... Ta, chân ta khả năng bị trật đến nơi rồi, người mau đỡ ta đứng dậy!" Tào Nghiên cố ý nhờ, Diệp Thiên trong nội tâm bịch bịch kịch liệt, hình ảnh hoạt sắc sinh hương hắc chỉ liếc mắt thôi đã không chịu được rồi, chớ đừng nói đến chuyện có sự đụng chạm thân thể.

Diệp Thiên miệng đắng lưỡi khô, trong đầu chỉ có cơ thể trước mắt sau lồm cồm Tào Nghiên, nuốt một ngụm nước bọt, hỏi: "Nghiên tỷ, cái này... Cái này không ổn lắm đâu!" Diệp Thiên không phải là không muốn đi vào đỡ nàng, mà là lo lắng chính mình nhìn vào thân thể lồ lộ của Tào Nghiên sẽ không chế không nổi, đem nàng đoạt lấy, Tào Nghiên cũng không có ý thức được mình bây giờ đối với nam nhân có lực hấp dẫn kinh người, chỉ sợ đắc đạo cao tăng khi thấy hình ảnh hoàn mỹ này của nàng cũng phạm tâm đại động. "Có gì mà không tốt, còn không mau đến đây đỡ tỷ!" Tào Nghiên bị tên Diệp Thiên đầu gỗ này làm tức chết, ý của mình chẳng lẽ còn không rõ ràng sao, Tào Nghiên không muốn mất đi cơ hội khó có thể có được này.

Diệp Thiên do dự một chút xoay người lại cúi đầu đi vào, nhưng thời điểm hần tay kéo Tào Nghiên lại bị Tào Nghiên kéo ngược lại một phát, lập tức cả người trượt chân vào phòng tắm, y phục trên người ướt một mảng lớn.

Tào Nghiên xoay mình ghé sát vào người Diệp Thiên, vú lớn mềm mại dán chặt vào ngực Diệp Thiên, ánh mắt nóng rực nhìn hần, ni non nói: "Tiểu Thiên, muốn Nghiên tỷ sao?" Diệp Thiên không nói gì, nhưng dùng hành động thực tế để thể hiện, hần lồi vị huynh đệ phía dưới đang ngẩng cao đầu chọc chọc vào khu rừng rậm đen nhánh phía dưới bụng Tào Nghiên, Tào Nghiên cảm nhận được cái đồ vật kia cứng rắn như sắt làm toàn thân nàng nóng như lửa đốt, cô chủ động cởi bỏ quần áo Diệp Thiên, đến khi thân hình to lớn của Diệp Thiên dần dần lộ ra, Tào Nghiên bị cơ thể nam nhân cường tráng này hấp dẫn, run giọng hỏi: "Tiểu Thiên, người còn là xử nam sao?" "Àn!" Diệp Thiên có chút ngại ngùng gật đầu, hơn hai mươi tuổi còn là xử nam, cái này khiến cho Diệp Thiên cảm thấy rất mất mặt, nhưng vẫn quyết định trả lời.

Tào Nghiên mỉm cười quyến rũ nói: "Nghiên tỷ hôm nay cho người được một lần làm nam nhân chân chính!" Vừa dứt lời, Tào Nghiên dọc theo bụng Diệp Thiên hôn xuống dưới, đầu lưỡi nàng rất là linh hoạt, chỉ chốc lát sau đã khiến cho Diệp Thiên dục tiên dục tử, làm cho Diệp Thiên còn chưa có chính thức bắt đầu đã thấy khoái cảm mãnh liệt. "Nha..." Tào Nghiên cầm chặt mệnh căn của Diệp Thiên (cái đó đó), miệng nhỏ của nàng mở ra, cảm giác trơn ướt ẩm áp như điện giật từ phía dưới trào lên, đây là lần đầu tiên Tào Nghiên dùng miệng làm điều này, trước kia trường phu của nàng từng yêu cầu mấy lần, nhưng Tào Nghiên nhất quyết không có làm, vừa nhìn thấy cái đồ chơi kia đã cảm thấy buồn nôn.

Nhưng nàng khi thấy tiểu JJ của Diệp Thiên chẳng những không cảm thấy buồn nôn, còn cảm thấy rất đáng yêu, ngâm trong miệng lắc lư qua lại.

- - - - -

Cầu kim phiếu, cầu TL.T. Ai có tiền cho tiền ai không tiền thì cho mình 1 tim nha

Mong các bạn đi ngang qua ủng hộ mình để có động lực dịch tiếp a!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 13: Diên cuồng triền miên (2)

Một loại khoái cảm từ trước nay chưa từng có như thủy triều từ phía dưới tuôn ra khắp nơi, Diệp Thiên vốn mới chỉ thấy điều đó ở mấy bộ phim Nhật Bản trên mạng, đây là lần đầu tiên được thực hành ngoài đời, không nghĩ rằng điều đó lại mỹ diệu như vậy, khó trách những diễn viên trong phim thấy có cảm giác sung sướng tuyệt vời.

Tào Nghiên ngâm bồng bồng một lúc, nằm sấp lên trên người Diệp Thiên, dùng đầu vú nhẹ nhàng ma sát bộ ngực hần, đây là lần đầu tiên Diệp Thiên cùng với thân thể nữ nhân dán vào cùng một chỗ, cảm giác phiêu hồn cứ đợt này nối tiếp với đợt khác. "Tiểu Thiên, người đã từng thấy qua nữ nhân chưa vậy?" Tào Nghiên nằm ở bên tai Diệp Thiên thấp giọng hỏi, trong nội tâm nàng rất ngạc nhiên, vì trong ấn tượng của nàng Diệp Thiên khi còn bé chính là một tiểu sắc lang a, luôn vụng trộm sờ mó mình, có khi còn thò tay vào trong áo lót vuốt ve núm vú còn chưa có phát triển đầy đủ của nàng.

Diệp Thiên sắp không chế không nổi rồi, Tào Nghiên đã kết hôn, hần lo lắng làm như vậy không tốt lắm, nhưng hần là nam nhân bình thường, bị một mỹ nhân xinh đẹp trần như nhộng khiêu khích (xx), thì đến ngay cả thần tiên cũng sẽ bị đồ chơi trong quần chọc thẳng lên trời. "Mới chỉ xem qua trên máy vi tính, chứ chưa từng nhìn thấy cơ thể phụ nữ chân chính như thế này!" Diệp Thiên lúc nói ra những lời này, trong đầu lại nhớ tới hình ảnh Ninh Lạc ngày hôm qua, thân thể của nàng trắng tinh đáng người hoàn mỹ, so với Tào Nghiên chỉ hơn mà không có thua, bất quá khi đó không có dám xem, nên bỏ lỡ không ít cảnh xuân sắc.

Tào Nghiên bây giờ thân thể trần truồng dính chặt vào người Diệp Thiên, giống với nhân vật nữ chính trong phim mà trước kia từng xem. "Nghiên tỷ, tỷ không giống với họ, những nữ nhân kia căn bản không cách nào cùng tỷ đánh đồng, cơ thể của tỷ rất đẹp!" Diệp Thiên nuốt một ngụm nước bọt nói ra, đây cũng không phải có ý tán dương Tào Nghiên, mà là Tào Nghiên thực sự đúng là mỹ nữ trong số các mỹ nữ, đáng người tương mạo đều là hạng nhất, ngoại trừ Ninh Lạc mang vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành có chút ưu thế hơn so với nàng, nhưng cũng chỉ cần có vật, Tào Nghiên cũng đã đẹp hơn so với tám phần mỹ nữ trong thiên hạ.

Nội tâm Tào Nghiên sau khi nghe xong cũng thấy vui sướng hài lòng, kéo tay Diệp Thiên đặt trên bộ ngực đầy đặn xoa bóp, bầu vú trong tay Diệp Thiên vừa mềm nhuyễn nhưng lại vô cùng co dãn, càng kích động dục vọng tiềm ẩn trong cơ thể hần.

Không cần Tào Nghiên lôi kéo, tay kia chủ động vò lên bầu vú còn lại, hai tay ôm 2 quả đào tiên, vuốt ve nhẹ nhàng, cho dù thủ pháp không quá thuần thực, nhưng vẫn làm Tào Nghiên hưng phấn dị thường, sau một thời gian phía dưới xảy ra phản ứng sinh lý, nước bắt đầu tràn lan. "Nha..." Tào Nghiên nhắm mắt lại hưởng thụ kêu lên, để cho Diệp Thiên tiếp tục vuốt ve, tới lúc tay Diệp Thiên chậm rãi chạm xuống, thân thể Tào Nghiên đột ngột run rẩy, bởi vì khoảng cách tới nơi cấm kỵ kia càng ngày càng gần. "Tiểu Thiên, xuống... Xuống thêm một chút nữa!" Diệp Thiên miệng đắng lưỡi khô nhìn ngắm khu vực trung tâm thân bí giữa hai chân Tào Nghiên, máu mũi đều đã chảy xuống, cái này so với xem trên phim kích thích hơn nhiều, không những được xem mà còn có thể sờ vào.

Rốt cục, tay Diệp Thiên trượt chậm rãi xuống dưới bụng nàg, mò tới khu vực kia hiện đang lây lị, Tào Nghiên hiện tại đã ngứa ngáy không có khả năng nhịn được nữa, cầm tay Diệp Thiên cho vào chỗ kín của nàg rồi dùng hai chân mạnh mẽ giữ chặt lại.

-----  
Cầu kim phiếu, cầu TLT. Ai có tiền cho tiền ai không tiền thì cho mình 1 tìm nha

Mong các bạn đi ngang qua ủng hộ mình để có động lực dịch tiếp a!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 14: Điên cuồng triền miên (3)

"Tiểu Thiên, cho tỷ... nhanh nhanh cho tỷ a!" Tào Nghiên thở hổn hển nói, Diệp Thiên không hề do dự, tách cặp đùi đẹp trắng như tuyết của Tào Nghiên ra, dùng khăn tắm kê lên mặt đất để quỳ, tiến dần vào, cảm giác nóng bức trơn ướt lập tức lan khắp toàn thân.

Tào Nghiên trở về nhà mẹ đẻ đã gần một tháng rồi, một tháng này lão công cũng không có sang đây thăm nàg, cho nên nhẫn nhịn trọn vẹn một tháng, đối với nữ nhân vừa mới kết hôn không lâu mà nói chính là một loại dày vò, nhưng bình thường ở cùng với hài tử, cùng mẫu thân lời ong tiếng ve trong nhà, thật không thời gian để ý những chuyện kia.

Ngoại trừ buổi tối sẽ có một chút khát khao khó có thể nhịn, ban ngày thì không sao, thể nhưng mà ngày hôm qua sau khi nhìn thấy Diệp Thiên, trong nội tâm bỗng nảy mầm muốn cùng hắn ân ái dục vọng, loại dục vọng này thực sự không thể vãn hồi, nhưng nàg còn đang suy nghĩ không biết nên mở miệng như thế nào để nói ra điều khó xử ấy..., dù sao nàg bây giờ là vợ của người khác, nếu nói quá mức chủ động sợ rằng Diệp Thiên sẽ cảm thấy nàg phóng đảng vô sỉ. Không nghĩ tới việc tiểu bảo bảo sặc sụa lên trên người vô tình thành toàn cho nàg, được cảm thụ đại cự vật của Diệp Thiên, phía dưới bắt đầu rung động, Tào Nghiên toàn thân thoải mái, mấy vạn cọng lông lỗ tất cả đều mở hết ra, sau bao ngày khoái cảm mới lại xuất hiện lần nữa, nàg đã rất lâu không có loại cảm giác này từ trên người lão công. "Tiểu Thiên... Của người thật là lớn!" Tào Nghiên ni non nhẹ nói, nàg khi còn bé cũng đã thấy cái thứ đồ chơi đó, nhưng lúc đó hai người cũng mới chỉ có mấy tuổi, căn bản không có cảm giác nào, chỉ là cảm thấy có chút tò mò, không nghĩ tới sau khi lớn lên nó lại thần kỳ như vậy, có thể mang đến cho nữ nhân sự sung sướng vô tận.

Đây là lần đầu Diệp Thiên ân ái, cùng Tào Nghiên giao hợp khiến hắn hoàn toàn đắm chìm trong khoái cảm dục tiên dục tử, sau nghe được Tào Nghiên tán dương, chỗ đó càng trở nên cứng rắn mà bắt đầu..., chạy nước rút cũng càng thêm ra sức, mỗi một lần va chạm đều có thể mang cho Tào Nghiên cảm giác không thể có được trên người chồng mình. "Tiểu Thiên, nhanh...a...a.... Nghiên tỷ muốn đến rồi!" Hơn mười phút sau hạ thân Tào Nghiên hạ thân kịch liệt co rút lại, Diệp Thiên cũng rất nhanh đạt tới đỉnh phong, sau khi xong việc hai người mập mờ ôm nhau cùng một chỗ, mặt Tào Nghiên càng thêm ửng hồng, tựa như gương mặt nguyệt ngừng của thiếu nữ.

Vui thú qua đi là một hồi trầm mặc, Diệp Thiên không biết vì sao, cảm thấy lúc này đây ngỡ như một giấc xuân mộng, khi tỉnh lại sẽ biến mất không dấu vết, nhưng lại chân thật như vậy, mà Tào Nghiên trong lòng tuy có xấu hổ nhưng cũng rất vui mừng, chỉ là cảm thấy thực sự có lỗi với lão công của mình, dù sao nàg cùng lão công trên danh nghĩa là vợ chồng hợp pháp.

Hồi lâu Tào Nghiên mới mở miệng hỏi: "Tiểu Thiên, Nghiên tỷ hỏi người một vấn đề, người phải thành thật trả lời!" Diệp Thiên yên lặng nhẹ gật đầu, "Nghiên tỷ, tỷ hỏi đi, ta biết điều gì nhất định sẽ nói, tuyệt đối không chém gió!" Diệp Thiên đối với Tào Nghiên ngoài việc từng là mối tình đầu khiến hắn yêu say đắm, mà còn xem nàg như tỷ tỷ để đối đãi, vấn đề nàg hỏi Diệp Thiên đương nhiên sẽ không cự tuyệt trả lời. "Tiểu Thiên, ta hỏi người, người có hay không đã từng yêu ta?" Tào Nghiên như thiếu nữ trong mối tình đầu, sau khi hỏi xong trong nội tâm hơi khấn trương lên, nhìn Diệp Thiên bằng con mắt tràn đầy mong đợi.

Diệp Thiên không nghĩ tới Tào Nghiên lại hỏi vấn đề này, trong nội tâm bỗng dưng thấy buồn cười, đáp án dĩ nhiên là khẳng định rồi, ban đầu trước khi xuất ngoại hắn nhiều lần muốn thổ lộ, nhưng suy đi nghĩ lại cuối cùng không nói ra miệng, hắn lúc đó chỉ là một cậu nhóc mười tám tuổi, không có kinh tế lẫn năng lực, cũng không có công việc ổn định.

Diệp Thiên không biết mình tương lai như thế nào, cũng cho không hứa hẹn với Tào Nghiên bất kỳ điều gì, cho nên quyết định buông bỏ, hắn không muốn ích kỷ thổ lộ, khiến cho Tào Nghiên ở trong nước đau khổ dày vò, đó là hành vi không chịu trách nhiệm, lúc ấy Tào Nghiên ở trong lòng của hắn có vị trí không thể thay thế, Diệp Thiên chỉ hi vọng nàg được hạnh phúc. "Có!" Diệp Thiên nhìn vào con mắt Tào Nghiên nói ra: "Nghiên tỷ, kỳ thật ta mấy đêm trước khi xuất ngoại đã muốn thổ lộ với tỷ, nhưng cuối cùng lại bỏ đi ý nghĩ đó, ta không biết mình lúc nào có thể trở về nước, cũng không biết mình liệu có thể chết tha hương ở xứ người, càng không cách nào cho tỷ lời hứa hẹn vĩnh hằng, không nghĩ tới rằng lần này trở về nước người và vật đã không còn." Tào Nghiên không biết từ lúc nào đã bị một tầng nước mắt ướt át làm mờ đi, trong nội tâm vừa cảm động vừa thương cảm, lại càng tiếc

hận, duyên phận một khi đã bỏ qua rất khó có thể lấy lại được, nàng không phải không nghĩ tới chuyện đợi Diệp Thiên trở về, thế nhưng mà nàng đợi suốt bốn năm cũng không có thấy được bóng người, thậm chí cả điện thoại cũng không liên lạc trở về.

Càng làm cho nàng hết hy vọng là vì lần kia lại say rượu ngoài ý muốn, cùng lão công Bùi Chính xảy ra quan hệ, hơn nữa một đêm trúng mục tiêu làm cho nàng mang thai, cho nên Tào Nghiên đành từ bỏ việc chờ đợi Diệp Thiên, nàng đã không phải thuần khiết chi thân, nàng cảm giác mình không xứng với Diệp Thiên nữa rồi, cho nên ôm ở đồng ý cùng Bùi chính kết hôn.

-----  
Cầu kim phiếu, cầu TL.T. Ai có tiền cho tiền ai không tiền thì cho mình 1 tìm nha

Mong các bạn đi ngang qua ủng hộ mình để có động lực dịch tiếp a!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 15: Điên cuồng triền miên (4)

Nhân sinh có rất nhiều điều gây tiếc nuối, sai người đúng thời điểm, hay đúng người lại sai thời điểm, mà Tào Nghiên lại chính là như thế, rõ ràng trong tâm yêu một người, nhưng lại cùng một nam nhân khác kết hôn. Dù vậy, chính Tào Nghiên cũng không nghĩ tới rằng nàng có một ngày lại được nam nhân khác điên cuồng triền miên, hầu hạ dưới háng người đó, hơn nữa còn là do chính nàng chủ động.

Trong lòng Tào Nghiên ngoại trừ một tia áy náy bên ngoài, nàng một chút cũng không hối hận khi làm ra việc như vậy, cùng người yêu trên giường chính là thiên kinh địa nghĩa, đối với Tào Nghiên mà nói chẳng qua là tới muộn một tí mà thôi, bất luận dù có kết hôn hay không nàng đều sẽ lựa chọn như vậy.

Nghe được Diệp Thiên nói đã từng muốn thổ lộ với mình, Tào Nghiên có cảm giác khóe không ra nước mắt, hôm nay bất kể nói cái gì thì cũng đã quá muộn! "Tiểu Thiên, vậy người... Trước kia có nghĩ tới hay không cùng với Nghiên tỷ làm chuyện đó?" Tào Nghiên dứt bỏ hết những điều không vui, trêu chọc hân, nay vẫn đã đóng thuyền, vậy thì dứt khoát thuận theo tự nhiên a! Đối với Diệp Thiên nàng đã yêu say đắm không có khả năng thay đổi, chỉ có thể đi một bước tính toán một bước.

Diệp Thiên đương nhiên là muốn, bởi vì không có thiếu nữ nào không có xuân mộng, không thiếu niên nào không muốn được khai sủng a!

Thời còn trẻ Diệp Thiên đã từng có thời điểm tưởng tượng liêu chết cùng Tào Nghiên phóng đảng triền miên, đã từng ở trong mộng cùng nàng vui buồn bên nhau, chỉ có điều chuyện cũ như mây khói, những cái kia đều là cựu mộng rồi. "Từng nghĩ tới, thậm chí không chỉ một lần, nhưng đó là ngày trước a!" Diệp Thiên vừa cười vừa nói.

Tào Nghiên tựa hồ cố ý muốn khiêu khích (xx) Diệp Thiên, "Hiện tại thì sao? Không nghĩ tới à?" Diệp Thiên hai tay ôm vòng eo mảnh khảnh, hai người mặt đối mặt dính cùng một chỗ, thấp giọng nói: "Hiện tại không muốn!" "Vì cái gì?" Tào Nghiên có chút khó hiểu nhìn Diệp Thiên, còn tưởng rằng hân thật sự không muốn cùng mình vui thú.

Thế nhưng mà Diệp Thiên lại nói tiếp: "Bởi vì hiện tại có thể đào thật thương thật cùng làm với Nghiên tỷ, ta đâu còn muốn đi tưởng tượng chuyện hư vô mờ mịt như thế!" "Luu manh!" Tào Nghiên đỏ mặt cầu lưng Diệp Thiên một cái, nhưng trong lòng thì vô cùng rạo rục.

Hai người một bên liếc mắt đưa tình một bên nhớ lại ký ức ngọt ngào, phảng phất trở lại thời điểm ngày thơ ngày trước, có chuyện nói mãi không hết, dù một khắc cũng không muốn tách nhau ra.

Nhưng sự thật cuối cùng vẫn là sự thật, thời điểm hai người tình ý nồng đậm thì tiểu bảo bảo của Tào Nghiên trong phòng khóc ré lên, đánh thức hai người đang quán quýt. "Nghiên tỷ, tỷ đi chăm sóc cho hài tử, ta buổi chiều còn có việc, chỉ sợ không thể giúp tỷ!" Diệp Thiên còn muốn đến công ty của phụ thân kiểm tra, dù sao hai người đã vượt ra khỏi ranh giới, thời gian ở bên nhau về sau còn rất nhiều.

Tào Nghiên ôm hài tử đi ra, đứng trước mặt Diệp Thiên đang mặc lại quần áo, liền kéo áo lên lộ ra nhũ hoa no đủ cho vào miệng tiểu hài tử, sau đó nói: "Tiểu Thiên, người đi mau lên, có rãnh nhớ đến thăm Nghiên tỷ a. Nay tỷ cảm thấy rất hạnh phúc!" Diệp Thiên trong lòng thôn thức rồi khỏi nhà Tào Nghiên, nếu như mình về sớm một chút, có lẽ Tào Nghiên đã là lão bà của mình rồi, nhưng bây giờ chỉ có thể cùng nàng lên lút yêu đương vụng trộm, cảm giác mất mát khi đang là chính chủ lại trở thành Tiểu Tam. Diệp Thiên thở dài một tiếng, quay đầu lại nhìn nhìn nhà Tào Nghiên, rồi đi ra cư xá.

Đi ra bên ngoài đợi hơn mười phút đồng hồ mới gọi được taxi, Diệp Thiên lên xe nói cho tài xế địa chỉ, không khỏi tự hỏi, chính mình liệu có nên đi mua một chiếc xe, quả thực ngồi taxi rất không thoải mái.

-----  
Cầu kim phiếu, cầu TL.T. Ai có tiền cho tiền ai không tiền thì cho mình 1 tìm nha

Mong các bạn đi ngang qua ủng hộ mình để có động lực dịch tiếp a!

## Chương 16: Xinh đẹp thiếu phụ (1)

Lái xe đối với Diệp Thiên mà nói quá dễ dàng, hần ở nước ngoài mỗi ngày đi đua xe để giải trí, mười tám tuổi đã thi được bằng lái xe, bắt quá hiện tại vừa mới về nước hần tạm thời không muốn rêu rao quá mức.

Rất nhanh xe taxi liền đi tới khu cao ốc mọc lên san sát như rừng ở bờ sông Hoàng Phố, tại đây phong cảnh ưu mỹ, du khách qua lại tấp nập, Diệp Thiên xuống xe đi đến văn phòng công ty trước, nhìn tòa cao ốc nhà này cao chọc trời, trong nội tâm cảm khái ngàn vạn. Phụ thân không hiểu sao lại qua đời, nhưng lưu lại công ty lớn như vậy, hôm nay đã tạm thời đóng cửa, hần muốn tới nơi này tìm kiếm xem sao.

Công ty của phụ thân ở tầng 36 của tòa nhà, sở dĩ lựa chọn này tầng này, bởi vì cha năm đó rời bệnh viện gây dựng sự nghiệp đúng thời điểm vừa tròn ba mươi sáu tuổi, ở nơi này ký thuê liền một kỳ mười năm.

Diệp Thiên đã từng tới nơi này mấy lần, nhưng đối với nơi này ấn tượng rất mơ hồ.

Đi lên trên lầu Diệp Thiên chuẩn bị lấy cái chìa khóa mở cửa công ty đang khóa chặt, lại phát hiện cửa mở, Diệp Thiên lập tức cảnh giác, bên trong bài trí chỉnh tề, tất cả công nhân đều đang nghỉ không lương, đúng lúc này có lẽ nào có người mới đến làm à? Diệp Thiên cho rằng nơi này bị trộm vào, hần tiến vào sau đó khóa trái cửa, lặng lẽ bước về phía trước.

Lúc Diệp Thiên đi vào trong công ty, nghe được trong văn phòng có tiếng vang truyền đến, hần đi theo thanh âm lặng yên không một tiếng động, mở cửa phòng làm việc ra, Diệp Thiên đang chuẩn bị xông vào đem người ở bên trong chế ngự, tuy nhiên lại nghe được tiếng nữ nhân ở đó thút thít nỉ non, Diệp Thiên lập tức ngưng ngẩn cả người.

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Nữ nhân này là ai? Vì sao lại ở trong văn phòng phụ thân khóc?

Diệp Thiên từ từ quan sát, chỉ thấy một nữ nhân thành thực tầm 34-35 tuổi, đai lưng ngọc lê hoa đang ngồi trên ghế của phụ thân từng ngời che miệng mà khóc, da thịt trắng nõn ngọt ngào hấp dẫn, nữ nhân này tuy nhìn khoảng 34-35 tuổi, nhưng bộ dạng thủy mị vẫn còn, dáng người cũng bảo dưỡng tương đối tốt.

Bên trong thiếu phụ tựa hồ phát hiện ra Diệp Thiên, ngừng đầu nhìn hướng cửa ra vào, quát hỏi: "Là ai!" Diệp Thiên chưa có kịp tránh, đã bị phát hiện rồi, dứt khoát đứng ra, lúc thiếu phụ kia nhìn thấy Diệp Thiên, thoáng nhú mày trầm tư một lúc, đột nhiên hỏi: "Cậu là Diệp Thiên à!" "Cháu là Diệp Thiên, xin hỏi di là..." Đối phương có thể một lần nói ra tên của mình, ít nhất điều này chứng minh nàng không phải ăn trộm, thực ra lúc chứng kiến người phụ nữ này trong văn phòng của phụ thân khóc thút thít cũng đã phủ nhận việc nàng là ăn trộm, có tên trộm nào đi trộm đồ lại ở đó khóc thương tâm như vậy sao?

Hướng hồ nữ nhân này trang phục và đạo cụ trên người cũng không phải là của người bình thường mà là trang sức và quần áo hàng hiệu, nàng tuyệt đối không thể nào là ăn trộm.

Nghe được Diệp Thiên trả lời, Tô Mỹ Phụng bước nhanh tới, nức nở nói: "Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi!" Lập tức Tô Mỹ Phụng dang hai tay ra đem Diệp Thiên ôm vào trong ngực nhẹ giọng nức nở, thân thể đầy đặn trên người Diệp Thiên từng đợt ma sát, Diệp Thiên biết rõ đối phương không phải có ý, nhưng hần không thể tránh né, tiểu JJ bắt đầu muốn vênh lên...

Tô Mỹ Phụng đang lúc bi thương không có chú ý những chi tiết này, ôm Diệp Thiên khóc một hồi lâu, mới buông hần ra, xoa xoa nước mắt trên mặt, miễn cưỡng cười nói: "Đúng rồi, di thiếu chút nữa đã quên giới thiệu, di là Tô Mỹ Phụng, là bằng hữu của ba ba ngoại đây..." "Bằng hữu!" Diệp Thiên tỉnh tề dò xét nữ nhân này, trong nội tâm nghi ngờ nói? Cha không phải cùng Ninh Lạc kết hôn rồi sao? Vì sao còn có một nữ nhân khác nữa? Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, khiến cho hần càng ngày càng hồ đồ. "Tô di, vậy di biết rõ cha ta qua đời như thế nào không?" Diệp Thiên không có tin tưởng nàng ngay lập tức, trái lại trước mặt hỏi Tô Mỹ Phụng để dò xét.

Tô Mỹ Phụng biết rõ Diệp Thiên đang cảnh giác với mình, vội vàng giải thích: "Di chính là người điện thoại cho cháu, Diệp Thiên, Tô di không phải là loại người mà cháu đang nghĩ, di và ba ba cháu rất sớm đã nhận thức, chúng ta là bạn học hồi cấp 3, chuyện của hần và Ninh Lạc ta cũng biết, nói ra rất dài, không bằng chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống chậm rãi trò chuyện a!"

- - - - -

Cầu kim phiếu, cầu TL.T. Ai có tiền cho tiền ai không tiền thì cho mình 1 tim nha

Mong các bạn đi ngang qua ủng hộ mình để có động lực dịch tiếp a!



## Chương 17: Xinh đẹp thiếu phụ (2)

Đến lúc này Diệp Thiên mới biết..., hóa ra là Tô Mỹ Phụng gọi điện thoại báo rằng cha mình đã chết, khó trách ngay từ đầu nghe nàng nói chuyện cảm thấy rất quen tai! Chỉ là Diệp Thiên tâm tư không ở nơi này, khi ấy lúc nghe được tin tức đã khiếp sợ tới đỉnh, cho nên nhất thời không nhớ ra được mà thôi.

Tô Mỹ Phụng cùng Diệp Sơn là bạn học hồi cấp 3, cũng từng thiếu chút nữa cùng một chỗ, so với Diệp Thiên cùng Tào Nghiên hai người có chút tương tự, chỉ khác chính là Tô Mỹ Phụng không có cùng phụ thân Diệp Thiên phát sinh quan hệ, nay đã ly dị, sống một thân một mình.

Hậu sự của Diệp Sơn cũng là nhờ Tô Mỹ Phụng mời người tiến hành, chỉ có điều tang sự Diệp Sơn mới vừa xong xuôi, nàng gặp việc gấp, không thể không đi, lần này trở về là muốn nhớ lại hình ảnh của Diệp Sơn. "Tô di, người đầu tiên chờ chút đã, cháu lập tức sẽ tới!" Diệp Thiên còn muốn ở lại công ty của phụ thân tìm xem, xem có thể hay không phát hiện điểm dị thường.

Tô Mỹ Phụng gật gật đầu, "Àn, vậy Tô di xuống dưới lầu chờ cháu a!" Tô Mỹ Phụng nói xong lắc lắc vòng eo mảnh khảnh xoay người đi ra, Diệp Thiên trong lúc vô tình chứng kiến mong Tô Mỹ Phụng đẹp vậy mà so Ninh Lạc còn muốn vênh hơn, rất tròn, khiến cho người ta dễ dàng liên tưởng đến một chút hình ảnh. Bất quá, ý nghĩ này chỉ lóe lên trong chớp mắt, hán giờ phút này không có có tâm tư suy nghĩ quá nhiều những thứ... hương điểm kia, cái chết của phụ thân một ngày không điều tra rõ ràng, hán một ngày khó có thể thả lỏng tảng đá đang đè nặng trong lòng.

Diệp Thiên tiến vào văn phòng, trước nhìn chung quanh một lần, sau đó ngồi vào bàn công tác dựa vào ghế trước trầm tư, nếu như phụ thân là bị người ta sát hại, nói không chừng sẽ để lại dấu mối, trong văn phòng cảnh sát đã điều tra qua, không có bất kỳ dấu vết đánh nhau nào.

Nhưng nếu như đối phương là người quen, hoặc là bằng hữu, đương nhiên sẽ không có đánh nhau, cũng có thể là đối phương thừa dịp thời điểm phụ thân không chú ý từ phía sau lưng đẩy phụ thân xuống, Diệp Thiên nhíu mày trầm tư, hán suy nghĩ nếu như là mình muốn đem một người đẩy xuống lầu, dùng phương pháp gì nhanh nhất mà xác suất thành công cao nhất? Hơn nữa hiện tại còn không lưu lại dấu vết!

Cuối cùng Diệp Thiên kết luận là, đối phương nhất định là người quen hoặc là bằng hữu của phụ thân lúc còn sống, cho nên mới không có bất kỳ để phòng nào, hoặc là tại bên cửa sổ cùng người kahcs nói chuyện phiếm đột nhiên bị đẩy xuống từ phía sau. "Phụ thân lúc sinh tiền trong phòng làm việc hay gặp là người như thế nào?" Diệp Thiên bắt đầu liên tưởng, tay của hán vô tình kéo ngăn kéo ra, lại phát hiện đã bị khóa lại, Diệp Thiên lại thử mặt hai cái ngăn kéo khác, nhưng là nhẹ nhàng kéo một phát liền mở ra, bên trong chỉ có sách cùng văn bản tài liệu công vụ, không có gì giá trị.

Vì sao cái ngăn kéo này lại khóa? Diệp Thiên muốn tìm cái chìa khóa trên bàn, thế nhưng mà tại bàn công tác tìm một lúc lâu cũng không thấy, vì vậy liền tìm kiếm trong giá sách, không bao lâu Diệp Thiên thấy trong một quyển sách có cái chìa khóa ở trong, vội vàng đi đến dưới bàn làm việc mở thử ngăn kéo thử, không nghĩ rằng chỉ cần một lần liền mở ra.

Diệp Thiên tâm tình kích động, thế nhưng mà khi mở ra xem xét, bên trong lại không có bất kỳ chỗ đặc biệt, so với hai cái ngăn kéo không khóa kia không khác biệt gì lắm, đều là văn bản tài liệu trong công ty, văn... văn, đợi một tý, bỗng nhiên, Diệp Thiên phát hiện trong ngăn kéo có một tấm danh thiếp. "Luật sư Hoàng Thế Văn. Hán là ai?" Diệp Thiên cầm lấy tấm danh thiếp nhìn kỹ, phát hiện là danh thiếp của một luật sư, phụ thân khi còn sống bị quan tòa quần thân, bằng không vì sao trong ngăn kéo lại có danh thiếp luật sư?

Diệp Thiên nghĩ một lúc nhưng cũng không ra, đành phải cắt nó đi, chuẩn bị đi xuống dưới lầu hỏi Tô Mỹ Phụng một chút, xem nàng có biết người này hay không.

- - - - -

Cầu kim phiếu, cầu TL.T. Ai có tiền cho tiền ai không tiền thì cho mình 1 tìm nha

Mong các bạn đi ngang qua ủng hộ mình để có động lực dịch tiếp a!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

## Chương 18: Xinh đẹp thiếu phụ (3)

Diệp Thiên đi xuống dưới lầu nhìn qua một lượt thì thấy Tô Mỹ Phụng đang ngồi ở trong xe, xe xịn xúng với mỹ nhân tuyệt không sai, Diệp Thiên cảm thấy Audi cũng bình thường thôi, nhưng giờ phút này nhìn Tô Mỹ Phụng ngồi ở bên trong rất là phong tình vạn chủng. "Tô di, thật xin lỗi, khiến người đợi lâu!" Diệp Thiên lên xe lễ phép nói.

Tô Mỹ Phụng ngược lại không có cảm thấy điều gì, cười yếu ớt nói: "Tiểu Thiên, đừng có khách khí như vậy, Tô di cũng không phải ngoại nhân ah, lúc trước đi và cha cháu thiếu chút là đến với nhau đó!" Tô Mỹ Phụng cảm thấy bị thống, người chết không có thể sống lại, cho dù có rất nhiều tiếc nuối, nhưng nhất định phải đối mặt sự thật.

Diệp Sơn đã ra đi, Tô Mỹ Phụng cảm thấy vô cùng tiếc nuối, nhưng nhi tử của Diệp Sơn là Diệp Thiên đã trở về rồi, Tô Mỹ Phụng muốn giúp hân hân hào hào đền bù tổn thất. "Tô di người vừa là trưởng bối vừa là bằng hữu của cha, khách khí một chút cũng là nên làm! Huống chi, mỹ nữ xứng đáng được nam nhân đối xử khách khí một chút ah!" Diệp Thiên có chút xấu hổ cười nói, không nghĩ tới Tô Mỹ Phụng cùng phụ thân của mình còn từng có quá khứ như vậy.

Diệp Thiên âm thầm đánh giá Tô Mỹ Phụng, tuy không tính là hoa nhường nguyệt thẹn, nhưng cũng xứng được xưng tụng phong tình vạn chủng, mỹ nữ này này vậy mà thiếu chút nữa trở thành nữ nhân của cha mình. "Ha ha, tiểu tử này miệng thực ngọt, so với ba của ngươi tốt hơn nhiều!" Tô Mỹ Phụng hỏi: "Tiểu Thiên, ngươi có việc bận không? Nếu rảnh chúng ta tìm một chỗ hảo hảo nói chuyện a!" Tô Mỹ Phụng ngoài việc muốn cùng Diệp Thiên nói chuyện về vụ việc của Diệp Sơn, cũng tò mò cuộc sống Diệp Thiên ở nước ngoài, muốn biết hân sống một mình nhiều năm như vậy như thế nào.

Ngoài ra, cô muốn đền bù tổn thất cho Diệp Sơn, bởi vì lúc trước thời điểm Diệp Sơn theo đuổi thì nàng y nguyên cự tuyệt, vì công việc nàng rời xa quê hương, nhưng về sau sinh hoạt không thuận, hôn nhân tan vỡ, mới nhớ tới Diệp Sơn, vậy mà nàng đến tìm Diệp Sơn không bao lâu, Diệp Sơn lại qua đời, trở thành điều mà nội tâm nàng vĩnh viễn tiếc nuối.

Nhưng khi Diệp Thiên xuất hiện khiến cho nàng có ý định mới, chính là muốn đem những tiếc nuối đối với Diệp Sơn đền bù cho Diệp Thiên con của hân. "Tô di, người cứ quyết định a, cháu vừa mới về nước, rất nhiều địa phương không quá quen thuộc, vài năm không có trở về, quê hương thật sự thay đổi quá nhiều". Diệp Thiên vừa xuống phi cơ là chỉ một lòng muốn đi tảo mộ cho phụ thân, lúc ấy cũng không có đề ý chung quanh, phải hai ngày này ngồi taxi mới phát hiện Minh Châu đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, so với bốn năm trước lúc hân xuất ngoại phát triển rất nhiều.

Tô Mỹ Phụng vốn ý định đưa Diệp Thiên đến quán cà phê, nhưng nghĩ một lúc lại muốn dẫn hân về nhà, bởi vì giờ đã hơn 3 giờ, không bao lâu nữa là đến bữa cơm chiều, dứt khoát đưa hân về nhà nói chuyện, thuận tiện giữ Diệp Thiên lại ăn bữa cơm. "Đi, vậy hôm nay phải nghe di đấy!" Tô Mỹ Phụng vừa lái xe, vừa trò chuyện: "Tiểu Thiên cháu về nước bao lâu rồi? Ở nước ngoài có bạn gái chưa?" Diệp Thiên cười cười, vấn đề này không phải là lần đầu hân trả lời, Tào Nghiên cũng đã hỏi qua, Diệp Thiên thân nhiên cười nói: "Cháu mới về được vài ngày, ở nước ngoài tiếp xúc đều là nữ nhân ngoại quốc tóc vàng mắt xanh, cháu chỉ muốn tìm cô vợ nước mình thôi!" Diệp Thiên đối với phần lớn gái Tây tóc vàng mắt xanh không có hứng thú, thực có rất ít Tây dương mỹ nữ có thể hấp dẫn Diệp Thiên, càng quan trọng hơn là hân cảm thấy nữ nhân ngoại quốc quá coi mở, hân rất khó tiếp nhận nữ nhân như vậy.

Hơn nữa, tại trước lúc về nước, Diệp Thiên còn tương Tào Nghiên bản còn độc thân, đối với nàng còn ôm lấy một tia vọng tưởng, nhưng kết quả lại ngoài dự đoán.

- - - - -

Cầu kim phiếu, cầu TLT. Ai có tiền cho tiền ai không tiền thì cho mình 1 tìm nha

Mong các bạn đi ngang qua ủng hộ mình để có động lực dịch tiếp a!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 19: Xinh đẹp thiếu phụ (4)

Tô Mỹ Phụng cười ha ha, không dám tin nói: "Không thể nào, Tiểu Thiên người đẹp trai như vậy khí khái nam tử như vậy mà không có nữ nhân sao? Ngươi cũng đừng trêu chọc Tô di, điều này sao có thể được?" Tại lần đầu Tô Mỹ Phụng gặp Diệp Thiên trong lòng đã âm thầm tặc lưỡi, tại sao lại có thể có một nam nhân có mị lực như vậy!

Cho dù Diệp Thiên mới chỉ đầu hai mươi, nhưng lại khiến cho Tô Mỹ Phụng là thiếu phụ hơn ba mươi tuổi có cảm giác tâm rung động mạnh mẽ, có thể nghĩ rằng những năm kia thiếu nữ nhìn thấy Diệp Thiên đẹp trai khí khái nam nhân như vậy, là rung động cùng mê luyến tới cỡ nào. "Tô di, người cũng đừng trêu ghẹo cháu nữa, loại chuyện này cháu không cần phải lừa di, cháu tới bây giờ không có người bạn gái nào đây này!" Diệp Thiên mười tám tuổi đã xuất ngoại, ở nước ngoài ngoại trừ tập huấn khắc khổ cùng chấp hành nhiệm vụ bên ngoài, căn bản không có quá nhiều thời gian tự do, bên người mặc toàn mấy cái trang phục đen toàn thân nên cũng không có phù hợp với thiếu nữ.

Huống hồ Diệp Thiên vốn không thích nữ nhân phương Tây, cho nên dù đã từng có nữ nhân Âu Mỹ đáng người nóng bỏng tán tỉnh nhưng hân không có mắc câu.

Tô Mỹ Phụng vụng trộm nhìn nhìn Diệp Thiên, ánh mắt hiện lên một tia mừng rỡ không dễ dàng phát giác, thầm nghĩ trong lòng, nếu nói như vậy Tiểu Thiên có lẽ còn là xử nam a, ha ha, không nghĩ tới bây giờ còn có nam sinh hơn hai mươi tuổi có thể bảo vệ giữ mình trong sạch, thật sự là hiếm thấy. "Không có nữ nhân cũng tốt, cháu bây giờ còn trẻ, đem tâm tư đặt vào trong công việc mới là chính sự, nam nhân đã có nữ nhân dễ dàng lâm vào hưởng thụ sự ôn nhu, không cách nào đem toàn bộ sự tập trung vào công việc!" Tô Mỹ Phụng dùng thân phận một người từng trải đưa ra lời khuyên, năm đó lão công của nàng cũng là như vậy, nên nàng trước kia vô cùng coi trọng, trong công việc rất thẳng tiến rất nhanh.

Nhưng từ sau khi kết hôn mỗi lúc trời tối nhất định phải làm cùng nàng hai lần mới có thể ngủ, có đôi khi buổi sáng bắt đầu còn muốn làm thêm một lần, mỗi ngày tham lam thác loạn, dần dà, chồng Tô Mỹ Phượng cơ thể ngày càng sa sút, sau này bị liệt dương, cho nên mới kết hôn ba năm đã ly hôn rồi.

Diệp Thiên cẩn thận suy nghĩ cảm thấy có chút đạo lý, chính mình cùng Tào Nghiên trải qua một lần trong nội tâm nhớ mãi không quên, cái cảm giác phiêu phiêu dục tiên dục tử thật sự làm cho người ta trầm mê. "Tô di, người nói lời này cháu không đồng ý, cháu cảm thấy bất cứ chuyện gì thuận theo tự nhiên đều là tốt, không cần phải tận lực tránh né hay là tận lực cưỡng cầu, công việc cùng với yêu đương cũng không có mâu thuẫn, di nói không phải sao?" Diệp Thiên chưa bao giờ cảm thấy tình yêu cùng sự nghiệp là mâu thuẫn, nam nhân đã có tiền nhất định sẽ có rất nhiều nữ nhân yêu thương nhưng nhớ.

Bất quá Diệp Thiên cũng không có thêm nữ nhân loại này, cho nên dù hắn có đầy đủ tiền, cũng chưa bao giờ lấy ra khoe khoang.

Tô Mỹ Phượng ngẩn người, cười nói: "Tiểu tử ngươi rất tinh ranh khéo mồm khéo miệng đấy, so với ba ba của ngươi mạnh mẽ hơn nhiều, được rồi, không cùng với tiểu hài tử ngươi thảo luận vấn đề này nữa, chờ Tiểu Thiên về sau có nữ nhân sẽ biết lời nói của Tô di có đúng hay không a." Tiểu hài tử? Diệp Thiên có chút dở khóc dở cười, chính mình tại Âu Mỹ thanh danh hiển hách, bây giờ lại bị người khác gọi là tiểu hài tử, "Tô di, cháu năm nay hai mươi hai rồi, vô luận theo góc độ kia mà nói thì cũng là nam nhân trưởng thành a!" "Vậy ngươi từng ngủ qua với nữ nhân chưa vậy?" Tô Mỹ Phượng lơ đãng hỏi. "Ta..." Diệp Thiên lập tức có chút khó xử, muốn nói đã ngủ qua, nhưng nghĩ đến chính mình cùng Tào Nghiên lại không thể để lộ quan hệ ra ngoài ánh sáng nên lập tức ngậm miệng lại, nếu chẳng may nói ra lời đó, đối với Tào Nghiên làm thanh danh nào trở nên bất hảo.

Tô Mỹ Phượng vừa cười vừa nói: "Chưa từng ngủ qua nữ nhân thì đương nhiên là tiểu hài tử rồi, nam nhân cùng nam hài khác nhau ở điểm này đó nha!" Diệp Thiên bất lực không phản bác được.

- - - - -

Cầu kim phiếu, cầu TLT. Ai có tiền cho tiền ai không tiền thì cho mình 1 tìm nha

Mong các bạn đi ngang qua ủng hộ mình để có động lực dịch tiếp a!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 20: Xinh đẹp thiếu phụ (5)

Tô Mỹ Phượng cùng Diệp Thiên trên xe vừa nói vừa cười, thời gian trôi qua rất nhanh, không bao lâu sau liền tới nhà Tô Mỹ Phượng, nơi đây không phải là nơi trung tâm náo nhiệt, mà là ở ngoại thành, tại đây khung cảnh ưu mỹ, không khí so bên trong đô thị tốt hơn nhiều, quan trọng nhất là tại đây giá phòng so nội thành rẻ hơn một nửa, nhưng lái xe cũng không mất quá nhiều thời gian để vào nội thành.

Cho nên Tô Mỹ Phượng mới chọn mua nhà ở chỗ này, kỳ thật còn có nguyên nhân để nàng chuyển tới nơi này ở, là do Tô Mỹ Phượng khi ở nội thành, bởi vì có một người nam nhân luôn dây dưa với nàng, nhiều lần âm thầm theo dõi, Tô Mỹ Phượng báo cảnh sát cũng vô dụng, chỉ cần vừa báo là hắn đã biến mất, chờ một thời gian ngắn lại xuất hiện.

Đã từng một lần tại trước cửa nhà, bị nam nhân kia ôm lấy, thiếu chút nữa bị hắn kéo tới sân thượng cưỡng bạo, may mắn ở trên lầu có người đi xuống, tên khốn kia mới bị dọa chạy trốn. Tô Mỹ Phượng biết rõ về thù hận của mình cùng dáng người coi như không tệ, mỗi lần đi trên đường chứng kiến cảnh nam nhân ngoái đầu lại sẽ biết, chỉ cần nàng mặc hơi chút gợi cảm ở trên đường phố, thường xuyên sẽ có người bởi vì ngắm nàng mà đánh nhau hoặc là đụng cột điện.

Đi vào trong nhà, Tô Mỹ Phượng cởi vớ giày, lộ ra đôi chân đẹp thon dài trắng như tuyết, đi đôi dép trong nhà, đến trước tủ lạnh quay đầu lại hỏi ". Tiểu Thiên, có muốn uống chút gì không?" "Nước khoáng a!" Diệp Thiên có một thói quen, chính là không trong tình huống đặc biệt hắn sẽ không bao giờ dùng đồ uống có ga, chỉ uống nước khoáng.

Tô Mỹ Phượng lấy ra một chai nước khoáng đưa cho Diệp Thiên, "Tiểu Thiên, cháu ngồi xuống trước, Tô di đi vào đổi bộ y phục." "Không có việc gì, Tô di người cứ đi đi, không cần phải để ý đâu." Diệp Thiên uống vài ngụm nước, dòng nước khoáng lạnh buốt chảy theo thực quản chậm rãi đi xuống dạ dày, cảm giác khô nóng rất nhanh bị quét sạch, ở phòng khách đợi vài phút, Tô Mỹ Phượng đi ra, Diệp Thiên trông thấy trọn mắt há hốc mồm, Tô di vậy mà mặc một cái áo màu đen trễ ngực cùng với quần đùi siêu ngắn đi ra.

Bộ ngực no đủ tạo nên một mặt đạo khe thịt sâu vô tận, đôi chân mềm mại thon dài mà sáng bóng tỏa ra sức hút mê người, đặc biệt là cặp đùi, trắng nõn tròn mềm, thân hình khỏe đẹp cân đối, khiến người ta không nhìn được nhìn lên phía trên bộ vị đẹp để đó, dù cho bị cái quần ngắn cản trở, nhưng loáng thoáng có thể thấy quần lót bên trong có một mảnh hờ ra, Diệp Thiên nhìn không được cảm thán: "Tô di, người thật đẹp!" Nữ nhân đều thích nghe nam nhân tán dương, Tô Mỹ Phượng cũng không ngoại lệ, cười ha hả: "Vậy sao? Có phải là tiểu tử ngươi có ý nịnh Tô di vui vẻ không đây!" Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng trong tâm Tô Mỹ Phượng như đang nở hoa.

Diệp Thiên chưa từng có bạn gái, cho nên những lời dõ ngon dõ ngọt thường không nói ra, nhìn chằm chằm vào bộ ngực sữa đầy đặn của Tô Mỹ Phượng nuốt một ngụm nước bọt, nói: "Tô di, nói thật, nếu ta sinh trước mấy năm nhất định sẽ biến người thành bạn gái!". Nội tâm Tô Mỹ Phượng run

lên, một thứ cảm xúc không hiểu chạy qua toàn thân, nàng cảm giác mình ở chỗ đó có chút ẩm ướt, rất lâu rồi không có nam nhân nào khen mình, hơn nữa người nam nhân trước mặt này nhỏ hơn mình mười hai mươi ba tuổi, vừa nghĩ tới thôi, trong nội tâm nàng đã có cảm giác hưng phấn.

-----

Cầu kim phiếu, cầu TLT. Ai có tiền cho tiền ai không tiền thì cho mình 1 tìm nha

Mong các bạn đi ngang qua ủng hộ mình để có động lực dịch tiếp a!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 21: Xinh đẹp thiếu phụ (6)

Lời nói của Diệp Thiên cũng không phải là a dua nịnh hót, tất cả đều là thật lòng. Tô Mỹ Phụng nếu không chủ động nói mình hơn ba mươi tuổi, Diệp Thiên tuyệt đối với sẽ đối đãi với nàng như một mỹ nữ tỷ tỷ hơn hai mươi tuổi. "Đúng rồi Tô di, di có biết người này là ai không?" Diệp Thiên chợt nhớ tới Hoàng Thế Văn, lấy trong túi áo tấm danh thiếp kia ra đưa cho Tô Mỹ Phụng.

Tô Mỹ Phụng nhận lấy danh thiếp trong tay Diệp Thiên nhìn nhìn, tựa hồ có chút ấn tượng, nhưng nhất thời lại nghĩ không ra, "Người này di dường như đã nghe qua, nhưng nhất thời không nhớ ra nổi, cái này là ai đưa cho vậy?" "Tìm được trong văn phòng của cha a!" Diệp Thiên nói, hắn có một loại dự cảm, Hoàng Thế Văn nhất định có liên quan đến cái chết của phụ thân, hơn nữa loại dự cảm này còn phi thường mãnh liệt.

Tô Mỹ Phụng lần nữa cảm lấy danh thiếp yên lặng thì thầm, nhưng vẫn không nhớ nổi cái người tên Hoàng Thế Văn này là ai. Nàng gần đây mới liên hệ lại với Diệp Sơn, hai người từ biệt hơn mười năm, cho nên Tô Mỹ Phụng đối với chuyện cá nhân của Diệp Sơn không biết nhiều lắm. "Không có gì đâu, cháu chỉ tùy tiện hỏi thôi, Tô di đừng suy nghĩ gì cả, cháu chắc chắn sẽ có người biết được hắn là ai mà." Diệp Thiên ngược lại rất quan tâm, thấy Tô Mỹ Phụng nhíu mày trầm tư nghĩ nửa ngày trời cũng không nhớ ra được liên an ủi.

Có một số việc dù có gấp cũng sẽ vô dụng thôi, cái chết của phụ thân đã xảy ra, việc hắn cần làm là đi tìm thủ phạm thật phía sau màn, cho nên Diệp Thiên cũng không có nghĩ trong thời gian ngắn sẽ bắt được người, chỉ có thể tra từng bước một. "Àn, Tiểu Thiên người cũng đừng có gấp, lộ tóm lại là tới đâu hay tới đấy, vụ án của ba cháu nhất định phải điều tra rõ ràng, nhưng người nên ăn thì ăn muốn uống thì uống, đừng vì cố gắng điều tra mà bản thân mình ngược lại mệt mỏi chết rồi." Tô Mỹ Phụng là người từng trải, xem xét mọi việc càng tinh tế, người chết không có thể sống lại, kẻ sống càng phải chú ý an nguy.

Hai người ngồi cùng một chỗ hàn huyên hơn nửa canh giờ, Diệp Thiên từ miệng Tô Mỹ Phụng có được một tin tức đáng chú ý, Tô Mỹ Phụng nói phụ thân Diệp Thiên có cùng một nữ nhân qua lại mật thiết, Diệp Thiên mới đầu tưởng rằng Ninh Lạc, thế nhưng mà Tô Mỹ Phụng nói là một nữ nhân ba lăm ba sáu tuổi.

Diệp Thiên nhớ kỹ tên của nữ nhân này, xác định về sau chậm rãi tìm kiếm nữ nhân kia.

Hơn năm giờ Tô Mỹ Phụng tự mình xuống bếp nấu cơm, Diệp Thiên một mình cảm thấy nhàm chán, dù sao rảnh rồi sinh nông nổi, nên đi vào phòng bếp giúp Tô Mỹ Phụng nấu cơm, nhưng không gian phòng bếp không gian hơi bé, hai người thường xuyên đi qua đi lại, tránh không được việc có chút ma sát thân thể, cậu nhóc của Diệp Thiên nhiều lần đội vào cặp mông đẹp căng tròn vô cùng đàn hồi của Tô Mỹ Phụng.

Diệp Thiên thấy mình nổi lên phản ứng sinh lý, biết rõ không ổn, nhưng căn bản chính mình không khống chế được, Tô Mỹ Phụng cũng không có lên tiếng, cũng không biết có phát hiện sự biến hóa trong quần mình không, khi nghĩ đến trong lòng Diệp Thiên không khỏi có chút lo sợ bất an.

Kỳ thật thời điểm Diệp Thiên rửa rau, khéo mắt Tô Mỹ Phụng luôn thỉnh thoảng hữu ý liếc qua đũng quần hắn vài lần, trong mắt thoáng hiện một ánh hào quang khát vọng.

Hai người bắt tay hợp tác, một bữa cơm rất nhanh đã làm xong, trù nghệ Tô Mỹ Phụng cũng không tồi, những món ăn đều đầy đủ sắc hương vị, khẩu vị Diệp Thiên được khai mở, Tô Mỹ Phụng mang ra một chai rượu lâu năm đắt tiền, nói rằng khó có thể được cùng ăn với Diệp Thiên một bữa cơm, hôm nay hai người cùng uống mấy chén.

Diệp Thiên không có nhiều sở thích, nhưng uống rượu là hần yêu nhất.

Nói là uống xoàng mấy chén, nhưng đã uống rồi thì lúc sau sẽ rất khó khống chế, một chai rượu để không bao lâu chỉ còn lại có non nửa, Tô Mỹ Phụng có vẻ tư lượng không cao, uống mấy chén nhỏ trên mặt đã ửng hồng. "Tiểu... Tiểu Thiên, Tô di không thể cùng người uống nữa rồi, uống nữa di say mất!" Tô Mỹ Phụng nói chuyện bắt đầu khó khăn, nhưng nét mặt đỏ ửng khiến nàng càng tăng thêm vài phần mỹ lệ. Diệp Thiên cười cười, "Đã bảo Tô di tư lượng không tốt thì đừng có uống rồi, cháu thì cũng không cảm thấy xê xích gì nhiều." Tô Mỹ Phụng gật gật đầu, đi phòng bếp mang hai chén cơm đi ra, Diệp Thiên lúc ăn cơm không cần thận roi chiếc đũa xuống mặt đất, lúc hắn cúi đầu nhặt chiếc đũa, vừa hay nhìn thấy đôi chân của Tô Mỹ Phụng.

Không biết là vô tình hay là hữu ý, thời điểm Diệp Thiên cúi đầu chân Tô Mỹ Phụng hơi tách ra, cái quần vốn rất ngắn lại còn vô tình lộ ra một khe hở,



Diệp Thiên nhìn khe núi thần bí kia như ẩn như hiện, liền cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

- - - - -

Cầu kim phiếu, cầu TL.T. Ai có tiền cho tiền ai không tiền thì cho mình 1 tìm nha

Mong các bạn đi ngang qua ủng hộ mình để có động lực dịch tiếp a!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 22: Xinh đẹp thiếu phụ (7)

Tô Mỹ Phụng không cần cúi đầu cũng có thể cảm nhận được một đạo ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào chỗ kín của mình, chẳng những không có tức giận, ngược lại chủ động đem chân mở ra một chút, giúp cho Diệp Thiên nhìn càng thêm tinh tường, trong lòng Tô Mỹ Phụng bỗng dưng có cảm giác kích thích, cảm xúc này từ lúc ly hôn đến giờ nó mới xuất hiện lại.

Tuy rằng có qua lại với Diệp Sơn lúc còn sống, nhưng về sau khi hai người gặp mặt phát hiện người và vật đã không còn, căn bản không thể trở lại cảm giác như khi còn trẻ, nằng trong lòng mình cũng minh bạch, nằng không hề yêu Diệp Sơn, chỉ là tiếc nuối năm đó không đến với nhau mà thôi.

Hiện tại, Tô Mỹ Phụng đối với Diệp Thiên thì Diệp Sơn lại tìm được cảm xúc của trái tim, khiến cho nằng phảng phất quay về thời thiếu nữ.

Nhân sinh có rất nhiều điều tốt đẹp, nhưng mất đi sẽ không lấy lại được, Tô Mỹ Phụng thật vất vả tìm kiếm trên người Diệp Thiên xúc cảm tìm đập thành thục ngày đó, cảm giác loại này không hề dễ có, nằng lại không muốn mất đi. "Tiểu Thiên, làm sao vậy?" Tô Mỹ Phụng biết rõ Diệp Thiên đang nhìn chỗ đó của mình, nhưng nếu chỉ vờ vờ như vậy, chưa đủ để cho nằng thỏa mãn, nằng càng hi vọng Diệp Thiên sẽ nhìn ngắm mình lúc cơ thể không mảnh vải che thân, nữ nhân cực kỳ ưa thích nam nhân mà mình yêu dùng ánh mắt nóng rực soi xét, Tô Mỹ Phụng cũng có ý nghĩ như vậy, cho nên quyết định tiến thêm một bước nữa. Diệp Thiên dưới gầm bàn đang thất thần, cặp đùi Tô Mỹ Phụng đẹp không có một chút thịt thừa, tron bóng không tỳ vết, đặc biệt là khu vực thần bí kia đang bị che chắn bởi cái quần ngắn, như có ma lực hấp dẫn khiến Diệp Thiên nghiêng tỷ hướng hông có thể thấy thứ gì đó qua khe hở, bỗng nghe được Tô Mỹ Phụng đang gọi mình, Diệp Thiên lại càng hoảng sợ, còn tưởng rằng bị nằng phát hiện, vội vàng nhặt chiếc đĩa lên nói: "Không có việc gì, chỉ là rơi chiếc đĩa thôi." Diệp Thiên ngồi dậy mà lòng đang nhảy loạn nhịp, cũng không phải hấn không đủ trấn định, mà là loại chuyện nhìn lén này vạn nhất bị người ta vạch trần, thật sự là quá mất mặt rồi.

Tô Mỹ Phụng cười cười, cũng không có vạch trần hấn, đi tới nói: "Đi đi đòi giúp cháu đòi một đôi mới a!" Diệp Thiên đem đôi đĩa đưa cho Tô Mỹ Phụng, nằng cầm chiếc đĩa quay người tiến vào phòng bếp, mang ra cho Diệp Thiên một đôi đĩa sạch sẽ, thời điểm đưa cho Diệp Thiên thì ngọc thủ của Tô Mỹ Phụng cố ý chạm vào tay Diệp Thiên một cái, còn duỗi một ngón ra gầy lòng bàn tay Diệp Thiên một phát. "Tiểu Thiên, nhanh ăn đi, lần này đừng để rơi nữa, đợi chút nữa com nước xong xuôi cháu cùng đi bơi lội với Tô đi a!" Tô Mỹ Phụng cười tươi như hoa đề nghị, cách nhà nằng khoảng hơn 20 dặm có một hồ bơi vô cùng sạch sẽ, tầm tới lúc chạng vạng tối sẽ có người đi vào trong đó bơi lội, Tô Mỹ Phụng trước kia cũng đi một lần, nhưng lũ nam nhân thấy nằng tư thái thướt tha đi ngang qua thì nguyên một đám nhìn như Sói rình mồi, dọa nằng không dám đi một mình nữa.

Diệp Thiên vừa nghe muốn bơi lội, không khỏi nghĩ tới một vài hình ảnh hương diễm, vội vàng ăn xong com, Tô Mỹ Phụng cũng không có vội, sau khi ăn xong lên phòng mặc áo tắm, còn xuống siêu thị dưới lầu mua giúp cho Diệp Thiên mua một cái quần bơi, sau đó lái xe xuất phát.

Đi đến hồ đã hơn sáu giờ, cũng may mùa hè tới tương đối trễ, đúng lúc này mặt trời vẫn chưa lặn hoàn toàn, "Tiểu Thiên, hoàng hôn nơi đây thật đẹp a!" Tô Mỹ Phụng vừa lái xe vừa nói.

Xe chạy đến bên hồ, Diệp Thiên nhìn qua cửa sổ mặt hồ gọn sóng lăn tăn, trong nội tâm không khỏi ngứa ngáy, hấn cũng đã lâu không có bơi lội rồi, khung cảnh nơi này quả không tồi, non xanh nước biếc, hồ nước bích lục, hơn nữa quan trọng nhất là, nơi đây không có người, ngoại trừ ở vùng phụ cận một ít hải tử trong thôn, cơ bản không quá ảnh hưởng.

Không giống như bể bơi trong nhà, bên trong chật kín người, hơn nữa trong nước còn pha lẫn đủ loại hương vị. "Tiểu Thiên, Tô đi phải thay áo tắm, không cho người nhìn lén ah!" Tô Mỹ Phụng đưa xe đến bãi đậu, cầm áo tắm của bản thân ra nhìn nhìn Diệp Thiên, cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 23: Xinh đẹp thiếu phụ (8)

Diệp Thiên đương nhiên sẽ không ngu ngốc cho rằng Tô Mỹ Phụng thật sự không để cho mình xem, vì nếu nằng không muốn mình chứng kiến, sao

không đem chính mình đuối xuống xe rồi đổi áo tắm, nếu là đang tại trước mặt Diệp Thiên thay quần áo, vậy cũng căn bản chứng tỏ rằng nàng không để ý chuyện hân có nhìn trộm hay không.

Ngay lúc ánh mắt Diệp Thiên đang soi mói, Tô Mỹ Phụng chậm rãi cởi bỏ áo sơ mi, chỉ chốc lát sau thân thể đầy đặn mềm mại cũng chỉ còn lại có cái áo ngực viền ren màu đen, da thịt trắng bóc nhìn một cái không sót thứ gì, khe thịt trước ngực tình mạch phảng phất như lỗ đen thần bí mà tràn ngập lực hấp dẫn.

Diệp Thiên nuốt một ngụm nước bọt, không biết là nên quay đầu đi hay tiếp tục thưởng thức, ngay tại thời điểm Diệp Thiên do dự hai tay Tô Mỹ Phụng ngả ra sau lưng chuẩn bị cởi bỏ lót ngực, thể nhưng mà không gian trong xe có chút chật chội làm cánh tay Tô Mỹ Phụng dù có uốn lượn hết sức ra sau lưng, nhưng hai lần liền đều không cởi được.

Tô Mỹ Phụng tuy nói không cho phép Diệp Thiên nhìn lên, thể nhưng mà hành động lại không có chút nào cô kỵ, quay đầu lại phát hiện Diệp Thiên nhìn chăm chăm vào bộ ngực mình, nàng cũng không có biểu hiện bất mãn, thậm chí có một tia mừng rỡ, thăm dò hỏi: "Tiểu Thiên, người lớn như vậy rồi, chẳng lẽ chưa thấy qua cơ thể nữ nhân sao?" Tô Mỹ Phụng rừng hời qua Diệp Thiên có bạn gái hay không, lúc ấy Diệp Thiên trả lời là không có, nhưng Tô Mỹ Phụng không tin Diệp Thiên đẹp trai như vậy mà không có nữ nhân yêu thương nhưng nhớ, người trẻ tuổi nha, dù cho không có quen biết cũng có thể làm ra chuyện của các đôi nam nữ tình nhân nha. "Trước kia không có!" Diệp Thiên thần nhiên nói ra, trước kia hoàn toàn chính xác chưa từng nhìn thấy thân thể nữ nhân, nếu tính chỉ lý thì cũng có thể coi là có nhưng đó là trên màn hình máy tính, cơ thể Tào Nghiên tuy đã xem qua rồi, những cũng mới chỉ là ngày hôm qua, mới phát sinh gần đây, nên nói là trước kia chưa có xem cũng chính xác.

Tô Mỹ Phụng bật cười, "Nói như vậy người chính là tinh khiết nam nhân rồi?" Tô Mỹ Phụng là thiếu phụ hơn ba mươi tuổi, cho nên vui đùa một chút cũng không có gánh nặng tâm lý, nghĩ cái gì nói cái vậy.

Diệp Thiên áp ứng không biết trả lời như thế nào, Tô Mỹ Phụng thấy bộ dạng hân khó chịu thì nét mặt càng tươi cười như hoa, "Được rồi, được rồi, Tô đi không cười người nữa, giúp Tô đi cởi bỏ Bra đằng sau a!" Tô Mỹ Phụng quay người đưa lưng về phía Diệp Thiên, Diệp Thiên tuy rằng chưa từng cởi bra, nhưng không thật heo cũng từng thấy heo chạy a, nhưng tình hình thực tế so với hân tưởng tượng phức tạp hơn nhiều.

Phí hết sức của chín trâu hai hổ mới cởi bỏ áo ngực Tô Mỹ Phụng, hân thiếu chút nữa trực tiếp dùng sức đem dây lưng áo ngực kéo đứt luôn cho tiện.

Bộ ngực sữa phía trước giải thoát rồi trói buộc, đôi gò bông đào nõ ngọc tuyết trắng nháy ra ngoài, hai hạt bồ đào màu tím nhô lên, phía dưới bụng Diệp Thiên lập tức nổi lên phản ứng sinh lý.

Cũng may Tô Mỹ Phụng rất nhanh đem áo tắm mặc vào, áo tắm mặc lên người so với bra còn muốn nhỏ hơn càng làm tăng thêm nét gợi cảm mê người, thay xong phần trên giờ tiến xuống phía dưới, bất quá lần này Tô Mỹ Phụng không để cho Diệp Thiên hỗ trợ, trực tiếp đưa tay vào trong váy của mình, một cái quần lót viền ren màu đen nõ ào liền từ trong váy bị lộ ra.

Lập tức dùng phương pháp tương tự đem quần bơi mặc vào, cuối cùng mới cởi váy, "Tiểu Thiên, nhanh thay quần bơi đi!" Diệp Thiên có chút ngại ngùng nói: "Tô đi, người đi ra trước chờ ta a, ta lập tức là xong ngay." Diệp Thiên không dám đối mặt với Tô Mỹ Phụng, sợ lòi đuối, thứ trong đũng quần đang vron cao muốn tạm biệt hoàng hôn a.

Tô Mỹ Phụng cười nói: "Tiểu Thiên còn thẹn thùng ah! Ở trước mặt Tô đi có cái gì xấu hổ đâu, ta là một cái nữ nhân ở trước mặt người thay đồ còn không ngại, người thân nam nhân thì sợ cái gì? Sợ Tô đi ăn người phải không!" Diệp Thiên trong lòng tự nhủ, ta ngược lại là muốn cho người ăn a, chỉ sợ người chịu không nổi thôi đó "Tô đi, đây chính là người tự nói đấy, vạn nhất thấy cái không nên thấy, đừng có trách ta ah!" Diệp Thiên lập tức kéo một phát cái áo sơ mi mua trên mạng cởi ra, lập tức lộ ra cơ bắp to lớn tràn ngập dương cương chi khí, lúc cởi quần, Tô Mỹ Phụng chứng kiến cái thứ Diệp Thiên cất giấu trong quần, mở to hai mắt nhìn, hân hăng nuốt một ngụm nước bọt.

Khá lắm, bảo bối Tiểu Thiên ghê gớm thật! Tô Mỹ Phụng đầu óc trống rỗng, cái thứ đồ chơi của chồng trước kia quả thực không thể so sánh cùng Tiểu Thiên được, chỉ cách một đồ lót, Tô Mỹ Phụng cũng đã có chút ghen hờn nhìn trần trời rồi.

- - - - -

Cầu kim phiếu, cầu TL.T. Ai có tiền cho tiền ai không tiền thì cho mình 1 tìm nha

Mong các bạn đi ngang qua ủng hộ mình để có động lực dịch tiếp a!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 24: Xinh đẹp thiếu phụ (9)

Diệp Thiên cho rằng Tô Mỹ Phụng sẽ xuống xe để lảng tránh, đang chuẩn bị cởi quần lót thay bằng quần bơi, lại phát hiện con người Tô Mỹ Phụng tỏa ánh sáng nhìn chăm chăm vào đũng quần, khiến cho Diệp Thiên có chút lo lắng, sợ rằng Tô Mỹ Phụng sẽ trách hân lại nổi lên phản ứng không đứng đắn.

Thế nhưng mà không nghĩ tới Tô Mỹ Phụng lại chủ động nói: "Tiểu Thiên, Tô đi giúp người thay đổi quần bơi a!" Tô Mỹ Phụng muốn tận mắt trông thấy cái thứ gia hỏa chuyên dọa người trong đống quần kia, nàng vốn cho rằng vật đó của nam nhân sẽ không khác biệt nhau lắm, không nghĩ tới giữa người và người lại có sự chênh lệch lớn như vậy.

Diệp Thiên bắt đầu có chút xấu hổ..., món đồ chơi trong đống quần hết lần này tới lần khác mất bình tĩnh, nếu để cho Tô Mỹ Phụng chứng kiến sẽ thẹn thùng lắm a! "Tô đi, cái này... Hay là ta tự mình cời a!" Diệp Thiên vốn muốn cự tuyệt hảo ý của Tô Mỹ Phụng, nhưng Tô Mỹ Phụng hồn nhiên không quan tâm cười nói: "Người là đại nam nhân sợ cái gì, nói sao thì Tô đi là người từng trải, có gì mà chưa thấy qua? Người cũng đừng ngượng ngùng! Ba của người đi rồi, a đi chiếu cố người nhiều nhiều một chút cũng là nên làm nha." Tô đi nói xong cũng mặc kệ Diệp Thiên có nguyên ý hay không, duỗi cánh tay ra nhắm thẳng tới hông Diệp Thiên, nhẹ nhàng kéo quần lót xuống, Diệp Thiên nghĩ thầm, nếu Tô đi đã không để ý, vậy ta còn sợ cái bướm gì ah! Vì vậy Diệp Thiên mân mê bờ mông, mặc kệ cho Tô Mỹ Phụng giúp hấn chậm rãi cời quần lót.

Thoát đến cái thời điểm, tay Tô Mỹ Phụng bỗng thoáng run rẩy một chút, bởi vì quần lót Diệp Thiên đã không còn che thứ kia nữa, cực đại cự vật bật ra, như kim cô bông đội trời đạp đất đứng sừng sững đầy kiêu ngạo.

Tâm hồn Tô Mỹ Phụng rung động cuồng loạn, nàng mở to hai mắt, vẻ mặt không dám tin, Tiểu Thiên tuổi không lớn lắm, nhưng dưới thân đã có bảo bối hùng vĩ như thế, tiểu gia hỏa lớn như vậy, nữ nhân nào chịu được a? Tô Mỹ Phụng trong lòng âm thầm tặc lưỡi nói.

Sau khi Diệp Thiên thay xong quần bơi, Tô Mỹ Phụng vẫn chưa hoàn toàn lấy lại tinh thần, như cũ đắm chìm trong rung động hỗn loạn kia. "Tô đi, đi thôi, chúng ta bơi lội đi!" Diệp Thiên nhắc nhở, Tô Mỹ Phụng ah xong một tiếng, đi xuống rồi đem cửa xe khóa lại, hai người trực tiếp đi về hướng hồ nước, mặt trời cũng dần dần lặn về phía tây, ánh chiều tà phản chiếu trên mặt nước, theo ngọn sóng xanh tạo nên gọn sáng chạy lẫn tăn.

Hai người một trước một sau nhảy xuống nước, Diệp Thiên linh hoạt trong nước dùng các kiểu bơi khác nhau, thẳng đến giữa hồ mới dừng lại, sau khi ngâm trong hồ nước lạnh tiêu huỳnh đệ dưới háng Diệp Thiên cuối cùng cũng cúi cái đầu cao ngạo xuống.

Tô Mỹ Phụng cũng thường xuyên bơi lội, nhưng so với Diệp Thiên thì còn thua xa, mất thêm vài phút đồng hồ mới đi đến vị trí của hấn, giữa hồ nước rất sâu, chỉ có thể bơi đứng trời đầu lên, "Tiểu Thiên, nhìn không ra thân thể người cường tráng như vậy, ở nước ngoài đang làm gì thế?" Diệp Thiên nói ra chỉ sợ trực tiếp dọa ngất Tô Mỹ Phụng, hấn thường xuyên nhiệm vụ ám sát hoặc là bảo hộ, hơn nữa những người từng bị hấn bảo hộ hoặc ám sát đều không đơn giản, có chính khách, cũng có trùm buôn thuốc phiện, thậm chí Diệp Thiên đã từng qua châu Âu bảo vệ công chúa điện hạ, bất quá chính hấn cũng không biết rõ tình hình mà thôi.

Nhiệm vụ của hấn đều là thông qua người trung gian liên lạc, hấn chỉ muốn nhìn thấy chi phiếu tiền khi hoàn thành nhiệm vụ, chưa bao giờ đi quản đối phương là ai. "Ta nói ta ở nước ngoài làm cực gạch gì tin sao?" Diệp Thiên đùa giỡn nói.

PHỐC...

Tô Mỹ Phụng bị Diệp Thiên chọc cho cười khanh khách, "Ha ha... tiểu tử này thật không có đứng đắn, được rồi, chúng ta hay là đi ra bên kia bơi lội nói chuyện phiếm a, tại đây hao tổn thể lực quá." "Được rồi, Tô đi, đi đáng người như vậy nhất định là thường xuyên bơi lội a, nếu không chúng ta so xem ai tới bờ trước." Diệp Thiên nếu như dùng phương thức bơi tự do, thì Tô Mỹ Phụng chắc chắn không phải là đối thủ của hấn, hấn giải thích nói: "Tô đi dùng tư thế gì cũng được, ta dùng bơi ngựa, nhưng lại không cần tay, người thấy thế nào?" Tô Mỹ Phụng sáng khoái đáp ứng, "Tốt, so thì so, Tô đi chả lẽ lại sợ người a!" Nói xong Tô Mỹ Phụng điều xoay người rất nhanh hướng đến cạnh bờ mà bơi, Diệp Thiên không gấp chỉnh lại tư thế ở mặt nước, sau đó hai chân như mái chèo nhanh chóng gạt nước mà phóng, cả người ở trong nước mà như muốn bay ra ngoài.

Mặc dù như thế, Diệp Thiên vẫn bảo tồn hai phần thực lực, bằng không thì kể hấn dùng phương thức này cũng có thể thắng Tô Mỹ Phụng, Tô Mỹ Phụng thể bơi rất hoàn mỹ, hai chân trong nước đạp không ngừng, hai cánh tay trắng thon dài một trước một sau đều đặn phối hợp, tốc độ cũng không chậm.

Nhưng bơi đến lúc bên cạnh bờ Tô Mỹ Phụng đột nhiên hét to một tiếng, "Ồi... Chân của ta!" Diệp Thiên nghe tiếng Tô Mỹ Phụng thét lên dọa người liền tranh thủ thời gian xoay người lại, chỉ thấy Tô Mỹ Phụng đã mất đi năng lực hoạt động, đang dần dần chìm xuống, Diệp Thiên lặn một cái xuống nước tiến đến bên người Tô Mỹ Phụng ôm lấy nàng rồi trôi lên mặt nước, "Tô đi, người không sao chứ?" Tô Mỹ Phụng cùng cơ thể Diệp Thiên dán chặt vào một chỗ, cơ bắp to lớn trên người Diệp Thiên khiến cho Tô Mỹ Phụng có cảm giác an toàn, lúc đầu nói: "Không có việc gì, vừa mới bị chuột rút một cái!" "Ta mang người đến bên cạnh bờ, bằng không thì quá nguy hiểm!" Một cánh tay Diệp Thiên ôm lấy Tô Mỹ Phụng bơi tới bên cạnh bờ, tại đó hấn đứng ở đáy hồ nước cũng chỉ cao đến lòng ngực của hấn, tay Tô Mỹ Phụng ôm lấy cổ Diệp Thiên, hai mắt nóng rực nhìn hấn, tay còn lại dưới nước dính trên bụng Diệp Thiên lại sờ soạng dần xuống dưới, thẳng đến cầm chặt cự vật giữa háng Diệp Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 25: Thiếu

Nội dung bị thiếu, sẽ update sau

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 26: Tiểu hộ sĩ con trai trưởng (1)

Cảm ơn 2 đạo hữu Le\_Quang\_Bình và phucksqt đã donate cho mình nha:3

Tóm tắt chương trước: Diệp Thiên và Tô Mỹ Phụng quất nhau rồi nhá:v

Sau Một hồi thoải mái triển miên, Diệp Thiên cùng Tô Mỹ Phụng để nguyên tư thế ôm nhau cùng một chỗ, tay Diệp Thiên vẫn còn dọc theo người Tô Mỹ Phụng chạy chậm rãi tới bộ vị nắn cảm, sau khi xong việc nam nhân ngay lập tức bỏ mặc sẽ làm cho các nàng có cảm giác bị xem nhẹ, cảm thấy chính mình chỉ là công cụ cho nam nhân phát tiết dục vọng mà thôi.

Xong việc sau đó vuốt ve nhiều một chút đối phương sẽ không hề nghĩ vậy, các nàng sẽ cảm thấy người đó rất xem trọng nàng, những điều này đều là Diệp Thiên đọc được từ trong sách ra đây.

Tô Mỹ Phụng phát hỏa 35 năm lần đầu cảm nhận được làm nữ nhân hạnh phúc như thế nào, nàng hiện tại có chút minh bạch rằng tại sao lại có nữ nhân khiến cho chồng mình đội nón xanh (cắm sừng), nếu như Tô Mỹ Phụng hiện tại có lão công, nếu cùng Diệp Thiên vui vẻ như vậy, nàng tin tưởng chắc chắn rằng mình sẽ chọn hắn...

Cái cảm giác dục tiên dục tử, ở trên người chồng trước nàng chưa bao giờ có được.

Tô Mỹ Phụng sau khi khoái cảm dần dần biến mất liền xoay người lại, hai tay ôm lấy khuôn mặt anh tuấn của Diệp Thiên, nói: "Tiểu Thiên, chàng giỏi quá, Tô di bị chàng làm cho thoải mái chết rồi!" "Tô di, nàng cũng khiến cho ta rất khoái nhạc!" Diệp Thiên ôm ngang eo Tô Mỹ Phụng, hạ thể đã có dấu hiệu rục rịch trở lại, nhưng Tô Mỹ Phụng lại tựa hồ như không dám ở trong thời gian ngắn làm liên tiếp hai lần, hướng hồ sắc trời cũng đã tối, dù sao còn nhiều thời gian, về sau có rất nhiều thời gian gặp nhau.

Tô Mỹ Phụng nói thời gian không còn sớm nên phải về nhà, Diệp Thiên gật gật đầu cùng Tô Mỹ Phụng mặc lại quần áo tắm rồi trở lại trong xe, thay đổi y phục lái xe về nội thành, sau khi hai người ước định lần hẹn hò tiếp theo Diệp Thiên liền rời khỏi nhà Tô Mỹ Phụng.

Lúc đầu Tô Mỹ Phụng có ý định lái xe đưa Diệp Thiên trở về, nhưng Diệp Thiên lo lắng sắc trời quá tối Tô Mỹ Phụng một mình về nhà không an toàn, quyết định chính mình lái xe trở về là được, khi về đến nhà ở nội thành đã là hơn tám giờ rồi.

Vừa vào nhà Diệp Thiên đã thấy một mùi thơm thấm vào trong lòng, đây không phải mùi nước hoa, mà là mùi thơm cơ thể trên người Ninh Lạc.

Ninh Lạc tắm rửa xong ngồi ở trên ghế sa lon xem tivi, thấy Diệp Thiên trở về, hỏi: "Trở về rồi à, đồ ăn trong nồi còn nóng đấy, chính mình tự làm ăn à!" Ninh Lạc đối với Diệp Thiên ấn tượng đầu tiên cũng không tệ lắm, chỉ có điều về sau Diệp Thiên nhìn thấy nàng trần truồng, phá hư hết những ấn tượng trong lòng Ninh Lạc.

Từ đó Ninh Lạc cho rằng Diệp Thiên là thứ đồ háo sắc, cho nên mới phải lãnh đạm như vậy với hắn, nếu không phải là không có tiền thuê nơi ở tốt, nàng thậm chí muốn chuyển đi ra ngoài. "Cảm ơn!" Diệp Thiên cũng không có khách khí, trở lại phòng bếp thuần thực đun nóng lại thức ăn gặm lấy gặm để, một chén cơm rất nhanh đã bị hắn dọn sạch hết, lúc hắn chuẩn bị ăn chén thứ hai, phát hiện vậy mà không có cơm, chỉ còn lại có một tí tẹo.

Được rồi, coi như giảm béo a! Diệp Thiên cuối cùng ăn sạch đồ ăn trên bàn trong lòng âm thầm nói.

Diệp Thiên rửa xong bát đĩa đi ra, chỉ thấy Ninh Lạc trong tay cầm một tờ giấy A4, nhìn rất nghiêm túc, "Khục khục... Diệp Thiên, người tới đây một chút!" "Có chuyện gì sao?" Diệp Thiên hiếu kỳ đi đến bên cạnh, Ninh Lạc chỉ chỉ ghế sofa, nói: "Ngồi đi, cũng không có chuyện gì lớn, tự là ta vừa định ra một bản hiệp ước, chúng ta cô nam quả nữ ở cùng một chỗ, nên mọi thứ quy định đều phải rõ ràng đúng không." Diệp Thiên lập tức minh bạch, nguyên lai nàng muốn cùng mình làm hiến pháp tam chương. "Được, người nói đi, ta nghe đây này!" Diệp Thiên gật gật đầu, cũng không có để ở trong lòng. "Chúng ta có khả năng trong thời gian ngắn vẫn còn ở cùng một chỗ, bởi vì cái gọi là nam nữ hữu biệt, tuy nhiên người trên danh nghĩa là con của ta, nhưng chúng ta dù sao không quá quen biết, cho nên ta định ra mấy cái quy củ, hi vọng người tuân thủ." Ninh Lạc cầm giấy tiếp tục nói: "Thứ nhất, nội trợ trong nhà chúng ta thay phiên làm, cái này người có ý kiến gì hay không?" Diệp Thiên ở nước ngoài lúc giặt quần áo hay nấu cơm cái gì đều là tự mình động thủ, cái này đương nhiên không phải nói đùa, nhẹ nhàng gật đầu biểu thị không có dị nghị.

Ninh Lạc tiếp tục tuyên bố điều thứ hai, "Thứ hai, ở nhà không được trần truồng, vô luận là nửa người trên hay là nửa người dưới, đều không cho phép. Thứ ba, không được cùng ta đoạt toilet, bất luận sớm muộn đều ưu tiên phụ nữ. Thứ tư, không có sự đồng ý của ta không được đi vào phòng ta, đương nhiên, ta cũng sẽ không mạo muội tiến vào phòng người. Thứ năm, không được mang ngoại nhân ở lại qua đêm. Nghe rõ chưa?" Ninh Lạc đem hiệp định nói một mạch rồi hỏi.

Diệp Thiên cười cười, nói: "Nghe thì nghe rồi, nhưng ta cảm giác như thế nào lại so với ở khách sạn còn muốn phiền toái hơn!" "Ta hiện tại thêm một điều nữa, trong nhà cùng ta nói chuyện nhất định phải hô mẹ cho ta!" Ninh Lạc giao hoạt cười cười, nói ra. Diệp Thiên có chút bất đắc dĩ, nhưng lại không thể



làm gì, hô thì hô a, ai bảo nàng cùng cha mình có đăng ký kết hôn đây này!

- - - - -

Cầu kim phiếu, cầu TL.T. Ai có tiền cho tiền ai không tiền thì cho mình 1 tìm nha

Mong các bạn đi ngang qua ủng hộ mình để có động lực dịch tiếp a!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 27: Tiểu hộ sĩ con trai trưởng (2)

Mặt khác mấy cái kia Diệp Thiên không có bất kỳ ý kiến, nhưng chỉ riêng điều cuối cùng lại khiến cho hắn có chút không thoải mái, Ninh Lạc chỉ lớn hơn mình mấy tuổi mà thôi, mà lại muốn mình gọi nàng là mẹ! Cảm giác điều này là lạ a. "Tốt rồi, cứ như vậy đi, nói miệng không bằng chứng, chúng ta từng người kí tên của mình để hoàn thành hợp đồng này a!" Ninh Lạc đã chuẩn bị sẵn bút trước đó rồi đưa ra, cúi người đưa hợp đồng đi tới bàn trà kí tên mình, Diệp Thiên ngồi đối diện nàng, may mắn thế nào lại chứng kiến xuân quang bên trong cổ áo Ninh Lạc.

Ninh Lạc mặc đồ ngủ, bất quá không gọi cảm như đêm đó, cũng không có viền ren, nhưng cổ áo không tính là quá bảo thủ, thời điểm xoay người là đã có thể nhìn thấy núm vú no đủ đi ra từ giữa hai khe núi, cũng làm cho người ta hai mắt tỏa xuân quang vạn dặm.

Diệp Thiên hôm nay vừa cùng Tô Mỹ Phượng chinh chiến một lần, nhưng chứng kiến bầu ngực Ninh Lạc tuyết trắng đầy đặn vẫn khiến toàn thân có chút nóng dần lên, cảm giác muốn phát nhiệt ra ngoài, sức hấp dẫn của Ninh Lạc thật sự quá ư là mạnh mẽ, một cái nhìn hay một nụ cười đều đủ để làm cho nam nhân thần hồn điên đảo.

Ninh Lạc ký xong ngừng đầu chuẩn bị đem bút đưa cho Diệp Thiên, thế nhưng mà phát hiện Diệp Thiên nhìn chăm chăm vào lồng ngực của mình, lập tức trên mặt xuất hiện một áng mây đỏ, tim không hiểu đập càng lúc càng nhanh, trong lòng mắng thầm, tiểu sắc lang, thật sự là to gan lớn mật, thậm chí ngay cả bộ ngực của nương cũng muốn nhìn. "Này, ký tên đi, nhìn cái gì vậy!" Về mặt Ninh Lạc thẹn thùng, trong nội tâm rất không vui. Nhưng là đã thấy qua quá nhiều nam nhân như vậy nhìn lên vào thân thể của nàng, từ đầu đến chân đều bị người ta chăm chú nhìn qua, cho nên Ninh Lạc đã tập mãi thành thói quen rồi, bình thường đi ra ngoài cũng rất chú ý, cố gắng không mặc quần áo khiêu gợi.

Nhưng Diệp Thiên nhìn nàng nàng lại chỉ có chút giận dữ, nam nhân bên ngoài ngắm nàng khiến cho Ninh Lạc cảm thấy buồn nôn, nàng cũng không biết đây là vì cái gì, có lẽ hai người trên danh nghĩa là quan hệ mẫu tử a. "Nha..." Diệp Thiên phục hồi lại tinh thần, không cho là đúng cười cười, tiếp nhận bút trong tay Ninh Lạc, chuẩn bị kí tên của mình, Ninh Lạc đột nhiên nói ra: "Đợi một chút, thêm một điều nữa đi, mẹ mẹ nói lời nhi tử phải phục tùng vô điều kiện." Chiêu này thật tuyệt, ý tưởng của Ninh Lạc đột phát, bỗng nhiên nghĩ tới cái ước định này.

Diệp Thiên nghĩ nghĩ, "Được rồi, mẹ mẹ, người muốn như thế nào thì như thế này a!" Diệp Thiên trêu chọc gọi Ninh Lạc một tiếng mẹ, sau đó ký vào tên của mình, hợp đồng từ khoảnh khắc này bắt đầu có hiệu lực.

Ninh Lạc không giận ngược lại cười cười, giơ cánh tay lên vỗ vỗ trên đầu Diệp Thiên, "Àn, đây mới là con ngoan của mẹ mà!" Diệp Thiên cười ha ha "Mẹ, ta muốn ăn..." Diệp Thiên như là phản xạ có điều kiện muốn nói bú sữa mẹ, nhưng Ninh Lạc sớm có phòng bị, thừa dịp chưa kịp nói xong, hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, đỏ mặt nói: "Tìm đường chết a, như vậy không nghe lời, coi chừng mẹ chích vào mông ngươi một trận a!" Diệp Thiên phát giác mẹ kế kỳ thật vô cùng đáng yêu, đều nói rằng hiện nay chênh nhau ba tuổi đã có sự khác biệt lớn, Ninh Lạc lớn hơn mình ba tuổi, nhưng Diệp Thiên cảm thấy giữa hai người không có bất kỳ sự khác biệt nào.

Nói lên chích, Diệp Thiên tự nhiên nhớ tới bệnh viện, phụ thân Diệp Sơn đã từng công tác trong bệnh viện, không khỏi suy đoán chuyện của phụ thân cùng Ninh Lạc phải hay không là bắt đầu từ bệnh viện mà thành, "Mẹ à, người cùng phụ thân sao lại quen biết vậy?" Diệp Thiên phát hiện mình trở về vài ngày, còn chưa từng tâm sự tốt với Ninh Lạc.

Nói không chừng từ nàng có thể có được một ít tin tức về phụ thân bị che giấu cũng nên, chính mình như một con ruồi không đầu tìm kiếm ở bên ngoài, còn không bằng thu thập tin tức từ người ở bên cạnh phụ thân trước.

Ninh Lạc trên mặt lập tức trở nên bắt đầu dăm dăm..., tựa hồ không muốn đề cập quá nhiều về Diệp Sơn, "Diệp Thiên, ta mệt rồi, hôm nào rảnh ta lại cùng ngươi hảo hảo nói chuyện a!" Diệp Thiên có chút không biết nên làm thế nào, chính mình chẳng lẽ nói vậy rồi hả?

- - - - -

Cầu kim phiếu, cầu TL.T. Ai có tiền cho tiền ai không tiền thì cho mình 1 tìm nha

Mong các bạn đi ngang qua ủng hộ mình để có động lực dịch tiếp a!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 28: Tiểu hộ sĩ con trai trưởng (3)

Diệp Thiên nhìn thấy Ninh Lạc phải đi, gấp gấp nói: "Đợi một chút, ta thấy người đã hiểu lắm, ta cũng không có ý tứ gì khác, chỉ là nghĩ muốn hiểu rõ tình huống của phụ thân lúc sinh thời trong khoảng thời gian này, cái chết của hắn đến bây giờ vẫn còn chưa minh bạch, với tư cách là nhi tử, ta không có khả năng ngồi yên không để ý đến, hi vọng người có thể thông cảm." Về nước đã được một tuần lễ, nhưng là cái chết của phụ thân đến bây giờ vẫn không hề có tin tức, Diệp Thiên rất không cam lòng, thầm nghĩ từ chỗ Ninh Lạc hiểu rõ thêm một chút chuyện, xem liệu có hay không đối tượng khả nghi.

Ninh Lạc không phải vì chuyện gì khác, mà là nàng cùng Diệp Sơn đã từng cùng sống chung tại nơi này, hiện tại vừa mới ra đi vài ngày, nàng không dám đề cập chuyện của Diệp Sơn, sợ buổi tối ngủ không được, tuy nàng là y tá, nhưng đối với loại chuyện này rất là kiêng kỵ.

Diệp Thiên nóng lòng muốn giúp phụ thân tra ra nguyên nhân cái chết, Ninh Lạc rất đồng tình, nhưng lại sợ bản thân buổi tối sẽ bị dọa đến nỗi ngủ không nổi, nói cũng không được mà không nói cũng không được, hiện tại nàng cảm giác tiến thoái lưỡng nan. "Diệp Thiên, người muốn ta nói về sự việc của ba ba người cũng được, nhưng người... Phải đáp ứng ta một chuyện!" Ninh Lạc do dự một chút, cuối cùng quyết định cùng hắn hào hào nói chuyện, nàng đối với Diệp Sơn tuy không có tình cảm, nhưng trên danh nghĩa là vợ chồng, Diệp Thiên trên danh nghĩa là nhi tử của, không giúp không thể nào chịu được. "Cảm ơn, chỉ cần mẹ nói cho ta biết, bảo ta làm cái gì cũng được!" Diệp Thiên mừng rỡ như điên.

Ninh Lạc chứng kiến dáng vẻ tươi cười như trẻ con của Diệp Thiên, lập tức thoải mái không ít, cũng mỉm cười, "Nhớ kỹ, ta là mẹ của con, ở bên ngoài con có thể gọi tên của ta hoặc là xưng hô như thế nào cũng được, nhưng trong nhà con nhất định phải gọi mẹ cho ta." "Mẹ!" Diệp Thiên rất thức thời gọi một tiếng. "Nhi tử ngoan thực nghe lời!" Ninh Lạc che miệng cười khê, "Cái này cũng không sai biệt lắm, tốt rồi, không náo loạn với con nữa, con nếu muốn nghe thì đi tới phòng mẹ đi, bắt quá con phải đáp ứng là mẹ ngủ rồi mới được phép rời đi a." Ninh Lạc đáng cười rất đẹp, mỗi lần nàng cười trên khuôn mặt còn sẽ xuất hiện tiểu má lúm đồng tiền, thời điểm tức giận lại là một hình tượng khác, nhưng bất luận là cười hay không cười đều khiến cho Diệp Thiên cảm thấy nét đẹp Ninh Lạc đã thấm thấu đến từng tế bào. Diệp Thiên đi theo Ninh Lạc tiến đến gian phòng của nàng, lập tức một mùi hương bay tới, trong phòng sắp xếp chỉnh tề, trên giường cũng rất sạch sẽ, nhìn ra được Ninh Lạc bình thường là một nữ nhân ưa sự ngăn nắp sạch sẽ.

Phòng Ninh Lạc cũng không lớn, khoảng tầm hơn ba mươi mét vuông, bắt quá nàng bố trí lại tạo cảm giác ấm áp, Ninh Lạc ngồi trên giường, cảm gối ôm vào trong ngực, chuẩn bị thật tốt, mang theo giọng điệu vui đùa nói: "Nhi tử, con muốn biết điều gì cứ hỏi mẹ a!" Diệp Thiên nhếch miệng, trước giờ chưa từng so đo với Ninh Lạc, bị chiếm tiện nghi thì cứ chiếm a, dù sao đều là người một nhà cả, "Cha ta lúc làm việc ở bệnh viện, người lúc đó có ở đây không?" Diệp Thiên đối với Ninh Lạc không có ấn tượng gì, hắn lúc nhỏ cũng đi vào bệnh viện thành phố chơi đùa mấy lần, nếu có y tá xinh đẹp hắn nhất định sẽ nhớ rõ, lúc đó Diệp Sơn bê bộn nhiều việc, Diệp Thiên một mình không có việc gì chạy khắp nơi, có không ít y tá rất yếu thích hắn đấy. "Mẹ hai năm trước mới đến Thành phố Minh Châu đi làm đó!" Ninh Lạc ngồi ở trên giường, chậm rãi giải thích, "Nhà của mẹ cũng không ở Minh Châu mà là ở Yên Kinh, cha ta là người Yên Kinh còn mẫu thân mới là người Minh Châu, tới nơi này là vì trong nhà đã xảy ra mâu thuẫn, cho nên muốn ly khai cái nhà kia." "Mẹ lúc ấy đi đến Bệnh Viện Chợ Rẫy phỏng vắn, phụ thân con lúc đó là một trong các giáo sư tham gia phỏng vấn!" Ninh Lạc nói tới chỗ này thờ dài một tiếng, nhân sinh thế sự vô thường, hôm qua hai người chỉ người xa lạ, về sau không hiểu trời đưa đất đẩy làm sao mà sống chung dưới một mái nhà, càng kỳ quái hơn chính là, nàng cùng Diệp Sơn làm giấy hôn thú, cũng may hai người chưa bao giờ phát sinh qua chuyện quan hệ nam nữ quan hệ đó.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tài miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 29: Tiểu hộ sĩ con trai trưởng (4)

"Sau đó thì sao?" Diệp Thiên đối với những chuyện trước kia không có hứng thú, chỉ muốn biết trong khoảng thời gian này có chuyện dị thường gì hay không, nhưng Ninh Lạc dường như tỏ vẻ không sốt ruột, thời gian dần qua lại từ từ nói tiếp, đến chuyện nàng cùng Diệp Sơn gặp mặt rồi đến cuối cùng là hai người kết hôn....., đem một tỷ thứ chuyện linh tinh nói với Diệp Thiên.

Thì ra là thế, Diệp Thiên sau khi nghe xong trong thâm tâm cuối cùng cũng sáng tỏ, Ninh Lạc cùng cha mình kết hôn không phải là vì hai người hợp mắt nhau rồi lấy, cũng không phải hai người này sinh gạo nấu thành cơm, mà là mỗi người đều có áp lực của riêng mình, sau lại thêm một lần trùng hợp Ninh Lạc đàn độn, u mê cùng Diệp Sơn đăng ký kết hôn.

Ninh Lạc vốn là thiên kim đại tiểu thư nhà phú hào tại Yên Kinh, nhưng từ nhỏ đã không thích kim tiền, cho nên lên đại học đã gạt người trong nhà, đem chuyên ngành tài chính đổi thành khoa hộ lý, đến tận lúc tốt nghiệp đại học trong nhà mới phát hiện ra.

Tại thời điểm nàng tốt nghiệp đại học, trong nhà lại chuẩn bị để nàng gả cho một nam nhân chưa từng gặp mặt, đơn giản là vì thân thể nhà bên kia tương đương với gia đình nàng, hai nhà kết hợp có thể mang đến những lợi ích vô cùng lớn, nhưng Ninh Lạc không có lợi ích của hôn nhân này mà thỏa hiệp, cho nên rời nhà trốn đến Thành phố Minh Châu.

Nhưng Ninh gia cơ nghiệp đồ sộ, muốn tìm được nàng dễ như trở bàn tay, quả nhiên, Ninh Lạc vừa đến Thành phố Minh Châu được hai ba tháng đã bị

phát hiện, người trong nhà chưa từ bỏ ý định, muốn nàng quay về kết hôn với người kia, Ninh Lạc bị đẩy đến bước đường cùng, thế nào lại vô tình đến trước mặt Diệp Sơn thổ lộ tiếng lòng.

Lúc đó Diệp Sơn thấy nữ nhân này bị người làm mối dây dưa phiền toái, dứt khoát tuyên bố ra bên ngoài chính mình đã kết hôn rồi, mọi người đương nhiên không tin, nhưng lúc Diệp Sơn xuất ra giấy đăng ký kết hôn cùng với Ninh Lạc, tất cả đều choáng váng, từ đó về sau không ai quấy rối hai người họ nữa.

Cũng kể từ đó, hai người dần dần, u mê này lại ở cùng với nhau, nhưng không có ở chung trong một gian phòng, bình thường cũng vẫn duy trì khoảng cách, không có can thiệp đến sinh hoạt cá nhân của đối phương. "Vậy người về sau định làm như thế nào?" Diệp Thiên có chút đồng tình nhìn Ninh Lạc, trước kia còn có chút hoài nghi nữ nhân này dựa vào sắc đẹp đến mê hoặc cha mình, cũng cho rằng nàng là loại nữ nhân ham mê tiền tài thế lực, nhưng hiện tại hết thấy đều đã được phơi bày, người ta căn bản không muốn thật sự cùng với cha mình sống chung một chỗ.

Ninh Lạc ngập một cái, "Còn có thể làm sao, sống bình dị qua ngày, gặp được nam nhân yêu thích thì già luôn, chẳng lẽ người còn muốn ta thủ tiết cả đời sống cô quả hay sao?" "Người đừng hiểu lầm, ta không có ý đó!" Diệp Thiên cười nói: "Mẹ xinh đẹp như vậy mà thủ tiết chính là lãng phí tài nguyên a!" Ninh Lạc vũ mị trừng liếc Diệp Thiên, sáng giọng: "Đừng là nỏm chó không nhà ra gài voi mà! Không biết lớn nhỏ, cùng mẹ nói chuyện phải có chừng mực rõ chưa!" Ninh Lạc lại bắt đầu tự cho mình là mẹ. "Đúng rồi, mẹ có biết Hoàng Thế Văn không?" Diệp Thiên theo những điều Ninh Lạc vừa mới nói cũng không phát hiện phụ thân lúc sinh thời có gì bất thường, không khỏi nhớ tới hôm nay trong văn phòng hắn tìm thấy tám danh thiếp kia, có lẽ Hoàng Thế Văn biết được điều gì đó không chừng.

Ninh Lạc cẩn thận suy nghĩ, không có bất kỳ ấn tượng nào, "Không biết, hắn là ai đang làm gì?" "Luật sư!" Ninh Lạc bỗng nhiên đưa ra một lời gợi ý mà Diệp Thiên không hề nghĩ tới, thậm chí là không thể tưởng tượng nổi, "Diệp Thiên, nếu như con thật sự muốn điều tra cái chết của phụ thân, ta cảm thấy có lẽ nên thay đổi lối suy nghĩ khác!" "Như thế nào vậy?" Diệp Thiên không rõ ràng cho lắm hỏi Ninh Lạc, có chút không hiểu ý của nàng.

Ninh Lạc giải thích nói: "Nếu như phụ thân con là chết ngoài ý muốn, vậy con bắt luận tốn hao bao nhiêu khí lực đi điều tra chỉ sợ cũng không tìm thấy hung thủ, nhưng như là vì nguyên nhân khác mà chết, nên theo phương diện khác mà bắt tay vào điều tra, có thể làm cho người khác thành sát nhân không gì ngoài hai điều, một là vì mưu tài, hai là ảnh hưởng sinh ý của địch nhân, còn có thể là do phụ thân con biết một chút bí mật, nên có người muốn diệt khẩu." Ninh Lạc từ nhỏ sống ở phú quý chi gia, nên đã được gặp qua nhiều chuyện người lừa ta gạt, cho nên nhận thức vấn đề cũng có sự độc đáo riêng.

-----  
Cầu kim phiếu, cầu TL.T. Ai có tiền cho tiền ai không tiền thì cho mình 1 tim nha

Mong các bạn đi ngang qua ủng hộ mình để có động lực dịch tiếp a!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 30: Phụ khoa nam y (1)

Sau khi Diệp Thiên nghe xong phân tích của Ninh Lạc lập tức đối với nàng phải rửa mắt mà nhìn lại, vốn hắn vẫn cho rằng nàng là kiểu nữ nhân bình hoa, cho rằng nàng chỉ là loại mỹ nhân xinh đẹp mỹ lệ cộng thêm ngực to mà không có não kia, không nghĩ tới việc Ninh Lạc thật ra rất có nội hàm, cách nhìn nhận vấn đề rất độc đáo, rất tự nhiên kiến giải. "Đúng là ý kiến tốt, ta nên từ nơi đó bắt đầu bắt tay vào làm?" Diệp Thiên rất khiêm tốn thỉnh giáo Ninh Lạc, chỉ cần có thể tra ra chân tướng sự việc, quá trình đối với Diệp Thiên mà nói cũng không quan trọng, thứ hắn muốn chính là kết quả, chỉ cần có thể tra ra cái chết của phụ thân, hắn cũng sẽ không chút do dự. "Khục khục..." Ninh Lạc ho khan hai tiếng, "Ta có chút khát rồi!" Diệp Thiên lập tức hiểu ý, đứng lên nói: "Mẹ, người khát sao? Con đi ra lấy cho người ly nước!" Chút chuyện nhỏ ấy Diệp Thiên đương nhiên sẽ không so đo với Ninh Lạc, dù biết rõ nàng là muốn có ý đem mình ra làm trò tiêu khiển, Diệp Thiên cũng chỉ cười trừ mà nghe theo.

Ninh Lạc nhìn bóng lưng Diệp Thiên đi ra khỏi phòng, khuôn mặt rạng rỡ tràn đầy nụ cười chiến thắng, trong thâm tâm âm thầm cười nói, trẻ con thật là dễ dạy! Tiểu tử này rất biết hiếu đạo mà! Xem ra có một nhi tử lớn như vậy cũng không tệ!

Diệp Thiên đi vào phòng khách giúp Ninh Lạc rót một cốc nước ấm, bất quá Diệp Thiên động một chút tay chân, bỏ vào trong nước của nàng thêm một chút dược liệu mà thôi, sau khi lắc đều Diệp Thiên điềm nhiên như không có việc gì đi vào phòng, đem cốc nước đưa cho Ninh Lạc, "Mẹ kế, mời uống nước!" "Con ngoan!" Ninh Lạc tán dương nói, thời điểm mỗi lần hồ con ngoan nàng cảm thấy có cảm giác thành tựu.

Uống nước xong Ninh Lạc mới bắt đầu nhẹ nhàng nói, "Muốn tra ra cái chết của phụ thân con cũng không khó, thứ nhất, tìm được người mà phụ thân con tín nhiệm nhất hoặc là cùng ông ấy ở công ty tiếp xúc nhiều người nhất, trong tình huống bình thường thì có lẽ là thư ký, nhưng là ai thì ta cũng không biết!" "Chỉ sợ cần nhờ đích thân con đi tìm, hiện ở công ty đang tạm đóng cửa, văn phòng quản lý thì không có ai, muốn tìm được người thư ký này, e chừng tốn không ít thời gian. Thứ hai, ta cảm thấy chuyện này không nên nóng vội nhất thời, việc đầu tiên con cần phải làm chính là tự mình nuôi sống bản thân, trước tiên tìm kiếm công việc, vừa làm việc vừa kết hợp điều tra như vậy thích hợp hơn." Ninh Lạc nói rất đúng trọng tâm, nàng không phải lo lắng Diệp Thiên ở trong nhà hết ăn lại nằm, tiền lương nàng mặc dù không cao, nhưng nếu nuôi sống một người hẳn không có vấn đề gì, nàng là thay Diệp Thiên cân nhắc, dù sao Diệp Thiên hiện tại tuổi vẫn còn trẻ, nhân lúc trẻ khỏe liều một phát, cả ngày đắm chìm trong bi thống đau khổ khó tránh khỏi tinh thần bị sa sút.

Bởi vì cái gọi là kẻ trong cuộc thì mê kẻ bàng quan thì tỉnh, Diệp Thiên cẩn thận ngấm lại, cảm thấy đề nghị của Ninh Lạc cũng không tệ lắm, tìm ra phía sau màn chân tướng đó là điều cần làm, chỉ là nếu sót ruột sẽ không có bất kỳ tác dụng nào.

Diệp Thiên hỏi: "Mẹ kế, bệnh viện mẹ hiện tại có tuyển thêm người không?" Ninh Lạc đang uống nước, nghe thấy lời của Diệp Thiên..., thiếu chút nữa phun ra, về mặt kinh ngạc nhìn hắn, "Con hiểu y thuật? Con ở nước ngoài học qua sao?" "Đã học rồi!" Diệp Thiên xác thực đã học qua y thuật, Trung y Tây y đều có nghiên cứu, thời điểm hắn ở nước Mỹ, đi theo một Lão trung y Hoa kiều học suốt bốn năm, Lão Trung Y kia xem như là một nửa người thầy của Diệp Thiên, vị lão giả kia không chỉ tinh thông Trung y, đối với Tây y cũng đã nghiên cứu vài thập niên, rất nhiều luận điểm so chuyên gia Tây y cũng không thua kém bao nhiêu.

Nhưng lão đầu tử trời sinh tính phong lưu, còn có chút già mà không ngoan, thường xuyên mang gái Tây về nhà, 50-60 tuổi đời rồi, buổi tối thường xuyên mang gái gọi về, còn giết giấy Diệp Thiên cũng tìm gái Tây thử xem."Con muốn vào khoa nào?" Ninh Lạc tò mò hỏi.

Diệp Thiên nghĩ nghĩ, nói: "Mọi thứ đều học coi như cũng được, tinh thông nhất có lẽ là phụ khoa a! Khoa phụ khoa còn muốn mời thêm bác sĩ không?" Bởi vì cái gọi là thượng bất chính, hạ tắc loạn, sư phụ Diệp Thiên đối với phụ khoa nghiên cứu cực kỳ chuyên sâu, cho nên hắn phụ khoa học cũng là tốt nhất, nhưng ngoài ra nhi khoa cũng không tệ.

PHỐC... Ninh Lạc khanh khách chỉ cười, "Phụ khoa... Ha ha, ngại vậy mà muốn đi làm phụ khoa a!"

- - - - -

Cầu kim phiếu, cầu TLT. Ai có tiền cho tiền ai không tiền thì cho mình 1 tìm nha

Mong các bạn đi ngang qua ủng hộ mình để có động lực dịch tiếp a!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 31: Phụ khoa nam y (2)

Ninh Lạc cười run rẩy hết cả người, "Diệp Thiên, ngại không phải là nói đùa sao! Thật sự là bác sĩ phụ khoa?" Nàng mặc dù biết phụ khoa có bác sĩ nam, y tá bên trong cũng có các nam y tá, nhưng rất khó đánh đồng Diệp Thiên cùng với bác sĩ phụ khoa vào cùng một chỗ. "Mẹ ở phụ khoa có bệnh sao? Con giúp người kiểm tra có lẽ người sẽ tin tưởng con liền!" Diệp Thiên biết rõ Ninh Lạc không tin mình, đối với hắn mà nói, hắn càng ưa thích dùng thực tế hành động để chứng minh.

Ninh Lạc vừa thẹn lại vừa xấu hổ, "Ngươi mới có bệnh phụ khoa ý!" Vừa nói xong câu đó Ninh Lạc cảm thấy có chút rất không thích hợp, bụng ọt ọt ọt kêu lên, lập tức biến sắc, thầm nghĩ trong lòng, không ổn, hình như ăn phải thứ gì đó rồi rồi.

Nhưng khi nhìn Diệp Thiên nàng không muốn biểu hiện rõ, chỉ phải hạ lệnh trực khách, "Được rồi, không so đo với con nữa, con nhớ kỹ lời ta nói, ngày mai lúc ta đi làm sẽ ở bệnh viện hỏi một chút, con cũng nghỉ ngơi sớm đi!" Diệp Thiên cười thâm, biết rõ được hiệu bắt đầu có tác dụng, về mặt nghiêm trọng lo lắng hỏi: "Mẹ, người làm sao vậy, sắc mặt như thế nào đột nhiên trở nên tái nhợt như vậy?" Ngươi không phải muốn ta rót nước sao, không phải muốn làm khó dễ ta sao? Hiện tại phải hỏi hắn a!

Ninh Lạc còn không có hoài nghi đến việc mình bị tiêu chảy có liên quan đến Diệp Thiên, cho rằng hắn thật sự quan tâm mình, có chút cảm động, nhưng loại chuyện này lại khó có thể mở miệng nói rõ ràng được, "Ta không sao, con đi nghỉ ngơi đi, phòng của con ta đã sửa sang lại rồi, không cần ngủ ghé sofa nữa." "Vậy sao? Con xem sắc mặt người có chút dị thường, mẹ kế, nếu không con giúp người bắt mạch!" Diệp Thiên cố ý nói ra, tình huống của Ninh Lạc trong lòng hắn biết rõ.

Ọt ọt... Trong bụng Ninh Lạc lại truyền tới thanh âm kì quái, đã sắp không nhịn nổi, thúc giục nói: "Không cần, ta thật sự không có việc gì!" Diệp Thiên cảm thấy trâu chọc đủ rồi, liền đi ra khỏi phòng Ninh Lạc, Diệp Thiên đã rời đi, Ninh Lạc tức tốc xuống giường xông vào toa-lét.

Sau khi trở lại phòng của mình Diệp Thiên phát hiện đồ dùng trong phòng đều được thay mới hết, hắn là Ninh Lạc sau khi tan việc đã mua về, phòng ốc cũng được dọn dẹp sạch sẽ, lúc này mới có loại cảm giác gia đình, lại nghĩ tới việc chính mình vừa mới bỏ thuốc xổ vào cốc nước của Ninh Lạc thấy có chút áy náy.

Bên trong toilet truyền đến âm thanh xả nước bồn cầu, Diệp Thiên đi ra ngoài lần nữa giúp nàng rót một cốc nước, bắt quá lần này thả giải được vào trong, bằng không, Ninh Lạc cả đêm cũng đừng mong ngủ được. "Uống chút nước ấm a!" Diệp Thiên đem cốc nước đưa cho Ninh Lạc.

Ninh Lạc cảm kích nhìn Diệp Thiên, lập tức cảm thấy người này so với mình tưởng tượng tốt hơn một chút, nàng sở dĩ muốn làm khó dễ Diệp Thiên là bởi vì lần trước Diệp Thiên mạo muội xông tới, lại còn nhìn thấy nàng tắm rửa, khiến nàng rất không thoải mái. "Cảm ơn!" Giờ khắc này Ninh Lạc không có đem Diệp Thiên làm con, mà trong tiềm thức đã coi hắn như một người nam nhân.

Diệp Thiên tươi cười lộ ra một vẻ soái khí mê người, "Không có việc gì, người là mẹ của ta nha, đây là việc phải làm đấy." Hai người vô hình xuất hiện



hào cảm với đối phương trong vô hình... Ngày hôm sau Ninh Lạc đến bệnh viện việc đầu tiên là đi tìm khoa trưởng phụ khoa hỏi tình huống, các nàng bên kia vừa vận có một bác sĩ nghỉ đẻ, cho nên thiếu người, Ninh Lạc bèn đề cử Diệp Thiên phụ khoa chủ nhiệm.

Phụ khoa chủ nhiệm tuổi hơn bốn mươi, nhưng nhìn như vẫn còn trẻ trẻ, mang theo một đôi mắt nghiêm nghị, nhìn rất tài trí, sắc mặt có chút nghiêm túc, "Thời buổi này phụ khoa có bác sĩ nam không phải là điều gì quá hiếm gặp, ta quan tâm nhất chính là y thuật, cô cứ để hân đến phòng ta, ta tự mình kiểm tra một chút, nếu là hợp cách, ta có thể để cho cậu ấy tới thực tập một thời gian ngắn, nếu năng lực công tác tốt, ta sẽ xin để lưu lại làm chính thức." Tại bệnh viện, chủ nhiệm khoa năng lực tương đối tốt, so với phó viện trưởng cũng không thua kém bao nhiêu, nhất là các khoa chính quy, trên căn bản là chủ nhiệm định đoạt hết mọi việc.

-----

Cầu kim phiếu, cầu TLT. Ai có tiền cho tiền ai không tiền thì cho mình 1 tìm nha

Mong các bạn đi ngang qua ủng hộ mình để có động lực dịch tiếp a!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 32: Phụ khoa nam y (3)

Cảm ơn đạo hữu Le\_Quang\_Binh đã donate cho mình nha:3

-----

Chủ nhiệm Lý Tuyết Vân đẩy đẩy cái kính xuống một chút, nói: "Tiểu Ninh ah, người người muốn giới thiệu là bạn trai người a?" Ninh Lạc ở bệnh viện nổi tiếng là mỹ nữ, không chỉ vật, kỹ thuật chữa bệnh cũng tương đối thành thạo, mới đến bệnh viện ba năm đã đạt được toàn bộ giải nhất cấp thành phố khi thi đấu về năng lực của y tá, hơn nữa còn được công nhận là hoa khôi bệnh viện.

Hơn nữa Ninh Lạc tính cách hiền lành nên được rất nhiều người ưa thích, từ bác sĩ, hộ lý cho đến cả bệnh nhân, Lý Tuyết Vân cũng là một trong số đó, cho nên khi nghe Ninh Lạc muốn tiến cử người, rất là sáng khoái đồng ý.

Ninh Lạc trên mặt ửng đỏ lên, không phủ nhận nhưng cũng không có thừa nhận, nhưng trong mắt Lý Tuyết Vân thì Ninh Lạc không nói gì tức là đồng ý rồi, cho nên cũng không tiếp tục hỏi tiếp. "Vậy thì cảm ơn Lý chủ nhiệm rồi, hôm nào ta mời ngài ăn cơm!" Ninh Lạc hào phóng nói, có lẽ người gặp việc vui nên tinh thần thoải mái, Ninh Lạc sau khi nghe câu nói kia của Lý Tuyết Vân, cũng không biết vì sao, trong lòng cảm thấy rất cao hứng. Bạn trai sao? Diệp Thiên khuôn mặt soái khí lập tức thoáng hiện qua trong đầu nàng, trong lòng âm thầm nói, hân là con của ta a!

Lý Tuyết Vân cười cười, "Như thế nào? Muốn công khai hồi lộ chủ nhiệm khoa ah! Cái này không được a!" Ninh Lạc đương nhiên biết rõ đối phương đang nói đùa, người ta đường đường là chủ nhiệm khoa, hơi đâu quan tâm một bữa cơm của mình, số người mỗi ngày mời nàng ăn cơm đoán chừng kéo dài đến tận nhà ga luôn quá. "Ta chỉ là một tiểu hộ sĩ, tiền lương chỉ đủ nuôi chính mình mà thôi! Cho nên chỉ có thể mời người ăn bữa cơm rau dưa, coi như là cảm tạ, Lý chủ nhiệm ngài cũng đừng suy nghĩ nhiều!" Ninh Lạc mỉm cười ngọt ngào nói. "Nha đầu người miệng thật là ngọt!" Lý Tuyết Vân lắc đầu cười nói, "Vậy cứ như thế a, ăn cơm thì không cần, lập tức muốn đi thăm phòng rồi, người công việc bề bộn đi trước, hôm nào bảo bạn trai người đến thăm đây là được." Ninh Lạc lần nữa cảm ơn Lý chủ nhiệm rồi mới ly khai, lập tức lấy điện thoại ra gọi cho Diệp Thiên, "Này, con ngoan, rời giường chưa vậy? Mụ mụ có một tin tức tốt muốn nói cho người ah!" Diệp Thiên sớm đã ngủ dậy, lúc hân thức dậy Ninh Lạc còn đang ngủ say a, Diệp Thiên ở nước ngoài mỗi sáng sớm đứng sáu giờ rời giường, mấy năm trôi qua sớm đã thành thói quen, hân ở bên ngoài chạy một vòng mới về nhà, bất quá lúc đó Ninh Lạc đã rời giường đi làm, cho nên hai người không có đụng mặt.

Diệp Thiên muốn lên mạng tìm kiếm tư liệu, cho nên đi vào phòng Ninh Lạc chuẩn bị mang Laptop nàng ra sử dụng, không nghĩ tới vừa đi vào phòng nàng lại gọi điện thoại tới, dọa Diệp Thiên còn tưởng rằng Ninh Lạc trang bị camera trong phòng mình, vội vàng đẩy ra.

Thế nhưng mà trong điện thoại Ninh Lạc căn bản không phải nói về chuyện này, Diệp Thiên hít sâu một hơi, "Sớm đã dậy rồi, đang chuẩn bị làm bữa sáng, có tin tức gì tốt à?" "Con hãy nghe cho kỹ, chủ nhiệm khoa đã đáp ứng cho con vào làm thử trong một thời gian ngắn, nếu biểu hiện tốt sẽ lưu lại trở thành bác sĩ chính thức, Diệp Thiên, con nhất định phải hảo hảo nắm chắc cơ hội này!" Ninh Lạc không có thừa nước đục thả câu trực tiếp nói cho Diệp Thiên, còn dặn dò hân biểu hiện cho thật tốt.

Diệp Thiên lắp bắp kinh hãi, không nghĩ Ninh Lạc làm việc hiệu suất cao đến như vậy, vui vẻ nói: "Cảm ơn mẹ, ta đời này nhất định làm trâu làm ngựa báo đáp người!" "Thôi, bớt làm mồm!" Ninh Lạc trong điện thoại cười nói: "Không thèm nghe con nói nữa, mẹ bên này chuẩn bị đi thăm bệnh buổi sáng đây này!" Ninh Lạc nói xong lập tức cúp điện thoại.

Diệp Thiên cảm thấy có chút khẩn trương cùng hưng phấn, trước kia hân là sát nhân, bất quá giết đều là những kẻ đáng chết, nhưng hôm nay lại trở thành hiệp sĩ áo trắng cứu người, hai nghề đối lập bất đồng, không biết mình có thể làm được không nữa.

-----

Cầu kim phiếu, cầu TL.T. Ai có tiền cho tiền ai không tiền thì cho mình 1 tìm nha

Mong các bạn đi ngang qua ủng hộ mình để có động lực dịch tiếp a!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 33: Có nữ sắp trưởng thành

Diệp Thiên sau khi kết thúc cuộc trò chuyện sau quyết định đi thăm bạn cũ, từ hồi trở lại đến giờ đã vài ngày rồi không tới thăm huynh đệ, thời điểm hần vừa mới xuất ngoại, cuộc sống của Diệp Thiên vô cùng gian nan, một ngày ba bữa cũng không thể duy trì, khi đó Triệu Viễn gửi cho hần mấy lần tiền, phần tình nghĩa huynh đệ này Diệp Thiên cả đời sẽ không quên.

Dựa theo địa chỉ trong trí nhớ, Diệp Thiên đi tới trước cửa nhà Triệu Viễn, nhìn khu nhà có vẻ cũ kỹ, nội tâm Diệp Thiên thôn thức không thôi, tại đây đã từng lưu lại rất nhiều hồi ức tốt đẹp, lúc đó hai người mới lên cấp hai, đúng là giai đoạn nhiệt huyết, đặc biệt là đối với nữ nhân.

Triệu Viễn không đẹp trai được như Diệp Thiên, nhưng tán gái lại rất có kỹ năng, hơn nữa thời điểm đó còn đem được một nữ sinh hồng hách lên giường, từ đó về sau liền trở thành thần tượng trong mắt các nam sinh.

Đi lên trên lầu, Diệp Thiên vừa thấy có chút lạ lẫm quen thuộc, nhấn chuông cửa, rất nhanh, một nữ hài ăn mặc mát mẻ ra mở cửa, thời điểm cửa vừa mở ra, một cỗ mùi hương thơm ngát nhẹ nhàng bay ra, đây là mùi thơm trên cơ thể người thiếu nữ, cô bé trước mặt này mặc trên người một bộ quần áo màu đen khiêu gợi, lộ ra cánh tay nhẵn nhụi mềm mại, phía dưới mặc một quần short, một đôi chân cân xứng trắng nõn đẹp không sao tả xiết, bàn chân đang đi chiếc dép màu vàng nhạt, cả người đem đến một loại cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái tinh lệ.

Cô bé này xem ra mới chỉ mười sáu mười bảy tuổi, nhưng dáng người đã phát dục tương đối đầy đặn, sau khi nhìn thấy Diệp Thiên, con mắt nháy vài cái như nước trong veo, hỏi: "Xin hỏi, anh tìm ai?" Diệp Thiên nhớ Triệu Viễn cũng giống mình đều đã mở còi, phụ thân của hần lúc hần lúc còn rất nhỏ đã bỏ rơi bọn hần, hần và mẫu thân một mình sinh hoạt, trong nhà không có huynh đệ tỷ muội nào khác, hiện tại như thế nào lại có một tiểu muội xinh đẹp như vậy?

Diệp Thiên nghĩ rằng đã đi nhầm nhà, ngẩng đầu lên nhìn số nhà, đúng vậy a, nơi này đúng là nhà Triệu Viễn mà nhỉ! "Xin chào, anh muốn tìm Triệu Viễn, xin hỏi hần có ở nhà không?" Diệp Thiên tươi cười lộ ra một cái dáng mê người hỏi, nhìn nụ cười Diệp Thiên như ánh mặt trời sáng lạn, nữ hài mặt hơi đỏ lên, tim đập bịch bịch, đây đúng là phản ứng của nữ hài khi nhìn thấy trai đẹp a, giống như khi nam nhân nhìn thấy mỹ nữ thì trong bụng quần sẽ có bạo động vậy. "Anh... Anh là...!" Nữ hài có chút khản trương, nói chuyện đều cả lăm mà bắt đầu..., "Ca ca của em mới đi ra ngoài mua thức ăn, anh là..." Ca? Triệu Viễn cái thằng này từ lúc nào lại có một muội muội như hoa như ngọc? Ta nhớ hần là con trai độc nhất a? Diệp Thiên có chút choáng váng! "Ta là bạn của ca ca em hỏi nhỏ, tên là Diệp Thiên, ách... Em là em gái ruột của hần sao?" Diệp Thiên do dự, hay là hỏi cái nghi vấn này, nếu như là mẹ Triệu Viễn một lần nữa tìm nam nhân sinh hạ hài tử nhưng khả năng đó không có lớn như vậy, Diệp Thiên nhớ rõ lúc trước khi học đến cấp hai rồi, Triệu Viễn vẫn chỉ sống cùng với mẫu thân. "Ah! Nguyên lai anh là Diệp Thiên ca ca ah!" Triệu Tiểu Văn từng xem album ảnh ca ca đã từng nhìn thấy Diệp Thiên, cũng từng nghe ca ca nói về Diệp Thiên, chỉ là vừa rồi nhất thời không nhận ra được, liền tranh thủ mời hần vào phòng, "Diệp Thiên ca ca, mời anh vào. Nói rất dài dòng, anh ngồi xuống rồi em từ từ kể cho anh a!" Sau khi vào nhà Triệu Tiểu Văn rót cho Diệp Thiên một cốc nước đưa cho hần, từ từ ngồi xuống kể lại thân thế của mình, "Em cùng ca ca là anh em cùng cha khác mẹ, bởi vì ba mẹ bất hòa, nên khi em học đến cấp hai họ đã ly hôn rồi, về sau mẹ của em đến Đài Loan, ba năm trước thì cha em xảy ra tai nạn giao thông rồi qua đời, về sau được ca ca cùng bác gái đón về nuôi." Thân sắc Triệu Tiểu Văn có chút ưu thương nói lại chuyện cũ, nhưng sự việc đã qua rất nhiều năm, hiện tại đề cập cũng chỉ là thờ dài một tiếng mà thôi, Diệp Thiên cũng cảm khái không ngừng, quả là mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(cham)Net**.

## Chương 34: Ôm nhầm người

"Diệp Thiên ca ca, huynh tìm ca ca có chuyện gì sao? Hay là để em gọi một cuộc điện thoại để hần nhanh quay về!" Triệu Tiểu Văn rất lễ phép, cứ mở miệng là gọi Diệp Thiên ca ca, khiến Diệp Thiên nghe rất là thoải mái.

Diệp Thiên khoát khoát tay, cười, "Không cần không cần, ta cũng không vội, dù sao lần này về nước, về sau cũng không có ý định đi nữa, còn rất nhiều thời gian a. Đúng rồi, muội tên là gì?" Diệp Thiên chỉ lo ngắm mỹ nữ, cùng muội muội của Triệu Viễn hàn huyên cả buổi còn không biết tên người ta là gì.

Triệu Tiểu Văn cười ha hả nói, "Muội tên Triệu Tiểu Văn, Diệp Thiên ca ca người có thể gọi là tiểu Văn hoặc là Văn Văn đều được!" Triệu Tiểu Văn rất sáng sủa, cũng rất hay nói, khi đã trò chuyện thì triển miên không dứt, nói chuyện phiếm vốn không phải vấn đề gì lớn, thế nhưng mà Diệp Thiên lại ngồi đối diện trước mặt nàng. Triệu Tiểu Văn dường như không có mang áo ngực, ở vị trí này của Diệp Thiên vừa vặn có thể thấy hai hạt bồ đào trước ngực

nhỏ lên, tuy không quá rõ ràng, nhưng ánh mắt Diệp Thiên rất sắc, nhìn quét qua cũng có thể thấy rõ.

Diệp Thiên trong đầu toàn ý nghĩ đen tối, Triệu Tiểu Văn còn chưa phát dục hoàn toàn, bộ ngực trẻ trung hơi hé mở, giống như nụ hoa chớm nở ở hiên nhà. "Àn, vậy ca ca gọi muội như thế nào?" "Ca ca gọi muội là Văn Văn!" Triệu Tiểu Văn không có che giấu, Diệp Thiên hỏi cái gì nàng trả lời cái đó.

Diệp Thiên cười cười, "Vậy ta đây cũng hô muội là Văn Văn a, lần này đến vội vàng quá, không mang theo lễ vật gì, Văn Văn, cái này xem như là quà gặp mặt huynh tặng cho muội!" Diệp Thiên móc ra một cái thẻ vàng đưa cho Triệu Tiểu Văn, thẻ vàng cũng không phải là do vàng thật làm ra, mà chỉ là một tấm thẻ màu vàng.

Tấm thẻ này là khi Diệp Thiên đi làm lính đánh thuê được một cô gái nhỏ người Pháp tặng cho hắn, theo cô bé nói thì nhà cô là một tập đoàn nổi tiếng về mỹ phẩm, tấm thẻ này có thể sử dụng trên toàn cầu, bất kể món đồ gì cũng có thể được ưu đãi nửa giá, nhưng vì phòng ngừa có người dùng tấm thẻ vàng vì mục đích xấu, nên mỗi tấm thẻ mỗi ngày chỉ giới hạn sử dụng một lần.

Diệp Thiên đối với đồ trang điểm dốt đặc cán mai, càng không biết những món đồ xa xỉ phẩm của nữ nhân, nên cho dù trong tay hắn có hơn một ngàn vạn Đô-la, nhưng hắn vẫn như cũ sinh hoạt như những người dân bình thường. "Thẻ khách quý Dịch Áo Chí Tôn, Diệp Thiên!" Triệu Tiểu Văn cầm thẻ vàng trên tay nói, còn có cả tên của Diệp Thiên, nhưng nàng cũng chỉ là học sinh cấp ba, năm nay mới 17 tuổi mà thôi, Dịch Áo cũng đã nghe qua nhưng không biết rõ công dụng của tấm thẻ này, bởi vì trên thẻ ngoại trừ mấy chữ bên ngoài cũng không có gì rõ ràng. "Diệp Thiên ca, cái tấm thẻ Dịch Áo Chí Tôn này là để dùng làm cái gì a?" Triệu Tiểu Văn tràn đầy hiếu kỳ hỏi Diệp Thiên.

Diệp Thiên rất thân nhiên lắc đầu, "Ta cũng không biết, có lẽ là đến cửa hàng đó có thể được giảm giá a!" Lúc ấy là khi Diệp Thiên vội vàng quay về nước, cô bé người Pháp ấy đưa cho hắn, cũng đã từng thổ lộ tình cảm với hắn, nhưng bị Diệp Thiên cự tuyệt. "Cảm ơn Diệp Thiên ca!" Triệu Tiểu Văn đối với những vật như thế này không hề quan tâm, nhưng người ta tặng cho mình, nói tiếng cảm ơn vẫn là điều nên làm, nàng bây giờ còn nhỏ, không có cơ hội trang điểm, hơn nữa gia cảnh không được tốt lắm, rất ít mua mỹ phẩm, cho nên cũng không biết đây là hàng xa xỉ phẩm. "Leng keng... Leng keng..." Đúng lúc này, chuông cửa vang lên, Diệp Thiên tưởng rằng cái thằng Triệu Viễn này trở về rồi, nói với Triệu Tiểu Văn: "Ta ra mở cửa!" Diệp Thiên có chút hưng phấn đi tới đằng sau cửa, hít sâu một hơi chuẩn bị cho Triệu Viễn một cái ôm, yên lặng đếm ba tiếng rồi Diệp Thiên đột nhiên mở cửa ra, đang hai tay tiến đến liền ôm người đang đứng ở cửa vào trong ngực, "Huynh đệ..." Âm thanh bỗng dừng im bật, Diệp Thiên chợt phát hiện ra người mình ôm vào trong ngực hình như là một nữ nhân, bộ ngực mềm mại, lại còn có hương thơm tỏa ra, vội vàng buông ra nhìn kỹ, hóa ra là mẫu thân của Triệu Viễn, Liễu Phuong.

Liễu Phuong mới chỉ hơn bốn mươi, tuy không có điều kiện bảo dưỡng, nhưng trời sinh lệ chất, so ra cho dù kém Tô Mỹ Phuong một chút nhưng so với nữ nhân cùng tuổi mà nói, chính xác là ngọc quý rồi, hơn nữa dáng người cũng không có thay đổi, chỗ nào nên lớn thì lớn nên nhỏ thì nhỏ.

Liễu Phuong sợ hãi kêu lên một cái, nhìn trước mặt là một thanh niên trẻ tuổi, sừng sốt vài giây đồng hồ mới mở to hai mắt nói: "Cậu là... Cậu là... con trai bác sĩ Diệp, Diệp Thiên!"

-----

Cầu kim phiếu, cầu TL.T. Ai có tiền cho tiền ai không tiền thì cho mình 1 tìm nha

Mong các bạn đi ngang qua ủng hộ mình để có động lực dịch tiếp a!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 35: Huynh đệ gặp lại

Diệp Thiên đỏ mặt, tranh thủ thời gian xin lỗi: "Liễu a di thực xin lỗi, cháu tưởng rằng là Triệu Viễn trở về!" Liễu Phuong có vẻ như không hề chú ý, căn bản là không có chấp nhận chuyện đó.

Triệu Tiểu Văn trong phòng thấy một trò vui như vậy ở trước cửa, cười đến đau cả bụng. "Cái này thì có là cái gì đâu, coi như là bị con trai đi ôm một phát, mà cháu cũng không phải ngoại nhân a!" Liễu Phuong hào phóng nói, vào trong nhà trừng mắt với Triệu Tiểu Văn, cười nói: "Nha đầu kia cười cái gì mà sao hăng say thế!" Triệu Tiểu Văn cười đến thở không ra hơi, qua một hồi lâu mới bình tĩnh được, "Bác gái, Diệp Thiên ca ca quá dễ trêu chọc rồi!" Liễu Phuong cũng cười cười, sau đó gọi Diệp Thiên tiến đến, bảo hắn không cần để ý! Vốn ngay từ đầu còn có chút xấu hổ nho nhỏ, thế nhưng mà người ta đều không để việc đó trong lòng, Diệp Thiên tự cũng bình thường trở lại. "Tiểu Thiên, nghe nói cháu xuất ngoại mấy năm, thế ở nước ngoài cháu làm cái gì vậy? Nếu có chuyện tốt, cũng đừng quên Triệu Viễn nhà ta a!" Liễu Phuong đùa giỡn nói, Triệu Viễn vốn thì đậu vào một trường, nhưng bởi vì gia cảnh khó khăn nên khi tốt nghiệp trung học liền ra ngoài làm việc, đối với chuyện này, trong lòng Liễu Phuong thực sự rất áy náy, cảm thấy có lỗi với con trai.

Khi đó cũng là thời điểm cuộc sống hai người họ gian nan vất vả nhất, bất quá hiện tại đã tốt hơn nhiều, nhưng Liễu Phuong đang sống bình yên lại vẫn nghĩ về những ngày gian khó đó, hi vọng con trai mình có thể có tiền đồ rộng mở.

Diệp Thiên nhức đầu nhất chính là việc có người hỏi hắn ở nước ngoài làm gì, đó là điều chắc chắn không thể nói ra được, nếu không ai nghe xong không bị dọa ngất mới là lạ, hắn ở nước ngoài là lính đánh thuê, tham dự ám sát cùng các loại nhiệm vụ solo sinh tử, thậm chí còn đã tham gia một số cuộc chiến

tranh nhỏ. "Liều a di, cháu ở nước ngoài học y, cũng không có chuyện tốt gì a, ngày mai sẽ đi đến bệnh viện thành phố phỏng vấn đây này!" Diệp Thiên cũng không tính là nói dối, hẳn ngay từ đầu đích thật là đi theo sư phụ học Y thuật, chỉ có điều về sau xảy ra sự kiện khiến cuộc sống của hắn bị đảo lộn, mới gia nhập trở thành lính đánh thuê. "Oa, Diệp Thiên ca, huynh là bác sĩ ah! Giỏi quá!" Triệu Tiểu Văn rất khoa trương mà tán thưởng, không phải nàng cảm thấy làm bác sĩ là công việc thần thánh như thế nào, mà là hâm mộ mức thu nhập của các bác sĩ trong nước, nàng nhìn thấy bác sĩ phần lớn đều không tệ lắm, như trong bệnh viện thành phố dường như đại đa số bác sĩ đều có ô tô riêng.

Liều Phương cũng không ngớt lời tán thưởng, "Tốt, rất không tồi, cháu coi như là thừa kế nghiệp cha rồi!" Trong khi nói chuyện, đột nhiên cửa mở ra, Triệu Viễn vừa đi siêu thị mua đồ ăn trở về, liếc mắt liền thấy được hắn, "Diệp Thiên, người trở về rồi!" Đồ ăn trong tay Triệu Viễn lập tức rơi xuống sàn nhà, dép lê cũng không kịp đổi xong vào ôm lấy hắn, "Móa, thằng khốn này trở về cũng không thông báo trước cho tao một tiếng!" Diệp Thiên và Triệu Viễn cùng với Tào Nghiên lúc trước là nhóm bằng hữu thân thiết nhất, thậm chí so với an hèm tỷ muội bình thường còn thân thiết hơn. "Nói chuyện văn minh đi, muội muội con đang ngồi đây đó!" Liều Phương liếc mắt trừng nhử từ nói, Triệu Viễn ha ha cười, nói không có việc gì, đều là người trong nhà cả, Triệu Tiểu Văn thề lười, cũng không có quan tâm, thời buổi này làm gì có thanh niên nào chưa từng nói Demm a!

Liều Phương cầm đồ ăn rót trên sàn nhà lên, nói: "Tiểu Thiên ah, tối nay ở nhà chúng ta ăn cơm nha! A đi nấu cơm, hai đứa cứ háo hão tâm sự." "Phải đây!" Triệu Viễn kích động nói: "Tiểu muội, muội đi qua phòng ta đem rượu quý lấy ra, hôm nay ta cùng với Diệp Thiên ca của muội không say không về, à mà say cũng không được về! Đúng rồi, quên giới thiệu cho mày, Diệp Thiên, đây là em gái ruột của tao, tiểu tử người cũng đừng đánh chủ ý lên con bé a!" Triệu Tiểu Văn đỏ mặt, đối với cái miệng nói chuyện không suy nghĩ này của ca ca thật sự là bó tay rồi, quơ quơ nắm đấm phẫn nộ, uy hiếp nói: "Ca, ca nói bậy bạ gì đó, ăn nói lung tung, coi chừng muội đem kim khâu miệng huynh bây giờ!" Diệp Thiên ở một bên nhìn không được cười rộ lên. "Cười cái gì cười, người cũng giống nó, dám nói ta nói bậy, ta cũng may miệng của người lại!" Triệu Viễn tiếp tục nói với ta: "Diệp Thiên, đừng chỉ có cười như vậy, muội muội của chúng ta chính là như thế này đây, nói chuyện không hề suy nghĩ chút nào!" Triệu Tiểu Văn rú lên một tiếng âm thanh kéo dài: "Triệu Viễnmm... Huynh bảo ai nói chuyện không chịu suy nghĩ ah! Có người nào làm ca ca giống như huynh không?"

- - - - -

Cầu kim phiếu, cầu TLT. Ai có tiền cho tiền ai không tiền thì cho mình 1 tìm nha

Mong các bạn đi ngang qua ủng hộ mình để có động lực dịch tiếp a!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 36: Trò chuyện với nhau thật vui

Cảm ơn Le\_Quang\_Binh đã donate cho mình nha:3

- - - - -

"Thôi được rồi. Để huynh tự đi lấy a!" Triệu Viễn chịu không nổi tiểu muội lải nhải, tự mình đứng dậy trở về phòng mang rượu ra, Triệu Tiểu Văn nở nụ cười chiến thắng, hướng về phía ta làm mặt quỷ. "Diệp Thiên ca, muội nghe nói thời gian trước Diệp bá bá xảy ra chuyện, hiện tại như thế nào rồi?" Triệu Tiểu Văn lúc này mới nhớ ra..., hình như lần trước đã nghe ca ca nhắc qua về chuyện này. "Các người thì thăm to nhỏ cái gì thế? Cái gì mà như thế nào rồi?" Triệu Viễn cầm một chai rượu đỏ quý đi tới hỏi, Triệu Tiểu Văn cũng không biết tin phụ thân Diệp Thiên đã qua đời, "Ca, muội đang hỏi chuyện về Diệp bá bá!" Triệu Viễn nghe xong sắc mặt lập tức âm trầm mà bắt đầu..., "Huynh đệ, bớt đau buồn đi!" "Ca, huynh nói những nói cuối gì vậy!" Triệu Tiểu Văn trừng mắt nhìn ca ca oán trách, nàng vẫn không biết tình hình thực tế như thế nào. Diệp Thiên có chút thương cảm nói: "Không có việc gì, cha ta đã đi rồi, chuyện này cũng đã qua, không nói những chuyện thương tâm kia nữa, hay là chúng ta tâm sự đi!" "Ah..." Triệu Tiểu Văn kinh ngạc không thôi, không nghĩ tới cha Diệp Thiên đã qua đời, "Diệp Thiên ca, thực xin lỗi, muội không biết ba ba của huynh đã..." Triệu Tiểu Văn vừa rồi còn hỏi phụ thân Diệp Thiên thế nào rồi, đây không phải là đồ thêm dầu vào lửa sao! Cho nên chính vì vậy trong nội tâm nàng rất áy náy. "Không có việc gì, người không biết không có tội, huynh lại không muốn trách muội!" Diệp Thiên rộng lượng nói.

Triệu Viễn đi đến bên người Diệp Thiên vỗ vỗ bờ vai của hắn, "Huynh đệ, chớ suy nghĩ quá nhiều, còn có ta ở đây này! Chúng ta đều là thân nhân của người, nhà của ta cũng là nhà của người a." Hoạn nạn gặp chân tình, khi ở nước ngoài thời điểm Diệp Thiên khó khăn nhất chính là nhờ Triệu Viễn sinh hoạt tiết kiệm để dành tiền gửi cho hắn, tuy không nhiều lắm, nhưng lại đủ giúp cho Diệp Thiên vượt qua thời gian vất vả nhất, trong lòng hắn đã từng thề, đời này sẽ chăm sóc tốt người huynh đệ này cùng với người nhà của hắn.

Liều Phương rất nhanh đã làm xong đồ ăn, sau khi mọi người nhập tọa nàng mới phát hiện không khí có chút không thích hợp, "Các người là bị làm sao vậy? Sao lại im lặng không nói lời nào a?" "Mẹ, người ăn cơm đi, đừng nói nhiều lời như vậy!" Triệu Viễn sợ mẹ lại một lần nữa nhắc tới việc phụ thân Diệp Thiên qua đời, vội vàng lên tiếng ngăn cản, Triệu Tiểu Văn cũng chủ động giúp Diệp Thiên đổ đầy rượu. "Diệp Thiên ca, muội mời huynh!" Tiểu nha đầu rất biết suy nghĩ cho người khác, hi vọng Diệp Thiên có thể đem gánh nặng trong lòng trút bỏ đi nơi khác.

Liều Phương lập tức sáng tỏ, gia nhập giờ chén rượu lên, mọi người cùng nhau cạn ly, vừa uống rượu vừa mở máy hát, cảm xúc thương cảm rất nhanh tiêu tán. "Diệp Thiên, tiểu tử người ở nước ngoài lâu như vậy, sao không mang bạn gái Tây nào trở về đây!" Triệu Viễn uống một ngụm rượu, đặt chén rượu xuống cười ha ha hỏi.

Liều Phương cùng Triệu Tiểu Văn cũng cười cười. "Người cũng không chưa tìm em dâu cho ta ah!" Diệp Thiên cũng không cam chịu yếu thế cười nói,



hắn chưa từng cân nhắc nhiều về vấn đề tình cảm, là vì trong lòng có nỗi niềm không thể nói ra, hơn nữa Diệp Thiên đối với gái Tây cũng không có hứng thú, cái dùm lông phía dưới đều là màu vàng kim óng ánh, hắn nhìn không quen. "Ta cũng không muốn treo cổ trên một thân cây!" Lời này của Triệu Viễn cũng không có khoác lác, gia cảnh hắn tuy không được tốt lắm, nhưng chơi đùa nữ nhân cũng không ít.

Liễu Phuong có chút bất đắc dĩ nói: "Ngươi đắc chí cái gì! Cho rằng cả ngày cùng những nữ hài tử không đứng đắn câu kết làm bậy rất uy phong phải không, đừng tưởng rằng lão nương không biết ngươi ở bên ngoài làm bao nhiêu chuyện hư hỏng, mẹ cảnh cáo cho con biết, nếu gặp được khuê nữ tốt liền tranh thủ thời gian thành gia lập nghiệp, không có người trông coi, thực sự không ổn!" "A di, điểm ấy người còn không nhìn ra sao, Triệu Viễn hắn đây là đang thay Triệu gia chọn lựa giống tốt đó a!" Ta đùa giỡn nói, lập tức mọi người bị chọc cho cười ha hả, Liễu Phuong cười mắng: "Tiểu tử ngươi nói chuyện mềm mại như vậy, ở bên ngoài chắc là lừa không ít nữ hài tử a!" "Bác gái, người lại nói lung tung rồi, Diệp Thiên ca vẫn còn là độc thân đây này!" Triệu Tiểu Văn nhếch miệng nói.

Liễu Phuong nhìn nhìn Triệu Tiểu Văn, cười nói: "Nha đầu ngươi kia đã trưởng thành rồi a, không phải là đã vừa ý với Diệp Thiên ca ca rồi đó chứ?"

- - - - -

Cầu kim phiếu, cầu TL.T. Ai có tiền cho tiền ai không tiền thì cho mình 1 tìm nha

Mong các bạn đi ngang qua ủng hộ mình để có động lực dịch tiếp a!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 37: Xưa đâu bằng nay

"Bác gái ah..." Hai gò má Triệu Tiểu Văn hai ửng hồng, hờn dỗi làm nũng với Liễu Phuong. Tuy Triệu Tiểu Văn không phải con đẻ của Liễu Phuong đây, nhưng nha đầu kia trong lòng nghĩ gì nàng liếc mắt cũng có thể nhìn ra. "Chuyện này có gì đâu mà ngại, trai khôn lấy vợ gái lớn gả chồng, bác gái là người từng trải, nữ hài tử ở cái tuổi này trong lòng kiểu gì chả có yêu thích một người?" Liễu Phuong không biết là do uống nhiều hay là như thế nào, nói chuyện tương đối cởi mở.

Triệu Viễn cũng có chút quan tâm, "Mẹ, người uống nhiều quá rồi a!" Triệu Viễn biết rõ mẹ mình hầu như chưa bao giờ uống rượu, hôm nay xem như phá lệ rồi, không nghĩ tới mới chỉ uống vài ngụm rượu mà hai gò má đã đỏ bừng, nói chuyện lan man cũng không hề cố kỵ. "Mẹ không có say, Tiểu Viễn ngươi cũng thế, tuổi cũng không còn nhỏ, nhanh nhanh cho mẹ ôm cháu trai, hiện tại còn có thể giúp ngươi trông nom hài tử, chứ tương lai mẹ già rồi đi đứng không tiện, chỉ sợ muốn giúp đỡ nhưng sức không nổi!" Liễu Phuong không phải say, mà chỉ là mượn rượu tiêu sầu mà thôi. Nàng thủ tiết nhiều năm như vậy, những khát khao thầm kín sớm đã không chịu nổi nữa rồi.

Nữ nhân không có nam nhân cày cấy, không chỉ đồng ruộng giữa hai chân kia sẽ hoang vu vắng lặng, tâm cũng sẽ tàn lụi, nhu cầu sinh lý mà không được thỏa mãn, sẽ khiến cơ thể trở nên thống khổ mà lại khó có người để tâm sự, thời gian dài đè nén trong lòng, cho nên uống một chút rượu, Liễu Phuong cảm giác lâng lâng, đem những lời bình thường không dám nói toàn bộ đều nói ra. "Cha con đã bỏ chúng ta đi rồi, mẹ qua nhiều năm như vậy một mực không có tìm nam nhân, chính là lo lắng người khác đối với các con không tốt, nhưng hôm nay Tiểu Viễn đã trưởng thành, Tiểu Văn cũng sắp tốt nghiệp trung học, mẹ không quan tâm chuyện của các con thì biết lấy gì để tâm sự!" Liễu Phuong mở máy hát ra, nói không ngừng.

Diệp Thiên cảm giác rất xấu hổ, người ta làm đem gánh nặng gia đình đặt lên người hắn, lại khiến cho hắn đi cũng không được ở cũng không xong.

Cũng may Liễu Phuong tư lượng quá tệ, uống xong một ly không bao lâu sau thì say, Triệu Viễn vịn mẩu thân tiến trở về phòng. Tiểu Văn cũng đi vào theo chăm sóc. "Mẹ của tao chính là như vậy, Diệp Thiên ngươi đừng chú ý, lớn tuổi nên việc quan tâm cũng nhiều!" Triệu Viễn nâng chén giải thích.

Diệp Thiên tức giận nói: "Mày nghĩ tao sẽ để ý việc này sao hả? Hừ, phạt mày ba chén!" Triệu Viễn cười ha hả, chấp nhận chịu phạt, cầm lấy rượu đổ chuẩn bị đổ đầy vào. "Uống rượu trắng đi!" Diệp Thiên ở nước ngoài một thời gian dài, cho nên không quen nhìn cái tư thế uống rượu như thế này, cảm giác giống như là bò nhai mẩu đàn.

Triệu Viễn không nói hai lời, liền lấy rượu để ra uống liền ba chén, "Huynh đệ, mấy năm này ở nước ngoài lăn lộn thế nào? Nếu không ổn thì nói với tao, tao gần đây đi theo hầu tử ca lăn lộn, đối xử với người khác không tệ, rất chiều có tiểu đệ phía dưới, mày mà vào sẽ được trọng dụng đấy." Hầu tử là một người lăn lộn nơi đầu đường xó chợ, năm đó Diệp Thiên cùng Triệu Viễn vẫn còn đến trường, hầu tử ca đã là lưu manh có tiếng ở địa phương, hiện nay cũng đã có được một khoảng trời riêng thuộc về mình, Triệu Viễn đến bước đường cùng cùng gia nhập hầu tử ca một tay tạo dựng nên Hắc Long hội. "Tiểu Viễn, cái loại địa phương không phải là nơi lâu dài, lăn lộn tốt là tốt rồi, muốn lăn lộn được không phải là chỉ quan tâm đến tiền, cái cần lo nhất chính là việc thiếu tay chân cũng thường xuyên xảy ra a!" Diệp Thiên nói: "Tao không phải xem thường chuyện lăn lộn của mày, chỉ là không hi vọng bằng hữu của mình phải rơi vào tình cảnh nguy hiểm như vậy, nếu như mày nguyên ý lời mà nói..., tao có thể giúp mày tìm một chút việc cần làm, ít nhất so với mày bây giờ mạnh hơn rất nhiều." "Móa, mày đây không phải là xem thường thì là cái gì!" Triệu Viễn cười mắng: "Được rồi, có huynh đệ ngươi nói những lời này ta cũng thấy thỏa mãn, bất quá tao khuyên mày cũng đừng lãng phí tinh lực nữa, tao là loại người này chính mình nắm chắc có bao nhiêu cần lượng tâm lý, mày giúp tao tìm được công việc tốt tao cũng không đảm nhiệm được ah!" "Tao là đang nói thật, hơn nữa mày nhất định sẽ thích công việc đấy!" Diệp Thiên đã tính trước nói. "Nào, uống một cái!" Triệu Viễn tựa hồ không có quá hứng thú, giờ chén rượu lên cùng Diệp Thiên cùng ly, sau đó uống một hơi cạn sạch.

Diệp Thiên cũng mặc kệ Triệu Viễn có nguyện ý hay không, uống rượu xong, chậm rãi nói: "Tao ý định đầu tư một bệnh viện chỉnh hình, nếu như mày nguyện ý mà nói..., mày có thể qua đó giúp tao, mày ý nghĩ linh hoạt, rất thu hút nữ nhân, làm phó viện trưởng hẳn là không có vấn đề. Yên tâm, đừng nói với tao là mày đảm nhiệm không được, tao sẽ cho mày bồi dưỡng chuyên nghiệp khoảng nửa năm." "Bệnh viện chỉnh hình?" Triệu Viễn tròn mắt há hốc mồm, chỗ đó chính là căn cứ chuyên chế tạo mỹ nữ, tuy là mỹ nữ nhân tạo, nhưng có thể mỗi ngày đều nhìn thấy mỹ nữ, việc này đương nhiên hẳn rất có hứng thú! "Móa, tiểu tử mày phát đạt vậy? Đầu tư một bệnh viện hết hơn ngàn vạn a?" Triệu Viễn kích động, mặt đỏ tới mang tai, loại chuyện tự mở bệnh viện này hẳn nghĩ cũng không dám nghĩ, đó là chuyện kẻ có tiền mang đi chơi mà thôi.

Diệp Thiên cười cười, thần nhiên nói: "Tạm được, ở nước ngoài quanh quanh có chút ít tiền, nhưng mở bệnh viện chỉnh hình thì chắc chắn là đủ rồi!" "Hay, đồ chó hoang mày quả nhiên cường hãn hơn so với lão tử!" Triệu Viễn mãnh liệt uống một ngụm lớn rượu đế, hưng phấn cười nói. Quả thực Diệp Thiên chính là xưa đâu bằng nay, không còn là đứa nhỏ yếu đuối năm đó bị người ta bắt nạt, trở nên thành thực mà lại thần bí, hiện tại ngày có càng nhiều bí mật trên người hẳn đang cái bày ra từng thứ một.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 38: Phóng đăng y tá

"Móa cái thằng này, miệng chó đúng là không nhả ra ngà voi được mà!" Diệp Thiên cũng cười nắc nẻ, từ nhỏ Triệu Viễn cứ mở miệng là lại một tiếng Donm, không nghĩ tới đã nhiều năm như vậy rồi, vẫn giống như trước, bất quá Diệp Thiên cũng không để ở trong lòng, đây chẳng qua là phản xạ tự nhiên của Triệu Viễn mà thôi.

Hai người trò chuyện đem những chuyện tại nạn xấu hổ khi còn bé nói ra hết một lần, những hình ảnh hồn nhiên thuở niên thiếu như hiện ra trong đầu bọn hắn, Diệp Thiên nói rằng tiếc duy nhất của bản thân là khi đó không có một mối tình yêu đương đơn thuần, mà Triệu Viễn thì phàn nàn chính mình lại phá thân quá sớm, thế cho nên hiện tại chỉ biết ân ái nhưng lại không biết yêu đương thực sự là cái gì!

Thời gian thoáng một cái đã đến sáu giờ, một chai rượu đế một chai rượu đỏ đã nhìn thấy đáy, Triệu Viễn uống đến say xầm mặt mày chóng mặt, còn muốn lôi kéo Diệp Thiên cạn ly, từ lượng ấy so với Diệp Thiên mà nói chỉ được một nửa mà thôi, cho nên ngoại trừ trên người có chút nóng lên, phát nhiệt ra bên ngoài, thì không có say mộ chút nào. "Huynh đệ, cạn..." Triệu Viễn mặt đỏ sẫm vào mặt bàn nhưng vẫn hô hào cạn ly, Diệp Thiên cười khổ lắc đầu, đi đến phòng Triệu Tiểu Văn gọi ra, "Ca của em uống say rồi, chăm sóc tốt cho hắn nhé, ta cũng cần phải trở về, lần sau có rảnh đi qua nhà của ta, ta mời lại mọi người!" Triệu Tiểu Văn gật gật đầu, "Diệp Thiên ca, anh không sao chứ, có cần em đưa anh trở về hay không?" Triệu Tiểu Văn tâm tư tinh tế tỉ mỉ, lo lắng Diệp Thiên không thắng nổi tứ lực, một mình trở về nguy hiểm. "Ta không sao, em cứ chiều cổ tốt ca ca của mình là được rồi!" Diệp Thiên nhún nhún vai, biểu thị chính mình không có vấn đề, giúp Triệu Tiểu Văn vác Triệu Viễn lên trở về phòng rồi hắn mới rời đi.

Vừa đi khỏi nhà Triệu Viễn, điện thoại Diệp Thiên vang lên, lấy ra xem thì là do mẹ kế Ninh Lạc gọi điện tới, Diệp Thiên lập tức ấn nút nghe, "Tan tầm rồi hả? Có cần con đến đón hay không ah!" "Nhi tử thực nghe lời, bất quá người có phải đã quên cái gì hay không hả?" Ninh Lạc trong điện thoại cười khanh khách nói, ở sau lưng nàng đang có một y tá đứng bên cạnh nghe được cuộc nói chuyện của Ninh Lạc, về mặt không dám tin nhìn nàng, lập tức hai chân chạy đuổi theo, "Ninh Lạc, người có nhi tử sao? Thiên ah, không thể nào! Cái này nếu truyền ra ngoài sẽ làm tổn thương nam thanh niên chưa lập gia đình trong bệnh viện chúng ta a!" Ninh Lạc không nghĩ tới việc mình gọi điện thoại lại bị người khác nghe được, lập tức xấu hổ đỏ bừng cả mặt, "Trần Thần, người chó nói nhảm, ta còn chưa có kết hôn mà, làm gì có nhi tử ah!" Ninh Lạc cùng Diệp Sơn kết hôn được hai người che giấu rất kỹ, ngoại trừ trong nhà nàng, bên ngoài không có bất kỳ người nào biết rõ chuyện này. "Ah ah, cũng đúng, người còn chưa có kết hôn mà!" Y tá tên Trần Thần dừng một chút, nghi ngờ nói: "Không đúng, ta vừa rồi rõ ràng nghe được người nói nhi tử thực biết nghe lời ah!" Trần Thần nhìn xung quanh một chút, giảm thanh âm xuống thấp nhỏ giọng hỏi: "Ninh Lạc, người trung thực nói cho ta biết, phải hay không thời điểm làm cái chuyện kia không mang đồ bảo hộ, không cần thận lại dính, cho nên chưa có lập gia đình ah!" Tính bất quái của nữ nhân chính là trời sinh, bất kỳ nữ nhân nào cũng đều không ngoại lệ, Trần Thần cùng Ninh Lạc làm cùng trong phòng y tá, nhin không được muốn hỏi cho tình huống. "Mẹ kế, làm sao vậy?" Diệp Thiên nghe được trong điện thoại có thanh âm của hai người, tò mò hỏi.

Ninh Lạc tranh thủ nói: "Không có việc gì, chốc nữa ta gọi lại cho người!" Sau khi cúp điện thoại, Ninh Lạc trừng mắt nhìn Trần Thần nói: "Người nói nhảm nói cuội gì đấy, thật sự là không thể nói lý được mà, người cảm thấy ta là cái loại nữ nhân tùy tiện ai cũng lên giường sao?" Trần Thần ha ha cười, "Ta không có ý đó, Ninh Lạc, nói thật, ta vừa mới rõ ràng nghe người nói là nhi tử a?" "Gọi bạn trai ta là nhi tử không được sao?" Ninh Lạc lập tức nói, Trần Thần biểu lộ bộ dáng ngờ ngàng, cười nói: "Nha... Đã minh bạch rồi nha, nguyên lai hiện tại các cặp đôi tình lữ ưa thích xưng hô như mẫu tử hả, chắc chắn... Khẩu vị thật nặng a!" Ninh Lạc cũng không cam chịu yếu thế, "Ta thế nhưng mà nghe nói mỗi ngày người trực ban đều có nam nhân tới ah! Hơn nữa... Nghe nói còn có vài âm thanh kỳ quái từ trong phòng trực ban truyền tới đúng hay không nhỉ?" Ngay lập tức hai gò má Trần Thần bắt đầu hồng nhuận phơn phớt..., "Ninh Lạc, ta còn có việc, đi trước đây!" Trần Thần đi nhanh như đang chạy trốn rồi đi, da mặt nóng bừng, không nghĩ tới việc mình cùng bạn trai trong phòng trực ban làm một lần lại bị người khác nghe được, thật sự là không có mặt mũi gặp người mà.

- - - - -

Cầu kim phiếu, cầu TL.T. Ai có tiền cho tiền ai không tiền thì cho mình 1 tim nha

Mong các bạn đi ngang qua ủng hộ mình để có động lực dịch tiếp a!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 39: Tình lữ phố

Cảm ơn 2 đạo hữu Le\_Quang\_Binh và LinhDiep2018 đã donate cho mình nha!

Trần Thần chính ra cũng không tệ, nhưng khuyết điểm lớn nhất lại là quá bất quải, quá phóng đảng, nghe nói nàng cùng phó viện trưởng có quan hệ mập mờ, từng có người gặp nàng đêm khuya theo phó viện trưởng từ trong văn phòng đi ra, cũng không biết hai người muộn như vậy ở bên trong làm chuyện gì.

Sau khi rời khỏi bệnh viện Ninh Lạc ngồi trên xe taxi một lần nữa cho gọi Diệp Thiên trở về, hẹn địa điểm gặp mặt rồi để cho lái xe trực tiếp đưa nàng tới đó, bình thường Ninh Lạc tan tầm đều ngồi xe buýt, hôm nay là sợ Diệp Thiên chờ lâu, cho nên mới tốn kém một lần. Trong nhà nàng có tiền, nhưng từ khi đào hôn trốn khỏi nhà, trong nhà liên thu hồi mọi khoản hỗ trợ kinh tế, chỉ có thể dựa vào tiền lương làm ở bệnh viện để sinh hoạt, tuy không phải là nhiều, nhưng bởi vì không cần trả tiền chỗ ở, cho nên nàng chỉ cần tiền lương cũng sinh sống đầy đủ được.

Ninh Lạc thiên sinh lệ chất, tự nhiên không cần phải chi nhiều tiền đi mua các loại đồ trang điểm..., bình thường ngoại trừ tiền sinh hoạt cần thiết, cơ bản mỗi tháng đều còn có dư tiền để dành.

Diệp Thiên rời khỏi nhà Triệu Viễn cũng ngồi xe đi đến phố Thiên Thủy, vốn Diệp Thiên trong điện thoại cùng Ninh Lạc nói là đi đến đường Nam Kinh, nhưng Ninh Lạc nói chỗ đó đồ đạc quá mắc, cho nên muốn tìm một món đồ tương đối tiện nghi, thì đến nơi nào không quá sang trọng là được.

Bất quá, phố Thiên Thủy còn có một biệt danh, gọi là tình lữ phố, bởi vì đi vào đó phần lớn là các cặp đôi tình lữ, mà tình lữ phần lớn là những người vừa bước chân vào xã hội hoặc là vẫn còn đang tuổi đến trường, của cải trong tay không có quá nhiều, cho nên đến đây có thể lựa chọn những món đồ đẹp mà giá rất rẻ.

Diệp Thiên tới tình lữ phố trước, đứng tại giao lộ đợi bảy tám phút thì xuất hiện một bóng người quen thuộc trong tầm mắt của hắn, Ninh Lạc tư thái thướt tha dung nhan tuyệt mỹ, vừa xuống xe đã hấp dẫn không ít ánh mắt của người xung quanh, đặc biệt là nam nhân, lộ nguyên ra một đám Sói ánh mắt tham lam thèm khát, hận không thể đem Ninh Lạc lột sạch từ đầu đến chân để ngắm triệt để.

Ninh Lạc rất phản cảm việc bị nam nhân chăm chú nhìn như vậy, cho nên rất ít tới những chỗ như thế này dạo phố, nếu không phải bởi vì ngày mai Diệp Thiên muốn đến bệnh viện phỏng vấn, nàng cũng sẽ không đến nơi này. "Mỹ nữ, đến đây..." Diệp Thiên nở nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời, hướng đến Ninh Lạc đang hết nhìn đông tới nhìn tây vẫy vẫy tay, Ninh Lạc nghe thấy tiếng, cũng mang theo nụ cười nhàn nhạt đi tới, "Không biết lớn nhỏ, mẹ cũng dám đùa giỡn!" "Dựa theo quy định của chúng ta, ở nhà ta phải gọi người là mẹ, ra ngoài ta muốn gọi như thế nào thì gọi a!" Diệp Thiên cười ha hả nói, lần trước Ninh Lạc ký hiệp nghị với Diệp Thiên đã từng nói như vậy.

Ninh Lạc đem túi xách đưa cho Diệp Thiên, "Tùy người muốn gọi như thế nào thì gọi a, chẳng muốn với tiểu thí hài người so đo, giúp ta cầm túi xách đi!" "Ninh Lạc, chúng ta bây giờ đi đâu?" Diệp Thiên đeo túi xách màu đen của Ninh Lạc lên trên vai, hắn còn không biết Ninh Lạc gọi tới nơi này làm gì.

Ninh Lạc liếc nhìn Diệp Thiên, không nghĩ tới tiểu tử này đánh rắn liền đánh đập đầu, vừa nói lại để cho hắn tùy tiện hô, thế mà lại trực tiếp gọi tên của mình, tốt xấu gì mình cũng hơn hắn vài tuổi, hơn nữa trên danh nghĩa hắn phải gọi là mẹ, vậy thì kêu làm thím hay là dì cũng đều tốt a. "Ta dù sao cũng là mẹ của người a, tuy nhiên người không muốn tiếp nhận điều này, nhưng cũng không thể quá phận đó nha, gọi ta là dì hoặc là thím a!" Ninh Lạc vừa đi vừa nói chuyện.

Diệp Thiên lơ đãng, không để ý mặt mũi vì si cười nói: "Không tốt lắm đâu, người còn trẻ trung xinh đẹp như vậy, ta gọi người là thím chẳng phải là đem người kêu già đi mấy tuổi, thôi dứt khoát gọi là chị a, ở nhà là mẹ, đi ra ngoài là chị cũng được à nha!" Ninh Lạc hừ một tiếng, không có đắn đo gì vấn đề xưng hô nữa, tiểu tử này nói chuyện thật ngọt, Ninh Lạc trong lòng cười nói. "Ngày mai người đi đến bệnh viện phỏng vấn, ăn mặc đàng hoàng một chút, nhìn người như bây giờ quần jean thêm áo sơ mi chỉ sợ không tốt lắm, ấn tượng đầu tiên rất trọng yếu, ta trước mang người đi mua một bộ âu phục a!" Ninh Lạc bất giác tự biến mình thành mẫu thân thực sự quan tâm đến cách ăn mặc con trai của mình. Nhưng người khác nếu như không biết, nhìn thấy cặp đôi tuấn nam mỹ nữ này đều coi bọn họ là tình lữ, dẫn tới không ít ánh mắt ghen tị!

Ninh Lạc đột nhiên đưa bàn tay như ngọc trắng đưa qua lôi kéo tay Diệp Thiên, cũng không quay đầu lại liếc nhìn đi lên phía trước, "Cửa tiệm tình nhân kia đi vào được giảm giá 80%, Diệp Thiên, nhanh, chúng ta đi nhìn xem sao."

Cầu kim phiếu, cầu TL.T. Ai có tiền cho tiền ai không tiền thì cho mình 1 tìm nha

Mong các bạn đi ngang qua ủng hộ mình để có động lực dịch tiếp a!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tài miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 40: Béo nữ nhân

Bị Ninh Lạc lôi từng bước một đến gần cửa tiệm kia, quả nhiên cửa ra vào có dán quảng cáo, tình nhân vào mua đồ sẽ được giảm giá 80%, chiều này rất bắt mắt, có không ít tình nhân tiến vào cửa hàng này mua quần áo, đồ vật bên trong giá cũng không cao, đắt tiền nhất khả năng cũng không đến một ngàn tệ, nhưng trang phục kiểu dáng rất mới lạ, trang phục nam nữ rực rỡ muôn màu, người xem đáp ứng không xuê. "Bộ kia như thế nào có được không?" Ninh Lạc chỉ vào bộ âu phục mặc trên manocanh hỏi Diệp Thiên, Diệp Thiên thuận thể nhìn lại, cảm thấy cũng không tệ lắm, không giống như các bộ âu phục thông thường, nhưng nhìn rất có sức sống, rất thích hợp với người trẻ tuổi. "Ninh tỷ ánh mắt thật là tốt, tỷ đi chọn đồ quả thực không sai!" Diệp Thiên cười tán dương nói, Ninh Lạc buông tay của hắn chuẩn bị đi qua chỗ nhân viên phục vụ lấy bộ quần áo kia để mặc thử, đúng lúc này, một người phụ nữ béo ba bốn mươi tuổi mang theo một thanh niên mới đầu hai mươi cũng nhìn trúng bộ âu phục này.

Nữ nhân này trang điểm nùng trang điểm mặt (tô son trát phấn), ngón tay thô như miếng lạp xưởng, cặp vú tròn trịa cũng rất dọa người đấy, kích cỡ khổng lồ của nó không hề bình thường, cơ hồ sắp làm y phục trên người nứt toạc ra.

Nam nhân đều thích xem nữ nhân ngực lớn, nhưng không phải là cái loại lớn đến mức độ giống quả đu đủ như thế này, nó mà thong xuống chắc phải xuống dưới bụng, loại này đại đa số nam nhân đều sẽ cảm thấy buồn nôn. "Diệp Thiên, người mặc cỡ nào đây?" Ninh Lạc cùng phục vụ viên quay đầu lại hỏi Diệp Thiên, Diệp Thiên cao 1m82, bình thường hắn đều mặc đại mã (cái này hình như là kích cỡ quần áo thì phải), "Mang một bộ đại mã ta thử xem!" Chợt nữ nhân béo kia cũng cao giọng hô, "Phục vụ, giúp chúng ta cũng mang một bộ đại mã ra đây!" Cũng không lâu lắm, phục vụ viên chỉ lấy một bộ âu phục đại mã đi ra, mặt lộ vẻ khó xử đối với nữ nhân béo nói: "Thật xin lỗi phu nhân, chúng tôi đã hết hàng đại mã rồi, ngày mai mới có hàng, nếu không ngày mai quay lại cửa hàng sẽ chiết khấu cho các vị bảy mươi phần trăm!" Nữ nhân béo vẻ mặt xem thường trừng mắt với nhân viên phục vụ, quát lớn: "Trên tay người cầm không phải đại mã thì là cái gì, sợ ta trả tiền không nổi hay là xem thường chúng ta ah! Đúng là chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng, một nhân viên phục vụ nhỏ nhỏ dám dùng loại khẩu khí này để nói chuyện, cái gì chiết khấu 70 80%, ta sẽ quan tâm chút ít tiền đó sao?" "Thực xin lỗi, bộ y phục này... Là vì tiêu thụ kia muốn lấy trước!" Phục vụ viên chỉ chỉ Ninh Lạc nói, thế nhưng mà bà béo này lại không hiểu ý, "Người mở cửa làm kinh doanh như thế nào mà đạo lý này cũng không hiểu, chưa đưa tiền thì tức là chưa phải là của ai hết, hiện tại ta trả gấp hai lần giá tiền, người đem quần áo bán cho ta." Nữ nhân này đúng là người đàn bà chanh chua, toàn bộ người trong tiệm thanh âm của ả kinh động đến, rất nhiều người hiếu kỳ nhìn qua, bên cạnh ả là nam nhân trẻ tuổi nhỏ giọng nhắc nhở, "Bảo bối, được rồi, không đáng vì bộ y phục cùng nhân viên phục vụ này mà chấp nhặt, nếu không chúng ta đổi cửa hàng đi." Ánh mắt hung ác của bà ta lập tức nhu hòa đi một ít, nhìn nam tử trẻ tuổi bên cạnh, thấp giọng nói: "Khó mà nhìn được, đây là lễ vật của người ta cho người, sao có thể chấp tay để lại cho người, ta còn muốn người trở về mặc cho ta xem đây này!" Diệp Thiên thiếu chút nữa nhô ra, con mẹ nó quá buồn nôn rồi. "Người còn đứng ngây đó làm gì, nhanh đem quần áo đưa cho ta ah!" Nữ nhân béo kia lập tức lại thay đổi nội giận dùng đưa 1800 đồng ném vào nhân viên phục vụ nữ kia, trong tiệm đã rất nhiều người nhìn không chịu được rồi, nhưng tất cả mọi người đều không có lên tiếng, dù sao nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Ninh Lạc không thể nhìn được nữa, thật vất vả mới nhìn trúng một bộ y phục, đối phương đã đưa tiền đàn áp nàng, "Thật không có ý thức, bộ y phục này là ta muốn lấy trước, mua đồ dù sao cũng phải theo thứ tự a, cái này cũng không phải hội đấu giá, ai đưa nhiều tiền liền bán ngay!" Bà béo kia sừng sờ, không nghĩ tới có người dám phản bác nàng, "Không đưa tiền thì y phục này cũng không phải là của người, hiểu chưa? Người đi gọi lão bản bọn họ tới, xem hẳn là bán cho ta hay là bán cho người, hôm nay vô luận người trả bao nhiêu tiền ta đều trả gấp đôi!" Ninh Lạc trong tay không có nhiều tiền, dù cho có nàng cũng không muốn dùng nhiều đến như vậy để làm chuyện rồi hơi này, nhưng đối phương thật sự là ép người quá đáng, "Người nói chuyện đạo lý chút được không, cái gì gọi là không đưa tiền thì không phải là của ta, ta đây hiện tại đã trả tiền a!" Ninh Lạc cầm bộ âu phục kia, trực tiếp đến quầy thu ngân thanh toán. "Đứng lại, tiện nhân người chỉ giỏi sĩ diện, không có tiền mà đòi giả trang làm người giàu có, mua không nổi thì xéo đi, ta hôm nay không thể không mua bộ y phục này!" Nữ nhân lại rút từ trong ví ném ra xấp tiền mặt hồng hồng, ít nhất cũng phải 4000~5000 tệ.

Ninh Lạc tức giận mặt đỏ tới mang tai, thế nhưng mà cùng người khác cãi nhau không phải là sở trường của nàng, lập tức mặt mũi tràn đầy ủy khuất, Diệp Thiên tiến lên dắt tay Ninh Lạc, lạnh lùng nhìn nữ nhân béo cùng với nam tử trẻ tuổi, trầm giọng nói: "Lập tức xin lỗi cô ấy ngay!"

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 41: Tình lữ nội y

"Xin lỗi?" Nữ nhân béo cười khẩy nói: "Đầu óc người không có vấn đề chứ, lại bảo ta đi xin lỗi con tiện nhân này! Cũng không soi mặt vào trong nước tiểu mà xem lại mình đi, là các người mua không nổi đồ, dựa vào cái gì bắt ta nói xin lỗi!" Trong mắt bà ta một mực đều cho rằng chỉ cần có tiền là có thể xui khiến ma quỷ, trước kia đụng phải chuyện gì trên cơ bản tất cả đều có thể sử dụng tiền để dọn dẹp, hơn nữa chống lưng của ả rất sâu, cho nên tư thái ý thể hiếp người lộ ra không cần che dấu.

Với tính cách của Diệp Thiên đương nhiên sẽ không đánh nữ nhân, nhưng một khi Diệp Thiên đã bộc lộ tính tình ra, ai cũng không nhận, bất kể là Thiên Vương lão tử hay là Diêm vương gia, đặc tội với hắn đều phải trả giá rất nhiều, Ninh Lạc lần đầu cùng hắn đi ra ngoài dạo phố, nếu nữ nhân bên cạnh mình mà còn bảo hộ không tốt, hắn còn có tư cách gì để làm hộ hoa sứ giả cho Ninh Lạc? "Người không thể vô sỉ đến mức này chứ, người nói người tuổi cũng không nhỏ, còn nuôi dưỡng mang theo tên tiểu bạch kiểm dưới ban ngày ban mặt, các người muốn thuận tiện ân ái có thể đi chỗ khác, muốn trang trọng xa hoa như thế nào cũng được!" Diệp Thiên sờ lên cái mũi, cười nói.



Nữ nhân béo tức giận đến toàn thân run rẩy, đang có nhiều người như vậy mà lại bị vạch trần, nàng cảm thấy mặt mũi mất hết, nam tử trẻ tuổi ở bên cạnh sắc mặt cũng nóng lên, mắng to: "Con mẹ nó nguoi sao nói bấy nhiêu vậy? Muốn chết đúng không!" Diệp Thiên không đánh nữ nhân, nhưng đối với nam nhân vậy đừng nói tới, đặc biệt là cái loại tiểu bạch kiểm ăn cơm chùa này, hắn vô cùng xem thường, đột nhiên vung một cái tát, BA~... Một tiếng động thật lớn lập tức vang lên trong tiệm, lập tức trên mặt nam nhân kia xuất hiện thêm năm dấu tay hồng hồng.

Tiểu bạch kiểm cả người bay ra ngoài, khoe miệng chảy máu đỏ tươi, cổ lực lượng cường đại khiến cho hắn bị dọa đến nổi trợn mắt há hốc mồm, da mặt như bị đồ nước ốt đun sôi bùng rất lên. "Nguoi... Nguoi..." Bà béo kia có ngốc cũng biết Diệp Thiên là người luyện võ, bởi vì chính tên tiểu bạch kiểm kia là huấn luyện viên thể hình, bình thường nói khoác bản thân lợi hại cỡ nào, này lại bị Diệp Thiên cho ăn một cái đã bay ra ngoài, không hề có lực hoàn thù, lập tức khí tức sợ hãi dâng trào. "Nguoi chờ đó... Ta sẽ không để yên cho nguoi!" Nữ nhân âm lãnh nhìn chăm chăm vào Diệp Thiên lạnh lùng nói, nói xong cũng không để ý tên tiểu bạch kiểm đang nằm bẹp trên mặt đất, trực tiếp muốn chạy đi. "Đứng lại, cho nàng lời xin lỗi, ngay lập tức!" Diệp Thiên trên mặt vẫn là bộ dạng tươi cười, nhưng trong mắt bà ta lại thành một kẻ vô cùng dữ tợn. "Thực xin lỗi!" Nữ nhân béo nghiêng răng nghiêng lợi nói một câu, gầy cao gót dưới chân phát ra âm thanh cộp cộp đi ra khỏi tiệm, trong cửa hàng hầu hết các nữ nhân đều dùng ánh mắt kính nể nhìn Diệp Thiên, cũng hâm mộ Ninh Lạc tại sao lại có nam nhân như vậy bảo vệ mình, đây chính là một chuyện làm cho nữ nhân rất hạnh phúc.

Ninh Lạc có chút cảm động, không nghĩ tới Diệp Thiên sẽ vì mình mà xảy ra tranh chấp, mua xong quần áo hai người cũng không có tâm trạng đi dạo phố, chuẩn bị quay về nhà, chủ cửa hàng đột nhiên đi tới đưa cho nàng một lễ vật, nói là muốn cảm tạ Diệp Thiên.

Diệp Thiên cười cười nhận, bất quá lễ vật trong hộp ấy, không biết là cái gì.

Rời khỏi cửa hàng quần áo, hai người đi đến đường cái bên cạnh trực tiếp ngồi xe về nhà, vừa về đến nhà Ninh Lạc đã giục Diệp Thiên mặc áo phục mới mua, sau khi Diệp Thiên thay xong đồ vest liền đứng gương nhìn nhìn, lộ ra một nụ cười tỏa sáng như ánh mặt trời, trong lòng thầm nghĩ, có lẽ cũng không tệ lắm a.

Lúc Diệp Thiên đi ra, Ninh Lạc đang mở cái hộp được đóng gói cẩn thận kia ra, bên trong thế nào lại là một bộ nội y viền ren hình lưới trong suốt, chỉ nhìn thoáng qua đã khiến cho nàng mặt đỏ tới mang tai, còn cái quần lót phía trước lại có một mặt hầu như không có gì, nhìn giống như quần yếm vậy, mắc cỡ chết được, loại nội y này làm sao có thể mặc được! Ninh Lạc vội vàng đem nội y cất vào trong cái hộp, nhưng Diệp Thiên ở phía sau lại thấy được hết thảy, trong đầu lập tức hiện ra hình ảnh Ninh Lạc mặc bộ quần áo gợi cảm này.

Ninh Lạc luống cuống tay chân đem nội y sexy này cất đi, quay đầu lại, thì thấy Diệp Thiên đang ngăn người đứng tại phía sau mình, lập tức càng hoảng sợ, cũng không biết một màn vừa rồi có bị hắn thấy không, đỏ mặt sắng giọng: "Nguoi đi ra như thế nào nà một chút tiếng động cũng không có, đúng là dọa chết người!" Diệp Thiên có chút giật mình, nói: "Ta vừa đi ra, cái gì cũng không thấy được!" "Thật sự sao?" Ninh Lạc hiển nhiên có chút không tin.

Diệp Thiên gật gật đầu, "Đương nhiên là vậy rồi, thế rốt cuộc bên trong đến cùng là vật gì a?" "Tiểu hài tử quản nhiều như vậy làm gì!" Ninh Lạc đứng dậy thẹn thùng nói một câu, sau đó cầm hộp trang phục đi về phòng của mình, đến khi nàng đi ra thì hai tay trống trơn, đã giấu kĩ rồi.

- - - - -

Cầu kim phiếu, cầu TL.T. Ai có tiền cho tiền ai không tiền thì cho mình 1 tìm nha

Mong các bạn đi ngang qua ủng hộ mình để có động lực dịch tiếp a!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 42: Đêm mưa xao động (1)

"Con ngồi xem tivi đi, mẹ đi nấu cơm đây!" Ninh Lạc đem đồ giấu kỹ rồi sau đó mới đi ra, Diệp Thiên rất ít xem tivi, chỉ là ngẫu nhiên mở lên xem tin tức, hắn chuẩn bị lên mạng, thế nhưng mà phát hiện mình không có máy tính, đành phải hướng Ninh Lạc hỏi mượn laptop của nàng để sử dụng. "Mẹ kế, người đưa cho ta mượn laptop một chút, ta muốn lên mạng tìm kiếm một số tư liệu!" Diệp Thiên chuẩn bị quá trình xây dựng bệnh viện mới, đại khái cũng cần phải tìm hiểu về tài chính, chính sách, vân...vân, mở bệnh viện riêng là ước mơ của phụ thân năm đó, tuy sau đó phụ thân từ bỏ y khoa tiến vào thương trường, nhưng giấc mộng của hắn chưa bao giờ thay đổi. "Ồ đâu giường đó, tự mình đi lấy đi!" Ninh Lạc đi đến phòng bếp, nghe được Diệp Thiên muốn mượn Laptop, nàng quay đầu lại nói vọng ra.

Diệp Thiên lấy laptop của Ninh Lạc ra, sau đó ra phòng khách ngồi trên salon mở tivi xem một chút diễn đàn kinh tế, rồi xem qua những thứ liên quan đến tài chính trên website một lượt, sơ bộ tính ra, cần ít nhất 2000 vạn, mà đây vẫn chỉ là bệnh viện có quy mô trung bình mà thôi.

Cái này còn không tính đến phí khởi thông quan hệ, mời khách ăn cơm và các loại phí tổn đi tặng các loại lễ vật, muốn ở trong nước mở một bệnh viện xa hoa phức tạp hơn nhiều so với hắn tưởng tượng, nhưng vô luận nhiều phiền toái đến đâu hắn cũng sẽ làm, coi như là hắn đền bù tổn thất cho phụ thân dù nhiều năm qua đi nhưng vẫn tiếc nuối như vậy.

Thời điểm chuẩn bị tắt trang web, Diệp Thiên đột nhiên nhớ tới tám danh thiếp kia, quyết định tìm kiếm tra cứu một chút, xem có thể tìm được chút manh mối nào hay không, nhưng sau khi hắn nhập tên Hoàng Thế Văn, lại xuất hiện mấy trăm kết quả, không thể có được chút dữ liệu nào liên quan đến người

hắn cần tìm, hơn nữa Diệp Thiên cũng không biết hình dáng Hoàng Thế Văn như thế nào, xem ra trong chốc lát đành phải tạm dừng.

Bỗng nhiên, bên ngoài truyền đến âm thanh rầm rầm, Diệp Thiên ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài ban công, chỉ thấy trời bỗng nhiên mưa to, ngay sau đó một tia chớp chói mắt sáng lên, lập tức bầu trời truyền đến âm thanh đùng đùng, cuối cùng ầm vang một tiếng, một thứ tiếng đinh tai nhức óc nổ vang vọng đến, khiến cho bầu trời nhìn như muốn nứt ra. "Ah..." Trong phòng bếp Ninh Lạc bị dọa hét to một tiếng, Diệp Thiên tranh thủ thời gian vừa gấp máy tính xuống liền xông vào phòng bếp, chỉ thấy Ninh Lạc thở dài một hơi, vỗ nhẹ vào lồng ngực của mình, "Làm ta sợ muốn chết, như thế nào lại giống như bom nổ đến thế chứ!" "Không có sao chứ?" Diệp Thiên đi vào phòng bếp hỏi.

Ninh Lạc giả hoạt cười cười, nói: "Con ngoan, mẹ hiện tại có một cái nhiệm vụ giao cho ngươi!" "Nhiệm vụ gì?" Diệp Thiên vẻ mặt mờ mịt.

Ninh Lạc đem dao phay đưa cho Diệp Thiên, cười ha hả mà nói: "Giúp mẹ nấu cơm a!" Ninh Lạc từ nhỏ đã sợ sấm sét, chỉ cần tuồng tượng ra tiếng sấm, nằng sẽ rất khó tập trung tinh lực làm việc, cho nên đành phải để lại cho Diệp Thiên làm rồi.

Diệp Thiên ở nước ngoài sống một mình độc lập lâu như vậy, đã luyện được trù nghệ, đứng ra mà nói thì là do hắn bị lão đầu tử bức đi học nấu ăn, sư phụ Diệp Thiên tuy ở nước ngoài một mình hơn mười năm, nhưng ăn không quen cơm Tây, cho nên chỉ cần Diệp Thiên không bận việc gì là lại để cho hắn nấu cơm, khẩu vị càng ngày càng xảo quyết, Diệp Thiên không thể không tăng cường trù nghệ để lấy lòng lão đầu tử, nếu không ông cũng không dạy cho hắn công phu cùng y thuật. "Được rồi, hiếu kính mẹ kế là điều nên làm đấy, đứng rồi, mẹ kế có thể giặt giúp ta quần áo một chút có được không?" Việc mà Diệp Thiên không muốn làm nhất chính là giặt quần áo, lúc trước cùng lão đầu tử ở chung một chỗ, còn phải giúp lão nhân gia ông ta giặt quần áo lót, khiến cho cảm giác của Diệp Thiên trở nên vô cùng hắc ám.

Ninh Lạc nói: "Không ngờ ngươi lại là người tính toán chi li như vậy! Ngoài miệng nói thật dễ nghe, hiếu kính mẹ, nguyên lai là muốn mẹ giúp ngươi giặt quần áo rồi mới chịu nấu cơm, được rồi, xem như tội nghiệp con trai, hôm nay sẽ giúp ngươi giặt một lần, bất quá lần sau không thể làm như thế này nữa, trong nhà có máy giặt, quần áo vô qua rồi bỏ vào máy giặt là xong rồi." "Con có không thói quen dùng máy giặt a!" Diệp Thiên nhún nhún vai cười nói.

Ninh Lạc bắt đặc dĩ lặc đầu, đi vào nhà vệ sinh xem xét, Diệp Thiên thay quần áo rồi ném vào cái sọt bên trong, nhưng trong đó lại có đồ lót, Ninh Lạc lập tức mặt đỏ tới mang tai, Xú tiểu tử, vậy mà muốn để cho ta giúp hắn giặt quần áo lót!

- - - - -

Cầu kim phiếu, cầu TLT. Ai có tiền cho tiền ai không tiền thì cho mình 1 tìm nha

Mong các bạn đi ngang qua ủng hộ mình để có động lực dịch tiếp a!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 43: Đêm mưa xao động (2)

Cho dù Ninh Lạc có chút bất đắc dĩ, nhưng ai bảo mình là mẹ kế hắn chứ! Trong lòng thoáng oán trách một chút, rồi đành phải cảm quần áo cùng với đồ lót của Diệp Thiên đi vào nhà vệ sinh bắt đầu giặt..., đây là lần đầu nàng giúp nam nhân giặt quần áo lót, nhìn thấy đồ lót nằm trong tay mình, mặt Ninh Lạc có chút nóng lên.

Ninh Lạc cắn răng cảm quần áo giặt rửa hết rồi mang ra ngoài phơi, đồ ăn Diệp Thiên đã làm xong hết rồi, nhìn các món ăn trên bàn sắc hương vị đầy đủ, Ninh Lạc có chút hoài nghi liệu có phải Diệp Thiên đi ra nhà hàng mua về để đó. "Tốt rồi, đại công cáo thành ăn cơm đi!" Diệp Thiên bưng hai chén cơm đi ra. "Ta đi rửa cái tay, con cứ ăn trước đi a!" Ninh Lạc đi đến phòng bếp rửa tay đi ra, sau khi ngồi xuống cầm lấy bát đĩa ném thử, hương vị so với chính mình làm còn muốn ngon hơn nhiều lần, quả thực giống như là một cái trên trời một cái dưới đất, nàng không thể tin được, một đại nam nhân như thế này mà lại làm đồ ăn ngon như vậy, mà lại còn tự là trù nghệ cũng không tệ lắm khiến cho bất cứ nữ nhân nào cũng cảm thấy xấu hổ, trước kia những thứ mình nấu có lẽ không được gọi là đồ ăn, nếu so với Diệp Thiên, có gọi là đồ ăn cho heo cũng không nổi.

Ninh Lạc miệng ăn liên tục, rất đúng với hình ảnh gặm lấy gặm để, "Nhi tử, con nấu cơm như thế nào mà lại có thể ăn ngon đến vậy?" Ninh Lạc vừa ăn vừa hỏi.

Diệp Thiên đối với việc nấu nướng của mình là do tập mãi thành thói quen, lão đầu tử có thể chưa từng có tán dương hắn như thế, thậm chí còn nói rằng tiểu tử ngươi làm đồ ăn là cho heo sao? Lâu dần buộc Diệp Thiên phải nỗ lực gia tăng trù nghệ, cho đến tận khi Diệp Thiên về nước, ông ý mới lơ đãng nói một câu, trong thời gian ngắn chỉ sợ là không được ăn đồ ăn tiểu tử ngươi làm rồi, về sau có cơ hội nhớ phải đến Mỹ thăm lão nhân gia ta.

Không nghĩ tới bây giờ Ninh Lạc lại đánh giá cao như vậy, khiến cho Diệp Thiên có chút khiếp sợ. "Vậy sao? Mẹ, người không phải là bởi vì về sau không muốn làm cơm, cho nên mới cố ý nịnh ta a!" Diệp Thiên có thói quen ăn đồ ăn chính mình làm, cho nên cũng không có cảm xúc gì quá lớn.

Ninh Lạc lộ ra dáng điệu mê người tươi cười, nói ra: "Thôi đi, con nấu cơm ăn ngon thật a, nhưng ta cũng không hy vọng xa vời mỗi ngày con đều nấu cơm, bất quá, nếu có hôm nào rảnh ngược lại hướng dẫn để ta có thể nấu ngon như vậy nha." Diệp Thiên cười cười, xem ra tài nấu nướng của mình thật không tệ, quyết định đáp ứng Ninh Lạc hôm nào đó rảnh sẽ dạy nàng nấu cơm.

Sau khi ăn xong, Ninh Lạc chủ động mang đồng bát đĩa vào rửa, lúc làm xong xuôi, Ninh Lạc phát hiện Diệp Thiên đã tắm rửa xong trở về phòng rồi, nàng mới tiến vào phòng tắm nhảy vào bồn nước nóng, trong đầu tất cả đều là hình ảnh Diệp Thiên hôm nay biểu hiện tại phố tình nhân, đặc biệt là Diệp Thiên cố ý muốn nữ nhân béo kia xin lỗi mình, Ninh Lạc thật sự rất cảm động.

Được rồi, về sau chăm lo cho hần tốt hơn một chút, coi như là báo ân rồi!

Ninh Lạc tắm rửa xong trở lại phòng, mưa vẫn ùng ùng không dứt ở ngoài cửa sổ, không có dấu hiệu ngớt đi chút nào, đột nhiên, một đạo ánh sáng chói mắt chiếu đến, ngay sau đó một tiếng sấm rền vang lên, dọa Ninh Lạc trốn vào trong chăn bịt chặt lỗ tai, thế nhưng mà sự sợ hãi trong nội tâm cũng không có giảm bớt bao nhiêu, hơn nữa trốn ở trong chăn rất nóng, trán đều toát hết mồ hôi.

Diệp Thiên có một thói quen, ưa thích ngủ trần, cho nên tắm xong ở trong phòng sau khi làm 200 cái chống đẩy cùng 100 cái gập bụng thì trần truồng nằm ở trên giường, ngay thời điểm hần chuẩn bị chìm vào giấc ngủ, vang lên tiếng đập cửa. "Mở cửa!" Diệp Thiên biết là Ninh Lạc ở bên ngoài, vội vàng kéo chăn che phần dưới người, cửa cũng không có khóa trái, sau khi được Diệp Thiên cho phép thì Ninh Lạc chậm rãi vận cửa đẩy ra.

Diệp Thiên nhìn Ninh Lạc mặc áo ngủ khiêu gợi đứng ở cửa ra vào, lộ ra cặp đùi cân xứng trắng như tuyết khiến cho hần không dám nhìn thẳng, lo rằng mình chịu không được sẽ vượt rào làm chuyện gì đó. "Diệp Thiên, ta... Ta sợ sét đánh! Cho nên, ta muốn cùng con ở cùng một chỗ... Cùng một chỗ ngủ." Ninh Lạc có chút run rẩy nói, nàng biết rõ yêu cầu này có chút vớ vẩn, nhưng bên ngoài cứ sét đánh như vậy, sợ rằng cả buổi tối nay nàng ngủ không nổi, ngày mai còn phải đi làm, không ngủ sẽ không làm việc được.

Diệp Thiên nghe thấy Ninh Lạc nói muốn cùng mình ngủ cùng một chỗ, lập tức trái tim rung động mãnh liệt, hần còn không có làm ra bất kỳ phản ứng nào, Ninh Lạc đã khép cửa phòng lại, đèn cũng tắt luôn, chỉ để lại đèn ngủ ở đầu giường yếu ớt lóe lên.

Ninh Lạc chậm rãi đi về hướng giường Diệp Thiên, cúi đầu vén chăn lên chui vào...

Rất nhanh, một mùi hương sâu kín của cơ thể truyền đến, khiến cho tâm trạng Diệp Thiên ngày càng kích động, hần biết mình có thể sẽ không nhận được một mỹ nhân tuyệt sắc như vậy ngủ bên cạnh mình, trong lòng âm thầm lẩm nhẩm nói, Diệp Thiên, người ngàn vạn không thể có ý nghĩ lung tung, đó là mẹ kế của ngươi đó!

- - - - -

Cầu kim phiếu, cầu TL.T. Ai có tiền cho tiền ai không tiền thì cho mình 1 tìm nha

Mong các bạn đi ngang qua ủng hộ mình để có động lực dịch tiếp a!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 44: Đêm mưa xao động (3)

Diệp Thiên muốn ngăn cản bản thân nhưng mà hormone trong cơ thể cản bản không nghe theo sự điều khiển, cảm nhận thấy được mùi thơm trên người nữ nhân mà các cơ quan trong cơ thể bắt đầu điên cuồng bài tiết..., tiểu đệ dưới háng bắt tri bất giác đã ngóc cao đầu lên, bộ dáng giống như cảnh tượng "Nộ long xuất hải".

Bên ngoài mưa to mưa lớn, nhưng trong phòng lại yên tĩnh đến thần kỳ, đến âm thanh hô hấp của hai người cũng có thể nghe được!

Không chỉ có Diệp Thiên khản trương, Ninh Lạc cũng không chỉ khản trương mà còn cảm thấy hối hận, vừa mới chỉ có một tiếng sấm đã dọa nàng hồn phi phách tán, cho nên đầu óc trống rỗng, căn bản chưa kịp suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ còn một tia ý thức vọt vào phòng Diệp Thiên, không nói hai lời liền tiến vào trong chăn, hiện tại bây giờ đã tỉnh táo, trái tim nhảy loạn bịch bịch.

Vạn nhất hần... Ninh Lạc không dám nghĩ tiếp, nàng biết rõ một nữ nhân ngủ bên cạnh nam nhân lực hấp dẫn lớn đến cỡ nào, Ninh Lạc từng ở khoa phụ sản thường xuyên thấy nhiều nữ hài tử đến phá thai hoặc bị sảy, một vài cô bé nói ra chuyện của mình hối hận không thôi, nam nhân lừa gạt các nàng nói ngủ cùng một chỗ sẽ không động đến, kết quả nguyên một đám bụng đều bị phình ra.

Cho nên Ninh Lạc bắt đầu có chút bận tâm..., Diệp Thiên là nam nhân trưởng thành bình thường, chính mình ngủ ở bên cạnh hần chắc chắn không có chuyện hần tâm tính không rung động, vạn nhất hần muốn cùng mình phát sinh quan hệ thì phải làm sao bây giờ? Ninh Lạc có cảm giác đâm lao là phải theo lao tới cùng. "Àm ầm..." Đột nhiên, tia chớp sáng lên, trong phòng bỗng dưng sáng rực như ban ngày, ngay sau đó tiếng sấm đánh tai nhức óc vang lên, dọa Ninh Lạc hoa dung thất sắc, theo bản năng chui vào trong chăn ôm thật chặt Diệp Thiên.

Đang cố gắng tự ổn định nội tâm thì bỗng dưng Diệp Thiên có cảm giác ngực mình bị hai trái núi lớn mềm mại của Ninh Lạc dính chặt lại với nhau, hô hấp ngày càng dồn dập, Ninh Lạc lúc này mới phát hiện mình đang bám chặt vào cơ thể Diệp Thiên, hơn nữa, hình như trên người Diệp Thiên trần truồng không mặc gì cả, chỉ có cơ bắp to lớn mà thôi.

Bởi vì ngủ mặt đối mặt bên cạnh, cho nên hàng nóng của Diệp Thiên cũng vừa tốt chia vào khu vực dưới bụng của Ninh Lạc, nếu như không phải Ninh

Lạc đang mặc đồ ngủ mà nói..., có lẽ khúc cây kia đã tiến sâu vào trong cái khe núi thần bí rồi.

Ninh Lạc cảm nhận một chút, mới phát giác ra Diệp Thiên đang khóa thân, lập tức mặt đỏ tới mang tai, tim đập rộn lên. "Người như thế nào ngủ lại không mặc quần áo!" Ninh Lạc vội vàng xoay người sang chỗ khác đưa lưng về phía Diệp Thiên thăm nói, Diệp Thiên cười khổ hai cái, "Mẹ kìa, ta không nghĩ tới việc người sẽ đến phòng ta, hơn nữa ta bình thường đều là ngủ như thế này đây." Ninh Lạc im lặng, đích thật là chính mình tự tiện xông vào phòng của hắn.

Đêm càng ngày càng đen, gió dần dần yếu bớt, thế nhưng mà tia chớp cùng tiếng sấm thỉnh thoảng vẫn còn vang lên, không biết qua bao lâu, Ninh Lạc bỗng nhiên nhỏ giọng hỏi: "Nhi tử, người đã từng có bao giờ ngủ chung với nữ nhân chưa?" Diệp Thiên không có giấu diếm Ninh Lạc, gật gật đầu, "Đã từng!" Ninh Lạc trùng trùng điệp điệp thờ dài một hơi, có cảm giác như trút được gánh nặng, nếu Diệp Thiên còn là một sơ ca (\*newbie) chỉ sợ mình ngủ ở bên cạnh đối với hắn lực hấp dẫn sẽ càng lớn, nếu đã cùng nữ nhân làm qua chuyện này, có lẽ lúc kháng cự sẽ cường hãn hơn một chút. "Vậy người cùng mẹ kìa ngủ cùng một chỗ có khó chịu không?" Ninh Lạc thấy Diệp Thiên một mực quy củ ngủ ở bên cạnh, rất tò mò hỏi.

Đây không phải nói nhầm sao? Đương nhiên là khó chịu, Diệp Thiên thấy mình nhanh hồng mắt, chính mình cần rằng nhẫn nại, loại tình huống này đối lại bất luận là nam nhân nào cũng sẽ khó chịu, chỉ là xem ai định lực cường đại hơn mà thôi, Diệp Thiên đã từng huấn luyện chống cự với việc bị sắc đẹp quyến rũ, cho nên có thể kiềm chế, nhưng cũng không có nghĩa là hắn không khó chịu. "Àn! Hết mưa rồi, người hay là về phòng của mình a, ta sợ... chính mình sẽ khống chế không nổi!" Diệp Thiên có chút ngại ngùng nói.

Ninh Lạc nhìn Diệp Thiên với bộ dạng kinh ngạc, PHỐC một tiếng, cười nói: "Tiểu tử này, chẳng lẽ còn dám có suy nghĩ đó đối với mẹ kìa sao, nhìn xem đêm nay chỉ sợ mưa gió sẽ không ngừng được, ta lại không dám một mình quay trở lại phòng ngủ, cho nên người thành thật một chút, chúng ta bình an vô sự, nếu dám xằng bậy, xem ta thu thập người như thế nào a!"

-----

Cầu kim phiếu, cầu TLT. Ai có tiền cho tiền ai không tiền thì cho mình 1 tìm nha

Mong các bạn đi ngang qua ủng hộ mình để có động lực dịch tiếp a!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 45: Toàn thân sợ run

Diệp Thiên vốn không có ý định xằng bậy, bởi vì người phụ nữ này chính là mẹ kế của hắn, phụ thân vừa rời khỏi nhân thế không lâu, dù cho hiện tại Ninh Lạc coi hết trước mặt, Diệp Thiên cũng chưa chắc sẽ làm ầu.

Thế nhưng mà Ninh Lạc không cho rằng như vậy, nàng chỉ đơn thuần coi Diệp Thiên giống như nam nhân trưởng thành bình thường, ngủ cùng một chỗ, khiến nội tâm nàng trở nên rất khẩn trương.

Ninh Lạc đưa lưng về phía Diệp Thiên, không hề lộn xộn, nhưng nằm hơn một giờ vẫn không ngủ được, Diệp Thiên thì giống như đang bị dày vò, trên giường lật qua lật lại, Ninh Lạc từ sợ hãi lại dần dần thay đổi dần sang tự trách, hắn có lẽ rất khó chịu a! Ninh Lạc là học từ trường y ra, đối với kiến thức về phương diện kia của nam nhân so với người bình thường hiểu biết nhiều hơn một chút.

Qua một hồi lâu, Ninh Lạc có lấy dũng khí nói ra: "Tiểu Thiên, người... Người nếu thật sự khó chịu, có thể ôm ta ngủ, nhưng không được phép sờ loạn!" Để nói ra lời này nội tâm Ninh Lạc đã đấu tranh cả buổi, nàng không biết mình liệu có phải giống như đang chơi với lửa có ngày chết cháy hay không.

Diệp Thiên sẽ không chủ động làm bất kì điều gì đối với Ninh Lạc, nhưng là Ninh Lạc yêu cầu hắn ôm nàng, cái này khiến cho Diệp Thiên có chút khó xử, không ôm thì chính mình toàn thân khó chịu, ôm thân thể mềm mại của nàng có lẽ sẽ giảm bớt một chút, thế nhưng mà vạn nhất sau khi ôm nếu tiểu Diệp Thiên phía dưới không nghe lời thì biết làm sao bây giờ?

Ninh Lạc trong chốc lát thấy Diệp Thiên không có phản ứng, cho rằng hắn không có ý tứ, bèn chủ động xoay người lại ôm lấy Diệp Thiên, da thịt mềm mại dán chặt vào người Diệp Thiên, một chân đặt ở trên đùi, nhưng lại vô tình va chạm vào tiểu đệ nóng hổi cứng rắn như sắt. "Người..." Ninh Lạc mặt đỏ tới mang tai, không nghĩ tới cái thứ đồ chơi kia của Diệp Thiên vẫn đang còn vênh lên.

Diệp Thiên xoay người ôm thật chặt lấy Ninh Lạc, nói nhỏ bên tai nàng "Chớ lộn xộn, ta không dám cam đoan bản thân có thể khống chế được không, cho nên người tốt nhất thành thật một chút, chỉ ôm như vậy thôi, chúng ta ngủ đi!" Ninh Lạc gật gật đầu, "Àn, con ngoan, chớ suy nghĩ lung tung, mẹ kìa ôm người ngủ!" Theo thời gian trôi qua nhiệt độ cơ thể hai người thể dần dần lên cao, cái xúc cảm này càng ngày càng mãnh liệt, tình cảm mập mờ cũng dần dần thêm nổi bật, cơ thể Ninh Lạc có chút run rẩy, phía dưới đã ướt át rồi, mà Diệp Thiên cũng có cảm giác phía dưới mình sắp nổ tung, Diệp Thiên biết rõ, cứ tiếp tục như vậy chính mình chỉ sợ chịu không được. "Ta đi toa-lét!" Diệp Thiên rất nhanh nhảy xuống giường, đi vào phòng tắm dùng nước lạnh hung hăng dội vào người, một hồi lâu sau huynh đệ dưới háng mới cúi đầu.

Tắm rửa xong, Diệp Thiên đi đến bên tủ lạnh lấy ra mấy chai bia ướp lạnh mà bắt đầu uống..., trong đầu rất hỗn loạn, hiện ra hình ảnh thân thể trần truồng của Ninh Lạc trong lần đầu gặp mặt, rồi trong chốc lát lại xuất hiện hình bóng của phụ thân, khiến cho hắn tiến thoái lưỡng nan.



Hắn chưa bao giờ cho mình là chính nhân quân tử, nhưng tuyệt đối không phải là tiểu nhân vô sỉ, Ninh Lạc cùng phụ thân là vợ chồng danh chính ngôn thuận, hắn không thể cũng không dám cùng Ninh Lạc phát sinh quan hệ, hắn thậm chí có chút hối hận khi tới nơi này ở.

Tuy nhiên cùng Ninh Lạc tiếp xúc vài ngày, nhưng Diệp Thiên phát hiện mình trong đầu thường xuyên xuất hiện hình bóng của nàng, Diệp Thiên không biết cái này có phải hay không được gọi là yêu, nhưng hắn tin tưởng, đây chính là dạng tiếp tục phát triển cái thứ phía dưới, sớm muộn có một ngày tình cảm hắn đối với Ninh Lạc sẽ biến thành tình ái. Uống rượu xong Diệp Thiên nằm trên ghế sa lon phòng khách suy nghĩ vấn đề này rồi nhanh chóng ngủ thiếp đi, Ninh Lạc trong phòng Diệp Thiên ngủ cũng rất yên ổn, dù cho không có Diệp Thiên bên cạnh, nhưng nghĩ đến cái giường này Diệp Thiên đã từng ngủ qua, nàng không còn sợ hãi tiếng sấm bên ngoài nữa.

Một đêm bình an vô sự trôi qua, không có phát sinh sự việc trái với luân thường đạo lý, chỉ có điều thời điểm Diệp Thiên trở về phòng thay quần áo, thấy được hình ảnh không nên xem, Ninh Lạc ngủ rất không ngoan, buổi sáng lúc hắn tiến vào phòng, thấy được cặp đùi tuyết trắng cùng với cái quần lót xuân sắc bên trong hơi trượt xuống một tí của nàng.

Phía trong cổ áo thì cặp nhũ hoa săn chắc mềm mại hắn cũng thấy được hơn phân nửa, bất quá Diệp Thiên cũng không có ở trong phòng dừng lại quá lâu, nhìn lướt qua liền vội vã cầm lấy quần áo chạy ra ngoài.

- - - - -

Cầu kim phiếu, cầu TL.T. Ai có tiền cho tiền ai không tiền thì cho mình 1 tìm nha

Mong các bạn đi ngang qua ủng hộ mình để có động lực dịch tiếp a!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 46: Bệnh viện nữ lãnh đạo (1)

Diệp Thiên đem bộ âu phục ngày hôm qua Ninh Lạc giúp hắn chọn, cô đeo cà- vạt chân đi giày da, cả người lập tức dung quang toả sáng, nhìn soái khí vô cùng.

Diệp Thiên tự mình làm bữa sáng, đợi đến khi Ninh Lạc rời giường thì Diệp Thiên đã làm xong bữa sáng rồi, sau khi rửa mặt thì nàng đi ra ăn sáng chung cùng hắn luôn, "Diệp Thiên, tí nữa bệnh viện phỏng vấn, con thái độ tốt một chút, vị chủ nhiệm phụ khoa kia tính tình có lẽ không được tốt, nếu như nói điều gì không đúng lắm, có thể tha thứ được thì nên tha thứ, bây giờ cứ vào làm đi đã, sau này nếu không chịu nổi thì đổi sang phòng khác cũng được." Ninh Lạc biết rõ tính cách Diệp Thiên, sẽ không dễ dàng chấp nhận người khác, vị chủ nhiệm khoa kia cũng là một nữ nhân nghiêm túc, nói chuyện cũng rất thẳng, không quen nhìn sẽ nói những lời rất khó nghe, những người ở phòng y tá chưa có ai không bị nàng nắn ít nhất một lần, bất quá chủ nhiệm đối xử với Ninh Lạc cũng không tệ lắm. "Người không phạm ta ta không phạm người, chỉ cần cô ấy không mạo phạm ta, ta đương nhiên sẽ không chủ động đi trêu chọc nàng!" Diệp Thiên vừa ăn vừa nói, rất nhiều chuyện chỉ cần người khác không chủ động trêu chọc hắn thì hắn cũng sẽ đối xử tốt, nhưng nếu là có người chủ động tới trêu chọc chuyện mà nói..., Diệp Thiên sẽ càng tăng cường thái độ cứng rắn để đối đãi.

Ninh Lạc có chút dở khóc dở cười, "Người nhện một chút sẽ chết ah! Dù sao người đó cũng là nữ nhân, người thân là nam tử hán tha thứ được thì tha thứ!" Diệp Thiên gật gật đầu, "Được rồi, coi như nể mặt mẹ kế, ta sẽ tha thứ một lần, bất quá nàng ta nếu quá đáng, ta sẽ không nương nể đâu." "Người ta cũng sẽ không đem người ăn sạch, nhả nhện một chút là được rồi!" Ninh Lạc liếc Diệp Thiên nói.

Sau khi ăn xong bữa sáng hai người cùng ngồi xe buýt đi tới Bệnh viện Chợ Rẫy Thành phố Minh Châu, Ninh Lạc tự mình dẫn Diệp Thiên đi tới văn phòng chủ nhiệm khoa, hiện tại cách giờ đi làm tới hơn hai mươi phút đồng hồ, Lý Tuyết Vân vẫn còn chưa tới, phòng Ninh Lạc lại còn có chuyện phải xử lý, cho nên dặn dò Diệp Thiên vài câu liền rời đi.

Diệp Thiên không có việc gì lấy điện thoại di động ra lướt, đọc một chút tiểu thuyết, đúng trong thời điểm nhập thần thì vang lên âm thanh cộp cộp của giày cao gót truyền đến, Diệp Thiên ngẩng đầu lên nhìn lại, chỉ thấy một thiếu phụ xinh đẹp hơn bốn mươi tuổi từ từ đi tới, nữ nhân này có bộ dạng tương đối thủy mị, hơn nữa dáng người được bảo trì rất tốt, trước lời sau lõm, khuôn mặt cũng không có để lại quá nhiều dấu vết của thời gian, dù nhìn như thế nào cũng không thấy bất cứ nếp nhăn nào.

Lý Tuyết Vân cũng không nhận ra Diệp Thiên, mà Diệp Thiên cũng không biết nàng, cho nên thời điểm hai ánh mắt giao thoa không hề có sự trao đổi, nhưng Lý Tuyết Vân hơi sững sốt một chút, sự soái khí của Diệp Thiên khiến cho nàng có được ấn tượng rất sâu.

Lý Tuyết Vân đi vào trong văn phòng chủ nhiệm, Diệp Thiên mới đứng dậy, gõ cửa, hỏi: "Ngài khỏe chứ, xin hỏi người có phải là chủ nhiệm khoa phụ khoa Lý chủ nhiệm sao?" Ninh Lạc giới thiệu ngắn gọn cho Diệp Thiên về tình huống của Lý Tuyết Vân, cũng không khó để xác nhận nữ nhân này có phải là Lý Tuyết Vân hay không, cho nên Diệp Thiên tính thăm dò hỏi.

Lý Tuyết Vân ngẩng đầu nhìn Diệp Thiên, trong lòng có chút kinh hãi, chẳng lẽ thanh niên đẹp trai này là bằng hữu của nhà đầu Ninh Lạc? "Xin chào, ta là Lý Tuyết Vân, xin hỏi người là..." Lý Tuyết Vân cũng không thể xác định người trước mắt chính là Diệp Thiên.



Diệp Thiên hơi gật đầu cười, đi vào văn phòng tự giới thiệu mình: "Lý chủ nhiệm hảo, ta là Diệp Thiên, hôm nay tới phỏng vấn!" Trong mắt Lý Tuyết Vân hiện lên một tia kinh hi, lập tức vươn tay kéo Diệp Thiên tới đứng cạnh, "Hào hảo, nguyên lai cậu chính là Diệp Thiên, không nghĩ tới lại là đại soái ca như thế này, ngồi trước a, đợi chút nữa ta tự mình đến phỏng vấn cậu, hi vọng cậu có thể biểu hiện thật tốt, bệnh viện chúng ta tuy không phải bệnh viện tốt nhất Thành phố Minh Châu, nhưng đãi ngộ cũng có coi như không tệ, nếu như có thể lưu lại tuyệt đối sẽ không làm cho cậu thất vọng!" Diệp Thiên cười cười, ngồi ở một bên.

Lý Tuyết Vân đem cất túi của mình, thay đổi áo khoác trắng, sau đó trở lại vị trí của mình, hỏi: "Diệp Thiên, cậu ở nước ngoài học y?" Diệp Thiên nói: "Là học ở nước Mỹ, cũng đều học qua cả Trung y và Tây y!" Lý Tuyết Vân cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, dù sao bác sĩ trẻ du học từ nước ngoài trở về Thành phố Minh Châu cũng không ít.

Sau đó, Lý Tuyết Vân hỏi rất nhiều vấn đề chuyên nghiệp về phụ khoa, Diệp Thiên không chỉ giải thích theo góc độ Tây y, mà còn từ lý luận đến biện chứng, khiến cho Lý Tuyết Vân rất là thoả mãn, không ngừng gật đầu.

Trải qua một hồi vấn đáp, Diệp Thiên miệng lưỡi lưu loát, thường thường cho ra những đáp án khiến Lý Tuyết Vân cảm thấy rất mới lạ, cuối cùng sau một giờ phỏng vấn, Diệp Thiên hoàn thành thuận lợi. "Tiểu Diệp không hổ du học sinh nước ngoài, rất nhiều chứng bệnh mà trong nước ta không có phương pháp trị liệu, khoa phụ khoa chúng ta thiếu rất nhiều bác sĩ có kiến thức toàn diện, nếu như cậu nguyện ý gia nhập bệnh viện của chúng ta, buổi sáng ngày mai tám giờ tới đi làm!" Lý Tuyết Vân nói với Diệp Thiên.

-----

Cầu kim phiếu, cầu TLT. Ai có tiền cho tiền ai không tiền thì cho mình 1 tìm nha

Mong các bạn đi ngang qua ủng hộ mình để có động lực dịch tiếp a!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 47: Bệnh viện nữ lãnh đạo (2)

"Cảm ơn!" Diệp Thiên không nghĩ rằng mình có thể được nhận làm nhanh như vậy, lộ ra nụ cười tự tin, nói: "Đa tạ Lý chủ nhiệm đã thương thức, ta tin chắc ngài nhất định sẽ không thất vọng đâu!" Đối với Diệp Thiên mà nói đảm nhiệm công việc làm một bác sĩ phụ khoa không phải việc khó gì, chính mình có bao nhiêu cân lượng hần tinh tường hơn ai hết, sự phụ tinh thông Tây y, so với các giáo sư trong viện y học còn lợi hại hơn nhiều, đương nhiên đồ đệ của ông ấy cũng không thể kém được.

Lý Tuyết Vân mặt mỉm cười, đi tới vỗ vỗ vai Diệp Thiên, "Ha ha, chàng trai làm rất tốt, nha đầu Ninh Lạc kia ta cũng rất ưa thích, hai người các người như vậy về sau làm vợ chồng bệnh viện còn có thể an bài cho chỗ ở, được rồi, ngày mai nhớ tới đúng giờ!" Vợ chồng? Diệp Thiên sững sờ trong chốc lát mới kịp phản ứng, Lý Tuyết Vân nhất định là hiểu lầm rằng mình là bạn trai Ninh Lạc, thế nhưng mà Ninh Lạc cũng không nói gì về quan hệ của mình với nàng sao? "Lý chủ nhiệm, ta xin phép đi trước, người vất vả rồi!" Sau khi Diệp Thiên cáo biệt Lý Tuyết Vân thì trong đầu vẫn còn dư vị của câu nói kia, vợ chồng? Ha ha, xem ra Ninh Lạc không có ý định để cho mọi người biết rõ về quan hệ của hai người bọn họ, như vậy cũng tốt, tránh khỏi việc người khác ở sau lưng nói này nói kia. "Tiểu Thiên!" Bỗng nhiên có người gọi nữ danh của Diệp Thiên, Diệp Thiên quay đầu nhìn lại thì mới biết đó là Vương Oánh.

Vương Oánh là bác sĩ tim mạch cũng làm việc trong bệnh viện này, vừa mới phát hiện bệnh nhân của mình có chút vấn đề về phụ khoa, đang có ý định thỉnh giáo Lý chủ nhiệm, không nghĩ tới việc ở chỗ này lại gặp được Diệp Thiên. "Quả nhiên là người, Tiểu Thiên, làm sao người tới bệnh viện?" Vương Oánh đi tới tò mò hỏi, Diệp Thiên cười cười đáp lời, "Vương di, người mặc một thân áo blouse trắng này thật xinh đẹp, cháu thiếu chút nữa nhận không ra là di!" Đây không phải vuốt mông ngựa, Vương Oánh tuy hơn bốn mươi tuổi, nhưng bảo dưỡng cơ thể phi thường tốt, hơn nữa cả ngày ngồi trong phòng làm việc nên việc lão hóa cũng chậm hơn một chút, hơn nữa nàng còn có dáng ngườiwf đầy đặn, mặc áo blouse trắng rất có cảm giác thực nữ.

Tào Nghiên cũng là nhờ gien di truyền rất tốt của Vương Oánh, cũng phi thường đầy đặn trước lời sau lồm.

Vương Oánh cười đến nỗi miệng không khép lại được, "Tiểu tử này miệng thật là ngọt, ta đã già như vậy rồi, làm sao dám đương được hai chữ xinh đẹp a! Đúng rồi, người đến bệnh viện làm gì vậy?" Diệp Thiên nhún nhún vai, nói ra: "Bệnh viện mỹ nữ nhiều, cho nên đến đây xem xem!" "Cái thằng này, đứng đắn chút đi, Vương di không có thời gian nói chuyện tào lao với người đâu!" Vương Oánh trừng mắt liếc Diệp Thiên nói.

Diệp Thiên không hề thừa nước đục thả câu, đem chuyện mình muốn tới bệnh viện đi làm nói cho Vương Oánh, điều này khiến cho Vương Oánh thoáng kinh ngạc một phát, sau đó gật gật đầu, nói: "Cũng tốt, coi như là thừa kế nghiệp cha rồi! Tiểu Thiên, làm rất tốt, đừng làm cho cha người mất mặt." "Vương di, ta biết rồi." Vương Oánh lại hỏi: "Đúng rồi, Tiểu Thiên người được phân vào khoa nào?" "Phụ khoa!" Diệp Thiên thần nhiên nói ra. "Cái gì! Phụ khoa?" Vương Oánh thiếu chút nữa ngã quỵ, Diệp Thiên đến bệnh viện đi làm đã khiến cho nàng kinh ngạc, không nghĩ tới là lại đến cái nơi được xưng là sa mạc nam nhân, toàn bộ Bệnh Viện Chợ Rẫy bác sĩ phụ khoa nam tuyệt đối không quá một bàn tay, hơn nữa tất cả đều có thâm niên đến mức độ chuyên gia, ngoại trừ thực tập sinh bên ngoài, bác sĩ trẻ như Diệp Thiên một người cũng không có. "Vương di, người đây là kỳ thị giới tính sao?" Diệp Thiên thấy nàng kinh ngạc như vậy cảm giác muốn xin lỗi, không phải chỉ là phòng phụ khoa thôi sao, có khoa trương như vậy không? "Ha ha... Ta nào có tư cách kỳ thị nam nhân ah!" Vương Oánh tự cười nhạo nói: "Được rồi, không nói những thứ này nữa, người hôm nay qua nhà của ta đi a, Vương di hảo hảo chúc mừng người một lần nha." "Cảm ơn Vương di, buổi tối cháu còn có việc, về sau có cơ hội hay là người cùng Nghiên tỷ đến cháu ngồi một

chút a!" Diệp Thiên biết rõ Ninh Lạc nếu biết rõ mình phỏng vấn thành công, nhất định ở nhà sẽ tổ chức tiệc chúc mừng, cho nên nhà nhận từ chối lời mời của Vương Oánh.

- - - - -

Cầu kim phiếu, cầu TLT. Ai có tiền cho tiền ai không tiền thì cho mình 1 tim nha

Mong các bạn đi ngang qua ủng hộ mình để có động lực dịch tiếp a!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 48: Các người đều ở chung nữa à

Cảm ơn zznzz đã donate cho mình:3

- - - - -

"Vậy được, ta sẽ không tiễn người nữa, có rảnh thì đến nhà Vương đi chơi!" Vương Oánh sau khi nói chuyện với Diệp Thiên liền rời đi, Diệp Thiên cũng không có lập tức rời khỏi bệnh viện, mà là đi đến khoa ngoại, Ninh Lạc chính là y tá ngoại khoa. "Ninh Lạc, mang đồ ăn vặt không vậy, buổi sáng đi vội còn chưa kịp ăn điểm tâm, đói chết ta rồi!" Trần Thần phụ giúp thay thuốc xong đi tới bàn ghi chép hỏi Ninh Lạc, phòng y tá phần lớn đều có chuẩn bị đồ ăn vặt, bởi vì thường xuyên công tác bận rộn mà không có thời gian đi ăn cơm, cho nên ăn bánh bích quy hay hoa quả gì đấy để chống đói.

Ninh Lạc từ trong ngăn kéo ném ra một quả táo đưa cho Trần Thần, "Ăn trước quả táo a, y tá trưởng bọn họ cũng không ăn, đã gọi điện thoại kêu giao hàng, đoán chừng rất nhanh sẽ đến! Đúng rồi, người bệnh 3 giường kia lượng nước tiểu 24 tiếng đồng hồ là bao nhiêu?" Trần Thần rửa xong quả táo đang chuẩn bị ăn, lại ngây ngẩn cả người, nâng nhìn chăm chăm vào một thanh niên soái khi mặc âu phục đi tới, trong ánh mắt tràn ngập hoa đào, xuân tâm nhộn nhạo, "Ninh Lạc, mau nhìn, có một đại soái ca đến kia!" Ninh Lạc ngẩng đầu nhìn lên, không nghĩ rằng Diệp Thiên lại tới nơi này, lập tức cũng hơi khần trương.

Trần Thần thấy Diệp Thiên đi tới càng ngày càng gần, tim đập càng nhanh hơn, thấp giọng hỏi: "Ninh Lạc, hần là tới phòng chúng ta tìm người hay sao? Nhất định phải hỏi xem hần là người nhà của bệnh nhân nào, đẹp trai như vậy ta sao có thể bỏ qua được!" Trần Thần vẽ mặt hoa si nói

Ninh Lạc cũng không biết vì cái gì, nhìn thấy ánh mắt Trần Thần giống như con sói đang chuẩn bị bắt dê, trong nội tâm có cảm giác không thoải mái, nói ra: "Hần là tới tìm người đấy, nhưng khẳng định không muốn tự chuốc lấy phiền phức đâu!" "Làm sao người biết?" Trần Thần cũng không tin lời nói của Ninh Lạc lời nói.

Đúng lúc này, Diệp Thiên đi tới chỗ y tá đứng, sau khi nhìn thấy Ninh Lạc liền lộ ra nụ cười sáng lạn đi tới, Trần Thần chứng kiến dáng điệu tươi cười mị lực như thế, thiếu chút nữa hưng phấn cao trào, trên mặt vậy mà đỏ ửng lên. "Ninh tỷ, ta đã phỏng vấn thành công rồi, Lý chủ nhiệm bảo ta ngày mai tám giờ tới làm!" Diệp Thiên đem tin tức mình phỏng vấn thành công nói cho Ninh Lạc, Trần Thần đứng một bên tròn mắt há hốc mồm, không nghĩ đến nam nhân đẹp trai này tới tìm Ninh Lạc, khó trách nâng lại khẳng định hần không phải đến tự chuốc lấy phiền phức, nguyên lai là bạn trai nàng a. "Ha ha, chúc mừng ah, bất quá hiện tại chỉ là thử việc, chờ người thử việc thành công chúng ta mới hảo hảo chúc mừng một bữa!" Ninh Lạc cũng không hề bất ngờ, nâng tin nhiệm Diệp Thiên, dù là hần nói hần ngày mai đi làm viện trưởng Ninh Lạc cũng sẽ không hoài nghi, bởi vì Diệp Thiên không phải loại người ăn nói tùy tiện, lời mà đã nói ra..., chứng minh hần chắc chắn có thể hoàn thành.

Trần Thần nghe từ ngữ khi nói chuyện của hai người, liền đoán quan hệ của bọn hần không bình thường, có chút thất vọng, nhưng vẫn vừa cười vừa nói: "Ninh Lạc, đây là bạn trai người a, rất tuần tú ah! Các người lúc nào chia tay, ta không ngại làm lớp xe dự phòng đâu!" "Cái mò quạ đen này của người đen không thể nói gì dễ nghe à!" Ninh Lạc vừa bực mình vừa buồn cười vỗ một cái vào trán Trần Thần.

Trần Thần lơ đãng, cười cười, "Cậu đẹp trai, cậu chẳng lẽ không định tự giới thiệu một chút sao? Số đo ba vòng các thứ hết thấy báo lên!" Bình thường một đám y tá ở cùng một chỗ diễn đã quen, nói chuyện bây giờ cũng không biết ngại là gì nữa.

Diệp Thiên cũng không có để ý, trong lòng cười nói, y tá gì mà sao giống với nữ hài tử quá vậy, có chút điên cuồng! "Xin chào, ta gọi là Diệp Thiên!" Diệp Thiên đơn giản giới thiệu tên mình, bất quá hần cũng không có nói rõ ràng quan hệ của mình cùng với Ninh Lạc, theo lời nói vừa rồi của Trần Thần biết rõ đối phương đã làm cho rằng mình là bạn trai Ninh Lạc.

Ninh Lạc cũng có chút lo lắng sợ Diệp Thiên lộ ra, gấp gấp nói: "Người đến tìm ta có chuyện gì sao? Không có chuyện gì nữa thì về sớm một chút, trong nhà có đồ ăn, cơm trưa thì tự mình làm, cơm tối chờ ta trở về rồi làm cho!" "Không có việc gì, tại đang thuận tiện nên qua thăm người một chút, được rồi, ta về trước đây!" Diệp Thiên đến tìm Ninh Lạc thực sự không có việc gì, chỉ là muốn nói là hần đã phỏng vấn thành công mà thôi.

Diệp Thiên vừa mới xoay người rời đi, Trần Thần kinh ngạc nói: "Ninh Lạc, hóa ra các người đang ở chung nữa à!"

- - - - -

Cầu kim phiếu, cầu TL.T. Ai có tiền cho tiền ai không tiền thì cho mình 1 tìm nha

Mong các bạn đi ngang qua ủng hộ mình để có động lực dịch tiếp a!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 49: Thi thố tài năng (1)

Ninh Lạc xấu hổ, vội vàng phủ nhận, "Nói bậy bạ gì đó ah! Chúng ta chỉ là ở trong cùng một nhà mà thôi, cũng không có ở chung!" Dù cho Ninh Lạc có giải thích thế nào thì khi đến tai Trần Thần đều sẽ thành đầu đầu hờ đuôi mà thôi, nàng cho rằng Ninh Lạc chẳng qua là ngượng ngùng không dám thừa nhận cho nên mới phải lấy lý do. "Sáng sớm trò chuyện cái gì mà hăng say như vậy! Ninh Lạc người ghi chép xong biên bản giao ban chưa, còn có Trần Thần thay thuốc cho bệnh nhân xong rồi?" Y tá trưởng nhìn thấy hai người nói chuyện phiếm, lập tức nghiêm túc nói.

Hai người thề lười, lập tức cúi đầu làm việc, các nàng biết rõ y tá trưởng tuy nói năng chua ngoa nhưng tâm lòng như đậu hũ, không chống đối lời của nàng thì sẽ không có vấn đề gì, cho nên đều trầm mặc không nói.

Quả nhiên, cũng không lâu sau, y tá trưởng đã thay đổi ngữ khí, hỏi, "Các người ai chưa ăn sáng, ta vừa mới gọi kêu giao hàng nhiều hơn một phần!" "Ta... Ta, ta còn chưa có ăn!" Trần Thần nhìn giống như sợ người khác không để cho nàng ăn vậy.

Y tá trưởng lộ ra vẻ tươi cười, "Người không cần nói ta cũng biết, tiểu tử người đứng là đồ tham ăn mà, trên tay vẫn còn cầm đồ ăn vặt đây này!" Trần Thần lơ đãng, cười ha hả nói: "Y tá trưởng, thời điểm người vừa mới đến phòng bệnh, chúng ta ở nơi này chính là có đại sự phát sinh ah!" Trần Thần còn chưa nói, Ninh Lạc đã biết rõ cô nàng nhiều chuyện này nhất định là muốn đem sự tình của mình cùng Diệp Thiên nói ra, bất quá Ninh Lạc cũng không có mở miệng ngăn cản, chính nàng cũng không rõ ràng lắm vì sao lại như vậy, ngược lại trong nội tâm còn có chút đồng ý chuyện Trần Thần nói ra.

Mọi nữ nhân đều yêu thích bát quái, y tá trưởng cũng không ngoại lệ, nghe Trần Thần nói như vậy lập tức hào hứng, "Chuyện gì ah, nhìn người như gặp chuyện gì kinh khủng lắm vậy?" "Còn không phải sao!" Trần Thần khẽ kéo cái ghế, đưa cho y tá trưởng ngồi xuống, nói: "Y tá trưởng, người còn không biết a, Ninh Lạc chẳng những có bạn trai hơn nữa còn là đại soái ca siêu cấp nha!" Mặt Ninh Lạc đỏ ửng nóng bừng lên, không thừa nhận, nhưng cũng không có phủ nhận, thậm chí nghe lời nói của Trần Thần còn có chút hưng phấn nhỏ nhỏ. Y tá trưởng về mặt thoải mái, đùa giỡn nói: "Khó trách cô gái nhỏ này không chịu đáp ứng cùng cháu ta thân thiết một chút, nguyên lai là hoa đã có chủ rồi, lúc nào rảnh mang tới để cho y tá trưởng này giúp người kiểm tra một chút, nhìn xem hân xứng hay không xứng sánh đôi với hoa khôi bệnh viện ta a!" Trong lúc đám Ninh Lạc vẫn còn ở trong phòng vui đùa, Diệp Thiên đã đi ra ngoài bệnh viện, bỗng chứng kiến một nữ nhân sắc mặt tái nhợt, thống khổ cực độ hướng đến phòng khám bệnh, thời điểm bước qua Diệp Thiên bỗng nhiên ngã xuống đất không dậy nổi.

Lập tức không ít người tới vây quanh, nhưng không ai dám ra tay nghĩ cách cứu viện, hướng chi nơi này còn là bệnh viện, đều cho rằng sẽ có bác sĩ đến cứu nàng, nhưng Diệp Thiên đã đợi không kịp, lập tức đi qua chỗ nữ nhân kia bắt mạch, mạch đập yếu ớt, khí huyết khó thông, trong cơ thể còn đang ủ bệnh.

Diệp Thiên không nói hai lời ôm lấy nữ nhân trên mặt đất nữ phòng khám bệnh chạy tới, mới vừa tiến vào phòng khám bệnh đã thấy một y tá tới, "Tiên sinh, làm sao vậy?" Y tá này lại chính là người mà Diệp Thiên gặp được khi lần đầu tiên tới bệnh viện, nàng nhìn thấy Diệp Thiên cũng sững sốt một chút, không nghĩ tới việc lại gặp mặt. "Ta trước cửa bệnh viện thấy cô ấy té xỉu, cho nên đem nàng mang sang đây kiểm tra, cơ thể của nàng yếu ớt, cụ thể nguyên nhân bệnh là gì vẫn chưa tìm ra!" Diệp Thiên nói đơn giản một chút, y tá lập tức dẫn Diệp Thiên đi đến phòng phụ khoa, bác sĩ trực ban phụ khoa không biết Diệp Thiên, sau khi hỏi thăm tình huống lập tức đem nữ nhân này đi xét nghiệm kiểm tra.

Diệp Thiên đích thân mang nữ nhân này đi làm xét nghiệm, kết quả có rất nhanh, nữ nhân này là do u xơ tử cung và mạch máu vùng kín bị biến dạng

Bác sĩ phòng khám phụ khoa bác sĩ cầm kết quả xét nghiệm sắc mặt lập tức nghiêm trọng lên, u xơ tử cung cũng không phải là chứng bệnh gì đặc biệt, tình huống bình thường làm giải phẫu là có thể cắt bỏ, nhưng nữ nhân này có rõ ràng là trời sinh mạch máu dị dạng, tình hình trong tử cung tương đối phức tạp, cứ như vậy giải phẫu sẽ gây ra nguy hiểm tương đối lớn. "Tiên sinh, vị tiểu thư này là gì của anh?" Bác sĩ sau khi xem kỹ kết quả xét nghiệm liền trịnh trọng hỏi Diệp Thiên.

Diệp Thiên quyết định ăn ngay nói thật, "Ta là vừa vặn trước cửa bệnh viện gặp được nàng ấy, lúc đó nàng ta té xỉu, ta cùng nàng vốn không quen biết." Vị bác sĩ này sững sốt một chút, có lẽ là do việc thấy người gặp nạn ra tay cứu giúp này quá hiếm thấy rồi, vì vậy khiến cho bác sĩ có chút giật mình, nàng thẳng thắn nói: "Tình huống của vị tiểu thư rất đặc thù, có khả năng cần phía nam viện tiến hành giải phẫu trị liệu, nếu như cậu không phải là người nhà của nàng, ta đề nghị cậu hay là báo cho cảnh sát đưa người nhà của nàng tới a." Nàng đang uyển chuyển khích lệ Diệp Thiên đừng tự mình trên chọc phiền toái, nhưng Diệp Thiên trước giờ chưa từng sợ những chuyện như thế này, "Như vậy đi, ta trước tiên giúp nàng đóng viện phí trước, nên xử lý như thế nào các người tự xử lý có được không?" Bác sĩ đó nghĩ nghĩ, vẫn cảm thấy có chút không ổn, "Viện phí không phải là vấn đề, nhưng việc giải phẫu nhất định phải có người nhà ký tên mới được!" Diệp Thiên nghe xong, cũng không biết nên làm như thế nào.

Đúng lúc này, cô gái nằm ở trên giường bệnh vừa tỉnh lại, hướng Diệp Thiên nói lời cảm tạ: "Cảm ơn!" Giọng nói nữ nhân yếu ớt, khuôn mặt tái nhợt, tay phải ôm lấy bụng dưới. "Bác sĩ, nhà của ta không ở Thành phố Minh Châu, ta có thể tự mình ký tên!" Bác sĩ phụ khoa do dự nói, "Như vậy đi, ta gọi điện thoại cho chủ nhiệm hỏi một chút, bởi vì tình huống của cô rất đặc thù, chúng tôi vì an toàn của cô suy nghĩ, cứ cẩn thận một chút sẽ tốt hơn." Bác sĩ sau khi gọi điện thoại xong, Lý Tuyết Vân đáp ứng đề cho người bệnh tự mình ký tên, sau đó chẩn đoán kỹ bệnh để xác định phương thức trị liệu.

-----  
Cầu kim phiếu, cầu TL.T. Ai có tiền cho tiền ai không tiền thì cho mình 1 tìm nha

Mong các bạn đi ngang qua ủng hộ mình để có động lực dịch tiếp a!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 50: Thi thố tài năng (2)

Bác sĩ phụ khoa sau khi gọi điện thoại xong đem bệnh tình nói cho Tống Văn Mỹ, chính là nữ nhân mà Diệp Thiên vừa mới cứu kia, Tống Văn Mỹ là một phóng viên, thường xuyên thức đêm chạy tin tức, vài ngày trước bụng đã bắt đầu đau nhưng nằng một mực nhẫn nhịn, cho rằng đó chỉ là vấn đề nhỏ, hôm nay thật sự chịu không nổi mới đến bệnh viện, thế nhưng mà còn chưa tiến vào phòng khám bệnh đã đau đến nổi bất tỉnh, may mắn gặp được Diệp Thiên đưa nằng đến phòng khám bệnh kịp thời.

Được Diệp Thiên làm các thủ tục hộ, Tống Văn Mỹ rất nhanh được an bài vào nằm viện, Lý Tuyết Vân xử lý xong việc liền chạy tới, nhìn thấy Diệp Thiên ở trong phòng bệnh, "Tiểu Diệp, người như thế nào cũng ở đây?" Giật mình nhất không phải Lý Tuyết Vân cũng không phải Diệp Thiên, mà chính là bác sĩ đang xem bệnh kia, nằng không nghĩ rằng Diệp Thiên lại có quan hệ với Lý chủ nhiệm, may mắn bản thân mình không có gì thất lễ, nhưng có chút tiếc hận không có nắm chắc cơ hội nịnh bợ chủ nhiệm, sớm biết như vậy thì nằng đã biểu hiện với Diệp Thiên nhiệt tình hơn một chút, đáng tiếc bây giờ hối hận thì đã muộn.

Tống Văn Mỹ chủ động nói ra, "Tôi té xỉu ở cửa bệnh viện, may mắn là có vị tiên sinh này đưa tới phòng khám bệnh!" "Chỉ là việc nhỏ thôi không đáng nhắc đến, Tống tiểu thư không cần để ở trong lòng." Diệp Thiên cười cười, hẳn thật không có cảm thấy đây là việc gì to tát, chỉ là tiện tay mà thôi.

Lý Tuyết Vân tán thưởng gật đầu, nhưng bây giờ không phải là thời điểm nói chuyện phiếm, liền bảo bác sĩ kia đưa giấy xét nghiệm để kiểm tra, nằng tự mình xem hết tất cả kết quả xét nghiệm, giải thích nói: "U xơ tử cung không phải là bệnh gì nguy hiểm, chỉ là bệnh phụ khoa thông thường mà thôi, nhưng khó khăn trước mắt là Tống tiểu thư trời sinh mạch máu dị dạng, giải phẫu nhất định sẽ có nguy hiểm, nhất định phải phẫu thuật cực kì chính xác, một khi chạm vào động mạch chủ, sẽ gây ra xuất huyết, rất có thể gây ra sốc do mất máu quá nhiều, dẫn đến các bộ phận khác cũng bị suy kiệt." Tống Văn Mỹ lập tức trở nên căng thẳng, "Lý chủ nhiệm, bệnh có phải rất nguy hiểm hay không?" Tống Văn Mỹ còn trẻ dĩ nhiên không muốn chết, nằng mới chỉ hai mươi tám tuổi mà thôi, còn có rất nhiều mộng tưởng chưa được thực hiện. "Nguy hiểm thì chắc chắn có, nhưng cũng không phải là không có biện pháp, giải phẫu vốn tồn tại nguy hiểm, nếu chiếu theo trình độ của bệnh viện chúng ta, tỉ lệ thành công vào khoảng 40%!" Lý Tuyết Vân không có giấu diếm bất kỳ điều gì, lúc này cũng không cần phải giấu diếm người bệnh.

Diệp Thiên cảm thấy phương pháp của Lý Tuyết Vân vô cùng bảo thủ, "Lý chủ nhiệm, ta cảm thấy lần giải phẫu này tuy có nguy hiểm lớn, nhưng xác suất thành công không chỉ có bốn phần như vậy, nếu như kết hợp châm cứu Trung y cầm máu mà nói..., ta cho rằng xác suất thành công ít nhất cũng phải sáu bảy phần!" Lý Tuyết Vân vốn là xuất thân Tây y, đối với Trung y cũng có cái nhìn không tốt, cho rằng Trung y hiện nay ngày càng tệ hại, không thể sánh với y thuật của cổ nhân được, nhưng nằng không để ý đến một điểm, bản thân Diệp Thiên tinh thông Trung y, hoàn toàn tin tưởng có khả năng thành công đến bảy phần, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là do hẳn tự mình mổ chính. "Châm cứu cầm máu chỉ sợ xác suất thành công không cao lắm!" Lý Tuyết Vân nói ra.

Diệp Thiên không cho là đúng, nói, "Nếu như do ta đích thân châm cứu huyết vị cầm máu mà nói..., ta chỉ ít cũng có chín phần thành công!" Diệp Thiên ở nước ngoài không chỉ một lần dùng ngón châm cầm máu cho đồng đội bị thương, xác suất thành công là 100%, cái này với hẳn mà nói cũng không phải là việc khó.

Lý Tuyết Vân có chút kinh ngạc, "Người không phải là học Tây y sao?" Diệp Thiên cười cười, "Ta Trung Tây y đều có học, nhưng tinh thông hơn Trung y, nếu như cuộc giải phẫu này do ta tự mình mổ chính mà nói..., ta có sáu bảy phần thành công cất bỏ đi khối u của Tống tiểu thư." Diệp Thiên cũng không có khoa trương, hẳn không chỉ có lý luận y học vững chắc, thực tế năng lực cũng rất cường đại, ở nước ngoài đã xem bệnh cho không ít người, việc hẳn trị liệu cho những người bệnh mắc chứng nan y hiểm gặp đều có, đối với u xơ tử cung, đúng thật là gặp dân chơi thứ thiệt, dù cho Tống Văn Mỹ trời sinh mạch máu dị dạng, Diệp Thiên vẫn có lòng tin.

Bất quá lựa chọn giải phẫu như thế nào phụ thuộc vào người bệnh, Lý Tuyết Vân quyết định thông qua bệnh án này để quan sát y thuật của Diệp Thiên xuất sắc đến mức độ nào, nằng lập tức cùng Tống Văn Mỹ thương nghị một lúc, đồng thời cũng nói rằng Diệp Thiên cũng là bác sĩ vừa nhận lời mời từ Bệnh Viện Chợ Rẫy, hỏi nằng có nguyện ý để Diệp Thiên tiến hành mổ chính hay không.

Tống Văn Mỹ không chút do dự đã đáp ứng, chi tiết, tỉ mỉ quyết định thành bại, Tống Văn Mỹ là được Diệp Thiên cứu đến đây, trong lòng đã thực sự tin tưởng Diệp Thiên.

Ký hết giấy tờ đồng ý giải phẫu, Lý Tuyết Vân để cho Diệp Thiên mổ chính, chính mình làm trợ thủ của hẳn, quyết định áp dụng ngay lập tức phương thức giải phẫu trị liệu.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).



## Chương 51: Thi thố tài năng (3)

Lý Tuyết Vân với tư cách là chủ nhiệm khoa, hôm nay lại muốn trở thành trợ thủ cho người khác, tin tức truyền ra ngoài, lập tức hấp dẫn không ít bác sĩ đến quan sát giải phẫu, sau khi mọi người thấy ca bệnh của Tống Văn Mỹ liền cảm giác sợ hãi thán phục, trời sinh mạch máu dị dạng, chỉ hơi có sơ xuất nhỏ rất có thể sẽ làm cho sự cố trở nên trầm trọng.

Giải phẫu nguy hiểm như vậy cần trình độ tương đối cao, những bác sĩ giàu kinh nghiệm cũng thần thức không thôi, lúc biết được người mổ chính lại là một bác sĩ nam trẻ tuổi, cả đám đều mặt mày choáng váng, nghĩ thầm chủ nhiệm bọn hắn bị làm sao vậy? Vậy mà lại để cho một người tuổi còn trẻ giải phẫu một ca trọng yếu như thế.

Thời điểm Diệp Thiên cùng Lý Tuyết Vân đang thay đồ giải phẫu, đứng trước cửa ra vào có hai bác sĩ phụ khoa đang nghị luận, "Nghe nói tên kia là Lý chủ nhiệm mới đưa tới đây, hơn nữa ngày mai mới chính thức đi làm, như thế nào loại giải phẫu có độ khó cao như vậy lại để hắn làm a?" Nói xong lời này bác sĩ kia rõ ràng có chút xem thường Diệp Thiên, trong ánh mắt hiện lên một tia xem thường, thân là bác sĩ phụ khoa, bọn họ đều đã công tác hơn mười năm, dù cho các năng đứng bên bàn giải phẫu cũng không có nắm chắc khả năng thành công.

Một bác sĩ khác tựa hồ không đồng ý quan điểm của nàng, "Theo ta được biết, bác sĩ nam trẻ tuổi hình như là từ nước ngoài trở về, hơn nữa nghe nói hắn tinh thông cả Trung Tây y, chủ nhiệm chúng ta để cho hắn mổ chính, nhất định là đã nghĩ sâu tính kỹ rồi, người không cần phải lo lắng thay người khác a, chúng ta hay là vào xem để tích lũy thêm kiến thức." Bác sĩ này có suy nghĩ rõ ràng, cũng không có bởi vì Diệp Thiên còn trẻ mà khinh thường hắn, mà có ý định đi vào học hỏi, xem xem người ta làm như thế nào để giải phẫu thành công. Diệp Thiên rửa tay tiêu độc xong tiến vào phòng giải phẫu, huy động y tá chuẩn bị sẵn sàng, Diệp Thiên thuận tay mặc thẳng bộ đồ chuyên dụng để giải phẫu, Lý Tuyết Vân cũng rất nhanh đã làm xong giai đoạn chuẩn bị, hai người đều không nói gì, mà chỉ im lặng chờ đợi bác sĩ gây tê cho Tống Văn Mỹ.

Ông dẫn gây tê cắm vào bên trong cột sống Tống Văn Mỹ, nói: "Bác sĩ Diệp, có thể bắt đầu trừ độc cho người bệnh rồi!" "Tốt! Ta đã biết!" Diệp Thiên chuẩn bị trừ độc cho Tống Văn Mỹ, bởi vì muốn giải phẫu phần bụng, cho nên phía dưới phải còi toàn bộ, Tống Văn Mỹ cũng không thêm để ý chuyện này, mà chỉ lo lắng cuộc phẫu thuật của mình sẽ không thành công, với sự trợ giúp của y tá, rất nhanh đem quần cùng đồ lót tất cả đều cởi ra.

Diệp Thiên đi qua bắt đầu trừ độc cho Tống Văn Mỹ, đặc biệt là lấy băng gạc trong tay ma sát vào hạ bộ của Tống Văn Mỹ một lúc, khiến cho nàng run rẩy một hồi, ngoại trừ sự khấn trương bên ngoài còn có cảm giác lạnh buốt của nước trừ độc. "Bác sĩ, ta... Sợ!" Thời điểm Diệp Thiên trừ độc sắp hoàn thành, Tống Văn Mỹ lo lắng, trong nội tâm nàng rất lo lắng việc mình cứ như vậy mà ngủ không dậy nổi, tuyệt mệnh trên bàn giải phẫu. "Đừng sợ, đừng sợ... Lần này là do chủ nhiệm của chúng ta đích thân phẫu thuật cho người, không có việc gì đâu, cô cứ thả lỏng ra đi!" Tiểu hộ sĩ săn sóc đi tới cầm chặt tay của nàng an ủi. "Tống tiểu thư, người cũng biết nhân phẩm của Diệp bác sĩ, hôm nay do hắn mổ chính cho cô, cô cứ nhắm mắt lại ngủ một giấc chờ đến khi tỉnh lại thì đã giải phẫu xong rồi!" Lý Tuyết Vân trừng mắt nhìn bác sĩ gây tê, ra hiệu anh ta có thể tiêm thuốc tê rồi.

Bác sĩ gây tê gật gật đầu, bắt đầu truyền thuốc tê, không đến một phút đồng hồ, Tống Văn Mỹ đã ngủ rất say, thiết bị giám sát khí bên trên thông báo bình thường, Diệp Thiên hít sâu một hơi, cuối cùng sau mấy tháng, hắn lần nữa mới cầm dao bắt đầu giải phẫu.

Lý Tuyết Vân đứng đối diện hỗ trợ việc giải phẫu cùng với một ít công việc phụ trợ, giải phẫu chính thức bắt đầu.

Bác sĩ y tá bên cạnh tất cả đều nín thở ngưng thần, lặng lẽ nhìn Diệp Thiên khai mở phần bụng, nhưng mọi người thấy dụng cụ giải phẫu bên cạnh có mấy cái ngăn chằm không biết dùng để làm gì, phẫu thuật Tây y có dùng ngăn chằm sao? Trong đầu mọi người đều có những nghi vấn mà không dám hỏi.

Tay của Diệp Thiên rất linh hoạt, trên bụng rạch ra một đoạn tầm 5cm, như những dụng cụ máy móc tinh vi, chiều sâu cũng cực kỳ chính xác, vừa mới đến lớp mỡ dưới da, Lý Tuyết Vân yên lặng gật đầu, kỹ năng giải phẫu của Diệp Thiên hoàn toàn có thể so sánh với những bác sĩ ngoại khoa có danh tiếng, trong lòng Lý Tuyết Vân càng thêm chờ đợi, cũng càng tin tưởng Diệp Thiên hoàn toàn có khả năng phẫu thuật thành công.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 52: Thi thố tài năng (4)

Sau khi mở bụng thành công mọi người càng ngày càng khấn trương, đặc biệt là Lý Tuyết Vân, nàng biết rõ khi xâm nhập bên trong sẽ không thể tránh né mà phải chạm vào mạch máu dị dạng như mạng nhện kia, trong mạch máu này áp lực lớn hơn so bình thường rất nhiều.

Sau khi tiến vào ổ bụng thấy Mạch máu cấp tính của Tống Văn Mỹ bộc lộ ra ngoài, ngăn cản phía trên tử cung, nếu như không thể phòng tránh được việc xuất huyết nhiều, cuộc giải phẫu này căn bản không thể làm xong. "Ngăn chằm!" Diệp Thiên cũng không ngần ngại đầu lên vươn tay trái, Lý Tuyết Vân

vừa mới chuẩn bị đem ngân châm đưa tới tay Diệp Thiên, đúng lúc này một bác sĩ phụ khoa ở bên ngoài quan sát không nhìn được nữa, thay đổi độ y đi tới, nói, "Àu tã, quả thực là đùa giỡn với tánh mạng con người mà! Hôm nay Lý chủ nhiệm ở đây, ta cũng muốn nói, Diệp Thiên chỉ là bác sĩ mới tới, mà lại dùng phương thức văn sở vị văn (mới nghe lần đầu) để phẫu thuật cho người bệnh, ta rất không đồng ý!" Vị bác sĩ này là người có nhiều năm kinh nghiệm, sở dĩ dám trước mặt Lý Tuyết Vân nói Diệp Thiên, bởi vì bà ta là đường muội của phó viện trưởng bệnh viện, bình thường trong phòng người khác đối với nàng còn cung kính hơn cả so với Lý Tuyết Vân.

Chẳng ai ngờ rằng bà ta lại tiến đến tại thời điểm mấu chốt, loại người ngoài miệng nói người khác, lại không biết được biểu hiện của mình lúc này, so với những người đàn bà chanh chua chửi đổng trên đường còn không bằng, ai cũng biết, bác sĩ lúc phẫu thuật cần hết sức chăm chú, người xông tới quấy rầy người khác, đó mới là không chịu trách nhiệm đối với người bệnh.

Diệp Thiên bị bà bác sĩ này xông tới khiến cho chân động, không nghĩ rằng còn có người không có tố chất như vậy, tay hấn bỏ dao giải phẫu xuống, trầm giọng nói: "Không có ý tứ, người đồng ý hay không thì cũng không có bất cứ quan hệ nào với ta, người bệnh đã ký đồng ý giải phẫu, nàng ta chấp nhận là được rồi." Diệp Thiên liếc nhìn vị bác sĩ tầm 50 tuổi này, vốn muốn giận dữ, nhưng thấy người ta lớn tuổi, đành phải nhẫn nại nói: "Ta đang làm giải phẫu, nhân viên không quan hệ lập tức đi ra ngoài!" "Người..." Bác sĩ phụ khoa tức giận đến nổi chỉ vào Diệp Thiên cả buổi nói không ra lời, nếu không phải nơi này là phòng giải phẫu nàng tuyệt đối muốn giáo dục người trẻ tuổi này một trận, "Tốt, rất tốt, ta đây sẽ chờ người làm xong giải phẫu, nếu như có vấn đề gì chính người phải chịu trách nhiệm!" Bà ta nói giận dỗi đi khỏi phòng giải phẫu, Lý Tuyết Vân có chút bất đắc dĩ nói: "Tiểu Diệp, đừng bận tâm, an tâm làm thủ thuật của người, hết thấy hậu quả ta đều gánh chịu!" Diệp Thiên cảm kích nhìn Lý Tuyết Vân, thân là chủ nhiệm nàng xác thực có trách nhiệm đảm đương, nhưng bây giờ không phải là thời điểm nói chuyện phiếm, hấn một lần nữa cầm lấy dao giải phẫu cùng ngân châm, sau khi châm mấy huyệt vị trên cơ thể người bệnh, mạch máu căng cứng dần dần khôi phục về trạng thái bình thường. Chứng kiến một màn biểu diễn thần kỳ, Lý Tuyết Vân cùng các bác sĩ khác tất cả đều tròn mắt há hốc mồm, mọi người cũng không có phải chứng kiến hình ảnh máu chảy như thác nước, một cuộc phẫu thuật nguy hiểm như vậy, thế mà trong tay Diệp Thiên lại giống như đồ chơi cho con nít.

Nhưng các nàng cũng biết rõ, đôi thành bọn họ tuyệt đối sẽ là một loại tình huống khác.

Phản phẫu thuật còn lại được tiến hành phi thường thuận lợi, không đến một giờ đã lấy ra khối u, đợi đến khi khâu lại hoàn tất mọi người mới như bưng bình, giải phẫu thành công rồi! "Tiểu Diệp, người quả nhiên không có để cho ta thất vọng!" Lý Tuyết Vân một bên thì dọn dụng cụ một bên khích lệ nói.

Hai vị bác sĩ phụ khoa bên cạnh cũng hết lòng ca ngợi, "Bác sĩ Diệp y thuật thật cao minh, xem ra sau này phòng chúng ta không cần phải đi chỗ khác mời chuyên gia rồi." Bệnh viện mời chuyên gia là khi có sự cố khó khăn, bởi vì từng bệnh viện các phòng khác nhau rất lớn, có bệnh viện ngoại khoa rất hại, nhưng cũng có bệnh viện nội khoa cường hãn, cũng có bệnh viện phụ khoa rất phát triển.

Cho nên nếu như bệnh viện nào lúc đó gặp phẫu thuật khó giải quyết hoặc là bệnh tình trở nên nghiêm trọng thì sẽ đến mời các bác sĩ chuyên gia của bệnh viện mạnh về điều đó đến viện trợ để khám và chữa bệnh, tiêu chuẩn của Diệp Thiên trong mắt bọn hắn đã sánh ngang hàng với bất luận vị chuyên gia nào.

-----

Cầu kim phiếu, cầu TL.T. Ai có tiền cho tiền ai không tiền thì cho mình 1 tìm nha

Mong các bạn đi ngang qua ủng hộ mình để có động lực dịch tiếp a!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 53: Nữ nhân rất tốt sắc

Sau khi hoàn thành tất cả mọi người đều vui vẻ, lão bà một mực quở trách Diệp Thiên trước đó cũng đã rời đi, à chỉ coi chẳng qua là Diệp Thiên mèo mìn đụng phải chuột chết mà thôi, giúp cho hắn đánh bại đánh bại mà cũng thành công.

Diệp Thiên đến phòng bệnh bàn giao Tổng Văn Mỹ, nhấn nhủ y tá chú ý việc chăm sóc sau phẫu thuật, sau đó kê cho nàng đơn thuốc điều trị bằng Đông y rồi mới ly khai.

Lý Tuyết Vân vốn có ý định khen ngợi Diệp Thiên, dùng tiền của phòng mời hắn ăn bữa cơm, thế nhưng mà phó viện trưởng Tôn Mai lại nhận được tin tức đến phòng làm việc của nàng, Tôn Mai nghe được bốn viện có một bác sĩ trẻ tuổi có y thuật cực cao, vừa giải phẫu thành công ca bệnh rất khó, đến chủ nhiệm khoa cũng đi làm phụ mổ hỗ trợ.

Cho nên Tôn Mai đặc biệt đến xem vị bác sĩ trẻ tuổi kia, Tôn Mai tuổi không lớn lắm, chừng ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi, sở dĩ có thể trở thành phó viện trưởng là vì lão công nàng đang đảm nhiệm cục trưởng cục vệ sinh, đường đường chính chính cung cấp cán bộ, hai người hơn kém mười tuổi, hơn nữa Tôn Mai thường xuyên tiếp xúc nam bác sĩ trẻ tuổi, về phần có mục đích gì thì không ai biết được. "Lý chủ nhiệm, chúc mừng chúc mừng ah!" Tôn Mai đáng người đầy đặn, trước sau lời lôm, đi trên đường hai luồng thịt mềm trước ngực run lên một cái, đôi mắt quyến rũ nhìn về phía trước rất là mê người, thiếu phụ thủy mị xuất hiện rõ ràng đầy quyến rũ.

Lý Tuyết Vân mặc dù là chủ nhiệm, cũng lớn hơn Tôn Mai mấy tuổi, nhưng dù sao người ta cũng là phó viện trưởng, quyền cao chức trọng, lại có hậu

trường cường ngạnh, ai thấy nàng cũng phải cho vài phần mặt mũi, bất quá Lý Tuyết Vân cùng Tôn Mai quan hệ phi thường thân mật, hơn nữa giữa hai người còn có rất nhiều bí mật nhỏ, nhất là hai người đều có tính háo sắc giống nhau, đều ưa thích chơi bác sĩ nam trẻ tuổi.

Lý Tuyết Vân đứng dậy cười nói, "Tôn viện phó tin tức thật là nhanh, Tiểu Diệp còn chưa có chính thức đi làm người đã biết, xem ra đẹp trai mị lực thật là lớn ah, khiến Tôn viện phó đích thân đi tới!" Tất cả mọi người đều là nữ nhân, bình thường nói đùa cũng là điều bình thường, Lý Tuyết Vân biết rõ Tôn Mai đối với bác sĩ tuổi trẻ anh tuấn rất có hứng thú, nói chuyện tự nhiên đón ý trêu đùa sở thích của nàng.

Quả nhiên, Tôn Mai trong mắt hiện lên một tia câu hồn tươi cười, "Ha ha... Lý tỷ, người cũng đừng làm ta cảm thấy ngứa ngáy chứ, ở đây không có người ngoài, có mấy lời ta đây muốn hỏi rõ, Diệp Thiên kia hẳn thực ra như thế nào?" Tôn Mai mỗi ngày ở trong nhà đều không được thỏa mãn, nàng cũng biết lão công ở bên ngoài còn có những nữ nhân khác, nhưng nàng không ngại, hẳn có thể đi tìm nữ nhân, mình cũng có thể đi tìm nam nhân, mọi người đều biết chơi cả đây. Lúc mới bắt đầu ở bên ngoài... Nội tâm còn cảm thấy có chút thua thiệt áy náy.

Thế nhưng mà lão công biết rõ nàng cùng nam nhân khác lên giường chẳng những không có giận dữ, ngược lại còn chấp nhận, về sau thậm chí nói Tôn Mai chụp ảnh nàng cùng nam nhân khác lên giường hết thảy mang về cho hắn, bất quá bị Tôn Mai cự tuyệt.

Trong bệnh viện các bác sĩ trẻ tuổi phần lớn đều đã kết hôn, trừ một ít thực tập sinh bên ngoài, bác sĩ trẻ cũng không nhiều, nhưng Tôn Mai lại không thích nam nhân quá non nớt, cho nên Diệp Thiên là mục tiêu vừa vặn phù hợp để nàng tìm kiếm cái lạ.

Lý Tuyết Vân lộ ra nét tươi cười nhưng ngoại nhân căn bản không nhìn thấy được, thấp giọng nói: "Nếu muội muội muốn biết, vậy người phải nói cho ta biết trước, cháu của ta có phải đã bị người thu lên giường đúng không?" Cháu của Lý Tuyết Vân thời gian trước vẫn đối với Ninh Lạc nhớ mãi không quên, nhưng là gần đây đối với Ninh Lạc lại không đề cập tới, mà luôn nghe ngóng từ nàng tin tức của Tôn Mai, hơn nữa trong điện thoại di động còn có ảnh của nàng, thường xuyên nhìn ảnh Tôn Mai mà ngắm người cười ngây ngô, nghiêm nhiên giống một thanh niên đầu đất trong kỳ động dục.

Tôn Mai cười cười, không có một tia xấu hổ, "Trên giường ngược lại không có đầu a, chỉ là để cho hắn sờ soạng vài cái vào bộ ngực mà thôi, vốn ta muốn cùng hắn lên giường thật đấy, nhưng đồ chơi phía dưới của hắn bé quá không thỏa mãn được ta, cho nên, Lý tỷ, người cũng biết, ta bên ngoài... Thực sự không phải là bởi vì không có nam nhân, mà chỉ là không có được thỏa mãn, cho nên chỉ có nam nhân nào làm cho ta thỏa mãn thì mới chọn." Lý Tuyết Vân thở dài một hơi, may sao chất nhầy không có cùng Tôn Mai lên giường, bằng không nếu bị nàng ta thả mê được, mỗi ngày quần quít lấy mình đi tìm Tôn Mai có lẽ phiền chết mất. "Muội từ, tỷ ты nghĩ rằng..., Diệp Thiên xác thực phù hợp với yêu cầu của người, nhưng cái thứ đồ chơi kia ta cũng chưa từng thấy qua, lớn hay không không thể xác định được, hơn nữa hẳn là bạn trai Ninh Lạc, chưa hẳn đã để ý những nữ nhân như chúng ta vậy!" Lý Tuyết Vân lần đầu nhìn thấy Diệp Thiên đã quyết định cho hắn vào làm rồi, không nghĩ rằng Diệp Thiên không chỉ đẹp trai, y thuật lại cao minh như vậy, khiến cho nàng có cảm giác như dạo phố nhất được bảo bối vậy. Tôn Mai cười một tiếng, "Lý tỷ, thật sự chưa có xem sao?" Lý Tuyết Vân mặt hơi đỏ lên, sắc giọng, "Có nhìn qua nhưng cách lớp quần, không thấy được bao nhiêu!" "Ha ha... Lý tỷ, tỷ muội chúng ta hai người xuất thủ chẳng lẽ không câu được nam nhân, nha đầu Ninh Lạc kia tuy rất xinh đẹp, nhưng nữ nhân chinh phục nam nhân có khi không nhất định phải dựa vào khuôn mặt, chỉ cần làm cho nam nhân trên giường mất hồn, hẳn tự nhiên đối với người khó bỏ khó phân, người cứ sắp xếp thời gian, chúng ta tìm Diệp Thiên cùng ăn một bữa cơm... Sau đó!" Nói xong lời cuối cùng, Tôn Mai ý vị thâm trường nở nụ cười, hai người trong lòng biết rõ, ăn cơm là giả, ân ái là thực.

Lý Tuyết Vân cũng vì lời nói của Tôn Mai khiến cho phía dưới ngứa ngáy, thậm chí có chút ẩm ướt, trầm tư một chút, lập tức đã có chủ ý, hôm nay Diệp Thiên không phải là vừa lập công cho bệnh viện sao, hiền lương không bằng bạo lực, dứt khoát hôm nay hẹn hắn ra ngoài ăn cơm. Lý Tuyết Vân đem chủ ý này thương nghị cùng Tôn Mai một lúc, hai người cùng nhau xem xét, quyết định hôm nay hẹn Diệp Thiên đi ăn cơm.

Lý Tuyết Vân trực tiếp đi đến phòng bệnh tìm Diệp Thiên, không biết thế nào Diệp Thiên vừa bàn giao xong đi ra lại đụng phải Lý Tuyết Vân, "Lý chủ nhiệm, người như thế nào lại tự mình tới, có chuyện gì để cho y tá đến là được, ta có thể xử lý mà!" "Ha ha, Tiểu Diệp à, năng lực công việc của người ta đương nhiên rất yên tâm, bất quá ta tới tìm người là có chuyện khác, kỳ thật, thượng cấp đã biết biểu hiện ưu việt của người hôm nay, quyết định đề cho khoa hạo hạo khen ngợi người, đợi chút nữa mọi người được lãnh đạo làm chủ, mời người ăn bữa cơm!" Lý Tuyết Vân sợ Diệp Thiên cự tuyệt, cho nên vì đề hắn không phải băn khoăn, đành phải nói là có đồng sự cùng phong và lãnh đạo bệnh viện đi cùng.

Diệp Thiên có tư lượng tốt, được uống rượu miễn phí cũng không có cự tuyệt, "Đi, ta về trước chuẩn bị một chút, tối nay sẽ tới!" Diệp Thiên cho rằng buổi tối mới đi ra ngoài, hiện tại mới là buổi trưa, còn có mấy tiếng đồng hồ nữa!

Lý Tuyết Vân nhìn đồng hồ, chuẩn bị gạt đầu nói tốt, thế nhưng mà lúc này Tôn Mai lại đi tới, thời điểm nàng nhìn thấy Diệp Thiên con mắt như muốn ló ra ngoài, không chỉ về bên ngoài, mà là trên người hắn có một loại mị lực nam nhân cùng với dáng người cường kiện, khiến cho dục vọng trong người Tôn Mai như muốn bùng cháy.

Đều nói nam nhân là động vật nửa người dưới, kỳ thật nữ nhân ở phương diện này so với nam nhân cũng không kém bao nhiêu, chỉ có điều đại đa số nữ nhân chỉ ngấm ở trong lòng, không biểu hiện ra bên ngoài mà thôi, cũng có một vài nữ nhân tương đối hào phóng, suy nghĩ xong liền muốn thực hành liền!

Tôn Mai chính là nữ nhân như vậy, nàng hiện tại hận không thể lập tức cùng Diệp Thiên tìm ngay một chỗ để làm liền!

- - - - -

Cầu kim phiếu, cầu TL.T. Ai có tiền cho tiền ai không tiền thì cho mình 1 tìm nha

Mong các bạn đi ngang qua ủng hộ mình để có động lực dịch tiếp a!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 54: Văn phòng đốt tình

"Vị này chắc hẳn là bác sĩ mới tới của bệnh viện chúng ta a!" Tôn Mai cười dịu dàng đi tới, Lý Tuyết Vân lập tức giới thiệu Tôn Mai cho Diệp Thiên, "Tiểu Diệp, vị này chính là phó viện trưởng bệnh viện chúng ta, Tôn Mai phu nhân!" Diệp Thiên có chút kinh ngạc, không ngờ phó viện trưởng còn trẻ như vậy, nhìn Tôn Mai nhiều lắm cũng chỉ mới hơn ba mươi tuổi, còn trẻ như vậy đã làm đến phó viện trưởng bệnh viện quả thật rất hiếm gặp, bất quá Diệp Thiên cũng hiểu, đây nhất định có liên quan đến mạng lưới quan hệ sau lưng nàng ta.

Diệp Thiên lộ ra dáng điệu tươi cười vừa phải, không kiêu ngạo không siểm nịnh, "Tôn viện trưởng hảo! Ta chính là Diệp Thiên, bác sĩ phụ khoa mới tới!" Lý Tuyết Vân biết rõ Tôn Mai đến tìm Diệp Thiên nhất định là sẽ động xuân tâm, lập tức thúc thời rời đi, "Tôn viện trưởng, phòng ta còn có một số việc phải xử lý, ta xin phép rời đi trước!" Lý Tuyết Vân vừa đi, lá gan Tôn Mai quả nhiên càng gia tăng mà bắt đầu..., con mắt nhìn thẳng chằm chằm vào Diệp Thiên vài giây đồng hồ, càng nhìn càng yêu thích, "Không thể tin được người tuổi còn trẻ mà y thuật lại tinh thông như vậy, xem ra đối với nữ nhân ngược lại rất hiểu rõ ràng nha!" Thời điểm Tôn Mai nói hai chữ nữ nhân có ý tăng thêm ngữ khí, ý tứ trong câu không cần nói cũng biết.

Diệp Thiên đương nhiên cũng đã hiểu, cười cười, "Đều nói lòng dạ nữ nhân như mò kim dưới đáy biển, ta không có tự đại đến nỗi dám nói hoàn toàn hiểu rõ, bất quá ta học y đây, đối với cấu tạo thân thể nữ nhân ngược lại cũng có chút tinh thông!" Tôn Mai cảm thấy Diệp Thiên người rất thú vị, lá gan cũng lớn, dám trước mặt mình nói thông thạo cơ thể nữ nhân, nàng dừng một chút, nói ra: "Vậy sao? Thế thì người đến phòng làm việc của ta để ta đích thân khảo thí người!" Nói xong, Tôn Mai mang Diệp Thiên đi đến phòng làm việc của mình, văn phòng của Tôn Mai nằm ở tầng chót, hơn nữa là văn phòng độc lập, không có tình huống đặc biệt thì rất ít người đến phòng làm việc của nàng, cho nên chỉ cần khóa cửa ngoài, bọn họ vô luận ở bên trong làm gì cũng không sợ người ngoài biết được. Vừa tiến vào trong văn phòng, Tôn Mai càng thêm không kiêng nể gì cả, "Tiểu Diệp, người tới giúp ta kiểm tra xem, cái thứ phòng ra trong này là cái gì?" Tôn Mai không hề báo trước cởi bỏ áo sơ mi của mình ra, lộ ra cặp vú to lớn bên trong lớp áo lót, rồi kéo bàn tay Diệp Thiên đặt vào.

Diệp Thiên còn tưởng nàng bị viêm tuyến sữa hoặc là các loại bệnh nữ tuyến tương tự, không dám cho các bác sĩ khác biết, cho nên mới mang mình đến kiểm tra giúp nàng, Diệp Thiên nghiêm trang luôn vào trong áo lót nắm lấy núm vú, ngắt bên trái rồi lại miết bên phải, nhưng cũng không có phát hiện ra cái gì, lại nhìn Tôn Mai, ý cười đầy mặt, lập tức mới biết được người ta là đang đùa giỡn mình. "Người thật đúng là dám sờ ta a!" Tôn Mai cười ha hả mà nói, "Tiểu Diệp, người có phải là đã sờ qua rất nhiều bộ ngực của nữ nhân hay không? Bác sĩ nam các người lựa chọn làm bác sĩ phụ khoa rốt cuộc là muốn như thế nào?" Nghiêm khắc mà nói Diệp Thiên cũng không hẳn chỉ là bác sĩ phụ khoa thuần túy, có lẽ xem như toàn bộ các khoa, trừ khoa phụ sản thì hẳn tất cả đều tinh thông, hơn nữa còn là Trung Quốc và Phương Tây kết hợp! Về phần vì sao lựa chọn phụ khoa, hẳn đến nơi này chính là muốn tích lũy kinh nghiệm lâm sàng, hẳn muốn tự mình mở bệnh viện chính hình, trước mắt bộ ngực lớn là đứng đầu, hẳn cần phải tìm được một hình mẫu ngực hoàn mỹ, cho nên mới lựa chọn đến phòng phụ khoa.

Nói như vậy, hẳn đến lúc đó mở bệnh viện chính hình mà nói..., hẳn có thể làm được vô cùng xuất sắc! "Tôn viện trưởng, bác sĩ trong mắt không có nam nữ, chỉ có người bệnh!" Diệp Thiên hồi đáp.

Tôn Mai cũng xuất thân từ công việc chữa bệnh, đã từng là y tá trong bệnh viện, về sau bị phó cục trưởng cục vệ sinh xuống thị sát nhìn trúng, cho nên về sau hai người ở cùng một chỗ, mà hiện nay chồng của nàng cũng từ phó cục trưởng thăng lên làm cục trưởng cục vệ sinh. "Vậy sao? Lời tuy là nói như thế, nhưng người vuốt ve nữ nhân như vậy thực không có phản ứng sao?" Tôn Mai lấy tay Diệp Thiên từ trong ngực ra, sau đó theo bụng của nàng tiến vào bên trong, chọt, tay Diệp Thiên chạm vào một khe núi rừng rậm, hơn nữa bên trong đã có chút ướt át.

- - - - -

Cầu kim phiếu, cầu TLT. Ai có tiền cho tiền ai không tiền thì cho mình 1 tim nha

Mong các bạn đi ngang qua ủng hộ mình để có động lực dịch tiếp a!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 55: Thiếu

Nội dung bị thiếu, sẽ update sau

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).



# Chương 56: Thiếu nữ hương thơm

Tóm tắt chương Vip: Hậu cung của main có thêm 1 thành viên rồi a:v

Tôn Mai mặc quần áo từ tế liền nói với Diệp Thiên, hôm nay biểu hiện của hắn toàn bộ bệnh viện ai cũng biết, lãnh đạo viện đều phi thường coi trọng cho nên đêm nay đặc biệt mời hắn đi liên hoan, hơn nữa đã đặt xong chỗ, còn có mấy vị bác sĩ phụ khoa cũng sẽ đến.

Vốn ý định Diệp Thiên là sẽ từ chối, thế nhưng mà người ta đã nói như vậy rồi, hắn cũng không nên làm mất hứng, gật gật đầu đáp ứng.

Bắt quả hiện tại mới là giữa trưa, phải mấy tiếng đồng hồ nữa các nàng mới tan tầm, Diệp Thiên định đi ra ngoài đi một chút, từ văn phòng Tôn Mai ra khỏi bệnh viện, nhìn đường xung quanh mênh mông khiến hắn không biết nên đi con đường nào.

Mình Châu hôm nay không còn giống mấy năm trước nữa rồi, ngoại trừ thành thị bên ngoài đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, mà ngay cả những người đã từng còn có chút liên hệ hiện nay cũng chẳng biết đi đâu, thành phố lớn phồn hoa như vậy, Diệp Thiên cố gắng lắm nhưng cũng chỉ có thể lập tức liên hệ với chỉ một mình Triệu Viễn mà thôi. "Dù sao cũng không có việc gì, dứt khoát đi mua chiếc xe là được rồi!" Diệp Thiên không phải nhất thời cao hứng, mà là đã sớm có ý định, mỗi ngày phải đón taxi hay ngồi chờ xe buýt quá mất thời gian, Diệp Thiên không muốn lãng phí thời gian này vào những thứ vô vị như thế.

Diệp Thiên lấy điện thoại di động ra chuẩn bị cho Triệu Viễn để hắn đưa mình đi dạo chơi xung quanh, rồi khỏi quê hương lâu như vậy, cái thành phố này khiến cho hắn cảm thấy lạ lẫm, chính mình đi tìm không biết khi nào mới có thể tìm thấy. "Tiểu Viễn, người có thể đưa ta đi dạo chơi xung quanh được không!" Diệp Thiên gọi đến số nhà riêng của Triệu Viễn, điện thoại vừa được nhắc lên liền nói một tràng dài, thế nhưng mà đối phương lại không phải là Triệu Viễn, mà là muội muội của hắn Triệu Tiểu Văn, "Diệp Thiên ca, ta là tiểu Văn, người tìm ca ta có chuyện gì sao? Hắn hiện tại không có ở nhà a!" Hôm nay cuối tuần cho nên Triệu Tiểu Văn ở nhà, vừa làm xong bài tập chuẩn bị đi tìm đồng học dạo chơi, không nghĩ rằng nhận được điện thoại của Diệp Thiên, lập tức trong đầu hiện ra khuôn mặt soái khí của hắn. "Được rồi, ca của người không ở nhà thì thôi, không có việc gì đâu!" Diệp Thiên chuẩn bị cúp điện thoại, thế nhưng mà Triệu Tiểu Văn lại nói gấp: "Đừng đừng đừng... À, Diệp Thiên ca, người có thể nói với ta a, ta giúp ca chuyển lời cho hắn!" Lòng nhiệt tình của Triệu Tiểu Văn khiến cho Diệp Thiên không khỏi mỉm cười, nói: "Không có đại sự gì đâu, cảm giác vài năm không có trở về quê thấy nó biến hóa quá nhanh, rất nhiều địa phương cũng không nhận ra được nữa, ta định đi mua chiếc xe, cho nên chuẩn bị nhờ ca của người đi theo giúp ta, đáng tiếc hắn lại không ở nhà." "Ca ca không ở nhà thì ta có thể đi cùng ah!" Triệu Tiểu Văn ha ha cười cười: "Thực ngốc!" "Ồ, tiểu nha đầu này còn dám mắng chửi người đây này! Có tin ta đánh vào mông người hay không!" Diệp Thiên cũng bị Triệu Tiểu Văn nhiệt tình tươi sáng ảnh hưởng, không khỏi cảm thấy vui vẻ. "Người dám!" Triệu Tiểu Văn quệt mồm trong điện thoại nói: "Người dám đánh mông, ta liền cắn người a!" Triệu Tiểu Văn dù sao mới chỉ mười bảy mười tám tuổi, tính tình trẻ con còn chưa có biến mất triệt để.

Diệp Thiên cười nói: "Hào hào hảo, ta không đánh mông người nữa a, người nếu là thật sự rảnh thì đi theo giúp ta cũng được, ta hiện tại sẽ đến dưới lầu chờ người!" "Không có vấn đề!" Trò chuyện sau khi kết thúc Diệp Thiên gọi xe tới nhà Triệu Tiểu Văn, còn chưa đến nơi đã thấy Triệu Tiểu Văn đứng dưới lầu chờ, Diệp Thiên xuống xe ngoắc tay gọi nàng. "Tiểu Văn, lại đây!" Triệu Tiểu Văn nhìn thấy Diệp Thiên lộ ra dáng vẻ mừng rỡ tươi cười, liền chạy tới, lên xe ngồi cùng một chỗ với hắn.

Hôm nay Triệu Tiểu Văn ăn mặc phi thường mát mẻ, trên người là một áo sơ mi màu trắng bó sát, trước ngực hai ngọn núi cao cao đứng vững, cổ áo trắng hạ thêm chút nữa có thể chứng kiến hình ảnh giữa hai khe núi, hạ thân nàng mặc một váy ngắn màu đen ngang gối, hai đùi tuyết trắng nõn nà thỉnh thoảng lại hé ra, hơn nữa hương thơm trên người thiếu nữ phảng phất bay tới, khiến cho Diệp Thiên có loại cảm giác cảnh đẹp ý vui. "Diệp Thiên ca, ca định mua xe gì vậy?" Vừa lên xe Triệu Tiểu Văn liền ngồi xuống cạnh Diệp Thiên, không có chút bận tâm bảo khi mình là một nữ hài. "Infiniti a, xe này cũng không tệ lắm!" Diệp Thiên đã lái qua xe này, hơn nữa Diệp Thiên cũng yêu thích xe Jeep, mà giá cả thì coi như không tệ.

Tài xế lái xe nghe xong lập tức âm thầm tắc lưỡi, người trẻ tuổi kia thật sự có tiền, mới mở miệng ra là đã mua xe trăm vạn!

Triệu Tiểu Văn kỳ thật đối với Infiniti 4S cũng không rõ ràng lắm, cũng may tài xế taxi biết rõ, mang hai người bọn họ rất nhanh đi tới cửa hàng bán Infiniti 4S, ngay thời điểm xe taxi chuẩn bị ngoặt đi vào, phía trước đột nhiên một cỗ xe mới không có biển số vọt tới, dọa lái xe kêu to một tiếng, vội vàng đánh mạnh tay lái.

Xuy xuy...

Lốp xe trên mặt đất phát ra âm thanh chói tai, hai chiếc xe cơ hồ lướt thoáng qua, cũng may không có đụng, nhưng Diệp Thiên cùng Triệu Tiểu Văn lại bị quán tính cường đại va vào nhau, hơn nữa tay Diệp Thiên may mắn thế nào lại chui vào trong váy Triệu Tiểu Văn, không cần thận lại mò tới con bảo ngư đây ẹn kia.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế YTá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 57: Khó kìm lòng nổi (1)

Đây là lần đầu tiên chỗ tư mật đó của Triệu Tiểu Văn bị người ngoài sờ vào, tuy chỉ là không cẩn thận đụng phải, nhưng trong này lại chứa bộ vị mẫn cảm nhất của phái nữ, khiến cho nàng có cảm giác giống như bị chạm vào dòng điện, nhưng dù sao đây không phải là nơi nên thất thố, trên mặt thoáng ửng hồng tựa như một quả táo đỏ.

Lái xe phía trước hoảng sợ kêu lên một cái, quay kiếng xe mắng to: "Con mẹ nó nguoi muốn chết cũng đừng hại người ah!" Thế nhưng mà cái chiếc xe không có biển số kia đã sớm nghênh ngang rời đi, hơn nữa xe đối phương đi cũng là loại xe cực kỳ sang trọng, cho nên căn bản không quan tâm một tài xế xe taxi nhỏ nhoi. "Thực xin lỗi, thực xin lỗi, hai vị không có bị thương a!" Lái xe sau khi mắng xong lập tức quay đầu xin lỗi Diệp Thiên cùng Triệu Tiểu Văn, cái này nếu là đụng phải hành khách nhẩn tằm, nói không chừng tài xế taxi phải chịu tội, cũng may Diệp Thiên không có làm quá sự việc, nói cho cùng bọn hắn cũng không có bị thương, chỉ là tay Diệp Thiên không cẩn thận chui vào trong quần Triệu Tiểu Văn mà thôi. "Chúng tôi không có việc gì đâu, việc này không thể trách người được!" Diệp Thiên cười nói, "Là con quý nhỏ kia lái xe quá kiêu ngạo rồi." Người ở bên trong vừa mới lái xe BMW SUV màu đỏ là một nữ hài, Diệp Thiên có bản lĩnh là nếu đã gặp qua thì sẽ không quên được, cho nên nhớ rõ rành mạch, nó chính là một trong những kĩ năng sinh tồn của hắn. "Tiểu huynh đệ thật là người đại lượng, được rồi, ta không tính số lẻ tiền xe, tổng cộng 30 đồng!" Diệp Thiên nhìn nhìn, máy tính giá biểu hiện là ba mươi sáu, lái xe chỉ lấy 30 coi như là cho một cái chiết khấu, Diệp Thiên cũng không có sĩ diện hão, móc túi tiền đưa ra 30 đồng thanh toán tiền xe.

Sau khi Triệu Tiểu Văn xuống xe nét ửng hồng trên má còn chưa biến mất, hơn nữa nàng cảm thấy phía dưới thậm chí có chút ẩm ướt, không nghĩ tới bản thân mình lại nhạy cảm như vậy, chỉ là bị Diệp Thiên không cẩn thận chạm nhẹ một phát, vậy mà lại có phản ứng sinh lý mãnh liệt như vậy. "Làm sao vậy? Lúc này không có bị thương a?" Diệp Thiên thấy Triệu Tiểu Văn cúi đầu, vội vàng hỏi.

Triệu Tiểu Văn đương nhiên không nói phía dưới của mình khó chịu, lắc đầu, giả bộ điềm nhiên như không có việc gì, cười cười, "Diệp Thiên ca ta không sao, đi thôi, huynh không phải muốn mua xe ư, chúng ta đi vào nhìn một cái đi!" Triệu Tiểu Văn kéo tay Diệp Thiên hướng đến con 4S đang đặt trong cửa hàng.

Vừa vào cửa đã có nữ nhân viên đi đến vấn an, "Hai vị tốt, tôi có thể giúp gì cho ngài đây!" "Tự ta đi xem trước một chút, chọn trúng sẽ tìm người!" Diệp Thiên không thích việc thời điểm mình chọn đồ mà lại có người xa lạ đi bên người, cảm thấy như vậy hơi khó chịu. "Vâng!" Nữ nhân viên rất khách khí gật đầu.

Diệp Thiên bởi vì đã từng lái qua cái xe này, cho nên rất nhanh chọn trúng một con xe Jeep SUV hình giọt nước, "Cái này như thế nào đây?" Diệp Thiên hỏi Triệu Tiểu Văn.

Bất quá Triệu Tiểu Văn đối với xe hơi dốt đặc cán mai, cảm thấy ở đây xe nào nhìn cũng đẹp, "Rất đẹp! Bất quá ta cảm thấy tuyến xe cũng không phải là tuyến lão bà, không cần quá đẹp như vậy, mở ra lái thoải mái có lẽ hợp lý hơn!" Diệp Thiên cười cười, đùa giỡn nói: "Muội sai rồi, kỳ thật tuyến xe tự cùng giống như tuyến lão bà vậy, không chỉ muốn lấy sắc đẹp, mà còn muốn dùng thoải mái nữa a!" Triệu Tiểu Văn đỏ mặt trừng mắt với Diệp Thiên, sáng giọng: "Nói hươu nói vượn!" "Được rồi, người còn nhỏ, nói người cũng không hiểu!" Diệp Thiên ra hiệu gọi nhân viên tới, "Xe này ta muốn!" Diệp Thiên cầm ra thẻ tín dụng vô hạn của bản thân đưa cho nhân viên. "Tiên sinh, mời ngài chờ một chút, đây chính là kiểu mới nhất năm nay, giá bán 95 vạn!" Sau khi nhân viên tiếp thị báo giá cả Triệu Tiểu Văn ở một bên tròn mắt há hốc mồm, vụng trộm lôi kéo quần áo Diệp Thiên, trong nội tâm lo lắng hẳn trả tiền không nổi, nhưng Diệp Thiên lại không để ý chút nào, gật gật đầu, "Àn, cái này được, người đi quẹt thẻ a!" Đợi đến lúc nhân viên cầm thẻ Diệp Thiên đi thanh toán, Triệu Tiểu Văn nói: "Ca điên ư, mua xe mắc như vậy làm gì?" Triệu Tiểu Văn không cách nào lý giải được, một người so với cả ca của mình tuổi không cách biệt lắm vậy mà mua xe mắc như vậy, nàng cũng không cách nào tưởng tượng được Diệp Thiên đến cùng có bao nhiêu của cải.

Kỳ thật chiếc xe này tiền đối với Diệp Thiên mà nói quả thực chỉ là chín trâu mất một sợi lông mà thôi, tiền lãi của hắn trong ngân hàng mỗi tháng đã hơn một trăm vạn rồi. "Mình thích thì mua thôi!" Diệp Thiên nhún nhún vai nói, đây đối với một người từ nhỏ trải qua thời gian khó khăn như Triệu Tiểu Văn mà nói quả thực đây là hành vi phá gia chi tử, nhưng tiền là của người ta, nàng cũng không có quyền nói nhiều, chỉ ở một bên sinh hồn dỗi. "Tiên sinh, tiền đã thanh toán, đây là hóa đơn, bây giờ ngài lái đi hay là chúng ta cho người đưa trở về?" Nữ nhân viên vẻ mặt tươi cười hỏi, bán đi một chiếc xe giúp nàng hưởng chiết khấu không ít, nụ cười này có thể không thể so với cái dáng tươi cười trước đó được, đây hoàn toàn là phát ra từ nội tâm vui sướng.

Diệp Thiên thu hồi thẻ tín dụng cùng hóa đơn, "Không cần, tự mình lái trở về là được rồi!" Nhân viên đưa hắn một tấm thẻ đồ xăng một nghìn đồng, một mực tiễn Diệp Thiên ra cửa, Diệp Thiên khai mở xe mới ra cảm giác cũng không tệ lắm, "Muốn đi sao? Ta mang người đi hóng gió!" Triệu Tiểu Văn tâm tình không vui nên không hề quan tâm, "Tốt, đi ra hồ a, nghe nói chỗ đó phong cảnh không tệ, chỉ có điều không có cơ hội đi." Diệp Thiên mở ra bản đồ hướng dẫn tìm được chỗ, "Ngồi vững nhé!" Vừa dứt lời, hắn giẫm chân ga, xe như gió bay điện chớp vọt ra ngoài, mãnh liệt làm cho người ta nóng huyết sôi trào, dọa Triệu Tiểu Văn sợ hãi bám chặt vào ghế.

Vốn phải mất hơn một giờ nhưng Diệp Thiên chỉ cần 40" đã chạy đến rồi, kĩ thuật lái xe của hắn cũng không cần phải giấu giếm, trên đường vượt qua không ít xe, có lúc còn gặp được một xe thể thao ra hiệu muốn cùng hắn thi đấu, mặc dù đối phương là Aston Martin, nhưng Diệp Thiên không lần nào bị tự lại phía sau, thông qua các kỹ thuật đơn giản thành thạo áp chế đối phương ở phía sau.

Đây là một hồ, không có bị khai phá, cho nên người ở đây cũng không nhiều, ngoại trừ mấy lão đầu ngồi ở bên hồ câu cá, căn bản không có du khách tới nơi này chơi, nhưng tại đây phong cảnh quả thật không tệ, hồ dựa vào núi cây xanh rậm rạp bao bọc xung quanh.

Diệp Thiên lái xe đến bờ hồ bên kia, bởi vì bên đó không có người nào, hơn nữa ở đây cách nhóm người câu cá rất xa, hắn ý định sẽ lặn xuống dưới một lát. "Diệp Thiên ca, người làm gì thế?" Diệp Thiên lái xe đến hồ bờ bên kia bắt đầu cời quần, Triệu Tiểu Văn mặt đỏ tới mang tai, cho rằng Diệp Thiên muốn cùng nàng phát sinh chuyện gì đó.

Diệp Thiên sững sờ, lập tức PHỐC cười to, gõ đầu Triệu Tiểu Văn một cái: "Đầu óc tiểu nha đầu này nghĩ đi đâu vậy, ta muốn xuống dưới bơi lội mà thôi, người cho rằng ta muốn làm gì a?" Triệu Tiểu Văn thề thốt, "Không có gì!" Lúc Diệp Thiên thoát y chỉ còn lại có quần lót, Triệu Tiểu Văn toàn thân không được thoải mái, độ ẩm cơ thể dần dần tăng cao, nàng không phải chưa từng thấy qua nam nhân chỉ mặc quần lót, nhưng ở khoảng cách gần như vậy thì là lần đầu tiên, trong lòng có cảm xúc khác thường, rất muốn nhìn xem đồ chơi bên trong cái quần lót kia đến cùng là hình dạng gì!

Hon nữa dáng người Diệp Thiên khỏe đẹp cân đối, cơ ngực cơ bụng tất cả đều lộ ra, xuân tâm của Triệu Tiểu Văn đã bắt đầu mạnh động.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 58: Khó kìm lòng nổi (2)

Diệp Thiên chuẩn bị xuống xe bơi lội, chợt phát hiện ánh mắt Triệu Tiểu Văn long lanh như nước nhìn chăm chăm không chuyển mắt vào đũng quần mình, hơn nữa ngực phập phồng trong một phạm vi lớn, Diệp Thiên thoáng cái đã hiểu Triệu Tiểu Văn đang suy nghĩ gì, nữ hài cấp ba đúng là khâu cuối cùng trong thời kỳ trưởng thành, cái gì nên lớn thì lớn nên mạnh thì mạnh, thân thể có lỗi có lỗm có kích thước nhất định, đối với chuyện nam nữ cũng dần dần khát vọng, tuổi càng lớn thì dục vọng sẽ càng ngày càng mạnh, cho nên ở khoảng cách gần như vậy chứng kiến cơ thể nam nhân sẽ rất ngạc nhiên, có phản ứng như vậy tuyệt không kỳ quái. "Tiểu Văn, người thế nào rồi hả?" Diệp Thiên biết rõ còn cố hỏi, Triệu Tiểu Văn nhìn mình chăm chăm vào đũng quần không rời mắt, tự nhiên là muốn nhìn một chút bộ mặt thật của tiểu huynh đệ rồi. "Không có... Không có việc gì!" Triệu Tiểu Văn bị Diệp Thiên hỏi có chút bối rối, nhưng nhìn sang xung quanh, mới nhớ lại nơi này là đã ngoại hoang vu, hơn nữa bốn phía không có người, cái này khiến cho Triệu Tiểu Văn đột nhiên có dũng khí, nhỏ giọng nói: "Diệp Thiên ca... Ta muốn nhìn một chút... Nhìn xem chỗ đó của ca... a!" Triệu Tiểu Văn chỉ chỉ vào dưới háng Diệp Thiên.

Diệp Thiên cho rằng Triệu Tiểu Văn chỉ là hiếu kỳ đồ đặc của mình là cái dạng gì, vì vậy hào phóng đem quần lót xuống kéo một phát, lộ cự vật kia ra, bây giờ còn đang mềm oặt nằm sắp xuống mà thôi, nhưng quy mô đã khiến Triệu Tiểu Văn cả kinh tròn mắt há hốc mồm, trong nội tâm nói thầm, "Má ơi, tại sao trong sách vẽ hoàn toàn không giống như vậy ah! Sao nó lớn như vậy được chứ!" Triệu Tiểu Văn đây là còn chưa thấy qua tiểu Diệp Thiên vênh đầu lên chào hỏi..., bằng không chắc sẽ khiếp sợ tới tột đỉnh, nhưng mà, rất nhanh nàng đã thấy được, Diệp Thiên bị ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chăm vào, lập tức có cảm giác rất hưng phấn, còn chưa hiểu gì thì đã có phản ứng. Cự long từ từ chậm rãi biến lớn, giống như lò xo thời gian dần qua bật lên, nhất trụ kinh thiên. "Ah..." Triệu Tiểu Văn ngây người một lúc khi thấy rõ đại gia hỏa đã biến hóa thành Nộ long, gân xanh tựa như con giun uốn lượn quanh co phía trên, khiến cho nàng cảm thấy có chút khủng bố, nhưng lại làm cho gương mặt khả ái ửng hồng, phía dưới đột nhiên căng đầy, cảm giác muốn đi tiểu nhưng mà nước tiểu lại không chịu ra. "Diệp Thiên ca, ta... Ta có thể sờ thử một phát chỗ đó được không?" Triệu Tiểu Văn toàn thân giống như bị hỏa thiêu, trong mắt chỉ có quái vật không lồ dưới háng Diệp Thiên kia, tuy ở trường học có dạy qua giáo dục giới tính, nhưng mọi người đều biết, các lão sư cũng không có chuyên tâm giảng giải, nên học trò làm sao có thể học tốt được.

Diệp Thiên vốn chỉ nghĩ đáp ứng một chút không có ảnh hưởng gì, nhưng nhìn Triệu Tiểu Văn như vật khiến cho hắn khó có thể không chế, trước mắt đang là một thanh xuân thiếu nữ xinh đẹp tràn ngập sức sống, không khỏi bắt đầu liên tưởng..., "Có thể cho người sờ, bất quá ta cũng muốn sờ tiểu muội phía dưới nha!" Triệu Tiểu Văn trong lòng run lên một cái, đỏ mặt gật đầu, "Àn!" Diệp Thiên kéo bàn tay mềm mại của Triệu Tiểu Văn đặt ở giữa háng dọa nàng rụt nhẹ một phát, nhưng vẫn tiếp tục lần nữa sờ vào vật cứng dưới háng Diệp Thiên, hơn nữa nắm vào trong tay, Triệu Tiểu Văn cảm giác mình giống như đang cầm một cây côn sắt nóng bỏng tay vậy cứng rắn vô cùng, phát hiện mệnh căn nam nhân thật sự thần kỳ đến không ngờ, bất quá điều làm nàng cảm thấy thần kỳ chính là tay của nàng có thể cảm nhận được mạch đập ở đó đang nhảy lên mãnh liệt.

Nửa người dưới của nam nhân hết thấy đối với Triệu Tiểu Văn mà nói đều vô cùng mới lạ và thú vị, thậm chí yêu thích không rời tay.

Tiểu đệ Diệp Thiên bị nắm, cảm giác tê dại từ phía dưới truyền đến, nuốt một ngụm nước bọt, nói: "Tiểu Văn, nâng váy của em lên để cho ta cũng nhìn chỗ đó đi a!" Diệp Thiên từ khi về nước đã từng làm qua với kha khá nữ nhân, nhưng những người kia đều là thực nữ, chứ như Triệu Tiểu Văn là một nữ hài thủy nộn còn chưa có thấy bao giờ, đương nhiên, không tính ở trong ổ cứng HDD!

Triệu Tiểu Văn thanh âm nhỏ như tiếng muỗi kêu vậy, "Àn!" Trong khi Diệp Thiên đang chăm chú soi mói, Triệu Tiểu Văn ở ghế sau điều chỉnh tư thế một chút, hai chân chia xuống đất, đầu tựa ở trên ghế ngồi rồi nắn mé hạ thân bắt đầu chậm rãi cời quần lót màu trắng bên trong ra, kéo đến đầu gối rồi mới dừng lại.

Chỉ cần nhìn đến động tác này đã làm cho Diệp Thiên thấy miệng đắng lưỡi khô, nhưng Diệp Thiên không muốn chính mình động thủ, hắn muốn nhìn Triệu Tiểu Văn tự mình xóc vấy lên mở ra cặp đùi đẹp trắng bóc.

Triệu Tiểu Văn hai tay cầm mép váy chuẩn bị xóc lên để cho Diệp Thiên nhìn thấy chỗ tư mật của chính mình, nhưng thử nhiều lần vẫn còn có chút thẹn thùng, dù sao tiểu muội muội của mình còn chưa từng có ai được nhìn thấy qua! "Làm sao vậy? Tiểu Văn, em xem hết của ta rồi muốn chơi xấu ah!" Diệp Thiên thất vọng nói, Triệu Tiểu Văn liếc nhìn Diệp Thiên, giải thích nói: "Không phải... Không phải... Em... chỉ là có chút thẹn thùng!" "Cái này thì có là cái gì đâu, ta đây chỉ là nhìn xem, cũng không phải ân ái cùng với em, em thẹn thùng cái gì ah!" Diệp Thiên không cho là đúng cười nói.

Triệu Tiểu Văn lần nữa gật gật đầu, cắn răng một cái chậm rãi nhấc váy lên, lập tức đất hoang thần bí kia dần dần lộ ra, địa phương dưới bụng ba tấc đã có một nhúm cò đại đen nhánh rất quy mô rồi, đùi tuyết trắng nõn nà, bất quá hai chân Triệu Tiểu Văn nhanh chóng ép chặt lại. "Tiểu Văn, em mở chân ra cho ta xem một chút!" Diệp Thiên nuốt một ngụm nước bọt run giọng nói ra, nơi đó của nàng thực sự khác xa với các thiếu phụ, càng có sức hấp dẫn không lồ.

Triệu Tiểu Văn nhăn nhó nhìn thoáng một phát, cúi thấp đầu chậm rãi tách ra chân ngọc của mình, lập tức con bào ngư đầy đà triệt để hiện ra ở trước mặt Diệp Thiên, Diệp Thiên chứng kiến cửa ra vào khe núi phần ngọn kia lập tức hầu cận lưỡi khô, huyết dịch toàn thân nhanh chóng sôi trào, tiểu huynh đệ để phía dưới của mình cũng càng tăng cường giương cung bạt kiếm.

Ngay lúc Diệp Thiên chuẩn bị đưa tay tiến vào túi ngực của Triệu Tiểu Văn, điện thoại của nàng đột nhiên vang lên!

Triệu Tiểu Văn cùng Diệp Thiên cả hai người đều bị tiếng chuông điện thoại đột nhiên xuất hiện làm cho giật mình, dù sao có tật mới giật mình, Triệu Tiểu Văn vội vàng mặc quần lót vào, đưa di động cầm lên xem thì hóa ra là ca ca của mình gọi tới, Triệu Tiểu Văn làm ra động tác yêu cầu Diệp Thiên chờ có lên tiếng, sau đó nghe điện thoại, "Ca, có chuyện gì sao?" "Ồ ô..." Trong điện thoại không phải thanh âm của Triệu Viễn, mà là tiếng khóc của mẫu thân nàng Liễu Phuong "Tiểu Văn, con mau quay về, trong nhà vừa mới có một đám người xông vào, toàn là một đám hung thần ác sát, còn nói ca ca con thiếu bọn hắn một số tiền lớn!" Liễu Phuong tựa hồ bị kinh hãi rất lớn, giọng nói trong điện thoại còn đang run rẩy.

Triệu Tiểu Văn tại chỗ bị dọa sắc mặt tái nhợt, "Mẹ, người đừng vội con lập tức sẽ quay về, người bây giờ hãy gọi điện thoại báo cảnh sát!" "Không được ah, bọn hắn nói nếu mẹ báo công an sẽ... Sẽ giết chết ca của con!" Liễu Phuong kinh hoảng nói.

Ta nói khê với Triệu Tiểu Văn, "Bây giờ không cần nói nhiều như vậy, chúng ta tranh thủ thời gian về nhà nhìn xem tình huống như thế nào!" Triệu Tiểu Văn nhẹ gật đầu, "Mẹ, con biết rồi, ngài ở trong nhà đừng đi loạn khắp nơi, con lập tức sẽ quay lại!" Ngay lúc Triệu Tiểu Văn gọi điện thoại Diệp Thiên đã nhanh chóng mặc quần áo từ tề, hôm nay đã không được bơi lội, lại còn cũng không biết tiểu tử Triệu Viễn chọc phải người nào mà nên chuyện như thế này.

Triệu Tiểu Văn cúp điện thoại thì hắn đã nổ máy xe, rất nhanh quay đầu sau chạy như bay ra ngoài, "Ca của em còn có bằng hữu gì hay không, hỏi một chút xem có thể tìm được manh mối nào hay không!"

- - - - -

Cầu kim phiếu, cầu TLT. Ai có tiền cho tiền ai không tiền thì cho mình 1 tìm nha

Mong các bạn đi ngang qua ủng hộ mình để có động lực dịch tiếp a!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 59: Phong đăng gái Tây

Ô tô Diệp Thiên bay nhanh trên đường cái, Triệu Viễn bị người ta bắt cóc làm cho hắn rất khó chịu, bằng hữu của mình không nhiều lắm, tri kỷ bên cạnh chỉ có Triệu Viễn, hảo huynh đệ của mình mà bị người ta bắt cóc, điều này khiến cho Diệp Thiên rất tức giận.

Triệu Tiểu Văn lo lắng lấy điện thoại di động ra kiểm tra danh bạ, thế nhưng mà nàng tìm kiếm mấy lần cũng không tìm được bằng hữu nào của ca ca cả, Triệu Viễn làm trong thế giới ngầm đó, biết rõ người bên cạnh đều có đức hạnh như thế nào, cho nên cũng không có nhiều giao tình cùng với những người kia, cũng không có mang bằng hữu về nhà, Triệu Tiểu Văn chỉ biết Triệu Viễn trước kia có mấy người bằng hữu bên ngoài, nhưng hiện tại căn bản không liên lạc được. "Không có việc gì, liên lạc không được thì thôi, chúng ta cứ về nhà xem đám người kia đến cùng muốn cái gì?" Diệp Thiên vỗ vỗ bả vai Triệu Tiểu Văn an ủi nàng, Triệu Tiểu Văn cùng Triệu Viễn là huynh muội cùng cha khác mẹ, nhưng nếu so với anh em ruột thịt còn thân thiết hơn, nói không lo lắng là không có khả năng.

Triệu Tiểu Văn nghĩ đi nghĩ lại hốc mắt đỏ lên, "Diệp Thiên ca, anh ấy hẳn không có việc gì đúng không?" Con mắt Diệp Thiên hiện lên một vẻ tàn khốc, "Hắn tốt nhất không có việc gì, bằng không, ta sẽ khiến cho kẻ đó phải trả lại gấp mười gấp trăm lần!" Diệp Thiên thật ra là người thích ứng được trong mọi hoàn cảnh, tuy không thích tranh cường hão thắng, nhưng một khi có người xúc phạm, vô luận là ai hẳn cũng sẽ dùng thủ đoạn tàn khốc nhất để cho đối phương biết được tội của chính mình ngu xuẩn cỡ nào.

Hướng chỉ Diệp Thiên có đầy đủ vốn liếng để kiêu ngạo, cho tới bây giờ ở trong nước hắn không có phát hiện ai có thể trở thành đối thủ của mình, những tên lưu manh kia Diệp Thiên đương nhiên sẽ không để vào mắt.

Đã có Diệp Thiên hứa hẹn, Triệu Tiểu Văn an tâm một chút, không nói thêm gì nữa yên lặng nhìn về phía trước, trong nội tâm cầu nguyện ca ca đừng gặp chuyện không may.

Không đến một giờ Diệp Thiên liền đi tới nhà Triệu Tiểu Văn, xe vừa ngừng nàng liền đẩy cửa ra, nhanh chóng theo hướng nhà mình chạy tới, Diệp Thiên đem xe khóa lại rồi chạy theo sát, ba năm bước đã đuổi theo kịp Triệu Tiểu Văn, kéo tay của nàng, nói: "Đừng kích động, nói không chừng còn có người đang canh giữ trước cửa nhà." Diệp Thiên không biết Triệu Viễn là làm cái gì, nhưng theo điện thoại của Liễu Phuong hẳn có thể kết luận đám người kia đi vào nhà nàng nhất định là có âm mưu, lại không thấy đòi tiền cũng không có cầm đồ đạc, chỉ là lục tung nhà bọn hắn lên, có lẽ là đang tìm đồ đạc gì đó.

Triệu Tiểu Văn gật gật đầu bước chậm lại, đi sau lưng Diệp Thiên nhẹ chân nhẹ tay chạy lên lầu, Diệp Thiên một tay kéo Triệu Tiểu Văn một tay móc trong túi quần ra một phi đao nhỏ tinh xảo, phi đao màu bạc, sắc bén lóe ánh hàn quang.

Hai người từng bước một hướng lên trên lầu, đi thẳng đến cửa nhà cũng không có nhìn thấy người khả nghi, Diệp Thiên lúc này mới yên lòng, Triệu Tiểu Văn tranh thủ thời gian gõ cửa, "Mẹ, người không sao chứ?" Trong lòng Triệu Tiểu Văn thì Liễu Phuong so mẹ đẻ còn quan trọng hơn, phụ thân của nàng chết bệnh, mẹ ruột thì chạy theo nam nhân khác, lưu lại nàng lẻ loi hiu quạnh, may mắn Liễu Phuong sau khi biết được nàng thui thủi một mình, coi



nàng như con gái ruột mà yêu thương.

Diệp Thiên đem lỗ tai dán trên cửa nghe ngóng, bên trong rất yên tĩnh, một lát sau mới có tiếng bước chân tới gần, hần âm thầm nắm chắc phi đao ở trong tay, chỉ cần người mở cửa không phải Liễu Phuong, hần liền có thể chế ngự đối phương. "Răng rắc..." Âm thanh mở khóa truyền đến, sau đó Liễu Phuong thò đầu ra, nhìn thấy Diệp Thiên cùng Triệu Tiểu Văn liền thở ra một hơi, giờ phút này Liễu Phuong có chút chật vật, hốc mắt đỏ lên, trong nhà một đồng bừa bộn, trên sàn toàn là mảnh chén sứ vụn...vụn. "Mẹ, chuyện gì đã xảy ra vậy?" Triệu Tiểu Văn ôm lấy Liễu Phuong lo lắng hỏi.

Diệp Thiên đóng cửa lại, cũng đi qua hỏi Liễu Phuong, "Thím, đám người kia vào trong nhà làm cái gì, chỉ là đập phá đồ đạc liền đi sao?" Diệp Thiên hiện tại có chút hoài nghi Triệu Viễn vốn không phải là bị người ta bắt cóc rồi, mục đích đám người kia có lẽ chỉ là muốn đi vào nhà Liễu Phuong điều tra cái gì đó. "Ta cũng không biết, ta vừa về nhà không bao lâu đột nhiên đã có người đến đưa bưu kiện, ta tưởng rằng có ai đó gửi đồ tới, mở cửa mới biết bị lừa rồi, ba người xông tới không nói hai lời vào trong nhà lục lọi đập phá đồ đạc, còn có một người lấy dao đứng bên cạnh ta." Liễu Phuong chỉ là phụ nữ bình thường, lúc ấy đã sợ chẳng văng, cho nên chỉ ngoan ngoãn đứng yên một chỗ, cho đến khi trong nhà không có ngóc ngách nào bọn chúng chưa kiểm tra thì mới chịu rời đi, hơn nữa lúc gần đi còn vứt lại một câu, nói Triệu Viễn thiếu bọn hần rất nhiều tiền.

Vậy mà đám giả danh nghĩa danh nghĩa, mẹ nó bây giờ bọn nào cũng ưa thích dùng chiêu này! "Thím, người đừng lo lắng, ta sẽ đi tìm Tiểu Viễn trở về, cam đoan một sợi lông cũng không ít đi đưa đến trước mặt người!" Diệp Thiên nghĩ hay là tự mình đi đến chỗ Triệu Viễn đi làm hỏi một chút tình huống, ngồi chờ cũng không phải biện pháp tốt, "Ta bây giờ đi đến chỗ Tiểu Viễn đi làm xem sao, hai người ở nhà dọn dẹp một chút, nhớ kỹ, ngàn vạn đừng tùy tiện mở cửa, nếu có người xa lạ tới cửa mà không chịu, thì hãy gọi điện thoại báo cho ta!" "Diệp Thiên ca, em cùng đi với anh nha!" Triệu Tiểu Văn cũng không biết chuyện gì xảy ra, đột nhiên lo lắng an nguy của Diệp Thiên.

Diệp Thiên cười lắc đầu, "Không cần, em đi sẽ làm cho ta phân tâm đấy, cứ hảo hảo ở nhà cùng thím là được, ta rất nhanh sẽ đem ca ca muội trở lại." "Tiểu Thiên, chính cháu cũng cần chú ý an toàn!" Liễu Phuong cảm kích tiền Diệp Thiên ra cửa. "Thím, người cứ yên tâm đi, ta không có việc gì đâu." Diệp Thiên nói xong nhanh chóng đi xuống dưới lầu, lái xe rời khỏi khu nhà rồi lấy điện thoại di động ra bấm một dãy số điện thoại quốc tế, "Này, Honey, người rốt cục đã chịu gọi điện thoại cho ta rồi!" Đối phương là một nữ nhân, nói bằng một giọng Hoa Hạ không chuẩn. "Chim sơn ca, ta hiện tại có việc muốn nhờ người hỗ trợ!" Đối phương từng là chiến hữu của Diệp Thiên từng ở hải ngoại làm lính đánh thuê, thiếu nữ thiên tài về máy tính, cũng Hacker đẳng cấp cao nhất, đã từng tiến vào trung ương tình báo Mỹ như chỗ không người. "Được rồi, ta có thể giúp người, nhưng người phải đáp ứng ta, cuối năm ta đi Hoa Hạ người nhất định phải theo giúp ta, không cho phép lại trốn tránh a!" Chim sơn ca người cũng như tên, thanh âm Ấu Mỹ cao vút, nhưng lại rất gợi cảm, âm thanh uyển chuyển êm tai giống như chim sơn ca gáy gọi.

Diệp Thiên lập tức đã đáp ứng, "Không có vấn đề, người lập tức giúp ta tiến vào Thành phố Minh Châu Hoa Hạ, mặc kệ bất cứ tin tức gì có quan hệ đến Triệu Viễn tất cả đều thu thập, ngoài ra giám sát tất cả điện thoại, một khi có đề cập đến cái tên Triệu Viễn thì điện thoại đến cho ta." Mạng lưới internet cường đại vĩnh viễn vượt quá mức mọi người tưởng tượng, chim sơn ca là chuyên gia trong phương diện này, yêu cầu của Diệp Thiên đối với nàng mà nói rất dễ dàng. "Triệu Viễn? Nghe như tên của nam nhân ah, Cô Lang, người chẳng lẽ là đang đi tìm kiếm một tiểu bạch kiểm hả? Bảo sao người không chịu đón nhận ta!" "Giới tính của ta rất bình thường!" Diệp Thiên có chút bất đắc dĩ nói. "Ha ha... Vậy sao? Lúc trước ta trên giường của người không mảnh vải che thân, người như thế nào lại bỏ đi hả?" Chim sơn ca cất tiếng cười to, trong đầu không khỏi nhớ tới khuôn mặt Diệp Thiên đỏ bừng khi nhìn thấy cơ thể lồ lộ của nàng, cảm thấy rất đáng yêu, cũng là từ lúc đó bắt đầu có tình thú đối với Diệp Thiên, vẫn muốn cùng với hần ở trên giường, nhưng vô luận nàng hấp dẫn như thế nào, Diệp Thiên đều không có đột phá phòng tuyến cuối cùng.

-----

Cầu kim phiếu, cầu TL.T. Ai có tiền cho tiền ai không tiền thì cho mình 1 tim nha

Mong các bạn đi ngang qua ủng hộ mình để có động lực dịch tiếp a!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 60: Mặt trẻ vú to

"Ta..." Diệp Thiên còn chưa nói hết, chim sơn ca đã cướp lời hỏi trước: "Người là chê ta đáng người không tốt, hay là chê ta đã cùng nam nhân khác từng lên giường?" Diệp Thiên cũng không phải cái loại nam nhân để ý đến chuyện có phải xử nữ hay không, huống hồ hiện tại kết hôn còn có được mấy người có thể bảo trì cơ thể mình bằng thanh ngọc khiết hay sao? Diệp Thiên nếu yêu thích một người, có thể mặc kệ đối phương đã từng cùng với nam nhân khác, chỉ cần thật tình ưa thích, những cái kia đều không phải vấn đề. "Chim sơn ca, người cũng biết, ta chỉ muốn tìm cái nữ nhân Hoa Hạ, chứ không phải là do người không đủ ưu tú, hiểu chưa?" Diệp Thiên giải thích nói, sợ cái tính khí này của gái Tây, vạn nhất nàng không chịu giúp mình thì hành động sẽ khó khăn hơn rất nhiều. "Ta có thể lý giải là người tự ti hay sao? Người lo lắng con chim bé bỏng của mình không thỏa mãn được nữ nhân ngoại quốc chúng ta hay sao?" Chim sơn ca chưa từng nhìn thấy đại điều của Diệp Thiên, cho nên mới nói như vậy, bất quá nàng nói cũng đúng, rất nhiều người trong nước cho rằng nữ nhân ngoại quốc rất phóng đảng, chỗ đó thâm bất khả trắc, khiến cho người ta đi vào sẽ không có cảm giác, kỳ thật cũng không phải như vậy, sinh hoạt tình dục cùng nam nhân không quan hệ đến chiều dài chỗ đó, mà thời gian cùng ân ái với kỹ xảo là đặc biệt quan trọng. "Ha ha... Trí tưởng tượng của người rất phong phú, nếu như người thật sự muốn biết, ta có thể phá lệ một lần, chờ người đến Hoa Hạ ta có thể cho người nhìn thử! Chúng ta hay là trở lại chuyện chính, thời gian của ta không nhiều lắm, người mau giúp ta xâm nhập mạng lưới internet cùng công ty điện lực, chờ thời điểm thích hợp cắt hết điện của bọn chúng!" Diệp Thiên nhìn bản đồ, khoảng cách càng ngày càng gần rồi. "Sói hoang, người nói chuyện cần phải giữ lời ah, ta thật sự sẽ đi Hoa Hạ tìm người đó!" Thời điểm chim sơn ca cùng Diệp Thiên nói chuyện điện thoại cũng đã bắt đầu xâm nhập nội bộ, chỉ trong vài phút ngắn ngủn, nàng đã hack cả công ty điện lực, mạng lưới phòng cháy này ít nhiều có thể hỗ trợ cho Diệp Thiên. "Tốt rồi, địa đồ 3D quán ăn đó ta đã

phá giải xong, bây giờ lập tức đưa người, mặt khác tin tức sau đó liền gửi dần dần." Chim sơn ca đem một bộ phận tin tức gửi đến điện thoại di động của Diệp Thiên.

Diệp Thiên mở ra điện thoại nhìn lướt qua, triệt để nhớ kỹ tám bản đồ sau lập tức xóa bỏ, đây là thói quen của hắn, không để lại dấu vết nào cho địch nhân.

Đi vào quán ăn đêm sau khi trò chuyện xong với chim sơn ca, dựa vào tin tức địa đồ vừa mới có được, không cần tiến vào trong đầu hắn đã có hình ảnh mô phỏng lại quán ăn này, điềm nhiên như không có việc gì bước vào.

Vừa tiến vào bên trong Diệp Thiên đã bị hình ảnh hương diễm làm cho rung động, bên trong khắp nơi đều là cặp đôi nam nữ, trắng trợn hôn hít vuốt ve, có người thậm chí đem tay cho vào trong quần áo của đối phương. Mà trên sân khấu là ba thân hình gọi cảm làm cho người khác phải chảy máu mũi, ba nữ hài trẻ trung mặc quần áo tơ màu đen, mà bên trong xác thực trắng trợn đầy, hai bầu ngực thịt mềm trắng bóng như ẩn như hiện, mà tam giác vàng dưới bụng ngược lại nửa che nửa đầy, khiến cho người ta muốn ngừng mà không được.

Ba nữ hài gọi cảm xinh đẹp trên sân khấu chuẩn bị tư thế nhảy vũ đạo khiêu gợi, trong đại sảnh hỗn loạn, khí tức thối nát phả ra đập thẳng vào mặt.

Diệp Thiên không có dừng lại, mà là hướng lầu hai đi đến, ở đây tổng cộng có ba tầng, Diệp Thiên trực tiếp đi vào hành lang, hai bên có hai mỹ nhân phục vụ nghênh đón khách mới, thấy Diệp Thiên tới gần, liền tiến lên hỏi: "Tiên sinh, ngài khỏe chứ, xin hỏi ngài đã đặt phòng chưa, để ta mang ngài đi lên!" "Ta tới tìm bằng hữu!" Diệp Thiên thần nhiên nói.

Phòng trên lầu hai, dù không phải là không thể đi lên, nếu như là tìm người mà nói..., phục vụ viên cũng đưa lên, nhưng sẽ một mực đi theo, nói trắng ra là giám thị, bởi vì trên lầu hai có rất nhiều chuyện phức tạp, hơi có gió thổi cỏ lay, sẽ có công an đi tới. "Tiên sinh, xin ngài theo ta lên lầu!" Trong đó một nhân viên tóc ngắn đưa Diệp Thiên lên lầu, sau khi đi vào lầu hai Diệp Thiên phát hiện ở đây khác rất nhiều so với lầu một, tất cả chia ra từng gian phòng nhỏ, cứ cách vài mét là sẽ có nhân viên phục vụ đứng sẵn ở một bên. "Tiên sinh, phía trước là khu khách quý, không đặt phòng trước thì không thể đi vào, ngài có thể gọi bằng để cho hắn tới đón, hoặc là ngài ra tên tuổi, ta đi kiểm tra giúp ngài!" Nhân viên phục vụ nữ sau khi đưa Diệp Thiên dừng lại hỏi.

Đúng lúc này điện thoại Diệp Thiên vang lên, lập tức linh cơ khẽ động, lấy điện thoại ra, "Ah, bằng hữu của ta gọi tin nhắn tới, ta nhìn xem sao!" Tin tức là của chim sơn ca gửi cho Diệp Thiên, là một số điện thoại di động trong nước, Diệp Thiên biết rõ, dãy số này khẳng định có đề cập qua về Triệu Viễn nên chim sơn ca mới gửi tới. "Ta hỏi bằng hữu của ta một chút xem đang ở nơi nào, người cứ làm việc của mình đi a!" Diệp Thiên bấm dãy số kia, một tay cho vào trong túi quần, cầm lấy phi đao màu bạc.

Diệp Thiên gọi điện thoại âm thanh vang lên hơn mười lần đều không có ai nghe máy, ngay lúc Diệp Thiên chuẩn bị đập, thì đối phương đột nhiên nhấn nghe "Vị nào!" Đầu bên kia điện thoại chính là giọng của một cô gái, hơn nữa nghe thanh âm thì tuổi có lẽ không lớn, có lẽ so với Triệu Tiểu Văn không khác biệt lắm, tầm khoảng mười bảy mười tám tuổi. "Ta tìm Triệu Viễn!" Diệp Thiên trầm giọng nói: "Oan gia nên giải không nên kết, có lẽ chúng ta có thể nói chuyện!" "Nói chuyện? Ha ha, người tính toán dễ dàng vậy sao, người có tư cách gì cùng ta đàm luận, Triệu Viễn câu dẫn chị dâu bị ta bắt được, người nói chuyện này có thể có cái gì tốt mà đàm luận đây, người tới vừa đúng lúc, đến lầu ba a!" Đối phương vậy mà chủ động mời Diệp Thiên đi lên, hiển nhiên là đã tính trước, không lo lắng Diệp Thiên có thể giở trò.

Diệp Thiên cúp điện thoại đi lên lầu ba, phục vụ sau lưng bị dọa sắc mặt tái nhợt, vội vàng gọi Diệp Thiên, "Tiên sinh, xin dừng bước, lầu ba nếu không được sự cho phép, ngài không thể đi lên!" Đúng lúc này, một trung niên đại thúc dáng người thấp bé đi xuống, trong miệng ngậm lấy điều thuốc, miệng đầy răng vàng, hơn nữa tóc thưa thớt, thấy thế nào cũng không giống loại người nên xuất hiện ở nơi này, nhưng hắn hết lần này tới lần khác từ lầu ba đi xuống, "Không có việc gì, người đi xuống đi, tiểu công chúa tìm hắn có việc!" Nữ phục vụ nhìn thấy vị trung niên đại thúc này tựa hồ rất kiêng kị, vội vàng cúi đầu sau đó rời đi.

Diệp Thiên đi theo trung niên đại thúc tới lầu ba, nơi đây lại là một cảnh tượng khác, một đại sảnh rộng lớn vô cùng, hoặc có thể nói nó như một cái lồng, đại sảnh gần 200 mét vuông bị ngăn thành ba bốn khu, có tủ rượu, giá sách, văn...văn.

Trung niên đại thúc đi vào gõ vào cánh cửa đang khóa, "Tiểu thư, người đến!" Răng rắc, một tiểu la li đi ra, nữ hài rất nhỏ nhắn xinh xắn, không đến một mét sáu, nhưng đáng người phi thường đầy đặn, hai ngọn núi kia so với Triệu Tiểu Văn còn muốn lớn hơn, hơn nữa còn là mặt em bé, đích thị là mặt học sinh đáng phụ huynh.

Cô bé kia trên mặt tươi cười, "Người là ai? Có quan hệ gì với Triệu Viễn, tại sao phải tìm tới nơi này?" Trong mắt Diệp Thiên hiện lên một tia tàn khốc, chuẩn bị tiến đến bắt cóc tiểu la li này, nhưng đại thúc răng vàng kia bất động thanh sắc đi lên phía trước một bước, chặn đi vị trí có thể đánh lên, nhìn như không đếm xỉa gì tới huyền cơ bên trong.

Cao thủ! Diệp Thiên không khỏi trong lòng đánh giá một câu.

- - - - -

Cầu kim phiếu, cầu TL.T. Ai có tiền cho tiền ai không tiền thì cho mình 1 tim nha

Mong các bạn đi ngang qua ủng hộ mình để có động lực dịch tiếp a!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 61: Từng kiện từng kiện cởi

Nhìn trung niên đại thúc lồi thối lếch thếch mà có thực lực cao đến như vậy, nhưng nếu so sánh với Diệp Thiên thì thua kém không chỉ một cấp độ, đối phương là cao thủ nhưng đó chỉ là đối với những người bình thường mà thôi, đối với Diệp Thiên thì đẳng cấp cao thủ như vậy hẳn không để vào mắt! "Ta là ai không quan trọng, quan trọng là... Ngươi không nên bắt bằng hữu của ta, lại càng không nên làm cho người nhà của hần lo lắng hãi hùng!" Diệp Thiên lạnh giọng nói, Triệu Viễn là huynh đệ của hần, người nhà Triệu Viễn cũng sẽ được coi như người nhà mình mà đối đãi, Liễu Phuong bị dọa thất hồn lạc phách, hần nhìn cũng sẽ rất khó chịu.

Trước mắt tiêu la lị vũ to này biểu hiện ra không hề đơn giản, bên ngoài nàng toát ra vẻ nguy hiểm, đây là trong lòng Diệp Thiên cảm thụ được, cảm giác như vậy tuyệt đối không phải là nói suông, hần đã trải qua vô số lần sinh tử, sớm đã có năng lực phân biệt mức độ nguy hiểm trong khi rèn luyện.

La lị vũ to cười tươi như hoa, bộ ngực sữa no đủ tăn ra khí tức mê người, luôn có thể hấp dẫn ánh mắt người khác mà ngay cả vị trung niên đại thúc kia cũng không hề ngoại lệ, ngẫu nhiên sẽ dùng ánh mắt còn lại liếc nhìn. "Vậy sao?" Thiếu nữ đi lên phía trước một bước, đôi mắt to chớp chớp, "Ngươi nói cái gì ta nghe không hiểu? Ta không biết Triệu Viễn là cái thứ gì, ngược lại là ngươi, lên lút đến chỗ của ta đến cùng có mục đích gì?" Tiêu la lị lúc trước vẫn còn hỏi Diệp Thiên cùng Triệu Viễn có quan hệ như thế nào, điều này thể hiện rõ ràng nàng chắc chắn có biết Triệu Viễn, nhưng bây giờ lại giả như cái gì cũng không biết, còn cần ngược lại Diệp Thiên một cái.

Diệp Thiên biết rõ hỏi như vậy sẽ chỉ phí lời, nếu không dọa một chút có lẽ nàng sẽ không nói thật đâu, "Lập tức nói cho ta biết Triệu Viễn đang ở đâu, nếu không..." "Nếu không như thế nào?" Con mắt thiếu nữ hiện lên một vẻ khinh miệt cười lạnh, "Ngươi là người đầu tiên dám nói như vậy với ta! Ta không biết ngươi là ngu ngốc hay là không sợ chết!" Cô nàng này tuổi không lớn lắm nhưng khẩu khí không nhỏ, nhưng trong lỗ tai Diệp Thiên thì lại trở nên rất buồn cười.

Diệp Thiên tiến lên phía trước một bước, trung niên đại thúc lại càng hoảng sợ, vội vàng muốn tiến lên ngăn cản tiêu la lị trước mặt, lại phát hiện hai chân mình giống như bị găm trên mặt đất, toàn thân không thể động đậy, mồ hôi lạnh sau lưng bắt đầu ứa ra.

Xoát... Diệp Thiên như thiểm điện xuất thủ, cổ tay chặt vào động mạch chủ phần cổ của trung niên đại thúc kia, lập tức hần không thể hoàn thủ mà hôn mê ngay tại chỗ, cái này chính là cao thủ cùng siêu cấp cao thủ đẳng cấp khác biệt, cái khoảng cách đó không thể nào vượt qua được.

Cô bé vũ to lúc này choáng váng, tên này còn là người sao? Vậy mà một chiêu đã đánh bại! Nàng từ lúc còn rất nhỏ vị bảo tiêu vẫn phụ trách bảo vệ nàng, tiêu la lị trải qua vô số lần nguy hiểm, đều là thúc thúc kịp thời xuất hiện biến nguy thành an, cho tới bây giờ chưa từng bị thua.

Mà bây giờ lại bị một thanh niên trẻ tuổi trước mặt một chiêu đánh bại, cái này khiến cho nàng đầu óc trống rỗng. Diệp Thiên từng bước một hướng về phía cô bé, dọa nàng hoa dung thất sắc, lúc trước tư thái cao cao tại thượng đã biến thành sợ hãi cùng lo lắng, "Ngươi... Ngươi muốn làm gì?" La lị vũ to lùi về sau, như kiểu sợ Diệp Thiên xông đến đe dọa nàng xuống đất vậy.

Bất quá đây đều là tưởng tượng của con bé mà thôi, cố ý giả vờ lo lắng hãi hùng để khiến cho Diệp Thiên chủ quan, kỳ thật đã âm thầm nhấn máy báo động ở trong túi áo, vài tên bảo tiêu cầm vũ khí nhận được tín hiệu liền hướng về phòng của tiêu công chúa chạy đến.

Diệp Thiên đã nghe được tiếng bước chân, hần lập tức bảo chim sơn ca cắt điện, ngay lúc cửa phòng mở ra, toàn bộ quán ăn bị cúp điện, bên trong một mảnh đen kịt.

Người trong quán không nghĩ tới sẽ cúp điện, khiến cho một vài tên gia hỏa háo sắc tùy thời mà động, thừa dịp bóng tối sờ loạn khắp nơi, rất nhanh, trong quán truyền đến giọng nữ hét toáng lên, bên trong loạn thành một bầy, có người lấy điện thoại di động ra báo cảnh sát.

Đến khi nguồn điện được khôi phục đã là nửa giờ sau, tiêu la lị đã bị Diệp Thiên bắt lên xe của mình đi tới công viên. "Hỗn đản, ngươi muốn làm gì!" Cô bé sau khi tỉnh lại phát hiện hai tay của mình đang bị trói sau lưng, nằm ở trên ghế ngồi, lập tức nổi giận mắng, bất quá nàng phát hiện y phục trên người vẫn nguyên vẹn thờ dài một hơi, "Ngươi biết ta là ai không? Ngươi dám đối với ta như vậy, ca ca ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!" Diệp Thiên nhìn qua kính chiếu hậu cười lạnh, "Tại thời điểm ngươi sai người đi bắt Triệu Viễn, ngươi có nghĩ tới việc người khác cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi hay không? Hiện tại nếu ngươi lập tức cho người thả Triệu Viễn, chỉ cần hần hoàn hảo không tổn hao gì ta tự nhiên sẽ thả ngươi đi." "Hoang tưởng" Cô nàng bộc lộ bộ dạng không sợ trời không sợ đất, "Hỗn đản, ngươi nhất định phải chết, dám bắt cóc ta sao! Có gan ngươi giết ta đi, bằng không thì chờ ta thoát được ta sẽ để cho ngươi cả đời hối hận vì đã đắc tội ta!" Tiêu la lị nghiêng răng nghiêng lợi nói. "Không sao, ta làm việc chưa bao giờ hối hận!" "Ngươi..." Tiêu la lị tức giận sôi lên, "Tốt, ngươi giỏi lắm, ta hiện tại nói cho ngươi biết ta là ai, nếu ngươi còn có thể tiếp tục như vậy ta sẽ bội phục ngươi, nghe cho kỹ, ca ca ta là đường chủ Thanh bang, nếu hần tức giận ngươi nhất định phải chết! Chỉ cần ngươi bây giờ thả ta ra, ta có thể không truy cứu, mọi chuyện từ nay chấm dứt!" Thanh bang!

Nghe được cái tên này Diệp Thiên quả thật có chút giật mình, Thanh bang ở thành phố Minh Châu đã nổi danh uy tín lâu năm, trên cả nước cũng là bang phái hắc đạo số một số hai, có thể làm được Thanh bang đường chủ, hoàn toàn không đơn giản, nhưng nếu một cái hắc bang mà có thể hù dọa được Diệp Thiên, vậy hần ở nước ngoài vài năm đã uống công rồi.

Mafia cùng Yamaguchi Group hai nhóm hắc đạo hàng đầu thế giới thấy Diệp Thiên cũng phải khách khí, một tên Thanh bang đường chủ Diệp Thiên đương nhiên sẽ không đặt vào trong mắt, trừ phi nàng là cháu gái bang chủ Thanh bang có lẽ Diệp Thiên còn cảm thấy có chút khó giải quyết. "Thanh bang đường chủ? Vậy thì sao? Kể cả ngươi có là cháu gái Thanh bang bang chủ, đắc tội với bằng hữu của ta, ta sẽ làm cho ngươi đẹp mắt!" Diệp Thiên nhún vai nói ra. "Ngươi mới là cháu trai ông ta, cả nhà ngươi đều như thế!" Tiêu la lị bỗng nhiên tức giận không thôi, nàng không phải cháu gái bang chủ Thanh bang, mà là con gái.

Diệp Thiên lái xe đến công viên nấp vào một chỗ, đỗ xe xong hán vào ghế ngồi phía sau, bên cạnh tiểu la lị vú to, "Ta không có thời gian lãng phí trên người của người, người tốt nhất lập tức gọi điện thoại báo người thả Triệu Viễn, ta có thể cam đoan không động một sợi tóc của người!" "Nếu như ta nói không thì sao!" Cô bé không phục nói, từ nhỏ đến lớn nàng là công chúa trong nhà, người khác nói chuyện với nàng đều sợ sẽ lớn tiếng dọa nàng, chứ nói là đối xử với nàng như vậy, bị người ra trời đi đe dọa.

Diệp Thiên cười lạnh, con mắt lướt qua dáng người đầy đặn, "Nếu như không làm theo lời ta nói, ta sẽ cời từng cái từng cái y phục trên người người, sau đó đem người ném trong công viên, để cho những cái lão đầu biến thái bọn họ thưởng thức cái dáng người ma quỷ này!" "Đồ lưu manh, người dám..." Cô bé mặt đỏ tới tận mang tai mắng!

Diệp Thiên đột nhiên dùng tay kéo y phục trước ngực nàng xuống một chút, lập tức bộ ngực sữa cao ngất một mảng thịt mềm sáng bóng, trắng nõn trơn mềm, nhìn thật là mê người!

- - - - -

Cầu kim phiếu, cầu TL.T. Ai có tiền cho tiền ai không tiền thì cho mình 1 tìm nha

Mong các bạn đi ngang qua ủng hộ mình để có động lực dịch tiếp a!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 62: Phía dưới ướt

Ngon núi của tiểu la lị quả nhiên không bình thường, nguyên vẹn tròn trĩnh, trắng nõn mềm mại như mỡ dê, chỉ cần nhìn đã có thể tưởng tượng đến cái này cùng với nụ hoa nhất định mười phần co dãn. "Ah..." Cô bé vạn vạn lần không nghĩ tới Diệp Thiên lại dám kéo y phục của nàng xuống, nữ hài ở cái tuổi này chính là giai đoạn then thừng nhất, trên mặt đỏ như muốn nhả ra máu, nghẹn ngào hét âm lên!

Diệp Thiên tuy ở trong xe, nhưng tiếng kêu cầu đối phương thật sự quá kinh thiên động địa rồi, vạn nhất dẫn người tới xem thì không hay, lập tức dùng tay che miệng nàng lại uy hiếp, "Kêu la cái gì, ta cũng không có làm gì người mà hét lớn tiếng như vậy. Đã nói, chỉ cần người giao ra Triệu Viễn, ta lập tức sẽ thả người đi!" Diệp Thiên không muốn gây chuyện thị phi, thăm nghĩ giúp cho Triệu Viễn bình an về nhà, nếu yêu cầu cơ bản nhất này mà còn không làm được, Diệp Thiên không loại trừ khả năng dùng thủ đoạn đặc biệt để đối phó với tiểu la lị vú to này, tiền lệ hậu binh, nếu nàng không biết phân biệt phải trái vậy cũng đừng trách mình ác.

Cô nhóc từ nhỏ được nuông chiều từ bé, ai cũng không để vào mắt, ngay từ đầu căn bản không sợ hãi Diệp Thiên, nhưng khi Diệp Thiên kéo quần áo trước ngực nàng xuống mới cảm nhận được sự sợ hãi, đối phương là hành động thật sự, vạn nhất chính mình bị tên đó làm nhục, làm sao mà dám gặp người được! "A..... A....." Miệng này bị Diệp Thiên dùng tay bịt lại, nàng ân hai tiếng, Diệp Thiên thấy nàng có chuyện muốn nói, vội vàng buông tay ra, "Nói đi, hiện tại còn kịp, nếu như ta thay đổi chủ ý người hối hận cũng đã muộn!" Cô bé tức giận trừng Diệp Thiên, trong lòng hung hăng nói: "Đồ lưu manh, người nhớ kỹ cho ta, Từ Đồ Tĩnh ta không để yên cho người đâu!" Bởi vì Từ Đồ Tĩnh biết rõ mình không phải là đối thủ của Diệp Thiên, hiện tại nằm trong tay hán chỉ có thể ủy khuất mà thôi. "Người không buông ta ra ta làm sao gọi điện thoại được!" Từ Đồ Tĩnh trợn mắt nói.

Diệp Thiên cười cười, tiểu la lị này tính tình thực không phải là nóng này bình thường, hán lấy điện thoại di động ra, nói: "Yên tâm, chờ người thả Triệu Viễn ta tự nhiên sẽ thả người, người bây giờ đọc số thôi là được, ta sẽ gọi." Từ Đồ Tĩnh sau đó nói ra một số điện thoại riêng, Diệp Thiên gọi tới, điện thoại rất nhanh bắt máy, nhưng thấy đối phương không nói gì, Diệp Thiên cũng không nói gì, hán biết rõ đối phương có người đang nghe, bởi vì hán đã nghe được tiếng hít thở bên kia rồi.

Giằng co hơn một phút đồng hồ, Từ Đồ Tĩnh đột nhiên mở miệng nói: "Sao vậy, không có bắt máy sao? Người nhanh buông ta ra!" Tâm tư của Từ Đồ Tĩnh có thể nói là tinh tế tỉ mỉ, nàng nói những lời này là cố ý truyền đạt cho người bên kia nghe, thông báo cho người ở trong nhà biết rõ mình bây giờ đang bị khống chế. "Băng hữu, cầu tài cầu việc người có thể nói thẳng, mười mười ta nếu thiếu một sợi lông ta có thể cam đoan người sẽ chết không có chỗ chôn!" Đối phương truyền đến một thanh âm nam nhân trẻ tuổi, rất tinh táo bình tĩnh, nhưng trong lời nói lộ ra một khí thế bá đạo, xem ra người này chính là ca ca của tiểu la lị này rồi. "Ta không cầu tài cũng không cầu người làm việc gì, ta chẳng qua là dùng lễ đối lễ mà thôi, mười mười của người bắt giữ băng hữu của ta, nếu như băng hữu của ta thiếu một sợi lông, cái cầu nói kia của người cũng là lời ta muốn nói đó!" Diệp Thiên không chủ động gây chuyện, nhưng cũng không sợ phiền phức, Thanh bang thì như thế nào?

Diệp Thiên làm việc luôn luôn là người không phạm ta ta không phạm người, nhưng nếu người chọc ta thì ta cũng phải chọc lại! "Ha ha... Tốt, tốt, rất tốt!" Đối phương không giận ngược lại cười lớn: "Xem ra người ở Minh Châu cũng là nhân vật có số má! Người có gan, đã rất nhiều năm rồi không có người nào dám nói chuyện với ta như vậy, ta rất thưởng thức người, bất quá người tốt nhất đừng mù quáng tự đại, người đưa điện thoại cho mười mười ta, ta nói với nàng!" Diệp Thiên dùng một chút đem điện thoại bên tai cô nhóc, "Tiểu Tĩnh, người lập tức đem người thả cho ta, rồi khi trở về giải thích cụ thể như thế nào!" Từ Đồ Hồng trầm giọng nói, cũng không có hỏi han ân cần, hán biết rõ, nếu như mười mười một còn được dung túng như vậy sớm muộn cũng có một ngày sẽ xảy ra chuyện.

Từ Đồ Tĩnh chỉ sợ duy nhất người ca ca này, ngoan ngoãn nói: "Ca, người đừng nóng giận nha, ta biết rồi, hiện tại ta sẽ gọi điện thoại thả người!" "Vậy thì tốt, trong vòng một canh giờ đến biệt thự lưng chừng núi gặp ta!" Từ Đồ Hồng không cho nàng cơ hội cự tuyệt liền cúp điện thoại, thời điểm hán trở lại



phòng khách, trong nhà có thêm một người, chính là đại thúc răng vàng bảo vệ cho Tư Đồ Tĩnh, ngoại hiệu Quý Nước. "Hồng thiếu, thực xin lỗi, là ta thất trách rồi!" Đại thúc trên tay cầm điều thuốc nhưng không có châm lửa.

Tư Đồ Hồng chỉ chỉ ghé sô pha, "Ngồi, đại thúc, tất cả mọi người đều không phải ngoại nhân, người từ nhỏ đã nhìn thấy huynh muội chúng ta lớn lên, cho nên có mấy lời không cần phải giấu diếm ta, ngươi nói người nọ một chiêu đã đánh bại người, điều này nói rõ ràng đi?" "Thiếu gia, ta biết rõ ngươi muốn nói cái gì, cho rằng có thể là ta già rồi, nhưng ta có thể nói cho ngươi biết, người trẻ tuổi kia là người cường đại hiếm thấy, ở trong nước ta còn chưa bao giờ gặp người nào trẻ tuổi lợi hại như thế, chỉ sợ thiếu gia đệ nhất kinh thành cũng không phải là đối thủ của hắn!" Quý Nước là binh lính xuất ngũ, thân kinh bách chiến, nhưng so sánh với Diệp Thiên, hắn một đòn cũng không chống đỡ nổi, đương nhiên, đó là do nguyên nhân lúc đó bị bất ngờ, nếu như chính diện đọ sức, hắn nắm chắc có thể chống đỡ từ năm đến mười chiêu. "Ah!" Tư Đồ Hồng càng ngày càng đối với người trẻ tuổi bất muội muội mình đi sinh ra lòng hiếu kỳ, rất muốn biết đối phương rốt cuộc là dạng quái vật gì, thậm chí ngay cả Quý Nước cũng tôn sùng hắn như vậy. "Nước thúc, nếu có cơ hội, ta muốn cùng hắn gặp mặt một lần!" Tư Đồ Hồng dừng một chút lại đưa ra một yêu cầu khiến người khác không thể tưởng tượng được, Nước thúc nhẹ gật đầu, "Ta sẽ nỗ lực hết sức!" Trong công viên, Tư Đồ Tĩnh đã gọi điện thoại, Triệu Viễn đã được thả, Tư Đồ Tĩnh sợ đi bất hủ là vì có người nói chị dâu nàng ở bên ngoài cùng với người khác cấu kết, mà người đó lại là Triệu Viễn, cho nên mới phải tốn công tốn sức đem Triệu Viễn bắt lại. "Diệp Thiên, là ta, ta đã về nhà! Tiểu tử ngươi rất có năng lực ah, người của Thanh bang mà cũng dám chơi, ngươi bây giờ không có sao chứ, đợi chút nữa về nhà của ta hai anh em uống vài chén!" Triệu Viễn sau khi về đến nhà trước tiên gọi điện thoại cho Diệp Thiên báo bình an. "Hôm nào đó đi, hôm nay ta còn có việc, nếu còn có người muốn động tới người trước tiên cứ báo ta biết!" Diệp Thiên dặn dò. "Được, ta đã biết, vậy ngươi vất vả rồi, hôm nào nhất định phải uống một bữa thống khoái!" Sau khi Triệu Viễn chấm dứt cuộc trò chuyện Diệp Thiên chuẩn bị thực hiện lời hứa của mình, buông lỏng Tư Đồ Tĩnh ra, ngay lúc Diệp Thiên xoay người giúp Tư Đồ Tĩnh cởi dây trói, đột nhiên trên lưng truyền đến một hồi đau nhức kịch liệt, Tư Đồ Tĩnh thừa dịp Diệp Thiên xoay người mở dây thừng liền cắn lưng hắn một cái.

Đau đến nỗi Diệp Thiên nhe răng trợn mắt, "Đem.. Ngươi là chó đó a!" Diệp Thiên hung hăng đánh vào cặp mông vênh lên của Tư Đồ Tĩnh. "Ồ..." Tư Đồ Tĩnh vừa thẹn vừa giận, cái mông của mình cho tới bây giờ chưa từng bị ai đánh qua, nàng xấu hổ hận không thể đem Diệp Thiên sinh nuốt vào, "Lừa mạnh đáng chết, đồ lưu manh, ngươi chờ đó cho ta, một ngày nào đó ta sẽ cho ngươi đẹp mắt!" "Vậy sao? Lão tử hiện tại liền thu thập ngươi!" Diệp Thiên đột nhiên kim chặt hai cổ tay đẩy Tư Đồ Tĩnh nằm xuống ghế, cả người đè lên, toàn thân đặt trên cơ thể mềm mại của nàng, ngực hai người dính sát cùng một chỗ, nơi riêng tư phía dưới cũng vô tình dính lấy nhau.

Tư Đồ Tĩnh tim đập rộn lên, toàn thân có loại cảm giác tê dại, trong nội tâm rất sợ hãi, sắc giọng: "Ngươi... Ngươi muốn làm gì?" "Lão tử muốn làm ngươi!" Diệp Thiên kéo quần của nàng, chỉ thấy bên trong mặc một quần lót hoa hồng nhạt, hơn nữa chỗ bảo ngư lại ướt một mảnh, Diệp Thiên choáng váng, chuyện gì xảy ra vậy? Nàng đang phản đối mình, nhưng làm sao lại ướt đến thế này?

- - - - -

Cầu kim phiếu, cầu TLT. Ai có tiền cho tiền ai không tiền thì cho mình 1 tìm nha

Mong các bạn đi ngang qua ủng hộ mình để có động lực dịch tiếp a!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 63: Bị ép triền miên

Diệp Thiên khi cởi quần Tư Đồ Tĩnh vốn tưởng rằng nàng sẽ kịch liệt phản kháng, không nghĩ tới lúc mình nhìn chăm chăm vào con bảo ngư ướt át của nàng, hai tay Tư Đồ Tĩnh che mặt không nhúc nhích, thân thể run rẩy kịch liệt, nước đọng trên quần lót ngày càng nhiều. "Này, ngươi làm sao vậy?" Vừa rồi vẫn còn điên cuồng phản kháng, hiện tại lại không rên một tiếng, Diệp Thiên lo lắng Tư Đồ Tĩnh nghĩ không thông, vạn nhất cần lưỡi tự vận thì bó tay rồi, vội vàng giúp nàng mặc quần, "Được rồi được rồi, chỉ đùa với ngươi một chút mà thôi, ngươi có thể đi rồi!" Diệp Thiên vốn cũng không có ý định thật sự làm gì đó đối với nàng, chỉ dọa nạt cảnh cáo mà thôi.

Tư Đồ Tĩnh cũng không biết chuyện gì xảy ra, ngay tại thời điểm Diệp Thiên cởi quần nàng thì phía dưới một cỗ nhiệt lưu tuôn ra, làm đồ lót ướt một mảng lớn, hơn nữa còn có một loại khoái cảm khó nói lên lời truyền khắp toàn thân, khiến cho nàng đắm chìm trong đó.

Đã qua hai ba phút Tư Đồ Tĩnh mới đứng lên, khuôn mặt ửng hồng tựa như vừa mới yêu đến cao trào, nàng sửa sang lại quần áo, nhìn Diệp Thiên bằng ánh mắt tràn đầy cừu hận, đã có một loại cảm giác mà không thể nói không rõ ràng, "Ta nhớ kỹ ngươi rồi, ngươi chờ đó cho ta, Tư Đồ Tĩnh ta sẽ không cứ như vậy mà tha thứ cho ngươi!" Tư Đồ Tĩnh? Danh tự cùng tính cách của nàng hoàn toàn trái ngược a! Diệp Thiên nhìn bóng lưng Tư Đồ Tĩnh mỉm cười, hắn không có đem lời nói của cô nhóc này để ở trong lòng, chỉ cần nàng không đi tìm bằng hữu của mình gây phiền toái, còn lại muốn náo nhiệt thế nào cũng được.

Diệp Thiên nhìn đồng hồ đã hơn bốn giờ chiều rồi, thời gian ước định với Tôn Mai Lý Tuyết Vân cũng không còn xa, vì vậy lái xe đến Bệnh Viện Chợ Rẫy, Diệp Thiên không có xuống xe, hắn sau khi dừng xe lại đang suy nghĩ có nên gọi Ninh Lạc hay không, thế nhưng đúng lúc này, Tôn Mai đáng người thướt tha xuất hiện ở bãi đỗ xe, nàng chậm rãi hướng về cỗ xe Audi màu đỏ.

Cơ thể Tôn Mai được bảo dưỡng phi thường tốt, nhìn bóng lưng hoàn toàn giống như nữ nhân 25~26 tuổi, đặc biệt là cái bờ mông tròn trĩnh gợi cảm kia, chạm vào phi thường co dãn. "Tôn viện trưởng!" Diệp Thiên xuống xe chào hỏi Tôn Mai, Tôn Mai sững sờ, không ngờ tới bãi đỗ xe cũng có thể gặp được Diệp Thiên, sau một hồi mới tỉnh táo lại, cười nói: "Ồ, nhanh như vậy đã mua xe rồi, xe này không rẻ ah! Nhìn không ra ngươi còn là người thâm

tàng bắt lộ ah!" Tôn Mai đi tới vòng quanh xe Jeep Diệp Thiên mới mua nhìn nhìn.

Diệp Thiên cười cười, không tỏ thái độ gì cả, nói nhiều cũng không tốt, hấn sợ Tôn Mai hỏi lung tung này kia, đến lúc đó rất khó giải thích. "Xe này rất lớn ha! Chỗ ngồi phía sau có thể nằm cả người luôn này?" Tôn Mai thăm dò, mập mờ cười hỏi, Diệp Thiên bị nàng nhắc nhở như vậy lập tức hiểu ra, Ấc, ta như thế nào lại không nghĩ tới, xe này mà đánh đã chiến thì rất phù hợp đấy. "Tôn viện trưởng, người nếu đối với xe này có hứng thú, ta hôm nào đó mang người đi hóng gió được không đây?" Diệp Thiên uyển chuyển mời Tôn Mai đi xe chẵn, Tôn Mai ha ha cười, "Tốt, ta cũng chưa có ở trên xe thử qua ah!" Tôn Mai sáng khoái đáp ứng, khiến cho Diệp Thiên mừng rỡ không thôi, xe chẵn nàng còn chưa có thử qua, không biết cảm giác làm trên xe như thế nào. "Ta còn có chút việc về nhà một chuyến, khách sạn đã sắp xếp ổn rồi, nếu không người qua đó ngồi một chút, Lý chủ nhiệm các nàng rất nhanh sẽ đến!" Tôn Mai nhìn nhìn bên ngoài nói, vừa rồi lão công nàng nói có chuyện gấp tìm nàng làm cho nàng lập tức phải về nhà một chuyến.

Diệp Thiên đem địa chỉ nhớ kỹ rồi cùng Tôn Mai một trước một sau lái xe đi ra khỏi bãi đỗ, các nàng dự định chọn khách sạn cách bệnh viện không xa cho lắm, là một khách sạn ba sao, đi xe mấy phút là đã tới rồi.

Tôn Mai vội vàng vàng về đến nhà, vừa mở cửa đã bị người từ phía sau ôm lấy, hai tay vuốt ve điên cuồng trên người nàng, Tôn Mai sắc giọng: "Người động dục à, giữa ban ngày mà còn muốn làm!" Tôn Mai trong lòng có chút quái dị, lão công đã lâu không có làm qua chính mình rồi, hôm nay vì cái gì mà khác thường như vậy?

Nam nhân phía sau nàng không nói gì, mà chỉ thờ hờn hờn kịch liệt, bàn tay chạy khắp bốn phía trên thân thể mềm mại của Tôn Mai, cuối cùng tiến vào trong quần áo từ phía sau bóp chặt cặp vú đầy đặn, hung hăng xoa bóp.

Chỉ chớp lát Tôn Mai cảm nhận được bờ mông bị một cái vật cứng đâm vào, lập tức làm cho nàng cảnh giác, cái thứ đồ chơi của lão già kia không có khả năng nhanh như vậy mà có phản ứng, trừ phi là uống thuốc, nhưng nếu uống thuốc cũng sẽ không cứng như vậy. Tôn Mai quay đầu nhìn lại, lập tức thiếu chút nữa té xỉu, cái người ôm nàng sờ soạng cả buổi vậy mà không phải là lão công, mà là một nam nhân lạ mặt hơn bốn mươi tuổi, hai mắt hấn đỏ lên tràn đầy vẻ dâm tà, rất hưởng thụ vuốt ve Tôn Mai. "Thả ta ra, người rốt cuộc là ai? Như thế nào lại vào trong nhà của ta!" Tôn Mai nổi giận nói, tại bệnh viện Tôn Mai nhận được điện thoại của lão công nói có chuyện gấp bảo nàng về nhà một chuyến, Tôn Mai còn tưởng xảy ra đại sự gì, cho nên vội vàng vàng trở về, không có nghĩ khi về lại có nam nhân lạ mặt trong nhà.

Nam nhân không để ý đến câu hỏi của Tôn Mai, tiếp tục tùy ý vuốt ve trên người nàng, hơn nữa càng ngày càng làm càn, hai cánh tay từ phía trên mò dần xuống phía dưới, chuẩn bị nhét tay vào trong váy của nàng, Tôn Mai cực lực giãy dụa..., nhưng khí lực của nàng không có khả năng khỏe hơn nam nhân được, vùng vẫy cả buổi cũng không thể thoát ra.

Bàn tay nam nhân kia đã chui vào trong quần lót Tôn Mai, đã mò tới cù lạc khoái cảm bên trong.

Tôn Mai cho dù không phải là nữ nhân đứng đắn, nhưng cũng không phải là ai cũng có thể động thủ động cước với nàng, chỉ có nàng xem trúng ai nàng mới có thể cho đối phương, bị người ta bắt buộc, nàng thà chết chứ không chịu khuất phục.

Ngay thời điểm tay của đối phương thiếu chút nữa tiến vào khe núi kia, đầu Tôn Mai hung hăng đập mạnh một phát, lập tức tên kia bị đập chảy máu mũi, đau nhức ôm mũi thống khổ rên rì. "Đồ tiện nhân, lão công người đã đáp ứng để cho ta tới đ.т người, người già đoan trang cái gì!" Nam nhân sờ cái mũi, phát hiện trên tay một mảng đỏ tươi, lập tức tức giận mắng to, lão bà của tên khốn này bị lão công Tôn Mai cười lên, bị hấn bắt gian tại giường, cầm điện thoại quay hình ảnh hai người trên giường nói muốn làm to chuyện.

Cho nên lão công Tôn Mai dưới tình thế cấp bách đưa ra ý kiến để cho hấn cũng càn lão bà của mình một lần, cho nên mới có chuyện như bây giờ. "Người rốt cuộc là ai?" Tôn Mai lấy điện thoại ra, "Lập tức rút đi, nếu không ta báo công an!" Tôn Mai bắt đầu hoài nghi người nam nhân này không phải là do lão công tìm đến, mục đích là muốn bức bách mình ly hôn.

Nam nhân này cười dâm nói, "Lão công người chơi vợ của ta rồi, bị ta bắt gian tại giường, cho nên hấn đáp ứng để cho ta tới làm người một lần, chắc chắc, không nghĩ tới lão già kia có nữ nhân xinh đẹp như vậy không càn, còn đi bên ngoài ngủ với vợ người khác, ta nếu có lão bà xinh đẹp như người khẳng định không nỡ bị người khác cười trên thân thể." Tôn Mai nghe xong nam nhân này giải thích tức giận đến thiếu chút nữa té xỉu, trong lòng hung hăng mắng, Mã Hồng Vãn, cái tên hỗn đản này!

Nàng không nghĩ tới chồng mình sẽ làm ra việc xấu xa như vậy, hấn đi chơi những nữ nhân khác thì thôi đi, vậy mà còn muốn đem mình ra cho người khác đùa bỡn, Tôn Mai triệt để nản lòng thoái chí, âm thanh lạnh lùng nói: "Cút, lập tức cút cho ta!" Nam nhân không cho là đúng, từng bước một hướng tới gần nàng, "Đức hạnh của người ta cũng đã biết, chớ ở trước mặt ta ra vẻ trinh tiết liệt nữ, nghe nói lão công người là quan lớn ah? Người nếu không muốn hấn bị Ban Thanh Tra Kỷ Luật điều tra, ngoan ngoãn làm cùng ta một lần đi!" Tôn Mai cũng không phải dạng ăn chay, mắng: "Cái đồ mất dạy, ta là dạng nữ nhân gì cũng không cần người phải quản, dù ta có cùng nam nhân khắp thiên hạ ở trên giường cũng sẽ không ngủ với người!" Nam nhân sắc mặt âm trầm, lạnh lùng nói: "Hôm nay lão tử quyết đề người xử lý cho rồi!" Nói xong, nam nhân đánh tới, Tôn Mai một bên trốn tránh một bên bấm gọi Diệp Thiên, kêu to: "Cứu mạng ah..." Thế nhưng mà vừa kêu được một tiếng đã bị nam nhân kia bắt được, vội vàng bị miệng nàng lại, trên mặt dâm tà cười to, hàng nóng phía dưới ma sát trên bờ mông đẹp co dãn mười phần của Tôn Mai.

- - - - -

Cầu kim phiếu, cầu TL.T. Ai có tiền cho tiền ai không tiền thì cho mình 1 tìm nha

Mong các bạn đi ngang qua ủng hộ mình để có động lực dịch tiếp a!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 64: Lăng nhục

Diệp Thiên đang ở khách sạn nhận được điện thoại Tôn Mai, tưởng rằng là nàng đã tới, thế nhưng mà trong điện thoại Tôn Mai hô cứu mạng và còn có âm thanh một nam nhân cười dâm dăng, Diệp Thiên cả kinh, lập tức ý thức được Tôn Mai có khả năng đã xảy ra chuyện! "Tôn viện trưởng..." Diệp Thiên hô to vào điện thoại, thế nhưng mà trong điện thoại chỉ có thanh âm Tôn Mai giãy dụa kịch liệt, Diệp Thiên gọi vài tiếng không có đáp lại, Diệp Thiên cúp điện thoại lập tức gọi cho Lý Tuyết Vân, "Lý chủ nhiệm, ta có chút việc gấp muốn tìm Tôn viện trưởng, phiền người nói địa chỉ nhà nàng cho ta biết!" Lý Tuyết Vân cười cười, "Như thế nào, muốn đi hỏi lộ Tôn viện trưởng ah!" Diệp Thiên không có thời gian cùng nàng nói giỡn, nói gấp: "Lý chủ nhiệm, ta thật sự có việc, người nhanh lên nói cho ta biết địa chỉ nhà nàng, đi trễ có thể sẽ xảy ra đại sự!" Diệp Thiên cũng không có nói rõ ràng mình tìm Tôn Mai có chuyện gì, hấn lo lắng vạn nhất Tôn Mai bị người kia xâm hại, sẽ ảnh hưởng không tốt đến thanh danh của nàng.

Lý Tuyết Vân dừng một chút, lập tức nói ra địa chỉ nhà Tôn Mai, Diệp Thiên cảm ơn liền dập máy, lao ra khỏi khách sạn lái xe thẳng đến nhà Tôn Mai, cũng may khoảng cách bên này không xa, hơn mười phút đồng hồ là đã đến, tìm được nhà nàng ở cái tòa nhà kia liền chạy vội lên.

Trong phòng, y phục trên người Tôn Mai đã bị tên kia cởi chỉ còn lại có quần lót, áo ngực cũng đã bị lột ra, mà hấn tựa hồ cũng không vội mà tiến vào trong cơ thể của nàng, mà là đang chơi mèo vờn chuột.

Tôn Mai giãy dụa càng lợi hại thì hấn càng hưng phấn, "Chắc chắc chắc... Không nghĩ tới thân hình của người tốt như vậy, bộ ngực ghê gớm thật ah!" Nam nhân này kéo áo ngực Tôn Mai nhìn thấy hai ngọn núi nhảy ra như muốn lòi con mắt, lão bà của hấn chỉ có tuổi trẻ, không thể so sánh cùng với Tôn Mai nữ nhân thành thực hàm súc thú vị.

Nhưng hết lần này tới lần khác Mã Hồng Văn lại ưa thích nữ nhân trẻ tuổi, cho nên mới phải đem lão bà của tên khốn kia lôi lên giường.

Vì bảo trụ thanh danh của mình, hấn trải qua một phen nội tâm giãy dụa quyết định để cho người nam nhân này đến chơi lão bà của mình, một mũi tên trúng hai đích, vừa bảo trụ thanh danh của mình cũng có thể tiếp tục cùng lão bà của hấn xằng bậy.

Miệng Tôn Mai bị bịt chặt, tay cũng bị trói, mặc kệ nam nhân ở trước mắt đem y phục trên người mình cởi từng kiện từng kiện một, đột nhiên hấn cúi xuống chuẩn bị há miệng ngậm lấy hạt bồ đào ngon lành trước ngực, đúng lúc này cửa bị người bên ngoài một cước đá văng, một nam nhân soái khí tiến đến, tên kia còn chưa kịp có bất kỳ phản ứng nào đã bị một quyền đánh vào đầu, lập tức cả người bay ra ngoài. "Ah..." Tên khốn kia bị Diệp Thiên một quyền đánh bay, ngã trên mặt đất thông khổ kêu to.

Diệp Thiên nhìn Tôn Mai đã bị thoát y chỉ còn lại có mỗi quần lót, trong nội tâm rất thương tiếc, vội vàng cởi bỏ trói, Tôn Mai nhờ cái thứ bị nhét vào trong miệng, nhào vào lòng ngực Diệp Thiên khóc rống lên. "Không có việc gì, không có việc gì, có ta ở đây rồi!" Diệp Thiên vỗ nhẹ vào lưng Tôn Mai trấn an nàng.

Tôn Mai không phải là người đa sầu đa cảm, chỉ thống hận chính mình lúc trước vì sao mất mủ mà lại theo tên súc sinh Mã Hồng Văn kia, hấn ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm nàng có thể mở một con mắt nhắm một con mắt, không nghĩ rằng hấn lại để cho nam nhân khác đến làm chính lão bà của mình.

Tôn Mai nức nở trong chốc lát mới ý thức được nửa người trên của mình đang trống trơn, vội vàng mặc lại quần áo tử tế, "Diệp Thiên, cảm ơn người, nếu không phải người... Ta..." "Tiện nhân, nguyên lai người cũng có tiểu bạch kiếm, khó trách lão công người lại để cho ta tới đây- người! Không phải người một nhà không tiền cùng một cửa, lời này quả nhiên không có nói sai, lão công người ở bên ngoài làm lão bà người khác, người cũng đi vụng trộm nam nhân!" Tên kia bị Diệp Thiên đánh ngã xuống đất đã khôi phục lại, đứng lên lạnh giọng mắng. "Người kia là ai?" Diệp Thiên nhìn cũng chưa từng nhìn thấy người nam nhân này, hướng Tôn Mai hỏi.

Tôn Mai lạnh lùng như băng hung hăng nhìn chằm chằm vào tên khốn đang sửa kia, "Ta không biết hấn, nhưng ta sẽ khiến cho hấn chịu trừng phạt thích đáng!" Tôn Mai lấy điện thoại gọi 110, nàng sẽ không giống những cô gái bị lăng nhục mà không dám lộ ra bên ngoài, Tôn Mai cũng không biết chuyện này mất mặt như thế nào, người bị hại chính là mình, vì cái gì còn để cho hung thủ nhờn nhạo ngoài vòng pháp luật? "Này... Nữ nhân điên người mau dừng tay, là lão công người cho phép ta tới đây, hấn chơi vợ của ta ta còn chưa có tính sổ với hấn đây này!" Thấy Tôn Mai gọi công an nam nhân kia nóng nảy, xông tới muốn cướp đi điện thoại trong tay nàng, Diệp Thiên một cước đá ra, một lần nữa tên kia bay ra ngoài.

Lần này lực đạo còn muốn mạnh hơn cả lần trước, nam nhân kia co dúm trên mặt đất hai tay ôm bụng đau nhức kêu không ra tiếng.

Sau khi nhận được báo động, một nam một nữ cảnh sát rất nhanh tới nhà Tôn Mai, sau khi quan sát trong phòng, nữ cảnh sát tựa hồ ý thức được điều gì đó, hỏi: "Chuyện gì xảy ra?" Tên kia đang nằm trên mặt đất giãy dụa đứng lên, ác nhân cáo trạng trước, "Đồng chí cảnh sát, bọn chúng yêu đương vụng trộm bị ta phát hiện còn động thủ đánh người!" Hai vị cảnh sát lập tức nhìn về phía Diệp Thiên cùng Tôn Mai, Diệp Thiên khí cực mà cười, yên lặng đi qua, đột nhiên tung một cái tát hung hăng vào mặt tên khốn kia, "Con mẹ nó người là người hay sao? Lời nói vô si đến cực điểm như vậy mà cũng nói được, rõ ràng người là muốn làm bẩn người khác còn ác nhân cáo trạng trước!" "Anh kia, mời anh phối hợp với chúng tôi!" Nam cảnh sát thấy vậy có chút không vui, Diệp Thiên đang trước mặt bọn hấn đánh người, khiến cho hấn rất không thoải mái, cảm thấy đang khiêu khích quyền uy của mình.

Tôn Mai đi tới chỉ vào nam nhân kia nói: "Là hấn muốn cưỡng bạo ta, may mắn ta gọi điện thoại cho bạn, hấn mới chạy tới cứu ta!" Nữ cảnh sát liếc người nam nhân kia, trong mắt hiện lên ý tứ xem thường, "Theo ta trở về ghi khẩu cung a!" Tên nam tử kia muốn chống chế nhưng cảnh sát cũng không có nghe, mang theo Tôn Mai cùng hấn và Diệp Thiên cùng đi đến đồn công an, trải qua một phen thẩm vấn nam tử kia bắt đầu thề thốt phủ nhận, nói mình chỉ là đã cùng lão công Tôn Mai giao dịch thành công, hai người chẳng qua thay đổi lão bà chơi đùa mà thôi.

Nhưng sau khi có kết quả pháp y nghiệm chứng, trên người Tôn Mai tìm được dấu vết trói buộc và trên đùi nàng có chứa một chút dịch bài tiết, tên đó trước lúc đẻ nàng xuống đã ma sát qua người nàng, mặc dù không có tinh hoa phun ra, nhưng vẫn có dịch bài tiết xuất ra.

Dưới tình huống bằng chứng đầy đủ, nam nhân kia á khẩu không trả lời được, chuyện đã trải qua cũng tra ra manh mối, Tôn Mai là người bị hại, nam tử kia bị sẽ phải chịu trách nhiệm vì tội cưỡng hiếp.

Tôn Mai cùng Diệp Thiên rời khỏi đồn công an thì đã hơn bảy giờ, Diệp Thiên trong ngục Tôn Mai ghi khẩu cung cũng đã gọi cho Lý Tuyết Vân thoát thác liên hoan đêm nay. "Diệp Thiên, cảm ơn người!" Tôn Mai hít một hơi thật sâu, nói: "Ta quyết định, ngày mai ta cùng với hân sẽ ly hôn!" Tôn Mai có lẽ là loại nữ nhân chuyện đi nịnh bợ, cho nên biết rõ lão công ở bên ngoài có nữ nhân khác cũng không muốn ly hôn, bởi vì lão công có thể cho nàng thỏa mãn về mặt vật chất cùng với danh phận cục trưởng phu nhân.

Nhưng sau chuyện ngày hôm nay khiến cho nàng triệt để suy nghĩ cẩn thận lại, nữ nhân thật sự có lẽ không bị những thứ vàng son đối trá đó trói buộc, sống vui vẻ mới là điều mà một nữ nhân có thể cao ngạo.

Diệp Thiên không có bình luận gì, dù sao đây là chuyện nhà người ta, nhưng hân dặn dò: "Tôn viện trưởng, nếu có cái gì cần phải trợ giúp, lúc nào cũng có thể liên hệ với ta." "Ân, đêm nay theo ta được không!" Tôn Mai hiện tại không có cảm giác an toàn, thậm chí muốn tìm một nam nhân giúp nàng an tâm hảo hảo ngủ một đêm. Diệp Thiên có chút do dự, hân nhớ tới Ninh Lạc, cuối cùng thở dài nói: "Tôn viện trưởng, đêm nay có khả năng ta không có thời gian, hôm khác có lẽ được a!" Tôn Mai có chút thất vọng, tự giễu cười cười, "Người là chê ta bẩn sao?" Nàng cho rằng Diệp Thiên chứng kiến việc mình bị nam nhân khác thiếu chút nữa làm nhục, cho nên bài xích nàng. Diệp Thiên cũng biết, lúc này Tôn Mai cần có người an ủi, thế nhưng mà hân lại lo lắng chuyện của mình cùng Tôn Mai bị Ninh Lạc biết, không chỉ bởi vì Ninh Lạc là mẹ kế, hân lo lắng hơn là Ninh Lạc nếu biết rõ mình cùng Tôn Mai trên giường sẽ thương tâm. "Tôn viện trưởng, người đã hiểu lầm, ta chỉ là không muốn người nhà lo lắng, chỉ vậy chứ không có suy nghĩ gì hơn!" Diệp Thiên giải thích nói.

Tôn Mai trên mặt thoải mái hơn một ít, nhẹ gật đầu, "Vậy người tiễn ta đến khách sạn a, ta không muốn trở lại căn nhà kia nữa! Có lẽ về sau cùng hân ly hôn, cái chức phó viện trưởng này rất nhanh cũng sẽ bị kéo xuống, người nếu không ghét bỏ thì hãy gọi ta một tiếng Tôn đi."

- - - - -

Cầu kim phiếu, cầu TL.T. Ai có tiền cho tiền ai không tiền thì cho mình 1 tìm nha

Mong các bạn đi ngang qua ủng hộ mình để có động lực dịch tiếp a!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 65: Thiếu

Nội dung bị thiếu, sẽ update sau.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 66: Trong xuân được

Cảm ơn đạo hữu ansox1111 đã donate cho mình nha:3

- - - - -

Nghe thanh âm hình như là hai nam nhân, hơn nữa lúc nói chuyện còn có vẻ như đang cười cực kỳ gian xảo, Diệp Thiên không biết đối phương là người nào, cũng không biết mục đích của bọn hân là cái gì, nhưng có thể đoán được hai tên ngoài cửa hân là đang theo dõi Ninh Lạc cho nên mới tới đây.

Nói cách khác đối phương không phải chạy trốn gây án, cũng không phải tùy cơ hội gây án, mà là có mục đích có động cơ rõ ràng.

Diệp Thiên lộ ra một tia cười lạnh, mấy tên tiểu mao tặc thật sự to gan lớn mật đến nhà của mình cũng dám làm xằng bậy, hôm nay nhất định phải cho bọn hân hảo hảo một bài học, muốn cho bọn chúng biết rõ nơi đây không phải là chỗ có thể tùy tiện đến.

Diệp Thiên núp ra phía sau cửa chờ đối phương tiến vào, thế nhưng mà bên ngoài lại không có bất cứ động tĩnh gì, tiếng hít thở cũng không nghe thấy, Diệp Thiên thở than, "Móa, hai thằng này thật đúng là chuyên nghiệp, đến hô hấp cũng trở nên nhẹ như vậy rồi." Ngay thời điểm Diệp Thiên cảm thấy



ngoài ý muốn, đột nhiên phòng Ninh Lạc truyền đến động tĩnh, Diệp Thiên lập tức thăm nghĩ không tốt, vội vàng vọt tới, đẩy cửa phòng Ninh Lạc ra, Diệp Thiên chỉ thấy cửa sổ trong phòng Ninh Lạc đã bị mở, một bóng người rón ra rón rén mở tới đầu giường của nàng, cầm trong tay một cái khăn lông màu trắng hướng đến miệng Ninh Lạc.

Diệp Thiên bị dọa mồ hôi lạnh ứa ra, cho rằng người nọ muốn hạ độc thủ đối với Ninh Lạc, hét lớn một tiếng, "Dừng tay!" Trong bóng tối, thân thủ người nọ cũng tương đối nhanh nhẹn, vội vàng thối lui đến bên cửa sổ, nhưng hẳn không phải là muốn bỏ chạy, mà là tiếp nhận con dao găm từ bên ngoài cửa sổ, xông về phía Diệp Thiên, lưỡi dao sáng choang trong không trung vẽ nên một vòng cung, điểm rơi chính là bả vai Diệp Thiên.

Diệp Thiên không nghĩ tới tên mao tặc này lại cả gan làm loạn như thế, bị phát hiện chẳng những không có đào tẩu mà ngược lại còn được một tác lại muốn tiến thêm một bước, lao đến đâm vào mình, choi dao trước mặt Diệp Thiên không khác gì múa đại đao trước mặt Quan Công vậy.

Ngay khi lưỡi dao sắp đâm trúng Diệp Thiên, Diệp Thiên như thiểm điện xuất thủ, năm ngón tay như cái kim bắt chặt cổ tay của đối phương, người nọ cũng không nghĩ Diệp Thiên lại là một cao thủ, không khỏi bất ngờ, đem khí lực toàn thân để thoát khỏi tay Diệp Thiên, thế nhưng mà vô luận hấn sử dụng khí lực lớn cỡ nào thì tay Diệp Thiên vẫn như trước không chút sút mẻ, lúc này mới phát giác được mình đụng phải đại cao thủ rồi, "Bằng hữu, làm người để lại một đường lui, ngày sau dễ nói chuyện, hôm nay ta nhận thua, chỉ cần người thả ta đi, ta tuyệt đối không hề đặt chân đến nhà các người nữa bước!" "Nếu như ta không muốn?" Diệp Thiên âm thanh lạnh lùng nói.

Trong bóng tối trong mắt tên kia hiện lên một tia tàn khốc, tay còn lại đột nhiên đánh về phía cổ họng Diệp Thiên, chiêu thức độc ác vô cùng, thế nhưng mà Diệp Thiên căn bản không có để vào mắt, ngay khi hấn động thủ, Diệp Thiên dung sức bóp chặt cánh tay kia, ken két, lập tức đối phương đau nhức toàn thân run rẩy, tay tấn công Diệp Thiên còn chưa tới đến trước mặt hấn đã rũ xuống dưới.

Xương cổ tay phải vỡ tan, toàn bộ cánh tay tê liệt, đau nhức kịch liệt khiến cho hấn trong nháy mắt suýt nữa đã hôn mê, trên mặt tái nhợt khó coi đến cực điểm, mồ hôi chậm rãi thấm ướt đầm lưng.

Người ở bên ngoài nhìn thấy đồng lõa bị bắt, cũng muốn xông tới cứu viện, nhưng cổ tay Diệp Thiên vung lên, vèo một tiếng, một đạo hàn quang bắn ra, người bên ngoài còn chưa kịp đặt chân lên cửa sổ đột nhiên cảm giác cơ thể truyền đến sự đau nhức không tưởng tượng nổi, cúi đầu xem xét, một thanh ngân đao xinh xắn đâm thẳng vào ngực.

Cái tên ngoài cửa sổ tại chỗ bị dọa ngã đi, Diệp Thiên nhìn cái tên ở trong phòng Ninh Lạc, trầm giọng hỏi: "Nói, các người là ai, tới nơi này làm gì?" Đối phương không có trả lời, mà trầm mặc tĩnh mịch.

Hai tay Diệp Thiên chấp ra sau lưng, thời điểm mỗi khi Diệp Thiên tức giận cực độ mới có động tác như vậy, bởi vì để tay sau lưng sẽ khiến địch nhân có cảm giác thư giãn, nghe có vẻ rất mâu thuẫn, nhưng trong thực chiến lại tương đối hữu dụng.

Kẻ nào khinh địch nhìn thấy đối thủ để tay sau lưng sẽ cho rằng đó là cơ hội xuất thủ, nhưng tên này lại không như vậy, thấy một cao thủ cao thủ trước mặt hai tay để ra sau lưng sẽ cảnh giác, bởi vì không biết đối phương lúc nào sẽ phát động tấn công. "Lời ta nói bình thường sẽ không lặp lại hai lần, ta hỏi lại người một lần nữa, các người là người nào, tới nơi này đến cùng là muốn làm gì?" Diệp Thiên thanh âm không lớn, nhưng càng thêm lạnh, khiến cho người ta có loại cảm giác sợ hãi.

Người nọ rốt cục không chịu nổi áp bức cường đại, chịu đựng đau đớn kịch liệt, chậm rãi nói: "Hai huynh đệ chúng ta chỉ là lấy tiền của người khác mà làm việc, lần này chúng ta nhận thua, muốn chém muốn giết như thế nào tùy người!" Diệp Thiên chăm chăm vào hai mắt nam nhân kia trong bóng tối, đối phương rất kiên định, xem ra không phải mao tặc bình thường, một tên trộm vặt móc túi không thể nào có gan dạn cùng phách lực như vậy, khó trách bọn hấn còn biết cách vận dụng chiến thuật, giương đông kích tây, bất quá trước mặt Diệp Thiên hết thấy đều là phí công. "Nói ra chủ nhân phía sau màn của các người, ta có thể tha các người một mạng!" Bởi vì cái gọi là bán người phải bán mã, bắt giặc phải bắt vua, Diệp Thiên biết rõ dù có đánh chết hai thằng này cũng vô ích, người phía sau màn còn có thể phái người khác đến.

Trong bóng tối nam tử nhắm mắt lại, thể hiện bộ dạng không sợ chết, Diệp Thiên khóe miệng nhếch lên, cười lạnh liên tục, "Đừng ở trước mặt ta giả vờ thâm trầm, ta cũng không tin có người thật sự không sợ chết!" Xoát...

Trong tay Diệp Thiên lần nữa xuất hiện một phi đao xinh xắn, mũi đao đặt trên cổ họng đối phương, nhưng lại từ từ chậm rãi di động xuống dưới, vài giây sau làn da cổ họng hấn đã bị đâm rách, máu tươi chậm rãi chảy ra, con mắt đang nhắm chặt rốt cục đã mở ra, lộ ra vẻ hoảng sợ. "Ta... Ta nói..." Đối phương nhìn ánh mắt Diệp Thiên, sợ hãi, hấn có cảm giác, nếu mình không nói ra sự thực..., ngọn phi đao kia sẽ một cái cắm thẳng vào bên trong cổ họng của mình. "Nói đi!" Diệp Thiên thu hồi phi đao, ánh mắt lộ ra thần sắc khinh thường. "Là Hoàng Thế Văn bảo chúng ta đến đây!" Diệp Thiên tại chỗ sừng sốt một chút, tóm lấy cổ áo đối phương, lớn tiếng chất vấn: "Hoàng Thế Văn là ai? Hấn ở nơi nào? Muốn các người tới làm cái gì?" Cái tên này Diệp Thiên cũng không xa lạ gì, lần trước thời điểm trong công ty của phụ thân thu xếp đồ đạc, trong ngăn kéo bàn công tác tìm được tấm danh thiếp kia, ở trên danh tự đứng là Hoàng Thế Văn. Diệp Thiên một mực điều tra Hoàng Thế Văn, nhưng không có tí thu hoạch nào, không nghĩ tới trong tình huống ngoài ý muốn này lại có tin tức về Hoàng Thế Văn, trong nội tâm kích động không thôi. "Hoàng Thế Văn ở Yên kinh, là một luật sư, hấn phái chúng ta tới Minh Châu là muốn chúng ta bắt nữ nhân này đi!" Nam tử chỉ vào Ninh Lạc trên giường Ninh Lạc nói.

Diệp Thiên nhìn Ninh Lạc, phát hiện hồ hấp nàng trở nên dồn dập, hỏi: "Các người đã làm gì nàng ấy?" Nam tử có chút ấp úng nói: "Chúng ta... Chúng ta... Cho nàng dùng một chút hợp hoan tán!" Chỉ cần nghe tên cũng không khó đoán đó là vật gì, Diệp Thiên không nghĩ bọn hấn như vậy lại hạ xuân dược.

BA~... Diệp Thiên văng một cái bạt tai vào mặt của đối phương, "Đồ hỗn trướng, đem giải dược ra!" "Không có giải dược, chỉ có thể dựa vào... Dựa vào nam nhân mới có thể giải độc!" Nam tử đã lĩnh giáo sự lợi hại của Diệp Thiên, không dám có bất kỳ giấu diếm nào. "Nóng... Nóng quá..." Ninh Lạc trong lúc mơ màng xốc lên chân mền lên, ni non nói, Diệp Thiên bị dọa sợ, sợ Ninh Lạc cởi quần áo ra, vội vàng nói với nam tử kia: "Mang theo đồng lõa của người lập tức rời đi, ngày mai ở khách sạn chờ ta, ngọn phi đao kia có độc dược, nếu như không có giải dược của ta, hấn sẽ không sống qua đêm mai!" Nam nhân gật gật đầu từ cửa sổ lộn ra ngoài, đem trên đồng lõa nằm trên mặt đất đánh thức rồi cùng nhau rời đi.

Diệp Thiên đi đến bên giường kiểm tra trán Ninh Lạc, bị phỏng dọa người, đành mở đèn đầu giường xem xét, mặt Ninh Lạc ửng hồng một mảng lớn, trên người cũng nóng lên, hơn nữa trán đã đỏ mẩn rồi, Diệp Thiên đang suy tư nên làm như thế nào mới có thể giải trừ mị độc trong cơ thể Ninh Lạc, đúng lúc này Ninh Lạc bắt đầu xé rách y phục trên người... Áo ngủ đã bị chính cô ta xé nát một khối, lộ ra hai ngọn núi đầy đặn cao ngất bên trong.

-----  
Cầu kim phiếu, cầu TL.T. Ai có tiền cho tiền ai không tiền thì cho mình 1 tìm nha

Mong các bạn đi ngang qua ủng hộ mình để có động lực dịch tiếp a!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 67: Thiếu

Nguồn cài pass cắt nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 68: Gãy vên gãy thán

Ninh Lạc từ nhỏ sống trong danh môn vọng tộc, tiếp nhận gia giáo rất nghiêm khắc, tuy nàng có chút quật cường phản nghịch, nhưng thực chất bên trong vẫn là một nữ nhân tương đối truyền thống, trong lòng của nàng một mực kiên định cho rằng lần đầu tiên là dành cho đêm tân hôn, thế nhưng, cứ như vậy lại bị Diệp Thiên lấy đi mất.

Diệp Thiên sờ lên phần má bị Ninh Lạc đánh vào, mặt có chút nóng lên, trong lòng thở dài một tiếng, mặc quần áo từ từ đi ra, hẳn không muốn giải thích, bởi vì vô luận có lý do gì, Ninh Lạc thực sự là bị mình cướp đi sự trong trắng ấy. "Hỗn đản, người đứng lại đó cho ta! Người quên ước định giữa chúng ta rồi sao? Người quên ta là mẹ kế người sao? Người làm như vậy ta về sau làm sao có thể gặp người được!" Ninh Lạc không chịu được khóc rống lên, những giọt nước mắt thương tâm theo dung nhan tuyệt mỹ của nàng từ từ chảy xuống, vốn nàng đang có một bụng ủy khuất, bây giờ nhìn thấy Diệp Thiên vô thanh vô tức chuẩn bị rời đi, một câu dằn dò nhằn nhủ cũng không có, trong lòng nàng lập tức nổi lên đại hỏa.

Ninh Lạc cũng bất chấp, mặc kệ cơ thể đang trần truồng đứng lên mặc quần áo, xong rồi đi đến trước mặt Diệp Thiên, xoa xoa nước mắt, thanh âm có chút nghẹn ngào, "Người chẳng lẽ không nói cho ta một lời giải thích nào sao?" "Sự việc đã phát sinh, giải thích thêm nữa cũng không có gì tốt cả, thật sự thực xin lỗi, muốn đánh muốn chửi tùy ý nàng!" Diệp Thiên nhắm mắt lại không muốn nói thêm nữa, trong lòng của hắn bây giờ tâm loạn như ma. Đưa mẹ kế của mình lên giường, hẳn phải chịu lấy một áp lực tâm lý vô cùng lớn!

Hiện tại Diệp Thiên hận chết hai tên chó hoang tối hôm qua kia, rất hối hận không có đem bọn chúng ra hung hăng đánh một trận cho bỏ tức.

Ninh Lạc tức giận cắn môi đến nỗi toàn thân run rẩy, "Tốt, tốt, rất tốt! Từ nay về sau chúng ta không còn liên quan gì đến nhau nữa!" Nói xong Ninh Lạc quay người trở lại phòng, đến cạnh tủ quần áo lấy rương hành lý, bắt đầu sửa sang lại quần áo, nàng đã không mặt mũi ở lại nơi này nữa rồi.

Diệp Thiên do dự một lát, nói, "Ta sẽ chịu trách nhiệm với nàng mà!" Ninh Lạc vừa nghe đến hai chữ trách nhiệm lập tức lại nổi trận lôi đình, tay đang cầm quần áo cũng đánh vào Diệp Thiên, thút thút nỉ non nói: "Chịu trách nhiệm! Người định chịu trách nhiệm như thế nào? Ta là mẹ kế của người đó? Chẳng lẽ người lại muốn cưới mẹ kế của mình về làm vợ?" Nếu như không có cái tăng quan hệ này, Ninh Lạc có lẽ sẽ không tức giận như vậy. "Ta..." Mỗi Diệp Thiên rung rung vài cái, cái gì cũng không nói nên lời, đúng vậy, bọn họ hiện tại trên danh nghĩa là mẫu tử, hai người cưới nhau là chuyện không thể nào xảy ra. "Từ hôm nay trở đi ta sẽ chuyển ra ngoài ở, chuyện này người tốt nhất nói với bất cứ người nào khác, nếu không... Ta sẽ chết ngay trước mặt người!" Mặt Ninh Lạc đỏ hồng, tim nàng giống như bị đao cắt vậy.

Diệp Thiên chất phác đứng nguyên tại chỗ, trong đầu đều là hình ảnh tối hôm qua hai người điên cuồng giao hoan, không có cảm giác hương diễm, thậm chí cảm thấy mình có chút buồn nôn, Ninh Lạc chậm rãi thu thập một túi quần áo lớn, trong ngăn tủ dưới cùng có một cái ngăn kéo đựng một số đồ trang sức, đột nhiên thấy được một tấm giấy màu đỏ, ở trên có ba chữ vàng —— giấy hôn thú!

Ninh Lạc cảm thấy ba chữ kia giống như đang cười nhạo mình, cầm cái giấy hôn thú chuẩn bị xé bỏ, nhưng khi vừa mới xé rách một miếng rất nhỏ thì đột nhiên ngừng lại, con mắt lay động vài cái sau đó đem giấy hôn thú bỏ vào trong rương hành lý. "Những vật khác vài ngày nữa ta sẽ trở về lấy đi, đến lúc đó sẽ đem cái chìa khóa trả cho người!" Ninh Lạc nói tiếp: "Còn có, tại bệnh viện cũng đừng tới tìm ta, ta sẽ xin phép nghỉ ngơi vài ngày!" Ninh Lạc kéo rương hành lý, đi ra cửa biệt thự, nàng mới cảm giác phía dưới mình có chút đau đớn, lập tức vừa thẹn vừa giận, hung hăng dậm chân mấy cái, nhất

định là tối hôm qua Diệp Thiên hưng hăng ra vào, không khỏi ở trong lòng mắng to, "Hỗn đản hỗn đản hỗn đản..." Diệp Thiên cũng không có tâm tình gì đi làm, lái xe đến bệnh viện tự mình tìm Lý Tuyết Vân xin nghỉ ba ngày, Lý Tuyết Vân cho rằng Diệp Thiên không muốn tới nơi này đi làm nữa, hỏi hẳn có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không, Diệp Thiên nói có một số việc cần phải xử lý, ba ngày sau sẽ trở về đi làm. "Đúng rồi, Tôn phó viện trưởng bị đã khai trừ, người có biết chuyện gì xảy ra hay không?" Lúc Diệp Thiên chuẩn bị rời đi thì Lý Tuyết Vân hỏi, nàng đối với chuyện của Tôn Mai không biết chút nào, hôm nay sáng sớm đã thông báo ở bệnh viện, Tôn Mai bởi vì bị tra ra lấy tiền lót tay của công ty được, do đó bị khai trừ khỏi tất cả chức vụ.

Sự kiện này đã tạo thành một chấn động không nhỏ trong bệnh viện, lấy tiền lót tay được phẩm, thì ai trong lòng cũng đều tinh tường, ngồi ở chức phó viện trưởng kia nếu không có kiếm thêm ít của cải mới là việc lạ, điều đó chẳng khác gì là một bí mật công khai, bởi vì chuyện này mà bị khai trừ, rất hiển nhiên là có người có ý lật đổ nàng.

Mà lão công Tôn Mai lại là cục trưởng cục vệ sinh, có một tầng quan hệ vững chắc như vậy, ai dám hại nàng? Cho nên cuối cùng mẩu chốt trực tiếp là hướng vào Tôn Mai lão công Mã Hồng Văn.

Bệnh viện đã có lời đồn, Tôn Mai là do đã cho Mã Hồng Văn đội nón xanh (cắm sừng), cho nên đã khiến quan hệ vợ chồng của hai người tan vỡ, do đó mới xảy ra phản ứng hồ điệp (các sự việc xảy ra liên tiếp nhau).

Toàn bộ bệnh viện đều đang suy đoán rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra, ngoại trừ Diệp Thiên, không có ai biết rõ chân tướng sự tình, đương nhiên, Diệp Thiên cũng sẽ không nói ra điều đó!

Sau khi rời khỏi bệnh viện Diệp Thiên đi đến khách sạn, đã tìm được hai kẻ bắt cóc tối hôm qua, đêm qua bởi vì ánh sáng không đủ cho nên không nhìn thấy rõ, bây giờ mới biết hai người đó đại khái khoảng tầm 25~26 tuổi, thấy bọn họ trẻ tuổi như vậy Diệp Thiên có chút kinh ngạc nhỏ, nhưng mà hai người kia chứng kiến Diệp Thiên còn thấy bất ngờ hơn, bọn hắn cho rằng Diệp Thiên là một tên giang hồ lão luyện, hiện tại xem ra cũng chỉ là một thanh niên trên dưới 20 mà thôi.

Diệp Thiên không nói nhảm, sau khi vào phòng, nói: "Trung thực trả lời ta mọi vấn đề, nếu như có nửa phần giả dối, ta có thể cam đoan các người ngày mai không thấy được ánh mặt trời!" Hai người bị dọa cảm như hén, liên tục gật đầu, "Dạ dạ..." Ngay thời điểm Diệp Thiên tra hỏi hai tên kia, thì Ninh Lạc cầm giấy hôn thú đi đến cục dân chính, nàng muốn giải trừ quan hệ hôn nhân, nhưng không biết nên làm gì bây giờ, bởi vì Diệp Sơn đã qua đời.

Ninh Lạc cầm giấy hôn thú đến cửa ra vào cục dân chính suy nghĩ hồi lâu sau rốt cục có lấy dũng khí đi vào, Ninh Lạc như có cảm giác có tật giật mình, cúi đầu quan sát bốn phía như sợ gặp được người quen, cũng may nơi này không nhiều người lắm, chỉ có bảy tám đôi nam nữ, cũng không có phát hiện thân ảnh quen thuộc.

Ninh Lạc xếp hàng đợi hơn hai mươi phút đồng hồ mới đến lượt, người khác bắt kể là ly hôn hay là kết hôn đều đi thành đôi mà tới, toàn bộ cục dân chính chỉ có nàng một thân một mình đến làm thủ tục.

Tiến vào văn phòng Ninh Lạc xuất ra giấy hôn thú đưa cho nhân viên công tác, "Xin chào, có chuyện ta muốn hỏi, ta... Chồng của ta đã qua đời, nếu như ta muốn kết hôn lại..., có còn cần tiến hành ly hôn sao?" Ninh Lạc có chút ngại ngùng nói. "Tiểu thư, công việc chúng tôi rất bận rộn, mời cô đừng nói giỡn nữa được không nào, chuyện này vui đùa không hề buồn cười chút nào!" Nhân viên công tác là một nam nhân hơn ba mươi tuổi, nhìn nhìn giấy hôn thú cười nói, bởi vì Ninh Lạc là mỹ nữ cho nên thái độ nhân viên cũng coi như hòa ái. "Ta không có nói giỡn, ta rất nghiêm túc!" "Tiểu thư, người cầm cái giấy hôn thú giả tới là cảm thấy chúng ta công tác ở đây rảnh rỗi đến vậy sao! Bên ngoài còn có rất nhiều người đang chờ, cô muốn đi đâu chơi thì cứ việc, coi như tôi van cô đấy!" Nhân viên công tác đem giấy hôn thú đưa cho Ninh Lạc. "Giả... Là giả sao!" Ninh Lạc mừng rỡ..., "Đồng chí, người nói đây là đồ giả sao? Người xác định chứ?" "Nói nhảm, ta đã làm hơn mười năm, mỗi ngày đối với những vật này, nhắm hai mắt cũng có thể phân biệt thật giả!" Đối với nghi vấn của Ninh Lạc, nhân viên kia tỏ vẻ rất không thoải mái.

Ninh Lạc có được lời khẳng định thuyết phục, tảng đá đang treo ở trong lòng cũng có thể buông xuống, "Cảm ơn!" Sau khi hướng nhân viên công tác nói lời cảm ơn Ninh Lạc bước nhanh đi ra khỏi cục dân chính, đứng ngay trước cửa cục dân chính đem cái giấy hôn thú giả kia xé nát thành mảnh vụn ném vào trong thùng rác. "A... Ta độc thân rồi!" Ninh Lạc mừng rỡ như điên hô lớn một tiếng. "Cái này tại sao lại là giả được nhỉ?" Trên đường trở về Ninh Lạc vừa đi vừa lẩm bầm nói thầm.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 69: Mùi thơm của nữ nhân

Ninh Lạc mừng rỡ như điên, nếu như giấy hôn thú là giả, nói cách khác mình căn bản cũng không có cùng Diệp Sơn kết hôn, như vậy thì mình không phải là mẹ kế Diệp Thiên rồi, tuy chuyện này rất quý giá, nhưng đối với Ninh Lạc mà nói lại là một loại giải thoát, đã không có cái tầng quan hệ con trai - mẹ kế này, chuyện của nàng cùng với Diệp Thiên tới ngày hôm qua cũng coi như không phải là loạn luân rồi.

Áp lực trong lòng chợt giảm, bất quá cảm thấy chính mình không hiểu Diệp Thiên, Ninh Lạc dù nhiều hay ít vẫn còn có chút không thoải mái, dù sao nàng không có bất kỳ chuẩn bị nào, hiện tại nếu như gặp mặt Diệp Thiên, nàng sẽ cảm thấy rất xấu hổ.

Sau khi xin ý tá trưởng nghỉ ngơi ba ngày, Ninh Lạc định đi ra ngoài một chút giải sầu, hi vọng trong thời gian ngắn quên đi những cái chuyện không vui kia, Ninh Lạc từ cục dân chính lái xe về tới khách sạn, sau khi chuyển ra từ nhà Diệp Thiên nàng chỉ có thể ở tại khách sạn, nhà của nàng cũng không ở

nơi này.

Thanh toán tiền xe xong Ninh Lạc đi vào khách sạn, trong lúc lơ đãng đột nhiên thấy được một thân ảnh quen thuộc! Ninh Lạc bị dọa vội vàng xoay người sợ bị Diệp Thiên phát hiện, nàng cho rằng Diệp Thiên qua đây tìm mình, thế nhưng mà cẩn thận suy nghĩ thì lại thấy không đúng, Diệp Thiên căn bản không biết mình ở chỗ này.

Chẳng lẽ hần là tới để hẹn hò cùng với những nữ nhân khác hay sao?

Vừa nghĩ tới điều này, trái tim Ninh Lạc bỗng dưng đau nhói, nàng không nghĩ Diệp Thiên lại là một tên đại hoa tâm, tối hôm qua vừa cùng mình trên giường, bây giờ lập tức tới tìm những nữ nhân khác mướn phòng, quả thực là súc sinh đến cực điểm.

Ninh Lạc cảm hành lý chuẩn bị ly khai khách sạn, thế nhưng mà nàng bỗng nhiên có chút tò mò, đến cùng là người nào có thể làm cho Diệp Thiên si mê như vậy? Chẳng lẽ so với mình đẹp hơn rất nhiều?

Nữ nhân trời sinh thích so sánh, Ninh Lạc cũng không ngoại lệ, nàng muốn nhìn xem nữ nhân hẹn hò cùng Diệp Thiên rốt cuộc có bộ dạng như thế nào.

Vì vậy, Ninh Lạc từ xa đi theo Diệp Thiên muốn nhìn trộm, Diệp Thiên sớm đã tới khách sạn, chỉ có điều hần theo lời khai của hai người kia hỏi một ít về tin tức tên Hoàng Thế Văn, nhưng vụn vặt lẽ lẽ không nguyên vẹn.

Hai tên mao tặc cụ thể cũng không biết rõ ràng, chỉ là biết đại khái một ít chuyện về Hoàng Thế Văn, bắt quả đã biết rõ Hoàng Thế Văn ở kinh thành đã là tốt rồi, vừa rồi Diệp Thiên đi ra gọi điện thoại cho chim sơn ca, bảo nàng hỗ trợ mình điều tra Hoàng Thế Văn.

Trước đó Diệp Thiên cũng đã gọi điện thoại nhờ chim sơn ca một lần rồi, bắt quả chim sơn ca tiến mạng lưới internet trong nước chứng kiến mấy vạn cái tên Hoàng Thế Văn thiếu chút nữa bất tỉnh tại chỗ, từ hai mươi lăm tuổi đến dưới bốn mươi lăm tuổi đã có hơn bốn nghìn người, khối lượng công việc nếu như điều tra sẽ cực kì khổng lồ.

Hơn nữa chim sơn ca còn có việc khác cần hoàn thành, cho nên tới bây giờ Diệp Thiên cũng không có tra ra tên Hoàng Thế Văn kia, hiện tại Diệp Thiên đã có số điện thoại của hần cho nên điều tra sẽ dễ hơn nhiều.

Diệp Thiên nói chuyện điện thoại xong thời điểm quay trở lại khách sạn may mắn thế nào lại bị Ninh Lạc nhìn thấy, bắt quả Diệp Thiên không có phát hiện ra Ninh Lạc.

Ninh Lạc bám theo một đoạn, đi đến tầng 23 thì không phát hiện ra bóng dáng Diệp Thiên đâu cả, vì vậy tìm kiếm khắp nơi, nàng giống như mấy tên trộm áp tai vào cửa nghe trộm. "Tiểu thư, người đang làm gì thế?" Một a di quét dọn vệ sinh chứng kiến hành động quái dị của Ninh Lạc liền hỏi.

Ninh Lạc sợ hãi kêu lên một cái, "Ah..." Lập tức, Ninh Lạc che miệng của mình, linh cơ khẽ động, lộ ra bộ dáng đáng thương, nghẹn ngào nói: "Đại thẩm, người có chỗ không biết, ta vừa kết hôn không bao lâu, chết tiết...tên hôn phu đó lại đi ra cùng những nữ nhân khác hẹn hò, ta thật vất vả mới theo dõi được đến nơi này, lại mất dấu rồi!" Thân là nữ nhân nên đại thẩm quét rác có thể hiểu được tâm tình của Ninh Lạc lúc này, đồng tình nhìn nàng một cái, "Ai... Hiện giờ nam nhân đúng là tệ hại mà, không nghĩ tới các người vừa kết hôn không bao lâu đã đi ra cùng những nữ nhân khác lêu lổng, ta nghĩ mãi cũng không hiểu, người xinh đẹp như vậy nam nhân của người thế nào mà lại còn ra ngoài yêu đương vụng trộm thế này!" Ninh Lạc đỏ mặt lên, nói: "Nam nhân đều cho rằng hoa nhà không có sánh được với cỏ chợ a!" "Cũng đúng!" Đại thẩm thở dài một tiếng, nói, "Tiểu thư, chồng của người bộ dạng như thế nào, nói không chừng ta đã gặp qua đó!" Đại thẩm nhiệt tình muốn giúp đỡ Ninh Lạc.

Ninh Lạc hướng đến đại thẩm miêu tả qua một chút về ngoại của Diệp Thiên, "Hần khá cao, trên dưới 1m8, rất tuấn tú, cười lên như ánh mặt trời, đáng người rất to lớn..." Không đợi Ninh Lạc nói xong, bác gái lập tức kích động nói: "Nha..., nghe người nói như vậy ta thực sự đã gặp người giống như vậy, hần vừa tiến vào phòng 2308 ở bên kia kia, cụ thể ở trong phòng có ai ta cũng không biết, người qua bên kia xem một chút đi!" "Cảm ơn!" Ninh Lạc không ngờ còn được gặp chuyện tốt như vậy, vội vàng nói lời cảm tạ. "Cô gái, tìm người thì tìm người, bắt quả ta khuyên người đừng làm sự việc quá huyền ảo, nam nhân quan trọng nhất là mặt mũi, có lời gì về nhà nói sau, buổi tối làm chuyện này cần chủ động khiếu gọi hần, nam nhân đều là động vật nửa người dưới, chỉ cần người trên giường hầu hạ hần cho tốt, cam đoan với người rất dễ bảo." Đại thẩm quét rác ra dáng một người từng trải nói khẽ với Ninh Lạc truyền thụ kinh nghiệm.

Mặt Ninh Lạc đỏ như quả táo chín mọng, thấp giọng ừ một tiếng, quay người hướng tới căn phòng đại thẩm chỉ chạy đến.

Đi vào góc Ninh Lạc quả nhiên thấy phòng số 2308, từ nơi này nàng áp tai vào nghe, rốt cục cũng đã nghe được thanh âm của Diệp Thiên, "Hai người các người thành thật khai báo, tối hôm qua đến cùng đã dùng bao nhiêu xuân dược..." Ninh Lạc lập tức trừng lớn hai mắt, chẳng lẽ là ta trách oan Diệp Thiên rồi hả?

Sau đó hai tên mao tặc thẳng thắn nói với Diệp Thiên chuyện tối hôm qua, tất cả những điều này đều bị Ninh Lạc nghe được.

Trong đầu Ninh Lạc bành một tiếng giống như tiếng nổ, thì ra mình thật sự đã trách oan Diệp Thiên, còn đánh hần một cái bạt tai, bây giờ hồi tưởng lại, Ninh Lạc nhớ lại tối hôm qua có một khoảng thời gian, chính mình có cảm giác toàn thân nóng lên, còn giống như có người ở một bên chiếu cố cho mình.

Không cần phải nói Ninh Lạc cũng biết, người đó nhất định là Diệp Thiên.

Một cảm giác hối hận xông lên đầu, Ninh Lạc rất giận bản thân vì sao lại xúc động như vậy đánh Diệp Thiên một bạt tai, người ta rõ ràng đã cứu mình, tuy chuyện này Ninh Lạc không muốn nó phát sinh, nhưng nếu như theo như lời Diệp Thiên mà nói..., có lẽ nàng đã biến thành người sống nửa đời còn lại như thực vật rồi.



Ngay thời điểm Ninh Lạc ở cửa ra vào đang sững sờ, Diệp Thiên đột nhiên đi ra, nhìn thấy Ninh Lạc đứng ở cửa làm hắn choáng váng. "Làm sao nàng lại tới đây?" Ninh Lạc không có tránh né, hai mắt nhìn thẳng Diệp Thiên, "Thực xin lỗi! Ta cũng nghe được rồi, Diệp Thiên, thật sự rất xin lỗi, là ta đã hiểu lầm người rồi!" Ninh Lạc trong nội tâm rất áy náy.

Diệp Thiên nhàn nhạt cười, "Không có việc gì, người có thể có phản ứng như vậy ta có thể hiểu được, trình tiết đối với một nữ nhân trọng yếu như thế nào ta biết! Được rồi, chuyện đã qua để cho nó qua đi!" Diệp Thiên lúc bị Ninh Lạc đánh không hề tức giận, chỉ là có chút bất đắc dĩ.

Lui một vịn bước mà nói, chính mình tận hưởng một tuyệt sắc vưu vật như Ninh Lạc, dù cho bị đánh một cái tát cũng vẫn là có lời.

Ninh Lạc duỗi bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn như ngọc, giữ chặt lấy Diệp Thiên, "Người đi theo ta!" Diệp Thiên sững sốt một chút, gật gật đầu đi theo Ninh Lạc, Ninh Lạc rời biệt thự tới nơi này thuê một phòng, tại lầu 18, Ninh Lạc mang Diệp Thiên đi vào trong phòng của mình, đóng cửa lại, cười nói: "Con ngoan, còn muốn sao?" Diệp Thiên xấu hổ nhìn Ninh Lạc, không biết nàng đây là đang muốn chơi trò gì a!

Ninh Lạc dang hai tay ra nhào vào trong ngực Diệp Thiên, lập tức một cổ hương thơm của cơ thể nữ nhân truyền đến thấm vào tim gan, khiến cho Diệp Thiên sáng khoái tinh thần.

Thân thể mềm mại đầy đặn bắt đầu trên người Diệp Thiên vận vẹo..., Ninh Lạc nhắm mắt lại chủ động cong cặp môi đỏ mọng khiêu gợi áp vào môi Diệp Thiên, chủ động đem đầu lưỡi mềm nhẵn tiến vào trong miệng hắn.

Ninh Lạc cảm thấy tùy mình cùng Diệp Thiên đã xảy ra quan hệ, nhưng tư vị ân ái là cái gì nàng một chút cũng không có cảm nhận được, cho nên thừa dịp mình đối với Diệp Thiên lòng đang có áy náy, dứt khoát phóng túng một lần, sau đó rời khỏi thành phố này!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 70: Thiếu

Nguồn cái pass cắt nhật sau.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 71: Thiếu

Nguồn cái pass cắt nhật sau.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 72: Người bạn đường của phụ nữ (1)

Lý Tuyết Vân ngày hôm qua tự nhận được tin Ninh Lạc từ chức, nàng vốn muốn đưa Ninh Lạc chuyển tới khoa của mình, cho nên thời điểm biết được tin tức nàng chuẩn bị gọi điện thoại cho Diệp Thiên hỏi chuyện một chút, nhưng cuối cùng quyết định không có gọi hỏi, dù sao đây cũng là việc riêng của người khác nên nàng không tiện hỏi nhiều.

Còn một điều nữa, chính là việc Lý Tuyết Vân lo lắng việc của Ninh Lạc có quan hệ với của Tôn Mai, mà Tôn Mai là cách chức đấy, cho nên Lý Tuyết Vân sợ tai bay vạ gió, nên mới không có điện thoại. Nụ cười Diệp Thiên trên mặt lập tức cứng lại, việc Ninh Lạc ly khai đối với hắn mà nói có lẽ có ý nghĩa là vĩnh viễn sẽ không gặp lại, thời gian hơn nửa tháng cùng Ninh Lạc sớm chiều bên nhau khiến Diệp Thiên đã có thói quen được người khác chiều cổ, trong lòng cảm thấy trống rỗng, cũng may Diệp Thiên có năng lực kiểm chế cường đại nên mới không bộc lộ rõ ra ngoài mà thôi.

Diệp Thiên hít sâu một hơi điều chỉnh tâm tính, "Trong nhà nàng có việc, có lẽ là về thăm nhà a!" "Ah, ra là như vậy! Vậy người chẳng phải là được một mình một phòng rồi!" Lý Tuyết Vân cười trêu chọc Diệp Thiên, khiến cho Diệp Thiên cười khổ một hồi, bất quá sự thật xác thực là như vậy, Ninh Lạc rời đi làm hắn sống một mình trong khu biệt thự rộng lớn của phụ thân rồi, hắn cảm giác có chút lãng phí, trong nội tâm thầm nghĩ xem hôm nào đó có thể

đem cho thuê hay không. "Lý chủ nhiệm, người dùng chê cười ta nữa, ta với Ninh Lạc vô cùng trong sạch đấy!" Diệp Thiên mặt dày cười nói, hần vừa nói ra khỏi miệng cũng cảm giác được có chút vô tâm, điều nên làm thì đã làm mà không nên thì cũng đã làm, trong sạch cái rắm!

Lý Tuyết Vân lại tưởng là thật, lập tức trong lòng mừng thầm, bắt quá trên mặt lại không có bộc lộ ra điều gì khác thường, nhìn đồng hồ trên tay một chút, nói, "Thời gian không còn sớm, bây giờ ta mang theo một vài người đi kiểm tra phòng, người vào trong văn phòng tìm cái áo khoác trắng mặc rồi theo chúng ta cùng đi!" Trước khi Diệp Thiên đến Lý Tuyết Vân đã chuẩn bị xong xuôi, mặc sẵn trên người áo blouse trắng, Lý Tuyết Vân tuy tuổi đã hơn bốn mươi, thế nhưng dáng người không hề thua kém so với Tôn Mai, đặc biệt là hai đại meo meo tròn trĩnh cao ngất trước ngực, cùng với hai tay tuyết trắng nõn nà.

Lý Tuyết Vân không để ý việc con mắt Diệp Thiên đang nhìn chằm chằm vào cơ thể của nàng, còn cô ý đưa bộ ngực sửa ra phía trước héch lên, nói với Diệp Thiên, "Đi thôi, đi với ta đến văn phòng lấy áo trước!" Diệp Thiên đi theo Lý Tuyết Vân hướng đến phòng nghỉ của bác sĩ đi tới, phòng làm việc của bác sĩ ngay đối diện, cách phòng của Lý Tuyết Vân chỉ khoảng tầm năm mét, rất nhanh là đến, trong văn phòng còn có bốn bác sĩ khác, vốn là năm nhưng người còn lại đã trực ca đêm nên đi nghỉ trước rồi.

Diệp Thiên có chút thất vọng, cũng không có giống trong tưởng tượng của hần, mỹ nữ như mây, đằng này bốn bác sĩ thì có đến ba người đã kết hôn, tuổi quanh quẩn từ 30 đến 35, trẻ tuổi nhất cũng tầm hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi, tướng mạo không quá tệ, ưu điểm duy nhất chính là dáng người thon thả, cao gầy. "Lý chủ nhiệm hảo... Diệp bác sĩ hảo!" Bốn bác sĩ nhìn thấy Lý Tuyết Vân nhao nhao đứng lên gật đầu chào hỏi, cũng thuận tiện bắt chuyện cùng với Diệp Thiên, bởi vì lần trước hần ở cửa bệnh viện cứu được Tổng Văn Mỹ, lại còn biểu diễn kỹ năng giải phẫu thượng thừa, cho nên mấy vị này đều có ấn tượng với hần.

Diệp Thiên cũng lễ phép mỉm cười, "Các vị mỹ nữ hảo!" Tuy bốn vị phụ khoa bác sĩ nếu xem xét nghiêm khắc thì có lẽ không tính là mỹ nữ, nhưng thấy từ mỹ nữ dùng để xưng hô rất hay được sử dụng. "Về sau mọi người đã là đồng sự rồi, bây giờ các người tự giới thiệu với Diệp Thiên, để chút nữa chúng ta cùng đi xuống phòng bệnh kiểm tra!" Lý Tuyết Vân nhìn đồng hồ, còn mấy phút nữa, nhân cơ hội này đề cho mọi người làm quen.

Vì vậy bốn vị mỹ nữ từng người một tự giới thiệu với Diệp Thiên, lớn tuổi nhất là một vị ba mươi sáu tuổi, tên gọi Hàn Chân, nàng mang theo kính đen, làn da không tồi, bắt quá lại cắt một mái tóc ngắn, nhìn rất tài giỏi, dáng người hơi mập hay nói cách khác là đầy đặn quá độ.

Thứ hai là Hồ Lệ năm nay ba mươi bốn tuổi, tướng mạo rất bình thường, dáng người trung đẳng, ăn nói có chút ý tứ, nhìn rất nội liễm, vị thứ ba là Hách Phân, ba mươi một tuổi, gương mặt bầu bĩnh rất giống trẻ con, nếu cô ấy không nói Diệp Thiên rất khó có thể đoán ra tuổi thực, nhìn trong veo như nước vô cùng đáng yêu.

Nhỏ nhất chính là Nghiêm Uyển Đình 27 tuổi, dáng người cao gầy thon thả, sở hữu một đôi mắt to cũng rất câu hồn.

Bởi vì tất cả mọi người đều đã biết Diệp Thiên cho nên không cần phải giới thiệu lẫn nữa, đợi các nàng giới thiệu xong, Lý Tuyết Vân bảo Nghiêm Uyển Đình mang một áo blouse trắng ra đưa cho Diệp Thiên. "Lý chủ nhiệm.. Chúng ta ở đây không có đồng phục của bác sĩ nam!" Nghiêm Uyển Đình đi vào văn phòng tìm kiếm, phát hiện đều là y phục của nữ bác sĩ mà thôi.

Hách Phân tính cách sáng sủa, lập tức cười nói: "Vậy trước tiên cứ tùy tiện mặc đại một bộ đi, khi nào rảnh để Tiểu Nghiêm mang bác sĩ Diệp đến khu hậu cần lĩnh mấy món đồ để làm việc." Lý Tuyết Vân cũng cười cười, "Tiểu Nghiêm, vậy người giúp Tiểu Diệp cầm một bộ lớn nhất qua đưa cho hần." Diệp Thiên bắt đầu đi tiếp nhận, thế nhưng cho dù là số lớn nhất nhưng mặc ở trên người hần vẫn còn hơi nhỏ, nhìn rất không tự nhiên, nhưng bây giờ phải đi kiểm tra phòng rồi, Diệp Thiên cũng không cần quan tâm nhiều như vậy.

Mọi người cười một tràng đi về phía khu phòng bệnh, sau khi đi tới tất cả mọi người thu hồi vẻ tươi cười, dù sao thân là bác sĩ đối diện trước mặt đều là người bệnh đang ốm đau, nếu trên mặt cứ luôn cười hi hi như vậy, người bệnh sẽ thấy phản cảm.

Phòng bệnh đầu tiên là của một người phụ nữ trung niên mới cắt bỏ nhũ tuyến, nằm ở trên giường rầu rĩ không vui, thấy các bác sĩ đi vào nàng cũng không có phản ứng gì, người nhà bệnh nhân có lẽ đã đi ra ngoài mua bữa sáng rồi, trong phòng bệnh chỉ có một mình nàng. "Trương Tuyết, hôm nay cảm thấy như thế nào? Ngực có còn đau hay không? Đây là chủ nhiệm khoa, nàng ấy tự mình qua kiểm tra giúp người!" Trương Tuyết là người bệnh do Hách Phân quản lý, Hách Phân chủ động đi đến bên giường bệnh, ân cần hỏi han. "Tuy đau muốn chết nhưng lại tốt!" Trên giường người bệnh hốc mắt đỏ lên, nức nở nói: "Cái tên vô lương tâm kia thấy ta thiếu đi một cái núm vú, cả một đêm không quan tâm gì cả, ta không muốn sống nữa... Ô ô..." Người bệnh nói xong liền khóc rống lên, tất cả mọi người đều minh bạch ý của nàng, chồng của nàng ngại nàng bị thiếu đi một bên meo meo, cái tên nam nhân kia cũng thực không phải là thứ gì tốt đẹp, vợ cũng đã bị ung thư vú rồi, biện pháp duy nhất chỉ có cắt bỏ nhũ tuyến mà thôi.

Đây là còn phát hiện ra sớm, nếu như té bào ung thư đã di căn, thì không chỉ là cắt bỏ núm vú rồi!

Mấy bác sĩ khuyên nhủ một hồi lâu, người bệnh mới bình tĩnh trở lại, nhưng vẫn bộ dạng lo lắng, nếu người bệnh tự sát trong bệnh viện, thì khẳng định họ thoát không được quan hệ, vô luận là người nhà hay bệnh viện cũng đều không hi vọng phát sinh chuyện như vậy.

Vừa rồi cảm xúc Trương Tuyết rất không ổn định, nếu là nhất thời nghĩ không ra, thật sự sẽ làm ra việc ngu ngốc, Diệp Thiên đi lên an ủi: "Cắt bỏ nhũ tuyến là phương pháp trước mắt trị liệu ung thư mà thôi, lão công người chú ý có lẽ chỉ là do nhất thời nghĩ không thông, bắt quá cũng không phải là không có biện pháp, đợi đến lúc khôi phục tốt rồi sau đó có thể tái tạo lại một núm vú khác, có thể hồi phục không khác biệt lắm với trước kia." Người bệnh lập tức kích động kéo tay Diệp Thiên, "Bác sĩ, người nói thật sao? Núm vú còn có thể tái tạo sao?" "Đương nhiên, loại giải phẫu này ở nước ngoài rất phổ biến." Diệp Thiên thực tập ở nước ngoài tiếp xúc qua không ít loại giải phẫu như thế này, kỳ thật trong nước cũng có, cái này cũng không phải là loại đặc biệt khó, rất nhiều bệnh viện ngoại khoa đều có thể làm được, chỉ có điều trong nước rất nhiều người không muốn làm như vậy, cho nên danh tiếng cũng không được tốt. "Thật tốt quá!" Người bệnh vui vẻ nói: "Bác sĩ, vậy người biết làm giải phẫu kia sao? Bao nhiêu tiền ta cũng không quan tâm, chỉ cần người có thể giúp ta khôi phục nguyên vẹn là được!" "Giải phẫu phí một vạn năm, thêm các khoản khác chắc tốn chừng hơn 2 vạn, ta biết làm cuộc phẫu thuật này, cũng từng làm qua rất nhiều lần!" Diệp Thiên kiên nhẫn giảng giải cho người bệnh, Diệp Thiên đối mặt với người bệnh tựa như thân sĩ. "Hào hảo hảo, chỉ cần ngài có thể chữa tốt cho ta, tiền không là vấn đề!" Người bệnh vui vẻ hần lên.

## Chương 73: Người bạn đường của phụ nữ (2)

Đã có khẳng định của Diệp Thiên, người bệnh rất cục cựa cũng yên lòng, lão công ma quỷ kia cũng sẽ không ghét bỏ mình vì chỉ có một meo meo nữa rồi.

Sau khi rời phòng bệnh Lý Tuyết Vân hỏi Diệp Thiên, "Tiểu Diệp, giải phẫu kia chúng ta cũng đã nghe qua, nhưng bình thường đều là mời bác sĩ ngoại khoa bên ngoài để làm, người có thể làm sao?" Lý Tuyết Vân tinh thông chẩn đoán bệnh cùng trị liệu, nhưng đối việc giải phẫu ngoại khoa thì năng cũng không quá xuất sắc.

Mấy bác sĩ trẻ tuổi khác cũng tò mò nhìn Diệp Thiên, "Bác sĩ Diệp, người thật sự biết tái tạo lại núm vú à? Ta còn tưởng rằng người là vì trấn an người bệnh nên mới nói như vậy!" Bệnh viện càng lớn phân khoa càng nhỏ, cho nên phụ khoa bác sĩ bình thường chỉ dốc lòng nghiên cứu kỹ thuật khám và chữa bệnh, cho nên đối với giải phẫu trình độ cao các năng bình thường không làm, Diệp Thiên tuổi không lớn lắm, nhưng thật sự rất giống các bác sĩ giải phẫu kỹ thuật tinh thông kia, khiến cho người ta bội phục.

Diệp Thiên rất nghiêm túc gật đầu, "Ta không phải là người hay nói giỡn, loại chuyện này ta làm sao có thể đùa được!" Diệp Thiên có chút bó tay, nói giỡn với bệnh nhân, đây không phải là điều mà bác sĩ bình thường nên làm. "Vậy thì tốt, đợi đến lúc người bệnh hồi phục tốt, ta lên xin để cho người mổ chính cuộc phẫu thuật này!" Lý Tuyết Vân lần trước nhìn thấy Diệp Thiên làm giải phẫu, dao pháp tinh xảo, cẩn thận chặt chẽ từng chi tiết, tỉ mỉ không tìm ra bất luận sai sót gì, kỹ thuật vượt xa so với đại bộ phận những kẻ được gọi là chuyên gia.

Phòng bệnh thứ hai là một vị đã làm giải phẫu tắc ống dẫn trứng, người bệnh cảm xúc dù sao cũng vững vàng, nhìn thấy bác sĩ chủ động bắt đầu trò chuyện, lúc Hồ Lệ bảo người bệnh cởi quần nói muốn kiểm tra miệng vết thương, thiếu phụ trẻ trên dưới 30 tuổi kia chợt phát hiện có bác sĩ nam, đỏ mặt hỏi: "Phòng phụ khoa bây giờ còn có bác sĩ nam à?" "Không có chuyện gì đâu, trong mắt bác sĩ không có giới tính, vị này chính là bác sĩ phụ khoa mới tới của chúng ta, vừa từ nước ngoài du học trở về đây!" Hách Phán ở một bên nói tốt giúp đỡ Diệp Thiên, vừa nghe đến Diệp Thiên du học trở về người bệnh tựa hồ có thể tiếp nhận một chút, đỏ mặt cởi quần ra, bên trong mặc một bộ đồ lót màu đen.

Nữ người bệnh liếc nhìn Diệp Thiên cắn răng chậm rãi cởi bỏ đồ lót, lập tức lộ ra khu rùng nhệt đỏ đen nhánh, nhưng con mắt Diệp Thiên cũng không có nhìn chăm chăm vào chỗ tư mật của nàng. Hồ Lệ mở chỗ bông băng ra, bên trong có vết thương chừng 3 cm, miệng vết thương không lớn chỉ khâu bốn mũi mà thôi. "Àn, hồi phục không tồi!" Hồ Lệ nhẹ nhàng kiểm tra chung quanh kim vài cái, "Đau không?" "Không đau, chỉ là có chút ngứa đấy!" Người bệnh nói: "Bác sĩ, người có thể hay không giúp ta dùng chút thuốc chữa ngứa ah, ở đó như là có con kiến đang bò á, phi thường khó chịu!" Miệng vết thương xuất hiện ngứa là bệnh trạng vô cùng thông thường, đại bộ phận vị trí trong cơ thể khi lên da non đều bị như vậy, cũng có số ít tình huống là vì quá đặc biệt nên rất hiếm gặp.

Miệng vết thương chung quanh không có sưng đỏ cũng không có dề lên, cho nên có thể bỏ qua nguyên nhân nhiễm khuẩn. "Àn, chờ chúng ta kiểm tra hết phòng sẽ có bác sĩ đến giúp người thay thuốc, đến lúc đó sẽ giúp người dùng rượu cồn tẩy trừ!" Hồ Lệ một lần nữa giúp nàng dán bông băng, dặn dò: "Miệng vết thương tạm thời đừng đụng vào, cũng không nên đụng đến nước, nếu không sẽ bị nhiễm trùng!" "Cảm ơn bác sĩ, ta nhớ kỹ rồi!" Nữ tử lập tức mặc đồ lót, Diệp Thiên vẫn cảm thấy có chút rất không thích hợp, nhưng nhất thời có nói cũng không nói nên lời.

Sau đó Diệp Thiên đi theo Lý Tuyết Vân kiểm tra hơn mười phòng bệnh, phần lớn đều là người bệnh sau phẫu thuật, cơ bản không có tình huống đặc biệt xuất hiện, ngoại trừ cái người trước đó Hồ Lệ kiểm tra miệng vết thương bị ngứa bên ngoài, người khác ngoại trừ đau đớn nhỏ sau phẫu thuật thì đều không có những bệnh trạng khác.

Cuối cùng là phòng bệnh của Tống Văn Mỹ, là nữ nhân Diệp Thiên lần trước cứu tại cửa bệnh viện nàng hồi phục vô cùng tốt, từ khi giải phẫu không có tái phát đau bụng trở lại, hôm nay có thể xuất viện. "Bác sĩ Diệp, người đã tới! Lần trước thật sự cảm ơn người rồi." Tống Văn Mỹ từ trên giường bệnh xuống, gật đầu nhẹ cười với Diệp Thiên, Tống Văn Mỹ biết rõ, nếu làm trễ nãi việc trị liệu của mình chắc chắn sẽ không khôi phục được nhanh như vậy, trong lòng rất cảm kích Diệp Thiên, cho nên muốn tìm cơ hội ở trước mặt nói lời cảm tạ.

Diệp Thiên hiền hoà cười nói, "Tổng tiểu thư ngàn vạn đừng có khách khí như vậy, nơi này là bệnh viện, ta không cứu người cũng sẽ có người khác sẽ cứu, hơn nữa ta là bác sĩ, chăm sóc người bệnh chính là công việc của ta a." "Ha ha, tuy nói thì nói như thế, nhưng hiện giờ có thể làm được giống như người thật sự không thấy nhiều!" Tống Văn Mỹ có chút cảm thấy may mắn khi cô ta té xỉu lại gặp được Diệp Thiên, đối thành người khác nhất định sẽ do dự. "Miệng vết thương có bị gì hay không?" Diệp Thiên hỏi.

Tống Văn Mỹ vừa rời giường, bác sĩ thay thuốc còn chưa tới, cho nên chưa có cắt chỉ, "Ta đang chuẩn bị đi tìm bác sĩ đến cắt chỉ đây này!" Mặt khác Tống Văn Mỹ thuận tiện nhờ hẳn cùng đi thay thuốc, tự mình giúp nàng kiểm tra miệng vết thương.

Diệp Thiên tìm một y tá rồi cùng đi, trong tình huống bình thường bác sĩ nam không thể một mình kiểm tra nơi tư mật của nữ bệnh nhân, như vậy vạn nhất xảy ra chuyện gì cũng không nói rõ được, cho nên rất nhiều bệnh viện có quy định, bác sĩ nam kiểm tra nữ bệnh nhân cần phải có y tá cùng đi.

Y tá tuổi không lớn lắm, hơn hai mươi tuổi, nói chuyện rất ôn nhu, "Xin chào, hiện tại có thể đem quần cởi ra, ta giúp người dỡ bông băng xuống." "Hay là để bác sĩ Diệp đến đây đi, giải phẫu này là do hắn làm đấy, hắn có lẽ sẽ hiểu rõ tình huống hơn!" Tống Văn Mỹ chủ động muốn Diệp Thiên giúp nàng, Diệp Thiên gật gật đầu, "Vậy thì để ta làm đi!" Dù sao nơi này có y tá, vạn nhất phát sinh cái gì cũng có nhân chứng ở đây.

Tổng Văn Mỹ nằm ở trên giường cời quần, bởi vì miệng vết thương phía bụng dưới cho nên không cần cời đồ lót, chỉ cần kéo xuống một chút, lộ ra miệng vết thương là được, thế nhưng mà Tổng Văn Mỹ không biết, Diệp Thiên còn chưa kịp nói, nàng đem đồ lót kéo tuột xuống đến đầu gối.

Lập tức lộ ra chỗ tư mật nơi hạ thể, lông xù một mảnh, rất nồng đậm, phân bố cũng rất rộng, đặc biệt là bảo ngư màu mỡ cao cao vênh lên, còn có một đạo khe hở sâu thăm thẳm, mặt Tổng Văn Mỹ có một chút ửng đỏ lên.

Lần trước Diệp Thiên làm giải phẫu cho nàng, hơn nữa thời điểm làm giải phẫu Diệp Thiên căn bản không có chú ý những cái...kia, bây giờ nhìn vào có chút ít sợ hãi thán phục, tiểu hộ sĩ đứng ở bên cạnh trợ thủ mặt cũng đỏ ửng, cái đó Tổng Văn Mỹ quá đầy đủ rồi, nếu như cùng nam nhân giao hoan va chạm khẳng định rất mềm mại êm ái. Tổng Văn Mỹ nằm xuống hai chân tự nhiên tách ra, chỗ tư mật đại bảo ngư màu mỡ kia cũng mở ra một ít, lộ ra bên trong đỏ thắm một mảnh, phần trắng nõn nà, nàng ở cái tuổi này nhưng chỗ tư mật vậy mà không bị thâm đi chút nào.

Diệp Thiên không dám nhìn nhiều, vội vàng thay đổi ánh mắt hướng đến vết thương, cời bỏ băng bó, dùng nước thuốc trừ độc chậm rãi bôi vào, có thể là do bộ vị này quá mẫn cảm, lúc băng băng trong tay Diệp Thiên chạm vào Tổng Văn Mỹ, cả người nàng run rẩy nhẹ một phát.

Về sau tiêu hết độc, Diệp Thiên đứng trước mặt nhẹ nhàng bóp xung quanh miệng vết thương: "Có đau hay không?" "Không hề, không có cảm giác gì!" Tổng Văn Mỹ xấu hổ nói.

Miệng vết thương khôi phục rất tốt, có thể cắt chỉ được rồi, Diệp Thiên bảo tiểu hộ sĩ lấy ra cái kéo cùng cái kẹp, ngồi xổm xuống cắt từng đoạn chỉ một trên vết thương, nàng ngay từ đầu còn có chút bận tâm là sẽ đau nhức, nhưng cho đến khi cắt xong rồi nàng không có cảm giác đau nhức chút nào, "Tốt rồi, hôm nay băng bó lần cuối, ngày mai bắt đầu có thể dính nước rồi, nhưng cũng đừng dùng sức xoa bóp miệng vết thương, trong vòng nửa tháng đừng hoạt động trên giường." "Àn!" Tổng Văn Mỹ gật gật đầu, bỗng nhiên lại đỏ mặt hỏi: "Không nên trong vòng nửa tháng... sao?"

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 74: Ưu thích thực phụ

Tổng Văn Mỹ là Tiểu Tam được bao dưỡng, nên nếu hơn nửa tháng không thể làm chuyện đó mà nói..., chỉ sợ sẽ phải chịu cảnh vắng vẻ, cái tên bao nuôi nàng tuy là lão nhân hơn năm mươi tuổi, nhưng là tính dục rất mạnh, hai ba ngày nhất định phải cùng nàng yêu một lần.

Thân là Tiểu Tam chính là muốn lấy lòng nam nhân của mình, mà nữ nhân lấy lòng nam nhân có hai loại, một loại là lấy lòng bằng tâm lý còn loại còn lại là dùng thân thể, nữ nhân thông minh cả hai đều tinh thông, rất hiển nhiên Tổng Văn Mỹ không phải là nữ nhân như vậy, cho nên lo lắng không còn cách nào lấy lòng nam nhân của mình.

Diệp Thiên không hiểu Tổng Văn Mỹ, nữ nhân sau khi giải phẫu cần hảo hảo tĩnh dưỡng bổ dưỡng, một người nam nhân nhìn nửa tháng mặc dù có chút thống khổ, nhưng căn bản cũng có thể gắng gượng, Diệp Thiên tin tưởng tuyệt đại đa số nam nhân sẽ không bởi vì là nữ nhân của mình làm phẫu thuật không thể cùng phòng mà lại đi trách cứ tại các nàng. "Nếu như người thật sự có nhu cầu về phương diện kia, ta ngược lại có biện pháp, có thể thông qua vật lý trị liệu xoa bóp cái miệng vết thương kia, như vậy có thể khỏi hẳn nhanh hơn mấy ngày." Diệp Thiên nhìn bộ dạng Tổng Văn Mỹ đáng thương không đành lòng. "Cảm ơn!" Tổng Văn Mỹ rất cảm kích nhìn Diệp Thiên, nàng một chút cũng không có nghi ngờ Diệp Thiên là đang dối gạt nàng hoặc là dụng tâm kín đáo, chính nàng cũng nói không nên lời, nhưng dù sao vẫn tin tưởng hẳn.

Tiểu hộ sĩ ở một bên âm thầm tắc lưỡi, sùng bái nhìn Diệp Thiên, thầm nghĩ: "Diệp bác sĩ này thực sự có năng lực, loại chuyện này mà cũng có biện pháp! Nếu người bệnh đưa ra yêu cầu như vậy với chủ nhiệm, nhất định sẽ bị từ chối." Diệp Thiên rất nhanh giúp Tổng Văn Mỹ cắt chỉ, lại bôi lên một ít thuốc mỡ nhắm khép miệng vết thương rồi băng bó lại, "Được rồi, hôm nay có thể xuất viện, người nếu muốn tìm ta làm vật lý trị liệu, phải đợi đến lúc tan làm mới được." "Tốt, bác sĩ Diệp, số điện thoại của người là gì?" Tổng Văn Mỹ mặc quần, lấy điện thoại di động ra, hướng đến Diệp Thiên muốn số đtdd của hẳn, chính cô nàng cũng không thích bệnh viện, đến lúc đó liên hệ Diệp Thiên tới nhà nàng là được, phần lớn thời gian nàng ở nhà một mình, nam nhân kia bình thường chỉ có buổi tối mới trở về chỗ đó.

Diệp Thiên hơi chút do dự, nói ra số di động của mình, chính mình cũng đã đáp ứng, nói cho nàng biết cũng không sao, khi Diệp Thiên nói ra số điện thoại di động của mình, tiểu hộ sĩ bên cạnh cũng âm thầm ghi lại.

Thời điểm Tổng Văn Mỹ xuất viện đặc biệt ra tiệm trái cây mua một hai trăm tiền hoa quả đưa tới cho bác sĩ và nhân viên chăm sóc, hàn huyên chốc lát rồi mới ly khai.

Buổi sáng là thời điểm bệnh viện bận rộn nhất, Lý Tuyết Vân ngồi xem bệnh trong phòng khám, Hồ Lệ cùng Hàn Chân xử lý những bệnh nhân mới nhập viện, Diệp Thiên mới tới, cho nên Lý Tuyết Vân tạm thời không để cho Diệp Thiên đón người bệnh, mà để cho hẳn làm quen một chút hoàn cảnh của bệnh viện. "Diệp bác sĩ, đây là bàn làm việc của người, tạm thời cùng chúng ta chui vào cùng một chỗ rồi!" Diệp Thiên trở lại văn phòng, Nghiêm Uyển Đình chỉ vào một bộ bàn ghế mới mà bên hậu cần vừa mang sang cho Diệp Thiên, Nghiêm Uyển Đình an vị ngồi đối diện, hai người xem như là hàng xóm rồi.

"Tiểu Nghiêm, lời này của người có chút mập mờ ah!" Hách Phân ngồi ở góc đối diện với Diệp Thiên, ngẩng đầu lên có thể nhìn thấy, Hách Phân vừa cười vừa nói, "Cái gì mà bảo chúng ta chui vào chui vào a? Chỉ có hai người các người chui vào một chỗ thôi a!" Làm cái nghề bác sĩ này nữ nhân



thường đối với những chuyện kia rất mặn, chỉ cần không quá mức rõ ràng, mọi người trên căn bản đều là cười cười cho qua.

Nghiêm Uyển Đình là bác sĩ phụ khoa nhỏ tuổi nhất, còn chưa kết hôn, nhưng tuyệt không hàm hồ, cười nói: "Hách bác sĩ, ta xem ngươi là hâm mộ ghen ghét ta à, được cùng bác sĩ Diệp cao lon đẹp trai như vậy chui vào cũng có làm sao đâu!" Diệp Thiên không nghĩ tới những bác sĩ này nói chuyện lại to gan như vậy, trước mặt mình cũng dám trêu chọc, nói: "Ta không ngại cùng mỹ nữ chui vào đâu nha, càng đông càng vui!" "Hách, cái tên này, nói ngươi béo ngươi còn thờ gấp lên!" Hách Phân sắc giọng, tính cách của nàng đạo gần đây khá tùy tiện, "Đúng rồi, Diệp bác sĩ, nghe nói bạn gái của ngươi là hoa khôi viện chúng ta ah, như thế nào mà lại từ chức rồi hả? Hay là các ngươi xảy ra mâu thuẫn à?" "Trong nhà nàng xảy ra chút việc, đã trở về quê rồi!" Diệp Thiên nhún nhát nói, nhắc đến Ninh Lạc nội tâm của hắn có cảm giác trống rỗng, Diệp Thiên cũng không biết rõ ràng vì sao Ninh Lạc phải đi, bất quá Diệp Thiên tin tưởng, mình nhất định còn có thể gặp lại nàng.

Với y thuật cùng với võ thuật của Diệp Thiên, vô luận cái nào cũng đủ để ngạo thế một phương, một bệnh viện Chợ Rẫy nhỏ không có khả năng giam cầm hắn, bởi vì cái gọi là trời cao mặc chim bay, biển rộng mặc cá bơi, sớm muộn có một ngày Diệp Thiên sẽ giương cánh bay cao, cá chép hóa rồng. "Ah! Ta còn tưởng rằng vợ chồng son hai người mâu thuẫn đây này!" Hách Phân có chút tiếc hận nói: "Hai người đúng thật là trai tài gái sắc, nếu cùng một chỗ sinh Bảo Bảo khẳng định vô cùng xinh đẹp!" Nữ nhân này tư tưởng thật là phóng khoáng quá mà, quan hệ giữa Diệp Thiên cùng bói Ninh Lạc khiến cho hắn rất xoắn xuýt, tuy Ninh Lạc đã biết giấy hôn thú kia là giả, nhưng Diệp Thiên còn chưa biết, trong nội tâm không dám suy nghĩ theo hướng này, hắn còn tưởng rằng Ninh Lạc là mẹ kế của mình.

Nghiêm Uyển Đình bật cười, "Bác sĩ Hách, người ta hiện tại bị khoảng cách ngăn trở, về sau có cùng một chỗ không vẫn còn khó nói, ngươi vậy mà đã nhắc đến sanh con đẻ cái rồi, thật là cảm đèn chạy trước ô tô mà!" "Như thế nào? Chẳng lẽ lại ngươi muốn vật hoa cướp châu, bất quá, hiện tại bác sĩ Diệp một thân một mình, ngươi nếu cố gắng nói không chừng còn có cơ hội ah, phải không bác sĩ Diệp?" Hách Phân nói chuyện đến lái nhái.

Nghiêm Uyển Đình vốn chỉ nói một câu vui đùa mà thôi, nhưng khi nghe lời của Hách Phân khuôn mặt lập tức nóng lên, có lẽ đó là một cơ hội a! Diệp Thiên là loại nam nhân mình ưa thích, đẹp trai, y thuật lại tốt, hơn nữa nhân phẩm cũng không tệ, dù sao hắn cũng chưa có kết hôn, có cơ hội nàng cảm thấy nếm thử một chút cũng chưa hẳn là không thể.

Nữ nhân này nói chuyện không kiêng nể gì cả, Diệp Thiên bị lộng có chút không thoải mái, trêu chọc nói: "Ta ưa thích nữ nhân thành thực cơ, ví dụ như bác sĩ Hách đây này!" Nghiêm Uyển Đình cho rằng Diệp Thiên đang nói đùa, PHỐC một tiếng, cười ha hả.

Nhưng mà thực sự Diệp Thiên nói thật, hắn ưa thích nữ nhân lớn hơn mình, hắn từ nhỏ khuyết thiếu tình thương của mẹ, Tào Nghiên so với hắn lớn hơn ba tuổi, cho nên thời điểm nhìn thấy nàng Diệp Thiên sẽ có cảm giác rung động, lần kia hai người đột phá phòng tuyến cuối cùng điên cuồng giao cấu lại làm cho Diệp Thiên tìm lại cảm giác được chiều chuộng.

Tô Mỹ Phụng cũng thế, Tôn Mai cũng như vậy, hai người đều giống nhau có tư vị của nữ nhân thành thực, mới có thể làm cho Diệp Thiên kim lòng không được muốn chiếm hữu, muốn cười trên người các nàng mà hung hăng kết hợp. Hách Phân cũng cho rằng Diệp Thiên là đang nói đùa, nhưng bị nói trực tiếp như vậy cũng khiến nàng có chút xấu hổ, bất quá ngoài miệng như trước rất cường ngạnh, "Cát... Trợn mắt nói lời bịa đặt, ngươi mới hai mươi thì nên ưa thích nữ hài trẻ trung xinh đẹp mới đúng, làm sao có thể để ý cái loại hoa tàn ít bướm như chúng ta được, huống hồ, ta đã có lão công ah!" Diệp Thiên cười cười, "Ta không ngại đâu!" "Muốn ăn đòn đúng không!" Mặt Hách Phân càng thêm hồng nhuận, sắc giọng: "Ngươi không ngại nhưng lão công ta để ý!" Hách Phân tuy ngoài miệng hào phóng sáng sủa, nhưng vẫn là lần đầu tiên có người ở trước mặt nàng nói trắng ra như vậy, mặc dù có một tia xấu hổ, nội tâm nàng vậy mà rầm rầm rầm nhẩy loạn. "Không nói chuyện với các ngươi nữa, ta đi đến phòng xét nghiệm nữa!" Hách Phân đứng dậy đi ra khỏi phòng, nàng sợ Diệp Thiên còn nói ra những lời kinh người hơn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 75: Phụ khoa kiểm tra

Hách Phân lo lắng Diệp Thiên tiếp tục nói làm cho mặt nàng ửng đỏ rực, sau khi rời đi trong văn phòng chỉ còn lại có Diệp Thiên cùng Nghiêm Uyển Đình, hai người mặt đối mặt, bốn mắt nhìn nhau có chút mập mờ, mặt Nghiêm Uyển Đình cũng lập tức đỏ lên.

Diệp Thiên không khỏi buồn cười, nữ nhân này như thế nào lại dễ dàng thẹn thùng như vậy, ánh mắt của ta lại không thể nhìn thấu, "Bác sĩ Nghiêm, thực tâm sinh năm nay khi nào tới?" Lý Tuyệt Vân đưa cho Diệp Thiên hai người thực tập sinh để cho hắn quản lý, Diệp Thiên đi vào làm mà không cần trải qua giai đoạn thực tập, có chút tò mò.

Nghiêm Uyển Đình dừng tay đang viết lại, ngẩng đầu nhìn Diệp Thiên, vì đã giảm bớt xấu hổ, mở miệng vui đùa, "Như thế nào, bác sĩ Diệp đang chờ mong có mỹ nữ nào tới sao?" Bệnh Viện Chợ Rẫy tại Thành phố Minh Châu tổng hợp thực lực có thể đứng vào Top 5, cùng với cái bệnh viện đại học trong thành phố có quan hệ hợp tác, hàng năm đến bệnh viện thực tập cũng rất nhiều người.

Mà có thể đến bệnh viện thực tập phần lớn là sinh viên trọng điểm trong trường, rất ít đệ tử có thể thực tập xong trực tiếp ở lại bệnh viện, đại đa số là đi đến bệnh viện cấp 3 loại B hoặc là cấp hai loại A mà thôi.

Ở lại bệnh viện công tác là điều rất nhiều thực tập sinh mong muốn, cũng bởi vậy có chút đệ tử bí quá hoá liều tính dùng cách khác, đặc biệt là những học sinh nữ có chút tư sắc, không tiếc bán đứng thân thể của mình qua lại với bác sĩ, do đó có đủ tư cách ở lại bệnh viện. "Ha ha... Ta không phải đã nói rồi sao, ta thích thực nữ, đối với những tiểu cô nương trẻ trung pretty girl cũng không có hứng thú, ngược lại là bác sĩ Nghiêm a, nói không chừng có thể

trở thành nam đệ tử trong mắt Nữ Thần này à!" Bình tĩnh mà xem xét, Diệp Thiên cảm thấy Nghiêm Uyển Đình không tính là đặc biệt xinh đẹp, đương nhiên, đây là dùng tiêu chuẩn thẩm mỹ của các đại mỹ nữ mà nói.

Nếu như đem Nghiêm Uyển Đình đặt giữa những người bình thường, kỳ thật cũng không tệ lắm, nữ nhân xinh đẹp không chỉ có dựa vào vẻ bên ngoài. Cho nên đối với những thực tập sinh mới vào đời mà nói, bác sĩ nữ phụ giáo chính là đối tượng bọn hắn tưởng tượng trong đầu, Diệp Thiên tràn đầy cảm xúc.

Nghiêm Uyển Đình 27 tuổi, nếu không kết hôn thì đã sắp thành gái ế rồi, cho nên nàng luôn coi mình như là một thực nữ, nghe Diệp Thiên nói ưa thích thực nữ, tưởng rằng là đang ám chỉ nàng, lập tức trên mặt lại đỏ lên, "Diệp bác sĩ, ngươi không phải có bạn gái sao?" "Ta nói không có người tin sao?" Diệp Thiên chưa bao giờ nói mình có bạn gái, về phần Ninh Lạc, đó là người ngoài hiểu lầm, bởi vì chứng kiến Diệp Thiên cùng Ninh Lạc đi cùng với nhau nên cho bọn họ là một đôi, kỳ thật Diệp Thiên một mực coi nàng như mẹ kế mà đối đãi.

Nghiêm Uyển Đình thốt ra, "Ta tin!" "Bác sĩ Nghiêm, giường ba mươi bốn người bệnh xuất huyết nhiều, ngài đi mau qua kiểm tra xem!" Đúng lúc này, trực ban y tá vội vã chạy đến, y tá vừa mới ở phòng bệnh phát hiện có một bệnh nhân nằm co trên giường, không chịu cho nàng tiêm thuốc, chỉ đồ mặt giữ chặt cái chân, không cho y tá xốc lên.

Cuối cùng sau khi y tá khuyên bảo, nữ bệnh nhân kia rốt cục mới xốc lên chân lên, y tá thấy trên giường có một bãi máu màu đỏ tươi, đặc biệt chói mắt, y tá tưởng rằng đi cả của nàng đến rồi, thế nhưng xem xét lại chu kỳ kinh nguyệt của nàng thì căn bản là không phải.

Kinh nguyệt chu kỳ người đó còn hơn nửa tháng, hơn nữa bình thường cũng đều rất đúng, cho nên sẽ không xuất hiện đại di mụ sớm như vậy, cuối cùng trải qua một hồi y tá truy hỏi, nữ bệnh nhân kia rất nhanh đã khai ra.

Bởi vì giường ba mươi bốn giường là phòng bệnh độc lập, người bệnh này mấy ngày nữa có thể xuất viện, không nghĩ rằng tối hôm qua bạn trai sang đây thăm nàng, hai người kìm lòng không được, chơi luôn tại phòng bệnh, lúc ấy hai người đều không có cảm thấy điều gì không ổn, cho đến sáng hôm nay, bụng dưới nàng ta mới bắt đầu đau đớn.

Về sau phát hiện phía dưới chảy máu, thế nhưng mà nàng biết rõ đây nhất định là có liên quan đến việc tối hôm qua cùng bạn trai giao hoan, không có mặt mũi chủ động tìm bác sĩ, cho nên kéo dài cho tới khi y tá đến tiêm thuốc mới phát hiện chân tướng.

Nghiêm Uyển Đình cùng Diệp Thiên lập tức đi theo y tá vào phòng bệnh, người bệnh cầm khăn tay lau trên giường, nhìn thấy bác sĩ tiến đến, lập tức mặt mũi đỏ ửng.

Nghiêm Uyển Đình có chút kích động nói: "Đã nói với ngươi, sau nửa tháng mới có thể sinh hoạt tình dục, ngươi làm sao lại không nghe!" Người bệnh này qua hai ba ngày nữa có thể xuất viện, trở về tỉnh dưỡng một thời gian ngắn mới có thể sinh hoạt tình dục trở lại, bác sĩ mỗi ngày đều nhắc nhở chú ý phương diện này.

Thế nhưng mà không nghĩ tới xuất hiện tình huống ngoài ý muốn, bệnh nhân lo lắng hỏi: "Bác sĩ, bây giờ nên làm gì?" "Ta giúp ngươi kiểm tra một chút rồi nói sau!" Nghiêm Uyển Đình vén chăn lên, "Ngươi bây giờ cởi quần ra, ta xem tình huống cụ thể!" Hạ thể chảy máu có thể lớn có thể nhỏ, vạn nhất là làm tê liệt miệng vết thương, thì rất phiền toái, nếu chỉ vì cùng bạn trai ân ái mà làm cho bên trong niêm mạc bị phá hoại thì còn dễ nói.

Nữ bệnh nhân hiện tại lòng nóng như lửa đốt, căn bản không có chú ý trong phòng bệnh có một cái bác sĩ nam đang đứng đó, lập tức cởi quần, mở hai chân, hạ thể lập tức lộ lộ trước mặt bác sĩ y tá, Diệp Thiên phát hiện người này phía dưới sưng đỏ, đủ để chứng minh ngày hôm qua hai người giao chiến kịch liệt cỡ nào.

Trong khe thịt vẫn còn có tí ti vết máu lưu lại, Nghiêm Uyển Đình mang bao tay cao su tách bộ phận sinh dục của người bệnh ra, đưa ngón tay vào trong dò xét. "Ah..." Nữ bệnh nhân có chút thống khổ rên rĩ, nàng cảm thấy rất đau.

Nghiêm Uyển Đình kiểm tra một hồi không xác định được rốt cuộc có phải là miệng vết thương tê liệt nên chảy máu hay không, hay là bên trong niêm mạc bị phá hoại mà ra huyết, ý định ra phòng xét nghiệm kiểm tra một phát.

Diệp Thiên dừng một chút nói, "Ta đến xem sao!" Hiện tại thời gian cấp bách, hơn nữa hạ thể bệnh nhân còn đang không ngừng chảy máu, Diệp Thiên không muốn làm trễ nãi thời gian trị liệu tốt nhất, quyết định tự mình giúp nàng kiểm tra một phát, một khi xác định nguyên nhân bệnh lập tức tiến hành trị liệu, hiện tại người đi làm kiểm tra rất nhiều, xếp hàng cũng không biết sắp xếp tới khi nào.

Coi như là bởi vì tình huống khẩn cấp mà chen ngang, cái này tới tới lui lui chạy một lúc cũng mất ít nhất 20 phút.

Cho đến khi Diệp Thiên nói chuyện nữ bệnh nhân mới phát hiện có một cái bác sĩ nam, trên mặt ngày càng đỏ, "Như thế nào còn có bác sĩ nam ở chỗ này?" "Diệp bác sĩ cũng là bác sĩ phụ khoa của chúng ta, ngươi đừng lo lắng!" Nghiêm Uyển Đình khuyên nhủ.

Nữ bệnh nhân cũng sợ xảy ra vấn đề, gật gật đầu, "Àn!" Diệp Thiên mang cái bao tay đến bên giường, bảo người bệnh tách ra hai chân, hắn chỉ vờn ngón trỏ, chậm rãi tiến nhập vào cái khe thịt vẫn còn đang chảy máu, Diệp Thiên cẩn thận từng li từng tí dò xét ở bên trong.

Rất nhanh đã chạm đến khối niêm mạc bị phá hoại, lập tức thở dài một hơi, "Khá tốt không phải là miệng vết thương tê liệt, bên trong có một chỗ phá hoại, có lẽ chỗ đó là nơi chảy máu." "Ngươi đi lấy cái kính phóng đại tới, ta xác nhận xem có chỗ nào chảy máu nữa hay không!" Diệp Thiên hướng phía y tá nói, y tá lập tức chạy ra ngoài, rất mau đem tới kính soi bộ phận sinh dục, nhét vào hạ thể nữ bệnh nhân dùng đèn pin kiểm tra phát hiện chỉ có bị chảy máu ở nơi hằn vệt vừa mới sờ đến.

Nghiêm Uyển Đình lập tức dùng miệng mở thuốc cầm máu tiêu viêm để cho y tá truyền dịch cho nữ bệnh nhân, sau đó nói với người bệnh: "May mắn

không phải là miệng vết thương tê liệt, nếu không hậu quả không thể lường trước được, bất quá sau này nhất định phải chú ý, miệng vết thương còn chưa có triệt để khỏi hẳn, đừng có sinh hoạt tình dục!" "Àn!" Nữ người bệnh gật gù đầu, nhưng đôi với Diệp Thiên vừa mới kiểm tra hạ thể nàng có chút bất mãn, "Các người ở nơi này có nữ bác sĩ, sao còn muốn bác sĩ nam kiểm tra cho ta?"

-----  
Cầu kim phiếu, cầu TLT. Ai có tiền cho tiền ai không tiền thì cho mình 1 tìm nha

Mong các bạn đi ngang qua ủng hộ mình để có động lực dịch tiếp a!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 76: Sĩ khả sát bất khả nhục

Nữ nhân này trước kia là vì khẩn trương cho nên không có bận tâm những chuyện này, hiện tại bệnh tình đã được xác định lập tức trở mặt, mọi người cũng không ngờ nữ người bệnh này có thể làm như vậy. "Người không nên hiểu lầm, ta là vì đề chẩn đoán chính xác, cho nên mới phải đề cho bác sĩ Diệp giúp người kiểm tra!" Nghiêm Uyển Đình nhẫn nại giải thích, hiện nay quan hệ xã hội có rất nhiều mâu thuẫn, nếu dùng ngôn từ không cẩn thận..., rất có thể sẽ tạo thành xung đột. Bệnh viện nào cũng đều đã từng thấy cảnh bác sĩ bị đánh, cho nên trong viện ngữ khí của bác sĩ nhất định phải nhu hòa, không làm gay gắt thêm những mâu thuẫn.

Thế nhưng Nghiêm Uyển Đình giải thích cả buổi nữ bệnh nhân này căn bản không có nghe lọt tai, "Người nói vì chẩn đoán chính xác đúng không, vậy bệnh viện các người nhiều bác sĩ như vậy vì cái gì hết lần này tới lần khác lại để cho một bác sĩ nam tới giúp ta chẩn đoán, còn dùng tay nhét vào phía dưới ta nữa..." "Các bác sĩ khác đang bận, mà Diệp bác sĩ đang ở ngay tại hiện trường, tìm hắn giúp người chẩn đoán chính xác cũng là vì muốn mau chóng giúp người chẩn đoán bệnh, chỉ có tra ra nguyên nhân chảy máu chúng ta mới có thể chữa trị tốt giúp người được." Nghiêm Uyển Đình bắt đầu đi giải thích nói, nói nhiều như vậy đối phương lại cố tình không hiểu, khiến cho nàng có chút bất đắc dĩ.

Hiện tại trong bệnh viện, bác sĩ phụ khoa nam có rất nhiều, mà bên nam khoa cũng có nữ bác sĩ, bởi vì cái gọi là thầy thuốc là cha mẹ, tuyệt đại đa số bác sĩ thời điểm trị liệu đều không thể có tâm tư không đứng đắn được.

Nữ bệnh nhân càng nghĩ càng hóa đại, lập tức ngữ khí nói chuyện cũng cường ngạnh mà bắt đầu..., "Y tá kia vẫn còn đứng ở đó, người như thế nào lại không cho y tá hỗ trợ chẩn đoán chính xác? Ta thấy rõ ràng là người để cho tên bác sĩ này đến chiếm tiện nghi của ta!" Diệp Thiên cảm thấy nữ nhân này rất vô tri, y tá tài giỏi thì bác sĩ sống sao? Nàng kia tại sao vẫn phải làm y tá, không trực tiếp mặc áo blouse trắng luôn cho rồi! "Ta chỉ là y tá, không thể làm việc như bác sĩ được!" Tiểu hộ sĩ ở một bên nói, nữ người bệnh đột nhiên thẹn quá hoá giận tát một cái vào mặt nàng ta, ngay lúc bàn tay của nàng sắp đánh đến mặt y tá, Diệp Thiên như thiểm điện xuất thủ, giữ chặt lấy tay nữ bệnh nhân kia.

Diệp Thiên trầm giọng nói: "Tiểu thư, người không thể tiếp nhận ta có thể hiểu được, nhưng người đừng cố tình gây sự, chúng ta chỉ là muốn chữa trị tốt cho người, nếu như người cảm thấy không ổn có thể đi bệnh viện trách cứ!" "Thả ta ra, cái tên vô si hạ lưu bại hoại!" Nữ bệnh nhân lớn tiếng mắng, làm cho người nhà bệnh nhân đi ngang qua cũng kiêng dè chân ngo qua cửa kính, chỉ chốc lát sau tụ tập rất nhiều người đến xem náo nhiệt.

Nghiêm Uyển Đình lo lắng sự tình càng náo càng lớn, muốn để cho Diệp Thiên rời đi trước, thế nhưng bệnh nhân kia lôi kéo Diệp Thiên không chịu buông tay mà náo loạn..., rất nhanh kinh động đến lãnh đạo bệnh viện.

Người tới là một vị phó viện trưởng, cùng hai gã bảo an, phó viện trưởng tai to mặt lớn đi tới cửa phòng bệnh, "Mọi người nhường một chút, viện trưởng nhất định sẽ theo lẽ công bằng xử lý chuyện này." Bảo an dẫn đầu bộ dạng nịnh nọt ton hót nói.

Người xem vây quanh ở cửa phòng bệnh thấy náo nhiệt nghe nói viện trưởng đến rồi, nhao nhao nhường đường, Mã Đức Hoa bụng phệ đẩy cửa đi vào, Nghiêm Uyển Đình vẫn còn đang giải thích cho người bệnh, nhưng bệnh nhân nữ kia vẫn giữ chặt quần áo Diệp Thiên không chịu buông tay, mới đầu đang phàn nàn biến thành lừa bịp tổng tiền, đòi bệnh viện bồi thường tổn thất tinh thần. "Chuyện gì đã xảy ra?" Mã Đức Hoa hai tay chấp sau lưng hỏi. Hắn không biết Diệp Thiên, nhưng nghe nói Tôn Mai rồi đi có quan hệ với Diệp Thiên, không nghĩ tới Diệp Thiên là bác sĩ còn trẻ đến như vậy, hắn ngấp nghé tư sắc Tôn Mai từ lâu, nhưng bởi vì lão công Tôn Mai là cục trưởng cục vệ sinh nên không dám làm càn. "Mã viện trưởng, sự tình là như thế này..." Nghiêm Uyển Đình đem chuyện vừa mới xảy ra nói một lần, thế nhưng người bệnh kiên quyết không thừa nhận, một mực chắc chắn nói Diệp Thiên xúc phạm đến của nàng lên thò tay vào chỗ đó đòi kiểm tra nàng.

Mã Đức Hoa lập tức nhú mày, "Diệp Thiên, người thân là bác sĩ chẳng lẽ không biết quy định sao, kiểm tra bệnh nhân nữ nhất định phải có người ở đây!" "Chúng ta lúc ấy đều ở đây!" Nghiêm Uyển Đình chỉ vào y tá nói, y tá cũng gật gù đầu chứng minh Nghiêm Uyển Đình lời nói đúng sự thật.

Mã Đức Hoa tựa hồ đối với Diệp Thiên rất có thành kiến, nhưng dù sao việc này liên quan đến thanh danh bệnh viện, hắn nói với bệnh nhân: "Xin chào, ta là viện trưởng bệnh viện, cô bất mãn việc gì có thể nói với ta, chúng ta quyết không nhượng bộ bất cứ hành vi sai trái nào, chúng ta sẽ không thiên vị bác sĩ, cũng sẽ không tiếp nhận hăm dọa vô lý, lời nói của chúng ta sẽ được ghi chép lại, tương lai nếu là cần lên tòa án, chúng ta sẽ mang lên cho quan tòa." Nữ bệnh nhân nghe xong lập tức sợ hãi, chuyện này chính là nàng đang cố tình gây sự, nếu thật sự đưa tới tòa án, nàng sợ không chịu đựng nổi, cuối cùng sau một hồi hòa giải với phó viện trưởng, yêu cầu Diệp Thiên xuất ra 500 đồng tổn phí tinh thần cho người bệnh này.

Diệp Thiên không quan tâm 500 đồng bạc lẻ, hần quan tâm danh dự của mình, nếu bồi thường tiền, vậy thì chính là thừa nhận mình đã làm sai, chuyện này từ đầu đến cuối Diệp Thiên đều không cho là mình có bất kỳ một sai lầm nào, lúc đó có hai người ở đây, hần chẩn đoán bệnh hoàn toàn phù hợp với quy trình của bệnh viện.

Huống hồ, bệnh nhân kia không nghe bác sĩ dặn dò, mạo muội để bạn trai ở lại bệnh viện qua một đêm, hai người kích tình đến nỗi xuất huyết, lúc ấy tình huống khẩn cấp, Nghiêm Uyển Đình mới mời Diệp Thiên hỗ trợ chẩn đoán cho chính xác. "Tiền ta sẽ không bồi thường, muốn thì bệnh viện tự chi trả, ta không có làm sai!" Diệp Thiên thần nhiên nói.

Mã Đức Hoa không nghĩ rằng một bác sĩ mới tới trẻ tuổi như vậy mà chống đối lại mình, lập tức xụ mặt, lạnh lùng nói: "Làm vậy, quả thực là làm vậy rồi, chúng ta là Bạch Y thiên sứ, chăm sóc người bệnh chính là thiên chức của chúng ta, nhưng người cũng không thể muốn làm gì thì làm ah! Kiểm tra bệnh không có sai, nhưng người đây là cái thái độ gì?" Diệp Thiên âm thầm cười lạnh, một bệnh viện có viện trưởng như vậy, khó trách chỉ đứng cuối trong top 5.

Nếu như chính mình làm sai..., Diệp Thiên sẽ không vì bất cứ điều gì mà từ chối, dù cho bồi thường mười vạn trăm vạn hần cũng cam tâm tình nguyện, nhưng rõ ràng mình không có sai, tại sao còn muốn mình bồi thường? "Vậy ngài nói ta là thái độ gì?" Lúc ấy vị phó viện trưởng này không ở đây, hoàn toàn là nghe lời nói một phía của bệnh nhân, Diệp Thiên cảm thấy viện trưởng này quả thực là nước vào não rồi. "Người dám ăn nói thế à!" Một tên bảo an quát lớn: "Đây là Mã viện trưởng, một bác sĩ nho nhỏ mà còn dám phản ứng sao!" Bảo an này cùng Mã Đức Hoa có chút quan hệ họ hàng, cho nên chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng giáo huấn Diệp Thiên.

Diệp Thiên không muốn gây chiến trong phòng bệnh, cho nên nhịn xuống, nếu ở bên ngoài Diệp Thiên đã sớm tát vào mặt của hần rồi. "Tiền ta sẽ không bồi thường, nếu như người không hài lòng lúc nào cũng có thể khai trừ ta!" Diệp Thiên tới nơi này vốn không có ý định ở lại lâu, chỉ là bởi vì Ninh Lạc làm ở chỗ này nên hần mới tới, hiện tại Ninh Lạc đã rời đi, hần có làm hay không không sao cả.

Diệp Thiên mặc kệ vẻ mặt kinh ngạc của Mã Đức Hoa, quay người ly khai phòng bệnh.

Mặt Mã Đức Hoa lúc đỏ lúc trắng, làm phó viện trưởng nhiều năm như vậy, hần lần đầu tiên bị một tên bác sĩ nho nhỏ bỏ qua, lập tức một vòng âm lãnh chi sắc hiện lên trên mặt hần. "Người yên tâm, bệnh viện nhất định sẽ cho người một đáp án thỏa mãn, loại con sâu làm rầu nồi canh này, bệnh viện chúng ta tuyệt đối không nuông chiều!" Mã Đức Hoa nói với nữ bệnh nhân sau đó đi ra khỏi phòng bệnh.

Nghiêm Uyển Đình cùng tiểu hộ sĩ cũng lập tức đi theo ra ngoài, bọn họ cũng cảm thấy Diệp Thiên quá vọng động rồi, tại sao lại gây thù với cái tên có thù tất báo Mã Đức Hoa này chứ.

-----  
Cầu kim phiếu, cầu TL.T. Ai có tiền cho tiền ai không tiền thì cho mình 1 tìm nha

Mong các bạn đi ngang qua ủng hộ mình để có động lực dịch tiếp a!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 77: Dùng thân thể hối lộ

Mã Đức Hoa tuy là bệnh viện phó viện trưởng, nhưng thanh danh gần đây không tốt, người này thích đao to búa lớn chỉ biết nịnh nọt, bản lĩnh thật sự không có chút nào, dựa vào quan hệ của lão bà mới có địa vị hôm nay.

Mã Đức Hoa vừa đi ra khỏi phòng bệnh trên mặt liền biểu lộ vẻ độc ác, lần đầu tiên bị bác sĩ y tá chống đối, quyết định nghiêm trị cái tên tiểu bác sĩ không biết tốt xấu này.

Trở lại văn phòng Mã Đức Hoa lập tức gọi điện thoại cho Lý Tuyết Vân, để cho nàng đến phòng làm việc của mình, hiện tại đã là giữa trưa, tất cả mọi người đều tan tâm đi ăn cơm, Lý Tuyết Vân cũng đang chuẩn bị đi ăn cơm cùng các bác sĩ khác, thế nhưng mà nhận được điện thoại của Mã Đức Hoa, nghe được ngữ khí của hần không tốt, lập tức chạy tới. "Mã viện trưởng, ngài tìm ta?" Lý Tuyết Vân đi đến cửa phòng làm việc của Mã Đức Hoa, gõ cửa, cẩn thận từng li từng tí hỏi, nàng thân là chủ nhiệm cho nên thường xuyên liên hệ với các lãnh đạo, đối với tính cách tên này hiểu rất rõ, thấy hần mặt âm trầm ngồi ở văn phòng biết rõ không có chuyện gì tốt cả.

Điều làm cho Lý Tuyết Vân có chút bận tâm chính là tên Mã Đức Hoa này rất háo sắc, thường xuyên lợi dụng chức vụ cùng với các bác sĩ y tá làm chuyện mập mờ. "Đóng cửa lại!" Mã Đức Hoa lạnh lùng nói, Lý Tuyết Vân không rõ Mã Đức Hoa đến cùng là vì cái gì mà tức giận như vậy, sợ đắc tội cái tên sát tinh này, đóng cửa lại rồi đi tới với nét mặt tươi cười như hoa, "Mã viện trưởng, ngài làm sao vậy?" "Làm sao vậy? Người còn không biết xấu hổ hỏi ta làm sao vậy!" Mã Đức Hoa càng nói càng tức giận, vỗ một cái thật mạnh xuống bàn, Lý Tuyết Vân lại càng hoảng sợ, Mã Đức Hoa chỉ vào Lý Tuyết Vân, "Cái tên Diệp Thiên mới tới kia là bác sĩ người mới nhận vào a!" Mã Đức Hoa ngữ khí rất hung ác, Lý Tuyết Vân lập tức ý thức được chuyện gì đó, "Mã viện trưởng, Diệp Thiên xác thực là do ta nhận vào, hần phạm phải chuyện gì sao?" "Chuyện của hần lớn lắm rồi!" Mã Đức Hoa hừ lạnh một tiếng, nói: "Thái độ ác liệt đối với bệnh nhân, không phục tùng lãnh đạo, lại còn trước mặt dám uy hiếp ta nói không làm nữa!" Mã Đức Hoa hần hèn, miệng không ngừng thò, cái bụng to đùng cũng đang phập phồng, làm cho Lý Tuyết Vân thấy vô cùng buồn nôn, nàng không tin Diệp Thiên sẽ phạm



phải cái lỗi sơ đẳng này, thái độ ác liệt đối với bệnh nhân? Đánh chết nàng cũng không tin, nếu như nói Diệp Thiên thái độ ác liệt đối với lãnh đạo nàng ngược lại sẽ tin tưởng.

Diệp Thiên là mình nhận vào, nàng tin tưởng Diệp Thiên, nhưng hiện tại Mã Đức Hoa tựa hồ rất bất mãn đối với Diệp Thiên, Lý Tuyết Vân có chút khó xử, nàng không có khả năng có thể vì Diệp Thiên mà đi đắc tội lãnh đạo, "Mã viện trưởng, liệu có phải có hiểu lầm gì hay không?" "Hiểu lầm?" Mã Đức Hoa châm một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu, nhả khói ra..., nhìn bộ dạng Lý Tuyết Vân lo lắng cho Diệp Thiên, hẳn cảm thấy có thể thừa cơ chấm dứt chút gì đó, "Ta lúc ấy ở ngay tại hiện trường, không có chuyện hiểu lầm gì cả, người trẻ như vậy mà đã như thế rồi, ngay cả viện trưởng ta cũng không đề vào mắt, chuyện này đối với bệnh viện chúng ta đã tạo thành ảnh hưởng rất lớn, cũng để lại ấn tượng xấu trong lòng bệnh nhân, ta có ý định trực tiếp khai trừ hẳn!" Lý Tuyết Vân mặt cứng đờ, nàng không nghĩ lại nghiêm trọng như vậy, đến nỗi muốn đuổi việc, hiện tại mặc kệ việc Diệp Thiên làm sai hay không không quan trọng, bị Mã Đức Hoa theo dõi, lần này tránh được một kiếp, lần sau cũng chỉ sợ sẽ rơi vào tay hắn. "Mã viện trưởng, ngài phạt có lẽ hơi quá nặng tay rồi a, y thuật Diệp Thiên không tệ, bệnh viện chúng ta hiện tại đang cần những bác sĩ trẻ đầy hứa hẹn như vậy, ngài có thể cho hắn cơ hội hay không!" Lý Tuyết Vân thật sự không hi vọng Diệp Thiên cứ như vậy mà rời đi, nàng ở phòng phụ khoa đã hơn mười năm, chưa từng gặp qua bác sĩ trẻ tuổi tài hoa giống như Diệp Thiên.

Đợi một thời gian nữa chắc chắn Diệp Thiên tiền đồ bất khả hạn lượng, đến lúc đó địa vị của mình trong bệnh viện cũng sẽ giống như nước lên thì thuyền lên, chính nàng còn đang có hi vọng tiến vào vị trí phó viện trưởng nếu được đề cử, cho nên việc Lý Tuyết Vân có thể bỏ trên người Diệp Thiên hay không rất quan trọng.

Mã Đức Hoa không ăn được con thiên nga trắng Tôn Mai, hiện tại lại có một Đại Bạch ngỗng tự mình đưa tới cửa cũng không tệ, một đôi mắt mê đắm nhìn chăm chăm vào Lý Tuyết Vân, hẳn không thể đem con mắt nhét vào trong quần áo nàng xem ở đó có cái gì. "Lý chủ nhiệm, không phải ta không cho người mặt mũi, thật sự là cái tên Diệp Thiên quá hư đốn, trái với quy định bệnh viện, chống đối lãnh đạo, con sâu làm rầu nồi canh như vậy ta sao có thể lưu lại được!" Mã Đức Hoa ra động tác, nhìn thấy Lý Tuyết Vân lộ vẻ khó xử, hẳn lập tức đem lời nói xoay chuyển, "Bất quá hiện tại người trẻ tuổi dù nhiều hoặc ít cũng sẽ có chút ít bướng bỉnh, nếu hắn có thể hối cải để làm một con người mới cũng không phải không thể lưu lại." Tim Lý Tuyết Vân như đang ngồi trên xe cáp treo, điên cuồng phập phồng, ngay từ đầu nghe Mã Đức Hoa nói muốn khai trừ Diệp Thiên mặt nàng đã bị dọa trắng bệch rồi, thế nhưng ngay tại thời điểm nàng cho rằng đã bất lực, ngờ khi Mã Đức Hoa đột nhiên lại nềm mại. "Cảm ơn Mã viện trưởng, ta trở về nhất định sẽ hảo hảo giáo huấn lại hắn, khiến hắn đến xin lỗi nhận tội với ngài!" Lý Tuyết Vân quá ngây thơ rồi, Mã Đức Hoa cố ý lưu lại chỗ trống cứu vãn không phải muốn nàng trở về giáo huấn Diệp Thiên, cũng không phải muốn Diệp Thiên nhận lỗi với hắn, mà là muốn ăn con ngỗng trắng Lý Tuyết Vân này. "Lý chủ nhiệm, người có thể đã hiểu lầm ý tứ của ta rồi, muốn cho hắn một cơ hội không phải là không thể, nhưng không có chuyện người muốn đơn giản như vậy, ta phải đi nói chuyện với lãnh đạo, hơn nữa bệnh nhân kia có thể sẽ trách cứ lên trên, chuyện này nếu áp xuống ta sẽ gánh chịu áp lực rất lớn a!" Mã Đức Hoa cười thâm nói: "Nếu Lý chủ nhiệm có thể giúp cho ta có động lực để đứng vững trước áp lực, ta mới có đủ khả năng giúp đỡ được người." Lý Tuyết Vân không phải người ngu, lời nói đã đến thế rồi, nàng đã đoán được ý của hắn, cặp mắt kia của Mã Đức Hoa đã không kiêng nể gì nhìn chăm chăm vào bộ ngực của nàng, bên trong tràn đầy dâm mỹ chi sắc.

Lý Tuyết Vân có chút do dự, làm như vậy có đáng giá hay không? Muốn có tiền đồ nhất định phải từ bỏ điều gì đó, muốn thanh danh kia thì không thể bảo vệ tiền đồ, cả hai cái nên lấy hay bỏ lại cái nào nàng khó có thể quyết định được.

Mã Đức Hoa thấy Lý Tuyết Vân đang do dự, lá gan cũng lớn lên, biết rõ nàng đang đấu tranh tư tưởng, hít một hơi thuốc rồi bóp tắt trong cái gạt tàn, trực tiếp đi tới bên người Lý Tuyết Vân, dang rộng hai tay ôm lấy nàng, "Lý chủ nhiệm, người cần phải hiểu rõ rồi, cơ hội chỉ có một lần, chỉ cần người theo ta, ta cam đoan về sau cũng sẽ không tìm tên tiểu bác sĩ kia gây phiền toái nữa." Thân thể Lý Tuyết Vân run lên nhẹ nhẹ, cắn răng một cái, nói: "Mã viện trưởng, người nói chuyện nên giữ lời!" Mã Đức Hoa lập tức đại hỉ, không nghĩ Lý Tuyết Vân nhanh như vậy đã đáp ứng, không thể chờ đợi đưa tay luồn vào trong cổ áo nàng, nắm lấy bầu to tròn đầy đặn kia bắt đầu xoa bóp..., "Đó là đương nhiên rồi!" "Ah..." Không biết là bị niết đau đớn, hay là do chạm vào bộ vị mẫn cảm, Lý Tuyết Vân nhắm mắt lại rên rỉ khe khẽ. "Thật lớn!" Mã Đức Hoa như một đứa trẻ chưa từng giao hoan, tựa đầu dán vào ngực Lý Tuyết Vân ừ ừ vài cái, ngửi ngửi mùi thơm cơ thể trên người nàng, lập tức cái đồ chơi phía dưới bắt đầu cứng dần lên.

Phòng của Mã Đức Hoa rất lớn, có ghế sofa, hắn đem Lý Tuyết Vân ôm đến trên ghế sofa, thờ hồn hèn cởi bỏ áo ngực của nàng ra, lập tức hai ngọn núi tuyết trắng nhảy ra, mỗi tay hắn nắm một cái ở trong tay không ngừng vắn vắn. "Lý chủ nhiệm, không nghĩ tới bầu vú của người lại mềm mại như vậy, có phải là được nam nhân chăm sóc liếm mút mỗi ngày?" Mã Đức Hoa cong miệng ngậm lấy hạt bồ đào. "Ah... Ah..." Hai tay Lý Tuyết Vân bám chặt vào ghế sofa, tiếng rên kêu mị vang lên, thân thể của nàng bị khiêu khích đã có phản ứng, hai hạt bồ đào tím tím chậm rãi trở nên cứng ngắc, phía dưới cũng dần trở nên ướt át hơn.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

## Chương 78: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

# Chương 79: Nước chảy nhỏ giọt

Toàn thân Lý Tuyết Vân bắt đầu vận vẹo..., trong miệng không ngừng thốt lên tiếng rên rĩ trầm thấp đầy mỉa mai hoặc, ngón tay Mã Đức Hoa tựa như dòng điện, không ngừng lắc lư, đâm thẳng vào quanh sâu trong hoa tâm của nàng, đem tới khoái cảm vô tận.

Lý Tuyết Vân nâng cặp đùi trắng bóng mướt trên cổ Mã Đức Hoa, hai tay của hắn treo lên ngực vận về cặp vú đầy đặn săn chắc nhưng lại vô cùng mướt mà, nâng cảm giác cao trào của mình sắp đến, nhắm mắt lại chờ đợi cái thời khắc dục tiên dục tử kia. "Thế nào, không thua kém so với cái thứ đồ chơi của lão công người chứ hả!" Mã Đức Hoa thấy bộ dạng Lý Tuyết Vân nhắm mắt lại hưởng thụ, có chút dương dương tự đắc, tiểu đệ hắn không được, nhưng cái vô công nhất dương chi này cũng có thể xưng bá một phương, trừ khi có một lão Nhị vừa thô vừa to, thì ngón tay của hắn đều có thể thay thế. "Àn!" Lý Tuyết Vân ứng phó ừ một tiếng, cười hỏi: "Mã viện trưởng, mỗi lúc trời tối trên người lão bà người cũng là dùng ngón tay sao?" Lý Tuyết Vân có chút tò mò, lão bà Mã Đức Hoa như thế nào lại chịu đựng được, chỉ dựa vào ngón tay, lần một lần hai còn có thể làm, thời gian sau chắc chắn không có cảm giác gì cả.

Nàng rất hoài nghi lão bà của hắn có lẽ ở bên ngoài sẽ đội lên đầu hắn vô số nón xanh.

Mã Đức Hoa không có nghe Lý Tuyết Vân đang trào phúng chính mình, cười đắc ý nói, "Đương nhiên, bất quá trong nhà của ta cô nương kia không có tính dục gì cả, mười ngày nửa tháng không xúc nàng cũng được." Lý Tuyết Vân trong lòng cười lạnh, chỉ sợ là lão bà người ở bên ngoài câu trộm nam nhân a! Mười ngày nửa tháng không cận cũng được? Mã Đức Hoa bốn bảy bốn tám tuổi, vợ của hắn so với hắn ít hơn mấy tuổi, tuy ở cái tuổi này dục vọng của nữ nhân đang ít dần, nhưng nếu ba ngày không cận nhất định sẽ cảm thấy khó chịu, tuyệt đối không giống như lời Mã Đức Hoa nói.

Nếu thật sự mười ngày nửa tháng không muốn làm, điều đó chứng tỏ rõ nàng ở bên ngoài làm đã quá đủ rồi, về nhà đương nhiên không muốn nữa! "Ah... Tới rồi, Mã viện trưởng, sâu hơn một chút...Ah...Nhanh... Nhanh một chút...Ah!" Lý Tuyết Vân bỗng cảm thấy hạ thể có cảm giác mạnh liệt truyền tới, nhưng vẫn chưa có phóng xuất ra.

Mã Đức Hoa chui vào giữa hai chân Lý Tuyết Vân, hưng phấn nhìn ngón tay hắn ra ra vào vào, càng mãnh liệt lắc lư đầu ngón tay của mình, hai ba phút sau, PHỐC...

Hạ thể Lý Tuyết Vân như vừa được tắm gội, nước xuất ra như mưa bắn tung tóe, bắn thẳng vào mặt Mã Đức Hoa! Vậy mà vẫn còn chưa có xong, sau đó sâu trong hoa tâm của nàng vẫn không ngừng chảy ra nước, tựa như nước suối chảy nhỏ giọt.

Mã Đức Hoa chưa bao giờ thấy qua nữ nhân lúc cao trào dữ dội như vậy, lập tức cũng hưng phấn không chịu được, tay cho vào trong đũng quần, nắm lấy cái thứ đồ vật mềm nhũn kia không ngừng xóc, rất nhanh, một dòng nước ấm phun vào bên trong quần của hắn. "Ah ah... Sáng khoái!" Cứ như vậy, hai người yêu đương vụng trộm đã xong, mặc dù không có dùng súng thật đạn thật, nhưng từng người đều đạt đến đỉnh phong, cảm thụ khoái cảm phiêu phiêu dục tiên dục tử.

Sau khi Lý Tuyết Vân thanh lý hết bãi chiến trường, mặc xong quần áo, "Mã chủ nhiệm, chuyện kia người nhớ giữ đúng lời hứa a, đừng đi tìm Diệp Thiên gây phiền toái!" Lý Tuyết Vân cùng Mã Đức Hoa làm ra giao dịch này, mục đích đúng là vì bảo vệ Diệp Thiên, vì con đương thăng chức mà đánh bạc một phen.

Mã Đức Hoa lập tức có chút không vui..., nam nhân kiêng kỵ nhất thời điểm đang làm chuyện này mà nữ nhân lại đề cập đến nam nhân khác, tuy hai người vừa mới xong việc, nhưng Mã Đức Hoa cũng rất không thoải mái, "Như thế nào, hắn là người vừa ý cái tên tiểu bạch kiểm kia hay sao?" Mã Đức Hoa chỉ nghe nói Diệp Thiên cùng Tôn Mai quan hệ có chút bất thường, nhưng Tôn Mai đã đi rồi, cho nên hắn cũng không muốn truy cứu, thế nhưng không nghĩ tới Lý Tuyết Vân tựa hồ cũng rất quan tâm đối với Diệp Thiên, hắn có chút hoài nghi liệu có phải Lý Tuyết Vân đã cùng Diệp Thiên lén lút trên giường rồi.

Lý Tuyết Vân ha ha cười nói, "O, lời này nghe sao lại có vị chua a! Mã viện trưởng, người cũng quá coi thường Lý Tuyết Vân ta đó à nha, ta sao có thể nhìn trúng tên tiểu tử miệng còn hôi sữa đó chứ!" Lời này đương nhiên không phải là nói thật, nếu đem so sánh Diệp Thiên với Mã Đức Hoa, Lý Tuyết Vân đầu óc phải có vấn đề thì mới chọn Mã Đức Hoa.

Mã Đức Hoa tin là thật, kéo quần lên rồi đi tới cạnh Lý Tuyết Vân sờ vào đùi nàng, "Ha ha, là lão tử suy nghĩ quá nhiều rồi!" Lý Tuyết Vân lập tức không thấy tự nhiên, đẩy Mã Đức Hoa ra, "Mã viện trưởng, thời gian không còn sớm nữa, ta xin phép quay trở về phòng, chuyện kia mong ngài giúp đỡ!" Mã Đức Hoa dù sao cũng đã đắc thủ, về sau khi muốn sẽ đi tìm nàng, "Àn, người trẻ tuổi đều có thời điểm xúc động, người bảo hắn đến chỗ ta nói lời xin lỗi, việc này coi như xong!" Lý Tuyết Vân trong lòng thầm mắng, cái tên lão hồ ly này, chơi lão nương xong còn nghĩ đến chuyện đề cho Diệp Thiên đến xin lỗi! Thật là vô sỉ đến cực điểm! "Ha ha... Vậy thì tốt, ta sẽ đi khuyên bảo Diệp Thiên a!" Lý Tuyết Vân trước tiên cứ đáp ứng trước, ngược lại kéo dài thời gian một chút, nói không chừng Mã Đức Hoa sẽ quên đi, huống chi công việc trong viện còn rất nhiều, hắn nào có nhiều thời gian rảnh rỗi như vậy đến nhìn chăm chăm vào Diệp Thiên...

Thời gian thoáng một cái đã trôi qua một ngày, ngày đầu tiên Diệp Thiên đi làm nói chung cũng không tệ, chỉ là cái tên Mã Đức Hoa kia khiến cho hắn buồn nôn, chính mình đang ăn ngay nói thẳng, nếu lão già kia thực có can đảm đụng đến mình, Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không chịu thua.

Điều làm cho Diệp Thiên cảm thấy ngoài ý muốn chính là, Mã Đức Hoa đến trưa cũng không có tìm hắn, lúc sau Lý Tuyết Vân nói với Diệp Thiên, hắn mới biết được, nguyên lai Lý Tuyết Vân đã đi tìm Mã Đức Hoa rồi, Diệp Thiên cho rằng Mã Đức Hoa nể mặt Lý Tuyết Vân nên mới không có so đo chuyện kia. "Nhóc đẹp trai, đến giờ rồi, công việc chúng ta cũng đã làm xong!" Hách Phân vỗ vỗ bả vai Diệp Thiên cười ha hả nói.

Những người khác cũng nhao nhao cởi áo blouse trắng trên người, ngoại trừ Hồ Lệ trực ca đêm bên ngoài, tất cả mọi người đều đang chuẩn bị tan tầm. "Bác sĩ Hách, người như vậy mà lại ăn đậu hũ của ta, người không sợ ta mách lão công người chứ!" Diệp Thiên đứng lên cởi áo vui đùa với Hách Phân. "Phi phi... Người chó nói lung tung, ta lúc nào nếm đậu hũ của người ah!" Khuôn mặt Hách Phân bỗng chốc đỏ ửng.

Nghiêm Uyển Đình cùng Hồ Lệ ở trong phòng làm việc nhìn hai người đầu võ mỉm cười khanh khách. "Ha ha, bác sĩ Hách, chúng ta đều thấy rồi nha!" Nghiêm Uyển Đình cũng tham dự vào, nhưng cá tính Hách Phân càng ngày càng phóng khoáng, cường ngạnh nói: "Ăn thì ăn, để xem lão công hán còn có thể làm gì được ta nào!" Một đoàn người cười cười nói nói đi ra khỏi văn phòng, Diệp Thiên đi tới cửa bệnh viện đến bãi đỗ xe, thời điểm gặp mọi người đi ngang qua, phát tay chào hỏi, lập tức những nữ nhân này nhao nhao chạy tới hâm mộ, "Oa... Bác sĩ Diệp, người thật sự là thâm tàng bất lộ ah, ngày đầu tiên đi làm đã mua xe tốt như vậy rồi, chẳng lẽ người là con ông cháu cha?" Bây giờ không phải là trong văn phòng, Diệp Thiên nói chuyện cũng tương đối thoải mái, ha ha cười nói: "Ta đâu phải con ông cháu cha gì ah, nếu ta được như vậy thì đến bệnh viện để làm gì, trực tiếp mở một bệnh viện riêng đem mỹ nữ bác sĩ các người qua đó luôn a." "Ha ha..." Hách Phân hỏi: "Vậy người còn mua xe mắc như vậy, hơn trăm vạn a, người lấy đâu ra nhiều tiền như thế?" "Bán mình luôn đó!" Diệp Thiên mập mờ cười nói, lập tức mấy nữ bác sĩ tất cả đều bị chọc cười.

Bất quá tiếng cười rất nhanh biến thành tiếng thét chói tai, Diệp Thiên ở bên cạnh cùng mọi người chào hỏi nói giỡn, xe bên kia có ba đến năm người cầm ống tuýp hung hăng nện vào xe Diệp Thiên mới mua, bịch... Cửa sổ thủy tinh vỡ tan rơi đầy đất, cửa xe cũng bị nện đến lõm vào trong. "Ah..." Mấy nữ bác sĩ, tuy thường xuyên nghe nói có người đánh bác sĩ, nhưng chưa từng thấy ở khoảng cách gần như vậy, nguyên một đám bị dọa hết âm lên.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 80: Hấn sờ ta chỗ đó

Xe Diệp Thiên đột nhiên bị 3 tên cầm ống tuýp đập phá, lập tức dọa mấy nữ bác sĩ sợ hãi hét toáng lên, lập tức Diệp Thiên nhanh chóng tháo dây an toàn ra nhảy xuống xe, ngay thời điểm hấn đây cửa, một cái ống tuýp từ phía đối diện đập cửa sổ xe vung tới, răng rắc!

Diệp Thiên thấy vậy lập tức đóng cửa xe lại, tránh được một kích, hấn căn bản không nghĩ tới ở trước cửa bệnh viện lớn sẽ gặp lưu manh bao vây tấn công, cho nên không có bất kỳ đề phòng, sau đó ý thức được tình hình rồi mới nhảy ra khỏi xe.

Cái tên gia hỏa đến đánh Diệp Thiên tương đối hung hăng, đập xe tan nát không còn ra hình thù gì nữa, ba người trong tay cầm ống tuýp lao thẳng vào Diệp Thiên, cầm đầu chính là một tên tóc cắt cua, cạo trắng giống như vừa hết hạn cạo tạo lao động, má trái còn có vết sẹo dài 2cm, tuy người này có khả năng cao chưa tới một mét bảy, nhưng nhìn khá là hung hãn.

Hấn chỉ vào mặt Diệp Thiên mắng to: "Đem mày chứ, người chính là cái tên bác sĩ phụ khoa Diệp Thiên?" Diệp Thiên đang chuẩn bị động thủ, chợt nghe cái tên mặt sẹo đối diện kia hỏi như vậy, lập tức ngừng lại, không khỏi quan sát kỹ nam nhân trước mặt, trầm giọng nói: "Ta chính là Diệp Thiên, bất quá miệng người nói chuyện sạch sẽ một chút cho ta!" Không cần phải nghĩ, nam nhân này chắc chắn là do nữ bệnh nhân kia tìm đến, Diệp Thiên không phải là loại thích gây chuyện thị phi, nhưng cũng chưa bao giờ sợ phiền phức. "Chính là hấn... Hấn sờ vào tiểu muội muội của tai!" Nữ bệnh nhân không biết từ nơi nào xuất hiện, đứng bên cạnh tên mặt sẹo chỉ vào Diệp Thiên, vẻ mặt bất mãn nói. "Đem mày chứ, người sờ hạ bộ bạn gái của ta, bây giờ còn muốn nói cái gì nữa, đồ bác sĩ chó hoang, người là đồ sói đội lốt cừu, lão tử hôm nay quyết đánh tên súc sinh nhà người tàn phế!" Tên mặt sẹo tức giận đến nổi nghiêng răng nghiêng lợi.

Vừa dứt lời, hấn giờ ống tuýp trong tay cùng với hai nam tử khô ngô bên cạnh xông về phía Diệp Thiên, mấy người này Diệp Thiên nhìn qua biết họ cũng không có công phu, điều này giúp cho kết cục của bọn chúng sẽ không quá thảm, võ công Diệp Thiên tuy lợi hại, nhưng có nguyên tắc, sẽ không bảo giờ động thủ với người không biết võ công.

Nghiêm Uyển Đình cùng Hách Phân đứng cách đó hơn ba mét, bị dọa hét toáng lên, "Ah... Coi chừng!" Hai tên xông lên phía trước vung ống tuýp thô như cái chày cán bột hung hăng đánh về phía Diệp Thiên, nếu như bị đánh trúng thì không chết cũng tàn phế, Diệp Thiên không lùi mà tiến tới, nhảy lên, tung một cước trên không trung quét ngang đá trúng đầu một tên, đối phương xuất thủ rất tàn nhẫn, Diệp Thiên dĩ nhiên là sẽ không khách khí với bọn họ, những kẻ như vậy chỉ có để cho hấn chịu đau đón thì mới có thể nghe giáo huấn được.

BA~...

Người đầu tiên bị Diệp Thiên đá trúng, đầu chấn động rồi nghiêng về một bên bay ra ngoài, động tác của Diệp Thiên cũng không có dừng lại, tiếp tục ở trên không quay người 360 độ đá một cước cường đại ra phía sau, bành...

Người thứ hai cầm ống tuýp trong tay còn chưa có chạm được vào Diệp Thiên, thì trước ngực giống như bị tảng đá đập trúng vào, bị Diệp Thiên đá trúng trong nháy mắt, hô hấp ngay lập tức bị đình trệ, hai chân bước lùi mấy bước rồi mềm nhũn nằm bẹp dưới mặt đất.

Diệp Thiên sau khi hạ xuống, tên mặt sẹo vừa vịn vọt tới đứng trước mặt hấn, trợn mắt há mồm nhìn Diệp Thiên, tay vừa mới giơ lên giữa không trung không dám đánh tới, cái tên mặt sẹo này có biết chút công phu, nhưng so sánh với Diệp Thiên thì quả thực một quả rơm cũng không bằng.

Hấn đã thấy được sự cường hãn của Diệp Thiên, biết rõ mình một khi động thủ, người ngã xuống trước nhất định là hấn.

Hai người giằng co hơn hai phút đồng hồ, tên mặt sẹo giờ phút này trán đã đổ đầy mồ hôi, tay giơ trên không trung cứng đờ mỗi nhử, cánh mũi đã khẽ run lên.

Nữ bệnh nhân kia cũng bị dọa, hai tay bụm chặt lấy miệng của mình không dám lên tiếng, nàng vạn lần không nghĩ tới một tên bác sĩ vậy mà có thể đánh

nhau tốt như vậy, bạn trai của nàng là lưu manh có tiếng trong vùng, thế nhưng bị khí thế của người ta mà đến hít thở cũng không dám

Nghiêm Uyển Đình cùng Hách Phân thấy ba người giờ ổng tuýp phóng tới đánh vào Diệp Thiên liền bị dọa lấy tay che kín mặt, không dám nhìn cái cảnh máu me kia, trong nội tâm tràn ngập sự lo lắng, xong rồi, xong rồi, bác sĩ Diệp không ổn rồi!

Các nàng cho rằng Diệp Thiên chắc chắn không thoát được khi ba người đôi phương liên thủ công kích, thế nhưng sau khi nghe thấy âm thanh hai cái ổng tuýp rơi xuống đất, các nàng không hiểu gì cả, ổng tuýp rõ ràng đang ở trong tay đôi phương, như thế nào lại đột nhiên rơi xuống mặt đất, vì vậy hiếu kỳ mở mắt, lại thấy được một cảnh đầy chấn động kia.

Diệp Thiên phiêu dật mềm mại công kích ngược lại giống như công phu của các nhân vật nam chính trong phim, chỉ trong nháy mắt hai tên đã bị hất đá bay, tên cầm đầu thì đứng yên không dám nhúc nhích. "Trời a... Đẹp trai quá đi mất!" Nghiêm Uyển Đình cùng Hách Phân thấy một cảnh như vậy, lại còn có thêm Trần Thần vừa mới trùng hợp đi ngang qua, nàng hoa si nhìn ngắm Diệp Thiên, trong lòng hết lớn. "Cút đi..." Diệp Thiên lạnh giọng nói.

Tên mặt theo như trút được gánh nặng, miệng lớn thở dốc, tay đang cứng đờ trên không vội vàng hạ xuống, cả người như gà trống chiến, không có chút ý chí chiến đấu nào, hần xoay người sang chỗ khác, chuẩn bị rời đi, Diệp Thiên lại gọi: "Đợi một chút... Sửa xe của ta cho tốt!" "Dạ dạ..." Nghe tiếng Diệp Thiên khiến cho tên mặt theo bị dọa toàn thân run rẩy, thiếu chút nữa thì đá ra quần, thế nhưng lúc Diệp Thiên nói chỉ cần đưa xe hần đi sửa chữa cho tốt lập tức thở dài một cái, sửa xe là chuyện nhỏ, bình thường mình sẽ bị hần đánh rồi, có lẽ sẽ phải nằm viện ít nhất một hai tháng, hưởng hồ gì xe cũng là do mình đập nát. "Tình huống thực sự lúc đó người có thể đến bệnh viện hỏi các bác sĩ có mặt lúc đó, nếu như ta có làm sai chuyện gì, mặc kệ người xử trí ta như thế nào cũng được!" Diệp Thiên nhìn tên mặt theo, nói: "Nhưng nếu những người khác muốn cố tình gây sự, vậy thì đừng trách ta không khách khí!" "Dạ dạ, đại ca, em biết sai rồi! Đều tại em nhất thời bị ma xui quỷ khiến bị nàng ta đầu độc, em nhất định sẽ hảo hảo thu thập á ta một trận!" Tên mặt theo lập tức phải sạch quan hệ. "Diệp Thiên, người không sao chứ!" Hách Phân cùng Nghiêm Uyển Đình vội vàng đi tới hỏi.

Diệp Thiên cười cười, "Không có việc gì, các người cứ về trước đi, ta còn phải đi sửa xe!" Nghiêm Uyển Đình cùng Hách Phân gật gật đầu rời đi, các nàng vừa đi thì Trần Thần lại tiến tới, "Bác sĩ Diệp, người quá trâu bò rồi!" Diệp Thiên đối với cô nàng Trần Thần này không có cảm tình gì cả, đương nhiên, cũng không có ác cảm, chỉ bởi vì Ninh Lạc cùng Trần Thần làm chung trong phòng y tá, nhìn thấy Trần Thần sẽ khiến cho hần lại nhớ tới Ninh Lạc, trong lòng có chút lạc lõng. "Này! Người làm gì thế hả, sợ ta ăn người à!" Trần Thần lập tức cười ha hả nói. "Có chuyện gì sao?" Diệp Thiên có chút không kiên nhẫn hỏi. "Người thật không có biết đùa gì hết! Đúng rồi, nghe nói người làm tại phòng phụ khoa a, không nghĩ người lại là một bác sĩ, nếu như hôm nay có việc thì thôi, hôm nào ta đến phòng các người tìm người, ta đi đây a, à mà chính người cũng nên cẩn thận nhiều hơn một chút, cái tên gia hỏa có vết dao chém trên mặt xem ra cũng không phải là loại người tốt lành gì!" Trần Thần rời đi vẫn không quên nhắc nhở Diệp Thiên chú ý an toàn, điều này khiến cho Diệp Thiên có chút cảm động nho nhỏ. "Cảm ơn!" Diệp Thiên mỉm cười nói.

Trần Thần quay đầu lại cười cười, đỏ mặt: "Diệp đại soái ca, lúc người cười là đẹp trai nhất đó, về sau nhớ cười thật nhiều ah!" Trần Thần nói xong lập tức chạy đi, trong lòng nàng nai con đang chạy loạn, tuy nhìn bề ngoài nàng có vẻ thành thực, bắt quả cũng chỉ là một nữ hài mới lớn mà thôi.

Diệp Thiên chợt phát hiện, tiểu hồ sĩ này thật sự rất đáng yêu ha.

Sau đó tên mặt theo lập tức gọi điện thoại cho xe tải tới, kéo con 4S của Diệp Thiên đi, rồi sai người đưa hai thùng bị thương kia đến bệnh viện, lái xe của mình đưa Diệp Thiên đi cùng theo phía sau xe kéo. "Đại ca, hút thuốc!" Tên mặt theo run run rẩy rẩy đưa cho Diệp Thiên.

- - - - -

Cầu kim phiêu, cầu TL.T. Ai có tiền cho tiền ai không tiền thì cho mình 1 tim nha

Mong các bạn đi ngang qua ủng hộ mình để có động lực dịch tiếp a!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 81: Bạn gái bị người ngủ

Diệp Thiên tâm phiền ý loạn, thực sự muốn hút thuốc để giải sầu, nhưng hần cũng không có nhận của tên mặt theo đưa tới, mà là rút trong túi của mình lấy ra một hộp Hoàng Hạc Lâu rút một điếu ngậm trong nồm, tên mặt theo lập tức cầm lấy cái bật lửa châm cho Diệp Thiên.

Tiểu tử này rất biết đạo bề trên, nếu không phải là hần đến đập phá xe của Diệp Thiên, Diệp Thiên cũng không đến nỗi phản cảm.

Thuốc tên mặt theo dùng chỉ là Hồng Song Hỷ, chứng kiến Diệp Thiên rút điếu thuốc Hoàng Hạc Lâu đắt tiền lập tức nhìn thấy mà thèm, hai mắt nhiều lần liếc trộm, Diệp Thiên chuẩn bị cất vào túi, thấy bộ dạng tội nghiệp của tên kia, rút một điếu ra đưa cho hần.

Tên mặt theo nhận lấy điếu thuốc, ngây người một lúc, không nghĩ Diệp Thiên sẽ chủ động cho hần dùng, lập tức cười rộ lên, "Cảm ơn!" Tên mặt theo châm thuốc rồi hùng hăng hít một hơi thật sâu, "Diệp lão đại, có lẽ thực sự ta không xứng với điếu thuốc này quá!" Diệp Thiên cười cười, hần có hiểu một chút về tướng số, tướng mạo tên mặt theo này không hề giống một kẻ đại gian đại ác, nên hai người cũng thoải mái mà nói chuyện phiếm. Nguyên lai tên này là lưu manh của khu này, ngoại hiệu Hầu tử, cũng từng phong quang một thời gian ngắn, nhưng bởi vì không cẩn thận đắc tội với một vị công tử quần là áo lượt suýt chút nữa bị người ta đánh chết, sau này chạy trốn đi nơi khác trốn nửa năm đến bây giờ mới trở về, nhưng sau khi quay về mới phát hiện

những kẻ từng xưng huynh gọi đệ với hắn ngày xưa, nguyên một đám như là nhìn thấy Diêm Vương mà trốn tránh.

Bởi vì cái thứ gọi là sống có khúc người có lúc, Hầu tử trong cơn tức giận đến quán bar đêm tìm một con mụ lăng lợ để trút giận, thế là cuối cùng tìm đến nữ nhân phiền toái kia. "Diệp lão đại, thực xin lỗi ah! Là ta nhất thời hồ đồ, không nên tin lời cô ta, người cũng biết thân là nam nhân khi nghe nói thấy nữ nhân của mình bị người khác sờ soạng, hơn nữa còn là bị sàm sỡ ở phía dưới, ai có thể chịu đựng được nỗi ah!" Hầu tử thẳng thắn thành khẩn nói. Chính mình làm sai không chút do dự xin lỗi, chứng tỏ bản tính của hắn không hề xấu xa, ngay từ đầu hắn cũng không biết là xảy ra chuyện gì, nghe cô nàng kia nói có một bác sĩ nam cố ý sàm sỡ nàng liền phát hỏa, căn bản không biết Diệp Thiên là vì nàng mà kiểm tra vết thương.

Diệp Thiên cũng bị lời nói của Hầu tử chọc cười: "Tiểu tử ngươi cũng thế, người ta vừa làm giải phẫu xong, ngươi gấp gáp như vậy làm gì? Khó trách tiểu tử ngươi bị gọi là Hầu tử, nửa đêm chạy đến bệnh viện vụng trộm với nàng ta trên giường, nhịn hai tuần sẽ chết hay sao!" Người nói vô tâm người nghe hữu ý, Hầu tử trên mặt xám xịt, hắn ngày hôm qua đi thăm bạn gái của mình, buổi tối tám bảy tám giờ rồi mới rời đi, sau đó căn bản không có quay trở lại, Hầu tử run rẩy một hồi, "Diệp... Diệp lão đại, người vừa mới nói cái gì?" Mặt Hầu tử càng ngày càng khó coi, trong đầu trống rỗng, chết mịa rồi, lão tử đêm qua ở trong nhà căn bản không có đi ra ngoài!

Diệp Thiên lập tức nhận ra có gì đó không đúng, "Như thế nào? Chẳng lẽ... Ngày hôm qua người đó không phải là ngươi!" Hắn không nghĩ tới lại xảy ra tiết mục như vậy, nam nhân lên giường cùng với bệnh nhân nữ kia không phải là Hầu tử, lập tức trong mắt toát ra vẻ đồng tình, nhưng lại cảm thấy buồn cười, cái thằng chó này tốn công tốn sức đến đập xe, mất công bận rộn một buổi không đáng nói, mà là chính hắn còn bị đội cái mũ xanh mon mồn lên trên đầu.

Mặt Hầu tử đỏ bừng, hai tay nắm chặt vào tay lái, giận dữ hét lớn: "Đcmm... Lão tử đi giết chết cái con mụ lăng lợ kia!" "Coi chừng xe!" Diệp Thiên hét lớn một tiếng.

Xoẹt xoẹt...

Hầu tử nhất thời trong tình thế cấp bách, tay lái không có vững, xe lập tức mất khống chế, chệch hẳn sang bên trái, chờ đến khi hắn khôi phục lại được ý thức, thì khoảng cách đến chiếc BMW X5 màu đỏ phía trước chỉ còn không đến 1 mét, vội vàng đạp phanh, lốp xe ma sát kịch liệt trên đường phát ra âm thanh chói tai.

Bành...

Xe cuối cùng đâm vào cái cột phía trước xe BMW X5 kia, nhờ Diệp Thiên tay mắt lanh lẹ, thời điểm xe sắp đụng vào, vội vàng bám chặt vào ghế, duỗi hai chân ra duỗi ra, không để cho quán tính hất hấn bay ra ngoài.

Hầu tử may mắn có buộc dây an toàn, nếu không chỉ sợ đã văng ra ngoài xe rồi.

Sau khi xe ổn định thì Hầu tử tỉnh thần vẫn chưa được bình thường, hít sâu vài hơi mới nhẹ nhõm hơn đôi chút, hắn phát hiện Diệp Thiên vẫn vững vàng ngồi ở trong xe thờ dài một hơi, "Diệp lão đại, người không sao chứ?" Diệp Thiên có chút hoài nghi, mình hôm nay gặp phải điềm xấu hay sao vậy, từ khi nhìn thấy Hầu tử chưa đến một tiếng đồng hồ, đã xảy ra hai vụ tai nạn xe cộ rồi, xe của mình bị đập không nói, hiện tại thì xảy ra chuyện lớn rồi. "Ta không sao, tranh thủ thời gian đi xem người trong chiếc xe kia kia!" Diệp Thiên nói xong đẩy cửa xe nhảy ra ngoài, hiện tại đứng vào giờ tan tầm, xe trên đường ngày càng nhiều, sắc trời cũng dần dần tối, vạn nhất bị đụng thêm lần nữa thì hậu quả không thể lường trước được.

Hiện tại cứu người quan trọng hơn!

Hầu tử trong lòng hốt hoảng, móc túi tiền ra nhìn nhìn, trên mặt lập tức biểu lộ như muốn khóc, chết rồi, lão tử thế nào lại xui xẻo như vậy! Chỉ là sửa chữa xe cho Diệp Thiên đã tốn không ít tiền rồi, hiện tại còn đụng thêm vào xe BMW còn cao cấp hơn nữa, mặc dù chỉ là va chạm nhẹ phía trước làm móp một chút, thế nhưng phí sửa chữa chắc chắn rất lớn. Diệp Thiên tiến vào trong xe kiểm tra, chỉ thấy bên trong là một cô bé cá tính nhỏ nhắn xinh xắn, khuôn mặt tái nhợt, tay đang ôm bụng, con mắt Diệp Thiên quét qua, lập tức căng thẳng hoảng sợ, trên bụng nữ nhân này tất cả đều là máu, không nghĩ tới sẽ làm bị thương nghiêm trọng đến vậy.

Diệp Thiên vội vàng mở cửa xe, muốn đưa nàng đi bệnh viện, nhưng cửa xe đã khóa trái, Diệp Thiên kéo không ra, dưới tình thế cấp bách gờn nắm đấm chuẩn bị đánh nát cửa sổ xe, nhưng cái cửa bỗng nhiên lại mở ra, "Tiểu thư ngươi..." Lời nói Diệp Thiên bỗng dưng im bặt, bởi vì hắn nhìn thấy một cái họng súng đen nhánh chĩa thẳng vào mình.

Tóc gáy Diệp Thiên dựng đứng, thầm nghĩ mình quá mức chủ quan rồi, về nước trong khoảng thời gian này hắn đã từ từ quen thuộc với cuộc sống hiện, cho nên cái cảm giác lúc nào cũng trong tư thế phòng bị trong lúc đang ở nước ngoài kia đang dần dần biến mất, bởi vì trong nước không ai có thể khiến hắn cảm thấy nguy hiểm, cũng không có phần tử khủng bố, không cần nhất thiết lúc nào cũng trong trạng thái phòng bị, vì thế tinh thần cảnh giác ngày một lười biếng đòi hỏi công rồi.

Chính vì vậy hắn không có phát giác ra sự uy hiếp của nữ nhân này, đương nhiên, ai mà nghĩ tới một nữ nhân sau tai nạn giao thông đang bị thương mà lại rút súng ra được chứ! Hiện tại nghề nghiệp của Diệp Thiên là bác sĩ, trong đầu chỉ nghĩ đến cứu người, chứ không phải giết người! "Lập tức... Đưa ta rời đi!" Mặt nữ tử tái nhợt nhìn hơi kinh khủng, rõ ràng là do mất máu quá nhiều mà tạo thành, Diệp Thiên lập tức cẩn thận suy nghĩ, quần áo cô bé này đọng lại vũng máu lớn, toàn là máu tươi, hơn nữa trên quần áo còn có bị rách một lỗ như ngón tay. "Vết thương do súng!" Diệp Thiên lập tức thất kinh nói.

Nữ tử cầm súng chỉ vào Diệp Thiên, vất vả bước từ trên xe xuống, "Nhanh... Dẫn ta rời khỏi đây nhanh!" Lời còn chưa nói hết đột nhiên đôi mắt nàng khép lại té xỉu ở ngay trước mặt Diệp Thiên, hắn vươn tay tay ôm nữ tử vào lòng, sờ lên động mạch cổ của nàng, rất yếu ớt, nhất định phải mau chóng xử lý, bằng không có lẽ không thể chống cự được bao lâu nữa. "Ah..." Hầu tử nhìn nữ nhân trong ngực Diệp Thiên toàn thân đầm máu khuôn mặt tái nhợt, bị dọa thiếu chút nữa té xỉu, mình chỉ là đụng nhẹ vào xe của nàng mà thôi, không đến mức bị thương thành như vậy chứ! "Diệp... Diệp lão đại, nàng ta bị làm sao vậy?" Hầu tử run giọng hỏi. "Nàng không ổn rồi, phải lập tức tìm nơi chữa trị, chúng ta rời khỏi đây trước rồi tính sau!" Diệp Thiên ôm nữ tử đưa



ra ghế sau, Hầu từ ngay lập tức lái xe vội vàng như đang chạy trốn! "Chúng ta bây giờ đi đâu?" Diệp Thiên nghĩ một hồi, quyết định mang nữ nhân này về nhà, trên người nàng có vết thương do súng, tạm thời không biết là tình huống như thế nào, vạn nhất đối phương là sát thủ hoặc là lính đánh thuê hay là đặc công gì đó..., thân phận mà bị lộ ra sẽ càng thêm nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 82: Lộ nổi cẩu rồi

Hầu từ sợ đến nổi lực thần vô chủ, tưởng rằng Diệp Thiên bảo hắn chạy trốn, hắn chẳng qua chỉ là một tên côn đồ mà thôi, thời điểm lấy dao chém người cũng chỉ là đi theo một đám làm ồn ào một phen mà thôi, tuy đã từng cẩn thận chém chết một tên lưu manh giúp hắn có chút danh tiếng trong giới, nhưng từ đó về sau hắn cứ nhìn thấy máu là muốn ói ra, hiện tại bảo hắn một mình đi chém người chưa chắc đã có can đảm đi làm, bụng nữ nhân nhỏ nhắn xinh xắn khiêu gợi này đã bị máu thấm ướt toàn bộ, nhìn rất khủng bố.

Diệp Thiên phong bế mấy chỗ huyết đạo trên người cô gái, tạm thời cầm được máu, ngừng đầu nói, "Đi đến biệt viện Chí Tôn Hoàng Đình!" Hầu từ nghe thấy cái tên này không khỏi ngạc nhiên nhìn Diệp Thiên, khu biệt viện Chí Tôn Hoàng Đình nghe thôi cũng biết là nơi cho thổ hào ở, trong lòng tự nhủ, làm bác sĩ kiểm tiền thật dễ a.

Hai người quay xe đi vào trong nội thành, thế nhưng không bao lâu liền phát hiện phía trước có cảnh sát chắn đường kiểm tra xe, Hầu từ lập tức khẩn trương, đỗ xe ở ven đường, hỏi Diệp Thiên, "Diệp lão đại, chúng ta làm sao bây giờ?" Diệp Thiên không biết đột nhiên xuất hiện nhiều cảnh sát như vậy có phải là do cô bé này hay không, nhưng vì để cho chắc chắn, Diệp Thiên quyết định đi đường khác, vạn nhất cô bé này thật sự làm việc gì mà không thể lộ ra ngoài ánh sáng, chính mình cùng Hầu từ nhất định sẽ bị liên quan theo, nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội. "Nhà của người ở chỗ nào?" Diệp Thiên cúi đầu suy nghĩ một chút tình huống trước mắt, hỏi, hắn hiện tại chỉ có thể hi vọng nhà Hầu từ ở ngay gần đây.

Hầu từ có chút ngại ngùng nói: "Nhà của ta cách đây không xa, chỉ có điều... Chỗ đó chỉ là một xóm nghèo mà thôi!" "Đến nhà của người đi, bây giờ lập tức quay đầu, chúng ta đi theo đường vịnh mà vào nội thành!" Diệp Thiên trầm tư, lập tức đưa ra chỉ thị, hầu từ vội vàng gật đầu, "Được!" Xe vừa quay đầu rồi đi chưa được bao lâu, bốn xe cảnh sát đặc công chạy đến chỗ bọn hắn phát sinh tai nạn giao thông, mười mấy đặc công được vũ trang đầy đủ vác súng lên vai, đạn được lên nòng sẵn, phân thành ba đội tới gần chiếc xe BMW màu đỏ kia.

Sau khi kiểm tra một lượt xác định trong xe không có người, cũng không có phát hiện có thiết bị gây nổ, gã đội trưởng phụ trách dẫn đội lập tức báo cáo với tổng bộ, "9527 báo cáo tổng bộ, 9527 báo cáo tổng bộ, chúng ta đã phát hiện cỗ xe khả nghi, nghi phạm đã bỏ xe chạy trốn, trên xe phát hiện vết máu rất lớn!" "Gia tăng phạm vi, tiếp tục điều tra!" "Vâng!" Nhóm lính đặc công lần nữa xuất phát, ngay tại thời điểm bọn hắn tiến hành đuổi bắt, một chiếc Santana màu đen cũ nát đi theo đường vịnh, thuận lợi tiến vào trong nội thành, bởi vì không cần phải đi đến khu trung tâm, cho nên trên đường cũng không có đụng phải cảnh sát tuần tra.

Hơn 10 phút sau thì đến một thôn nhỏ, nơi này phòng thuê chi chít, đèn đường thì cũng đã cháy hết nên tối om, hầu từ lái xe quẹo vào một căn nhà năm tầng, nơi này là nhà của hắn, ngoại trừ tầng ba còn lại tất cả đều đã cho thuê hết rồi.

Hầu từ sau khi dừng xe lại lập tức mở cửa dưới lầu ra, dẫn Diệp Thiên cùng chạy lên lầu, lúc này đại đa số khách thuê đều ngồi ở trong phòng, cho nên Diệp Thiên không dám gây tiếng động gì lớn, vạn nhất bị người khác phát hiện rồi tố cáo, hậu quả rất khó có thể lường trước được.

Cho nên hắn ôm nữ hài trong ngực chạy thật nhanh lên lầu, thời điểm hai người tới lầu ba Hầu từ thở dài một hơi, móc chìa khóa ra mở cửa, thế nhưng cửa từ bên trong bỗng nhiên mở, một nữ hài mười tám mười chín tuổi đi ra, nhìn thấy Hầu từ liền nói: "Ca, hôm nay như thế nào mà sao lại trở về sớm như vậy?" Hầu từ không để cho nàng hỏi nhiều, nữ hài vừa nhìn thấy nữ tử đang hôn mê nằm ở trong tay Diệp Thiên toàn thân là máu, lập tức bị dọa đến nổi mặt mũi tái nhợt, hét lên: "Ah..." Phản xạ Diệp Thiên lạnh lẽo, vội vàng đưa tay ra chặn miệng, đẩy nàng vào trong phòng, Hầu từ cũng vội vã tiến vào, lập tức đóng cửa lại, "Đừng lên tiếng!" Hầu từ dặn dò muội muội của mình.

Nữ hài hoảng sợ gật đầu, Diệp Thiên lúc này mới buông tay bịt miệng nàng ra, muội muội Hầu từ lại nhìn cô gái trong tay Diệp Thiên, lập tức che miệng nôn ra một trận.

Sau một hồi đợi nàng khôi phục lại, Diệp Thiên nói: "Người không phải sợ, cô bé này là bị ca ca của người đụng vào đấy, cho nên người bây giờ phải thật yên tĩnh, nếu chẳng may để cảnh sát biết, chúng ta không ai thoát khỏi liên quan!" Diệp Thiên cố ý hù dọa nôi.

Cô bé nhìn ca ca của mình tựa hồ không tin tưởng lời của Diệp Thiên cho lắm, Hầu từ mới đành bắt đầu dĩ gạt đầu, "Hắn nói không sai, bắt quá muội muội người yên tâm, Diệp lão đại là bác sĩ, hắn nhất định có thể cứu sống nàng ấy!" Diệp Thiên cảm giác khí tức nữ hài trong ngực càng ngày càng yếu, lập tức nói: "Hầu từ, trong nhà người có hộp cứu thương hay không?" Hầu từ vội vàng gật đầu, "Có, để ta đi lấy!" "Người đi đun thêm nhiều nước sôi!" Diệp Thiên nói với muội muội Hầu từ, cô bé gật đầu như gà con mổ thóc, xông vào trong phòng bếp, Diệp Thiên hô lớn: "Lấy cái bình rượu để kia đưa cho ta trước!" Diệp Thiên ôm nữ tử trong ngực tìm một gian phòng đi vào, đặt cô nàng lên trên giường, cõ y phục trên người nàng để kiểm tra, lập tức lộ ra da thịt phần nộn bên trong, ở trên bụng còn có một vết đạn găm vào, máu tuy đã ngừng lại, nhưng nhất định phải nhanh chóng lấy viên đạn ra.

Thời điểm Diệp Thiên đang giúp nữ tử kiểm tra miệng vết thương, phát hiện bên trong bắp đùi của nàng cũng có tổn thương, Diệp Thiên bất chấp mọi thứ, hiện tại cứu người như cứu hỏa, lập tức cởi quần nàng ra, chỉ thấy bên trong trắng trợn không có mặc thêm gì nữa hết, hắn vừa cởi quần của nàng ra thì khu rùng rợn rạp đen nhánh uốn lượn liền hiện ra đón chào ánh sáng!

## Chương 83: Dừng miệng hút

Tướng mạo cô bé này có lẽ không lớn hơn bao nhiêu so với muội muội của Hầu tử, nhưng phía dưới hạ thể lại đen nhanh nồng đậm như vậy, tựa như rừng nhiệt đới màu đen làm gốc trung tâm giữa cặp đùi ngọc trắng nõn, tạo nên khung cảnh làm cho người ta muốn phụt máu mũi.

Diệp Thiên vốn chỉ muốn giúp nàng kiểm tra thương thế ở phía dưới, nào có biết cô bé này bên trong không có mặc gì cả, trực tiếp thả rộng ra trần, một nữ hài bình thường không có chuyện không mặc đồ lót mà đi ra ngoài, trừ phi là nữ nhân có nghề nghiệp đặc thù, đương nhiên, Diệp Thiên cũng không nghĩ cô bé này lại là cái loại người đó.

Còn có một loại tình huống, chính là vào thời điểm bị đột kích bất ngờ, căn bản không có thời gian mặc đồ lót, Diệp Thiên cũng đã từng trải qua tình huống như vậy, đang tắm thì có kẻ lao vào ám sát, lúc ấy thì bảo vệ tánh mạng quan trọng hơn nhiều, nhanh chóng quần lấy khăn tắm chạy dọc ba tuyến phố.

Từ khẩu súng trong tay cùng với vết thương do đạn bắn thì Diệp Thiên có thể xác định, cô bé này tuyệt đối không phải là người bình thường, khiến cho Diệp Thiên càng thêm hiếu kỳ về thân thể của nàng.

Đặc biệt là khi nàng ta xuống dí họng súng vào Diệp Thiên, hần vốn là một cao thủ dùng súng vậy mà không cách nào nhìn ra được đây là loại súng gì xuất xứ ở đâu, đây là điều hần không thể tưởng tượng nổi, phải biết rằng, Diệp Thiên riêng việc nhận biết các loại súng ống đã sử dụng thời gian gần một năm trời để có thể biết hết tất cả các loại trên thế giới.

Dù mọi loại dấu hiệu liên quan, không khó suy đoán, cô bé này có thể là đặc công, vì thế nên súng của đặc công nó mới thần bí như vậy, đây chỉ là trực giác của Diệp Thiên, có đúng hay không, phải đợi nàng ta tỉnh lại mới có thể biết được.

Hầu tử ôm cái hộp thuốc chạy tới, thấy nữ hài chỉ mặc áo ngực nằm ở trên giường người toàn máu tanh, hần liền say xắm mặt mày, cho nên vừa mang hộp thuốc vào liền chạy ra ngoài. "Diệp lão đại, người nhất định phải cứu sống cô bé ấy, nếu không ta...Đời này của ta xem như đã xong rồi!" Về mặt Hầu tử lúc ra cửa đau khổ cầu khẩn nói, hần bây giờ đang hận muốn giết chết con đàn bà hung ác kia, nếu không phải à lôi kéo mình đi tìm Diệp Thiên gây phiền toái, mình cũng sẽ không phá xe, một loạt sự cố ở đằng sau cũng sẽ không phát sinh rồi, nhưng giờ hối hận thì cũng đã muộn.

Hiện giờ Hầu tử chỉ còn hi vọng Diệp Thiên có thể cứu sống người là đã muốn cảm ơn trời đất rồi. "Yên tâm đi, có ta ở đây, nàng ấy không chết được! Không có lệnh của ta, người không nên ra vào, để tránh quấy rầy việc chữa trị." Diệp Thiên không phải tự đại, mà là tự tin, một người có thể cứu sống được hay không, bất mạch hoàn toàn có thể biết, cô bé này có dự vọng hao thắng mãnh liệt, dù cho là đang hôn mê, nhưng thần trí vẫn còn đang không ngừng tự thức tỉnh bản thân, chẳng qua là cơ thể mất máu quá nhiều, quá hư nhược. "Vâng, lão đại, ta hiểu rồi!" Đã có lời hứa hẹn của Diệp Thiên, Hầu tử lập tức có cảm giác an tâm hơn nhiều, sau khi rời khỏi ở đứng lại canh giữ ở cửa chờ sự phản công tiếp theo.

Rất nhanh, muội muội Hầu tử đã đun xong nước sôi, bưng một cái ấm lớn tới, sau khi gõ cửa được sự cho phép của Diệp Thiên thì nàng ta mới mang vào, "Nước để ở chỗ nào?" Diệp Thiên nhìn cái ấm nước sôi sùng sục, tiện tay chỉ xuống sàn nhà, "Cứ để xuống đất a, đúng rồi, người lại đi mang một ít nước lạnh cùng với muối tới!" Nữ hài này cần tẩy trừ thân thể, nếu như sử dụng nước bình thường sẽ không ăn thua, ở bệnh viện thì sẽ có sẵn nước muối sinh lý, nhưng tình huống bây giờ khẩn cấp, không có thời gian đi mua những vật kia.

Muội muội Hầu tử rất nhanh đem nước lạnh cùng muối ăn tiến vào trong phòng, Diệp Thiên nhìn nhìn, đồ đạc đã chuẩn bị đầy đủ, "Được rồi, người bây giờ đi ra bên ngoài, không có lệnh của ta thì không nên vào, biết không?" "Àn!" Sau khi cô bé đi ra ngoài, Diệp Thiên bắt đầu đem muối ăn pha theo tỉ lệ với nước nóng, sau đó lại từ từ đổ nước lạnh vào, khiến nó biến thành nước ấm, Diệp Thiên cõi toàn bộ y phục trên người nữ nhân này ra, sau đó dùng khăn mặt được thấm nước muối lau rửa cơ thể nàng, những vết máu đã khô rất nhanh được tẩy đi sạch sẽ.

Da thịt trắng nõn trên người cô bé dần dần lộ ra, lúc này Diệp Thiên mới phát hiện rõ ràng vết đạn ở bụng dưới phía bên trái, hần quan sát trong giây lát, cảm giác viên đạn này là được bắn bởi súng ngắn ở cự ly xa mà thành, miệng vết thương không lớn, đầu đạn cũng không quá sâu, rất có thể là do đạn lạc mà trúng.

Sau đó Diệp Thiên lau xuống bên dưới, đột nhiên phát hiện, bên đùi nữ hài tím đen một mảng, đặc biệt là ở miệng vết thương, biến thành màu tím sẫm, như là bị nhiễm trùng, Diệp Thiên rất nhanh rửa rầy sạch sẽ, cúi đầu xuống ngửi ngửi ở bên đùi nàng, một cái mùi gay mũi nhát truyền đến.

Diệp Thiên dùng tay tách miệng vết thương ra tiến vào bên trong, lập tức trào ra huyết dịch màu đỏ sẫm, Diệp Thiên dùng ngón tay chấm vào chỗ máu trào ra chạm nhẹ vào đầu lưỡi, sau đó nhổ ra! "Trúng độc..." Diệp Thiên thật sự không hiểu, cô bé này đến cùng là làm cái gì, mới có thể chịu công kích mãnh liệt đến vậy, vết thương do súng ống nhưng lại chứa độc được bên trong, đây rõ ràng là muốn đẩy nàng vào chỗ chết!

Vết tím xanh khuếch tán càng lúc càng lớn, trước kia có huyết dịch khô cứng đông lại ở phía trên cho nên không có nhìn thấy rõ, hiện giờ phạm vi máu độc ứ đọng đã lớn cỡ nắm đấm rồi, lại khuếch tán đến động mạch cổ, độc tố sẽ theo mạch máu chảy trở về tim, thì sẽ càng thêm nguy hiểm, vết thương

do súng có thể chờ một chút, thế nhưng là chất độc này thì phải lập tức tiêu trừ.

Diệp Thiên tìm trong hộp cứu thương không có bất cứ con dao giải phẫu nào, tùy tiện cầm lấy dao gọt trái cây cắt bỏ một miếng băng gạc, dùng rượu cồn trừ độc rồi lập tức rạch vết thương trên đùi ra theo hình chữ thập, sau đó gục xuống đưa bắp đùi của nàng đến miệng rồi dùng sức mút vào. "Phi..." Diệp Thiên hút đầy miệng liền nhổ ra ngay lập tức, một bãi máu đen loang lổ trên mặt đất, tỏa ra mùi hôi tanh khó chịu.

Diệp Thiên cắn răng kiên trì, sau khi mút hơn mười lần, thì mới nhổ ra được máu màu đỏ tươi.

Có thể là sau khi bài trừ độc tố xong thần trí nữ hài dần dần thanh tỉnh, thân thể bắt đầu vận vận..., trong miệng phát ra tiếng kêu ni non: "Àn ah..."

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 84: Cởi sạch nhìn một lần

Nữ hài toàn thân run rẩy, Diệp Thiên sững sờ, trong lòng tự nhủ, cô nàng này chẳng lẽ mới chỉ như vậy mà đã đạt cao triều rồi sao? Lão tử cái gì cũng không có làm a! Khuôn mặt cô bé ửng hồng, hơn nữa Diệp Thiên chợt phát hiện, giữa hai chân của nàng còn có nước chảy ra, tập trung nhìn kỹ thì đúng là từ khu rừng rậm đen nhánh phía dưới kia đang chảy róc rách.

Diệp Thiên căn bản là không có đụng tới chỗ đó của nàng ta, chỉ mút độc tố ở miệng vết thương nằm tại bẹn đùi của nàng mà thôi, "Chẳng lẽ nó lại là xuân dược?" Diệp Thiên lập tức bắt mạch, nhưng cũng không phải là trúng mị độc, bất quá vẫn giúp cho hần tra được một chút dấu vết, độc tố trong người cô bé này chưa thanh trừ được triệt để, dù sao thời điểm Diệp Thiên phát hiện ra thì nàng đã trúng độc một khoảng thời gian rồi, chất độc ở miệng vết thương đã bị nhổ ra, thế nhưng vẫn còn có lưu lại dư độc tiến vào trong cơ thể.

Đây cũng không phải là điều mà có thể dùng ngoại lực để có thể bài tiết ra, phải dùng thuốc Đông y để giải độc, cũng may độc tố tiến vào trong cơ thể nàng không nhiều lắm, tạm thời sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.

Tiếp theo Diệp Thiên tính sẽ lấy đầu đạn trong cơ thể cô bé ấy ra, từ hòm cứu thương đổ rượu cồn vào vết thương trên bụng để tiêu độc khử trùng, sau khi lau khô thì Diệp Thiên lấy ra một cái kẹp, nhưng mới vừa chạm vào miệng vết thương, nàng lập tức phát ra một tiếng thét thống khổ! "Ah..." Diệp Thiên quan sát nữ hài vẫn đang mê man mơ màng như cũ, trong lòng không hiểu gì cả, mình rõ ràng đã phong bế huyết đạo của nàng, vì sao còn có phản ứng dữ dội như vậy?

Đây là lần đầu tiên Diệp Thiên gặp được tình huống chính mình sử dụng điểm huyết mà không mang lại hiệu quả, trong lúc tác chiến, Diệp Thiên dưới tình huống không có thuốc tề, hần giúp đồng đội phong bế huyết đau nhức để lấy đầu đạn, thì họ đến nhận một cái lông mày cũng không có.

Nhưng bây giờ mới chỉ đụng nhẹ một cái, còn chưa bắt đầu lấy ra, nàng đã kêu bi thảm như vậy rồi, Diệp Thiên ngừng lại, nhìn vết thương trên đùi nàng, lập tức kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ chính là độc tố thần kinh?" Diệp Thiên vì nghiệm chứng, lại đưa cái kẹp nhẹ nhàng chạm vào đầu đạn kia, lập tức, nữ hài lại hét lên một tiếng, lần này đây động tác của hần nhu hòa hơn, nhưng nàng vẫn đau nhức đến thấu xương. Sau đó, Diệp Thiên liền tưởng đến tình huống hạ thể của nàng tiết ra nước, lại đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve vị trí mẫn cảm dưới bụng nàng vài cái, lần này nữ hài không có kêu lên thống khổ thảm thiết nữa, mà là rên rỉ phát ra như lúc bình thường đạt được cao trào vậy.

Thì ra là thế, Diệp Thiên đã chứng minh được phỏng đoán của mình, quả nhiên nàng đã trúng độc về thần kinh.

Đây là một loại chất độc cực kỳ hiếm thấy, Diệp Thiên ở nước ngoài cũng mới chỉ là nghe nói qua, cũng chưa tận mắt thấy bao giờ, trong người trúng loại độc tố này, sẽ không gây nguy hiểm đến tính mạng, nhưng sau khi trúng độc độ nhạy cảm của dây thần kinh sẽ tăng thêm mấy chục lần, cực kỳ khủng bố.

Nói trắng ra là cảm giác đối với con người sẽ tăng lên thêm mấy chục lần, vô luận là đau đớn hay là khoái cảm cũng đều tăng cường, đây cũng là lý do dù Diệp Thiên đã phong bế huyết đạo, nhưng nàng vẫn cảm thấy cực kỳ đau đớn.

Diệp Thiên vừa mới dùng miệng giúp nàng hút độc tố trên đùi, giúp cho nàng có cảm giác cực kỳ thoải mái, cho nên thân thể tự nhiên xuất hiện phản ứng, phía dưới mới có thể lập tức tiết ra xuân thủy.

Tìm ra được nguyên nhân thì dễ dàng giải quyết rồi, Diệp Thiên đưa tay đặt ở trên huyết Bách Hội, dùng sức nhấn xuống một cái, lập tức nữ hài mê man, lúc này đây mới thực sự khiến cho nàng bất tỉnh thực sự, trước đó mặc dù không có tỉnh lại, nhưng đại não vẫn còn có ý thức, nàng ta hiện tại giống như là người thực vật, sẽ không còn có bất cứ cảm giác nào.

Vì huyết đạo này không thể phong bế quá lâu, cho nên Diệp Thiên bắt đầu hành động ngay lập tức, sau khi xác định chính xác vị trí đầu đạn, dùng cái kẹp cầm lấy một đầu đạn mà kéo ra!

Sau khi thấy đầu viên đạn Diệp Thiên mới biết là thương tích này là do đâu, đây là loại đạn súng ngắn M1911 của Mỹ, loại súng này chỉ có lính Mỹ mới có quyền sử dụng, đầu đạn lấy ra được từ trên người cô bé này cũng có thể suy đoán thêm một điều, đây là loại M1911 sau cải tiến, súng đã qua cải tiến khác biệt so với súng được dùng trong quân đội, đường kính của nó nhỏ hơn, nhưng uy lực thì lại lớn hơn cùng với tâm bắn được cải thiện, rất thích hợp

cho việc ám sát.

Nhưng quân đội Mỹ quản lý vô cùng nghiêm ngặt, bên ngoài rất ít khi nhìn thấy loại M1911 cải tiến này, Diệp Thiên lại thêm một lần nữa nghi ngờ vẫn thân phận cô bé này, nàng rốt cuộc là ai? Làm cái gì? Vì sao ngay cả quân đội Mỹ cũng tham dự vào?

Xem ra đáp án chỉ có thể đợi nữ hài này tỉnh lại mới có thể biết được!

Diệp Thiên băng bó miệng vết thương lại, giúp nàng mặc xong quần áo, sau đó giải huyết đạo cho nàng, Diệp Thiên chuẩn bị đi ra ngoài bảo Hầu tử đi mua một chút thuốc Đông y, tính mạng nữ hài bây giờ đã an toàn, nhưng độc tố thần kinh vẫn cần phải thanh trừ.

Ngay thời điểm Diệp Thiên quay người, đôi mắt nữ hài đột nhiên mở ra, sau khi nàng nhìn thấy khung cảnh lạ lẫm xung quanh thì phản ứng đầu tiên là nghĩ rằng mình bị bắt rồi! Ánh mắt hiện lên một tia âm lãnh lạnh lẽo, lập tức nàng thấy được trong hộp cứu thương có một cái kéo, lặng lẽ đứng dậy cầm lấy, chuẩn bị lao tới từ sau lưng đánh lên Diệp Thiên.

Xoát...

Diệp Thiên đột nhiên cảm giác sau lưng mình có một cổ hàn khí đánh tới, vội vàng lách sang bên trái, con mắt quét qua nhìn thấy trên cái kéo có vết máu từ cổ của hắn, nếu vừa rồi không né tránh kịp thời, chỉ sợ Diệp Thiên bây giờ đã trở thành một cổ thi thể!

Nữ hài cũng không có đình chỉ công kích, tấn công ác liệt, nhưng Diệp Thiên cũng không phải là dạng ăn chay, một chiêu Triêm Y Thập Bát Diệt đánh bay nàng lên trên giường, miệng vết thương vừa mới được băng bó kỹ càng lại bị rách ra nhuộm đỏ một mảng lớn, trên trán sưng to như quả trứng do đập đầu vào thành giường.

Độc tố trong cơ thể nàng còn chưa có loại bỏ triệt để, cho nên cảm giác đau đớn so người bình thường lớn hơn rất nhiều lần, sau khi bị Diệp Thiên đánh trả lại, con đầu nhúc nhích thêm một lần nữa bộc phát ra. "Người... Người là ai? Người định làm gì ta?" Nữ hài lúc này mới phát hiện vết thương trên người mình đã được băng bó kỹ càng rồi, đối phương tựa hồ cũng không có ý định hại nàng.

Diệp Thiên hơi hơi tức giận, chết tiệt, lão tử hảo tâm cứu sống được người, người lại còn muốn mạng của lão tử, lập tức không vui nói, "Cái gì cũng chưa có làm, mới chỉ cởi hết quần áo người nhìn một lần!" Nếu không phải vừa rồi né tránh kịp thời, chắc chắn sẽ chịu thương tổn, Diệp Thiên ngẫm lại mà cảm thấy sau lưng đổ mồ hôi lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 85: Xấu hổ đỏ mặt

Nữ hài nghe được câu nói của Diệp Thiên thiếu chút nữa ngất xỉu, lập tức tức giận đến nổi khí huyết dâng trào, khuôn mặt trở nên đỏ bừng, đôi mắt mềm mại đáng yêu bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo ác liệt, tức giận nhìn chằm chằm vào Diệp Thiên, "Cái tên hỗn đản này ta muốn giết người!" Có lẽ bởi vì quá kích động nên lâm lâm lự lự đến miệng vết thương, nữ hài đứng dậy chuẩn bị tấn công Diệp Thiên, thể nhưng vừa mới chỉ giờ tay lên đã cảm thấy một trận đau đớn như tê liệt truyền đến từ trong bụng, lập tức ngã xuống giường, mở thật to đôi mắt phần nộ nhìn Diệp Thiên, nàng thật không ngờ mình cũng có ngày hờ hững đồng băng bị chó áp bức.

Nữ hài cảm thấy nếu như mình không có bị thương, chỉ cần một hai chiêu cũng có thể chế ngự tên khốn vô si này, nhưng hiện tại, khí lực để đứng lên còn không có, chớ đừng nói tới việc giáo huấn hắn ta một trận.

Diệp Thiên có chút bức mình, bản thân mình phải mạo hiểm ra sao mới cứu được nàng trở về đây, hiện tại cô nàng này lại luôn mồm đòi giết mình, lập tức nở nụ cười gian tà đi tới cạnh nữ hài, "Giết ta? Người tin hay không lão tử hiện tại chỉ muốn chơi người a!" "Người dám..." Ngay lập tức cặp má phúng phính của nàng bắt đầu đỏ ửng nguyên một mảng lớn, âm thanh lạnh lùng nói: "Người dám đụng đến một sợi lông của ta, ta quyết cho người chết không chỗ dung thân!" Mười Ba cảm nhận được sự sợ hãi, đây là lần đầu tiên từ khi nàng chào đời cho tới nay chính thức cảm nhận được nỗi khiếp sợ như vậy, tuy đã từng vô số lần đối mặt với tử vong, nàng không có nhận một cái lông mày.

Giờ phút này, trước mắt đang là một nam nhân khí suất nở nụ cười gian tà khiến cho nàng như rơi vào thâm uyên cùng cốc, nàng yên lặng nhìn Diệp Thiên từng bước từng bước tới gần, cảm thấy cái vẻ anh tuấn bên ngoài kia chỉ để che giấu thực lực làm cho người ta sợ hãi.

Trước đó lúc nàng chưa tỉnh lại vì đề tự bảo vệ mình, đầu óc không kịp suy nghĩ nhiều, bây giờ hồi tưởng lại, nàng càng thêm tin tưởng nam nhân này thực không đơn giản, nàng tự nhận mình có kỹ xảo ám sát đạt được tới mức thanh thuần như lửa, nhưng thời điểm nàng cầm lấy cái kéo đâm vào động mạch cổ của Diệp Thiên, đối phương rõ ràng quay lưng về phía mình, lại có thể tránh qua một bên, né được một kích kia.

Mười Ba không tin đây chỉ là trùng hợp, càng không thể có khả năng trong lúc đó vô tình mà né thành công, cước bộ cùng với biên độ né chiêu đó, chỉ có tuyệt thế cao thủ mới có thể làm được điều này.

Có thực lực kinh khủng như vậy Mười Ba mới chỉ thấy qua hai người, một là đội trưởng của nàng, Lạc Thần, người còn lại là người vinh dự được tổ chức tôn vinh là Sủng Thần La Dịch (Roddy). Hai người kia là truyền kỳ của tổ chức, Thiên Long hội từ khi thành lập đến nay không có người nào siêu



viết hơn bọn họ, nàng thật sự nghĩ không ra trong dân gian lại có một nhân vật nghịch thiên như vậy tồn tại.

Chẳng lẽ... Hẳn là thế lực đối địch phải tới hay sao?

Trong lòng Mươi Ba nghi ngờ bất định, nếu như mình rơi vào trong tay thế lực kia, vậy thì phiền toái lớn rồi, cơ mật quốc gia sợ rằng sẽ bị từ trong tay nàng mà tiết lộ ra, nàng cũng không có lòng tin có thể kháng cự được khi đối phương nghiêm hình thẩm vấn. Ánh mắt Mươi Ba càng ngày càng lạnh, nàng âm thầm chuẩn bị kỹ càng, nếu tên này thật sự là do kẻ thù phải tới để đối phó với mình, thì dù có chết cũng quyết không rơi vào trong tay hắn.

Diệp Thiên chỉ muốn hù dọa nàng một chút, từng bước một đi đến bên giường, nữ hài chậm rãi lui dần về phía sau, nhưng rất nhanh đã đụng đến góc tường. "Người rốt cuộc là ai?" Mươi Ba không thể tránh được nữa, dùng ánh mắt chất vấn nhìn vào Diệp Thiên đang nở nụ cười xấu xa.

Khỏe miệng Diệp Thiên càng lúc càng cong hơn, đến lúc không chịu nổi bật cười ra thành tiếng, "Ha ha... Ta lúc này không phải đã nói rồi sao? Người muốn nghe thì ta có thể lặp lại lần nữa, bất quá người phải nghe cho kỹ, lời của ta ít khi nói hai lần, hôm nay là vì người nên phá lệ một lần a, ta là... nam nhân sắp chinh phục người trên giường!" Ngồi quan xỉnh xẩn của Mươi Ba nín thở ngưng thần, nhìn Diệp Thiên, chờ mong đáp án từ trong miệng hắn, nhưng nàng phát hiện ra là mình đánh giá con người này quá cao rồi, hẳn chẳng qua chỉ là một thằng lưu manh có võ công mà thôi, liền che ngực lại mắng lớn: "Người... vô si!" Diệp Thiên bắt lấy bàn chân mỹ miều trắng nõn của nữ hài, đối phương dùng sức muốn tránh đi, thế nhưng toàn thân không phát ra được một tia khí lực nào, Diệp Thiên kéo một phát, lập tức nữ hài nằm thẳng trên giường, sau đó hắn bò lên giường, từng bước từng bước tới gần nàng ta, đột nhiên một thanh phi đao sắc bén lóe ánh hàn quang xuất hiện trước cổ của nàng, "Nói, người rốt cuộc là ai? Ở đây làm cái gì? Những cảnh sát kia tại sao lại phải truy bắt người?" Hiện tại Diệp Thiên nghĩ ra có khả năng cô bé này là lính đánh thuê, đó cũng chỉ là suy đoán mà thôi, vì vẫn có khả năng hoặc là đặc công hoặc là sát thủ, thân thủ của nàng không tồi, tương đối dũng mãnh, không hề nghi ngờ có khả năng xảy ra trường hợp như vậy, xứng đáng làm một sát thủ có số má trong giới, thế nhưng Diệp Thiên vừa rồi không có nhìn thấy trong ánh mắt nàng có sát khí của những sát thủ nên có, cho nên rất khó kết luận nghề nghiệp của nàng. "Đồ vô si này, người có bản lĩnh thì giết chết ta đi!" Nữ hài nhắm mắt lại làm một bộ dáng kháng khái hy sinh.

Diệp Thiên ha ha cười nói, "Giết người? Yên tâm, chỉ cần người trả lời vấn đề của ta, ta có thể cam đoan không giết người!" "Nằm mơ!" Nữ hài nhắm mắt lại, cắn răng kiên định nói.

Nữ hài cho rằng Diệp Thiên sẽ thẹn quá hoá giận mà động thủ với nàng, nhưng một lúc sau, vẫn không thấy Diệp Thiên có bất kỳ động tác gì, nàng mở mắt ra quan sát, lập tức mặt đỏ tới tận mang tai, Diệp Thiên đang nghiêng nghiêng đầu, nhìn vào một mảng thịt bộ ngực trắng bóng lộ ra ở bên trong cổ áo của nàng. "Đi chết đi..." Nữ hài nổi giận, nâng chân lên đá vào đùi quần Diệp Thiên, đáng tiếc lại không có lực, bị Diệp Thiên dùng chân kẹp lấy dễ dàng. "Chắc chắc..." Phi đao của Diệp Thiên nhẹ nhàng trượt qua lại dán trên khuôn mặt cô bé, cười xấu xa nói: "Giết người thật là đáng tiếc!" Nữ hài khăn trương nuốt một ngụm nước bọt, hỏi: "Người... Người muốn làm gì?" "Ta không phải đã nói rồi sao, ta muốn đi- người a!" Diệp Thiên tiếp tục hù dọa nói.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 86: Đừng làm ta nói

"Người vô si!" Mươi Ba vô cùng phẫn nộ nhìn chằm chằm vào Diệp Thiên rồi mắng, lời nói khó nghe khiến cho mặt nàng nóng bừng, nhưng lại không thể làm gì hắn, toàn thân mềm nhũn không có nửa điểm khí lực, bằng không dù thế nào cô nàng cũng sẽ không thục thủ chịu trời.

Loại nhục nhã như thế này là lần đầu tiên trong đời nàng gặp phải, Mươi Ba trong lòng âm thầm thề, nếu như mình hôm nay không chết, nhất định phải đem những điều nhục nhã này trả lại cho hắn gấp mười gấp trăm lần. "Vậy mà đồ vô si rồi hả? Người có muốn biết thêm một chút về cảnh giới cao nhất của vô si không a?" Diệp Thiên cảm thấy mình đang rất nhân từ rồi, nếu là ở nước ngoài, có người nào muốn giết mình, Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không để cho nàng sống lâu như vậy, lại còn có cả tinh lực để ngồi đây bát nháo nữa chứ.

Mươi Ba biết rõ người nam nhân trước mặt này không có phong độ quân tử gì cả, nàng không sợ việc chết chóc, chỉ sợ hãi nếu mình tiết lộ bí mật trong lòng, như vậy nàng sẽ sống không bằng chết, ngoài ra, thân là nữ nhân đều sẽ lo lắng một chuyện, chính là bị người ta dùng sức mạnh tiến vào thân thể của mình, nói trắng ra chính là sợ bị cưỡng bạo.

Nhìn vào trong mắt Mươi Ba trong mắt không có chút sợ hãi nào, Diệp Thiên cảm thấy bây giờ là thời điểm nên thêm chút kích thích, bằng không nếu muốn lấy lời khai từ một người được huấn luyện nghiêm chỉnh thì căn bản không có khả năng.

Một tay Diệp Thiên bắt ngờ nắm chặt bộ ngực mềm mại của cô nàng, không lớn không nhỏ vừa vặn một bàn tay mới bao quát hết, Mươi Ba không có phản kháng cũng không có khí lực để phản kháng, hai mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Diệp Thiên, trên khuôn mặt không có biểu lộ gì cả.

Diệp Thiên thấy nàng không có phản ứng gì, cười cười, "Nhìn không ra người còn có một vẻ lãnh đạm ah!" Nội tâm Mươi Ba rối loạn đến nỗi muốn điên lên rồi, trên đời này tại sao có thể lại có người vô si như vậy chứ? Chiếm được tiện nghi của người ta còn ngồi đó nói lời châm chọc! Tay Diệp Thiên chui vào trong quần áo Mươi Ba, thân thể của nàng run rẩy nhẹ một phát, độc tố thần kinh căn bản vẫn chưa được bài tiết ra, cho nên khi tay của Diệp Thiên chạm vào ngực của nàng, một loại khoái cảm không thể áp chế nổi ồ ạt xông tới.

So với tình huống bình thường càng thêm nấn nã, muốn nhịn cũng không nhịn được, Mươi Ba rất nhanh cảm giác được hạ thể của mình cũng có phản ứng, như có ngàn vạn con kiến bò qua, ngứa ngáy khó chịu.



Mười Ba nhắm mắt lại, cố gắng không quan tâm đến nó nữa, nhưng lúc ngực bị Diệp Thiên bắt đầu xoa bóp..., khoái cảm vô tận như thủy triều ồ ạt kéo đến, đợt này nối tiếp đợt kia.

Đến bây giờ, Mười Ba lo lắng mình nhìn không nổi, đột nhiên mở to mắt, thở dốc hai tiếng, "Đừng làm nữa, ta nói!" Diệp Thiên cũng rất quy củ, Mười Ba vừa mở miệng nói chuyện, động tác tay của hắn cũng ngừng lại, "Rất tốt, kỳ thật ta cũng không muốn làm khó ngươi, chỉ cần ngươi nói cho ta biết ngươi là ai? Những cảnh sát kia tại sao lại phải truy bắt ngươi? Ta tuyệt sẽ không động tới một sợi lông của ngươi!" "Nếu như biết thân phận của ta thì đối với ngươi không có chỗ nào tốt cả!" Thân phận Mười Ba tuy thần bí, nhưng cũng không phải không thể nói, chỉ cần đối phương chịu giữ bí mật, nói ra cũng sẽ không có tổn thất gì cả. "Đó là chuyện của ta!" "Được rồi!" Mười Ba trong lòng cười cười, có cảm giác đã trả thù thành công, bởi vì một khi nói ra thân phận của mình, nam nhân trước mắt này không thể không quan tâm. "Ta là người của Thiên Long!" Mười ba ngạo nghễ nói ra.

Diệp Thiên nghe được hai chữ Thiên Long, toàn thân rung mình một cái, đây không phải là tổ chức sát thủ gì cả, cũng không phải là lính đánh thuê, mà là nhóm đặc công thần bí nhất của Hoa Hạ, ở trong nước truyền thuyết về Thiên Long không hề thiếu, nhưng chưa ai từng được gặp qua thành viên chính thức của Thiên Long, bởi vì bọn họ chỉ có những người đứng đầu trong quân đội mới biết được.

Diệp Thiên tuy mấy năm này ở nước ngoài, tin đồn liên quan đến Thiên Long cũng có nghe qua, nơi bọn họ xuất hiện đều là những chỗ nguy hiểm nhất trên thế giới, việc chấp hành những nhiệm vụ nguy hiểm độ này khiến cho người bên ngoài đến nghĩ cũng không dám.

Thượng tá Charles là một trong những lính đánh thuê hàng đầu đã từng cùng nhân vật số 1 Thiên Long là Lạc Thần giao thủ, nghe nói cuối cùng thất bại trong tay Lạc Thần, bởi vì thua bởi một nữ nhân khiến cho hắn cảm thấy thật mất mặt, cho nên thượng tá Charles tuyên bố rời khỏi giới lính đánh thuê, trở thành chủ đề sốt dẻo nhất trong giới lính đánh thuê năm đó.

Từ đó trở đi Diệp Thiên vẫn chú ý tới Thiên Long, nhưng Thiên Long thần bí đến mức thái quá, vô luận hắn tìm hiểu như thế nào cũng đều không có bất kỳ tin tức gì về Thiên Long cả.

Thiên Long không chỉ có những võ tướng chiến lực kinh người, mà còn có đội ngũ hacker trình độ cao nhất thế giới, nghe nói, Thiên Long còn có thêm một gã Thần Thương Thủ, cùng thiên tài bắn súng nước Mỹ Stephen xếp đồng hạng nhất, được thế giới công nhận là hai vị Súng Thần.

Nhưng mọi người chỉ biết tên gọi của hắn là Súng Thần La Địch [Roddy], nhưng chưa có ai nhìn thấy hắn là cái loại gì!

Diệp Thiên cảm thấy thế giới thật sự rất kỳ diệu, tùy tiện cứu một người trên đường, thế nào lại là người của Thiên Long! Diệp Thiên có chút không dám tin, nhìn chằm chằm vào Mười Ba đánh giá một lượt, "Ngươi thật sự là người của Thiên Long?" "Thích tin hay không là tùy ngươi!" Mười ba bĩu môi, vốn đề cho đối phương chế ngự đã là điều khiến cho nàng cảm thấy mất mặt rồi, nàng không muốn để Thiên Long mất mặt thêm nữa, đối phương mà còn truy vấn tiếp, Mười Ba triệt để im lặng, nếu như để đồng đội trong Thiên Long biết được chắc cười rất quái hàm luôn quá.

Kỳ thật thực lực chân chính của nàng cường đại hơn bây giờ rất nhiều, nàng vừa từ nước ngoài hoàn thành xong nhiệm vụ, nhưng lại bị đặc công Mỹ theo dõi, nhiều lần bị tập kích, thay đổi máy bay mấy lần mới cất đuôi được, nhưng năng lực đối phương cũng rất mạnh, rất nhanh bao vây nàng thêm một lần nữa.

Mười Ba đã gần một tuần lễ không có được chợp mắt rồi, thật vất vả mới về nước lại bị một thế lực không rõ đuôi giết, cho nên khi Mười Ba gặp Diệp Thiên thì như nổ mạnh hết đà, bằng không thì cũng không dễ dàng bị Diệp Thiên chế ngự như vậy.

Diệp Thiên sắc mặt ngưng trọng, Thiên Long là tổ chức đặc thù của quốc gia, mình bây giờ đã biết thân phận của Mười Ba, có thể bị họ giết người diệt khẩu hay không? "Không... Không, không, ngươi khẳng định không phải người của Thiên Long!" Diệp Thiên lập tức nhảy từ trên giường xuống, "Thực xin lỗi, ta còn có việc, đi trước đây!" Nhìn thấy Diệp Thiên sợ hãi, Mười ba cười rộ lên, "Muốn đi? Ngươi đi không nổi đâu, ngươi bây giờ đã biết thân phận của ta, trừ phi ngươi giúp ta làm một việc, nếu không ngươi có thể sẽ bị tình nghi đánh cắp bí mật quốc gia mà ngồi tù cả đời a!" Diệp Thiên hỏi hạn không thời, hạn không thể hung hăng tát mình mấy cái, chết tiệt, lão tử tại sao phải hỏi nàng là ai a! Đây không phải là đang tìm chết sao, công phu của mình cao hơn người của Thanh Long bao nhiêu? Bọn hắn nếu quyết tâm muốn bắt mình, chỉ sợ chạy khắp chân trời góc biển cũng khó tìm được chốn dung thân.

Diệp Thiên dừng bước, hắn biết rõ, hiện tại muốn bỏ đi cũng không còn khả năng rồi, "Ngươi muốn ta giúp ngươi làm cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

## Chương 87: Yến đại hoa hậu giả đường

Nhìn thấy bộ dạng ngưng trọng của Diệp Thiên, Mười ba có cảm giác báo thù thành công, bất quá nàng cũng rất nhanh thu hồi vẻ tươi cười lại, trịnh trọng nhìn về phía Diệp Thiên, nàng không biết người nam nhân trước mắt này có đáng tin hay không, vì đề cho một ngoại nhân đem tin tình báo đưa về tổng bộ Thiên Long, điều này chính là một chuyện cực kỳ mạo hiểm.

Không nói đến việc nhân phẩm của hắn có thể tin tưởng được hay không, chỉ là bên ngoài đã bị những thế lực không rõ kia bày ra thiên la địa võng, còn có đặc công Mỹ chờ thời cơ âm thầm hành động, nếu như tài liệu cơ mật kia giao cho hắn, hắn có thể bảo hộ được sao?

Mười Ba lo lắng không chỉ điều này, phần văn bản tài liệu kia liên quan đến một kinh thiên bí văn, nếu bị tiết lộ ra ngoài, chỉ sợ tạo nên oanh động trên toàn thế giới, đến lúc đó bị dư luận quốc tế gây áp lực, Thiên Long chỉ sợ sẽ trở thành người chịu tội thay. Chỉ cần một bước đi nhầm thì các bước sau đó đều sẽ sai, mang đến cho Thiên Long tai họa ngập đầu.

Nhưng nếu không nhanh chóng đem tài liệu bí mật kia về tổng bộ Thiên Long, hậu quả cũng không thể cân đo đong đếm được, hiện giờ đã có đặc công Mỹ phục kích tại Thành phố Minh Châu, lại còn có thêm một thế lực thần bí cũng đang truy tìm nàng, cho dù bọn họ không lấy lại được tài liệu, nhưng chỉ cần đối phương ngăn chặn mình một tuần lễ, phần văn bản tài liệu này cũng sẽ không có bất kỳ giá trị gì, đến lúc đó còn sẽ có người đi ra cản ngược lại một phát.

Đi, hay là ở, đối với Mười Ba mà nói đều là lựa chọn gian nan dị thường.

Nàng nếu như không có bị thương, cũng không lâm vào cục diện bị động như thế này, hiện tại người duy nhất có thể giúp được nàng thì cũng chỉ có nam nhân vô cùng đáng ghét ở trước mặt này, đây là cơ hội duy nhất, Mười Ba quyết định đánh bạc một phen.

Thời điểm Mười Ba quyết định lúc này, có vi phạm có giáng chức, nhưng đại đa số người sau này đều cho rằng nàng đã thành công, bởi vì lựa chọn lúc này của Mười Ba, triệt để cải biến Thiên Long, Diệp Thiên bởi vì hộ tống văn bản cơ mật, trời đưa đất đẩy thế nào lại gia nhập Thiên Long, cũng chính là vì có Diệp Thiên gia nhập, nên thời đại hoàng kim của Thiên Long mới trở nên huy hoàng.

Khiến cho Thiên Long trở thành đội ngũ duy nhất trên thế giới có thể đối đầu được với "Thần môn", đương nhiên, đây là chuyện tương lai, tạm thời không đề cập tới. "Người trước tiên đáp ứng ta, những chuyện mà người nghe người thấy tất cả đều phải giữ bí mật, đối với người ngoài không tiết lộ nửa chữ!" Mười ba lo lắng nhất chính là bị tiết lộ, nàng nhìn ra được công phu của Diệp Thiên, chỉ là không rõ thực lực của hắn như thế nào mà thôi.

Diệp Thiên sau khi biết rõ thân phận nàng ta cũng không muốn nói gì cả, chỉ hi vọng có thể mau chóng thoát khỏi chuyện này, hắn không muốn dây dưa gì nữa, ở nước ngoài làm lính đánh thuê nên hắn biết rõ, một khi liên quan đến các tổ chức đặc công, thì sẽ không có chuyện tốt nào cả. "Yên tâm, ta hiện tại càng mong người có thể giữ bí mật, bất quá người cũng phải đáp ứng ta, sau khi chuyện này xử lý xong, chúng ta không có bất kỳ liên quan nào, Thiên Long cũng đừng nhân rồi đến quấy rầy ta!" Diệp Thiên biết rõ, nếu như mình thực hiện điều này, nhiều khả năng Thiên Long sẽ đến làm phiền không ngừng nghỉ.

Diệp Thiên không có nhiều thời giờ cùng tinh lực như vậy, hắn cũng chán ghét cảnh suốt ngày chém chém giết giết, thăm nghĩ sau khi tra rõ ràng cái chết của phụ thân, thì chỉ nhân nhả sống an ổn mà thôi.

Mười Ba trào phúng liếc nhìn Diệp Thiên, "Người đánh giá người cao quá rồi, Thiên Long không phải là nơi ô hợp mà người nài cũng có thể vào! Ta có thể chắc chắn 100% nói cho người biết, chuyện người lo lắng tuyệt đối sẽ không phát sinh." "Vạn nhất xảy ra thì sao? Người cho ta làm một lần ah!" Diệp Thiên không tin tưởng tuyệt đối, bất cứ chuyện gì cũng sẽ không thể khẳng định chắc chắn được, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất. "Người đi chết..." Mười ba lạnh giọng mắng, nhưng khuôn mặt vẫn không kim lòng được đỏ lên, lưu manh này thật sự quá đáng ghét rồi, khi mình khôi phục nhất định phải hảo hảo giáo huấn hắn một chầu.

Diệp Thiên cảm giác mình giống như lên phải thuyền giặc, cho nên trong lời nói cũng có một tí cảm xúc, chỉ là có ý muốn trêu tức nàng mà thôi. "Nói đi, ta nghe!" Mười Ba nhìn nhìn Diệp Thiên, nói: "Người trước tiên xoay người sang chỗ khác!" Giả dạng thần bí cái gì! Diệp Thiên nhún nhún vai, xoay người sang chỗ khác, Mười Ba mới bắt đầu cởi bỏ quần áo, bởi vì phần văn bản kia được giấu trong áo lót đặc chế, người bình thường rất khó phát hiện ra.

Mười ba sau khi cởi bỏ quần áo liền đến bra, bên trong có một đầu sợi, sau khi kéo đứt đầu sợi, lộ ra một khe hở nhỏ nhỏ, nàng đưa một ngón tay nhét vào bên trong, sờ thấy cái thê nhớ liền thở dài một hơi, thời điểm nàng lấy thê nhớ ra định mặc lại áo ngực, thì phát hiện Diệp Thiên đã xoay người lại nhìn chằm chằm mình không nháy mắt. "Người... hỗn đần..." Mười ba đỏ bừng cả mặt, dưới tình thế cấp bách cầm bra trong tay đánh Diệp Thiên, bất quá Diệp Thiên dễ dàng bắt được, còn vô si đặt ở trước mũi hít hà, lập tức nhủ mảy, có chút buồn nôn nói: "Ồ... Đầu thiêu hết rồi!" Nàng chạy như điên mấy ngày căn bản không có thời gian tắm rửa, trên người có hương vị cũng là bình thường, thân là đặc công thì tình huống như vậy cũng xem như là bình thường như ăn cơm, nhưng bị một nam nhân nói ra, khiến cho Mười Ba tức giận tới mức nghiến răng, đỏ mặt giận dữ nói: "Lần đi..." Mười ba vội vàng mặc xong quần áo, nhưng do không có Bra trói buộc, hai hạt nho nhỏ nhô lên rất rõ ràng trên quần áo, nàng cũng đã hiểu rõ tính cách Diệp Thiên, chẳng muốn đi so đo những cái... kia nữa, cảm thê nhớ đưa cho hắn, "Người mang theo vật đưa đến Yên kinh, tìm hoa hậu giảng đường đại học Yên Kinh, giao thứ đó cho nàng là được rồi." Vị hoa hậu giảng đường kia cũng là một thành viên của Thiên Long, mỗi người trong hội được phân chia khác nhau, bao quát tất cả các ngành nghề, làm sinh viên chỉ là đề nguy trang thân phận mà thôi.

Diệp Thiên hỏi: "Đây là cái gì?" "Người không nên biết, những người đã biết cái thứ này đều đang ở trong phòng giam hoặc là đã chết!" Mười Ba cũng không phải là đang nói đùa, cái thê nhớ nho nhỏ này, chứa đựng bí mật kinh thiên động địa. "Ta lúc nào có thể khởi hành?" Diệp Thiên gật gù đầu, tiếp nhận thê nhớ, trong lòng thăm nghĩ, đợi chút nữa ta về nhà dùng mấy tính mớ ra nhìn xem. "Càng nhanh càng tốt! Không thể để quá một tuần lễ, bằng không cả ta và người đều xong đời!" Mười Ba dặn dò, "Còn có, người đừng có nhìn lên thứ ở bên trong, trong đó có hơn mười lớp mặt nạ bảo hộ, sai một cái thì tư liệu bên trong sẽ tự hủy." Diệp Thiên thăm mắng một câu, Móa! Xem ra muốn nhìn lên cũng không thể thực hiện được rồi! "Đi, ta ngày mai đến bệnh viện xin phép nghỉ rồi lập tức lên máy bay đi Yên Kinh! Đêm nay người ở tại chỗ này, ta về nhà!" Diệp Thiên cất kỹ thê nhớ, chuẩn bị rời đi.

- - - - -

Cầu kim phiếu, cầu TL.T. Ai có tiền cho tiền ai không tiền thì cho mình 1 tìm nha

Mong các bạn đi ngang qua ủng hộ mình để có động lực dịch tiếp a!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 88: Muốn không cùng lúc ngủ (1)

"Người là bác sĩ?" Mười ba có chút kinh ngạc hỏi, nếu Diệp Thiên là người bình thường thì thôi đi, không nghĩ tới việc hắn là một bác sĩ, Mười Ba có chút nghi ngờ. "Làm sao, ta không thể là bác sĩ được hả?" Diệp Thiên có phụ thân là bác sĩ, hắn đã từng rất ghét học y, nhưng mọi thứ không có được như vậy, hắn từ nhỏ đã nghe những kiến thức y học, cho nên khi ở nước ngoài bái sư phụ của mình làm thầy, bị hắn kỹ thuật thần kỳ của Trung y hấp dẫn, từ đó về sau liền bắt đầu sinh ra hứng thú đối với việc học y.

Diệp Thiên một bên tham gia tổ chức lính đánh thuê, vừa đi theo sư phụ học tập y thuật, sau bốn năm, y thuật của hắn đã đạt đến trình độ mà rất nhiều giáo sư không thể với tới, ngoại trừ sư phụ là một lão Trung Y trong truyền thuyết, hắn vì đồng đội của mình chữa trị, cũng giúp cho hắn tích lũy vô số kinh nghiệm. "Có thể, đương nhiên có thể, bất quá loại người như ngươi mà cũng được làm thầy thuốc, càng khẳng định y học trong nước tôi tệ đến mức độ nào!" Mười Ba khinh thường nói, bác sĩ vốn là Bạch Y thiên sử chăm sóc người bị thương, nhưng biểu hiện của Diệp Thiên so với lưu manh thông thường thậm chí còn lưu manh hơn, Mười Ba không cách nào có thể coi hắn như một bác sĩ mặc áo blouse trắng đĩnh đạc được. "Quả thực, đạo đức chữa bệnh trong nước đang bị suy đồi, bác sĩ cầm thú tăng tăng lớp lớp, nhưng cũng phải xem xem đó là người nào, đối với loại người như ngươi động một chút lại muốn ăn tươi nuốt sống ăn nhân cứu mạng của mình thì ta làm gì cũng không quá phận." Diệp Thiên phản kích nói. "Ta cảnh cáo ngươi, ngươi chớ đắc ý, sớm muộn sẽ có ngày ngươi phải hối hận!" Mười Ba liếc nhìn Diệp Thiên nói.

Diệp Thiên bình tĩnh gật đầu, "Ta sẽ chờ tới ngày đó!" Mười Ba hừ lạnh một tiếng không nói thêm gì nữa, nàng hận Diệp Thiên tới tận xương tủy, chỉ chờ tới khi mình khôi phục thực lực, nhất định phải đánh cho cha mẹ hắn không nhận ra.

Diệp Thiên vừa mới chuẩn bị mở cửa để rời đi, Hầu tử đột nhiên đẩy cửa ra, bối rối nói: "Không tốt rồi, Diệp lão đại, xuất hiện rất nhiều cảnh sát!" Cảnh sát!

Diệp Thiên cùng Mười Ba cả kinh, cảnh sát sao lại tìm tới nơi này nhanh như vậy! Diệp Thiên quay đầu lại nhìn nhìn Mười ba, cảm thấy nàng nhất định còn có chuyện gạt mình, bằng không thì vì sao cảnh sát liên tục đuổi theo nàng mà không chịu buông? Nhưng hiện tại Diệp Thiên không có thời gian cân nhắc nhiều như vậy, nếu bị cảnh sát tra ra thì không những mình cùng nàng ta sẽ gặp nguy hiểm, mà ngay cả hầu tử cùng muội muội của hắn cũng sẽ bị liên quan, Diệp Thiên không muốn liên lụy đến Hầu tử, nói: "Ta lập tức mang theo nàng ta rời đi, các ngươi nhanh chóng thu dọn phòng này một lượt, nếu những cảnh sát kia tra được gì trong nhà ngươi, thì cứ giữ im lặng không nói!" Hầu tử còn đang mơ mơ màng màng, hắn vẫn cho là Mười Ba là bị hắn đụng nên mới bị thương, hiện tại Diệp Thiên có nghĩa khí như vậy, khiến cho hắn rất cảm động, áy náy nói: "Diệp lão đại, người là do ta đụng phải, ta không thể liên lụy đến ngươi được!" Diệp Thiên cười cười, "Không phải đâu, ngươi có thể đụng nàng chấn thương nặng như vậy được sao! Vết thương trên người nàng ta không có liên quan đến ngươi đâu, đừng có cố cầm đầu vào nữa, chậm thêm chút nữa sẽ không còn kịp, nhớ kỹ ngàn vạn lần đừng tiết lộ bất cứ tin tức gì!" Hầu tử sùng sốt một chút, vết thương trên người nữ nhân này không phải do tai nạn giao thông sao?

Bỗng nhiên, bên ngoài vang lên tiếng đập cửa, Diệp Thiên không nói hai lời ôm lấy Mười Ba, lần nữa nói với Hầu tử: "Lập tức thu thập đồ đạc sạch sẽ, và bảo muội muội của ngươi cũng chớ nói lung tung, ta đi đây!" "Yên tâm đi Diệp lão đại, đánh chết ta cũng sẽ không tiết lộ bất cứ tin tức gì!" Hầu tử trịnh trọng gật đầu!

Mười Ba không có giấy dựa cũng chẳng quan tâm gì đến cái gọi là nam nữ thụ bất thân, mặc kệ Diệp Thiên ôm mình vào trong ngực, nhảy từ cửa sổ xuống, Hầu tử nhà ở lầu ba, cũng may phía đối diện có nhà hai tầng, bằng không thì tiếp đất từ độ cao 10m Diệp Thiên sợ rằng một mình mình nhảy xuống cũng sẽ bị thương, chớ đừng nói tới là còn đang ôm thêm một người.

Hầu tử sững sờ đứng nguyên tại chỗ, ngây ngốc nhìn Diệp Thiên nhảy ra ngoài cửa sổ, cái này... Đây là người sao?

Thân ảnh Diệp Thiên nhanh chóng đáp xuống, vài giây sau hai đầu gối hắn chĩa xuống đất, vững vàng tiếp đất ở tòa nhà đối diện, Mười Ba bị Diệp Thiên ôm, nhưng giờ phút này nàng kinh ngạc nhìn Diệp Thiên, tuy ở độ cao như thế này, đối với Thiên Long thì tùy tiện bốc đại một người cũng có thể làm được.

Nhưng Diệp Thiên còn ôm thêm một người, phải biết, từ trên cao nhảy xuống, mang một người tức là thêm gấp vài lần sức chịu đựng, nếu đổi lại là người của Thiên Long may ra có thể tìm được người có loại năng lực này, Mười Ba cũng không kinh ngạc.

Thế nhưng mà nam nhân trước mặt này chỉ là một gã bác sĩ! "Hắn thật sự chỉ là một bác sĩ sao?" Mười B trong đầu toàn dấu chấm hỏi(???).

Diệp Thiên nhảy xuống sân thượng rồi không nghỉ chút nào, xông về phía trước vài bước, lập tức nhảy tiếp từ lầu hai xuống, mặc dù là từ độ cao 5~6 mét nhảy xuống, nhưng làm cho Mười Ba chấn động là hắn nhảy nhẹ nhàng hơn nàng tưởng rất nhiều. "Người rốt cục là ai?" "Quần nhiều như vậy làm gì, chỉ cần biết rõ ta không phải người xấu là được rồi!" Diệp Thiên ôm Mười Ba nhanh chóng băng qua con hẻm nhỏ, rời khỏi khu nhà Hầu tử.

Diệp Thiên rời đi không lâu, cảnh sát đã tra tới nhà Hầu tử, bất quá Hầu tử cùng muội muội hai người thu dọn sạch sẽ, cảnh sát tiến đến hỏi, tra xét một hồi rồi rời đi rất nhanh.

Đám cảnh sát cũng chỉ biết đại khái vị trí của Mười Ba, không biết rõ nàng chạy đi đâu, trong thôn có đến vài ngàn gia đình, không có khả năng tra xét kĩ càng từng hộ một, nếu tra chắc hết ngày mai cũng không hết.

Diệp Thiên không dám ngồi xe taxi, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, cho nên lưng công Mười Ba mà chạy, bỏ ra hơn một giờ rớt cục cũng về tới nhà của mình.

Mười Ba nhìn căn biệt thự lộng lẫy xa hoa, nói: "Người nhất định là một tên lang băm, tiền lương của người làm sao có thể mua nổi biệt thự lớn như vậy? Chắc là thu không ít tiền bất nghĩa a!" Diệp Thiên không có ý định phản bác, thờ dài nói: "Đây là tài sản cha ta để lại! Ông ấy một tháng trước đã rời khỏi nhân thế, đáng tiếc một điều ta ngay cả hung thủ cũng không có tra được!" "Thực xin lỗi!" Mười Ba có chút áy náy, tò mò hỏi: "Phụ thân người là bị mưu sát sao?" Diệp Thiên lắc đầu, "Tạm thời vẫn không thể xác định, nhưng cái chết của ông ấy rất ly kỳ, bất quá những chuyện này không có trọng yếu, ta sớm muộn sẽ tra ra được chân tướng sự việc!" Diệp Thiên nói xong chuẩn bị mở cửa phòng Ninh Lạc ra, thế nhưng phát hiện ra cửa đã khóa trái rồi, hần giờ mới nhớ ra..., Ninh Lạc lúc rời đi không có đưa cái chìa khóa cho mình!

Hiện tại trong biệt thự chỉ còn lại có phòng ngủ của Diệp Thiên mà thôi, các gian phòng khác căn bản không có chần,mền!

-----

Cầu kim phiếu, cầu TL.T. Ai có tiền cho tiền ai không tiền thì cho mình 1 tìm nha

Mong các bạn đi ngang qua ủng hộ mình để có động lực dịch tiếp a!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 89: Muốn không cùng lúc ngủ (2)

Mười Ba cũng không có tò mò hỏi thêm nữa, chỉ là trong đầu có chút nghi vấn mà thôi, phụ thân Diệp Thiên qua đời cách đây, sau khi biết hần bây giờ chỉ là một cô nhi, nàng không muốn nhắc lại chuyện thương tâm của người ta nữa!

Diệp Thiên nhìn đồng hồ bây giờ cũng đã 8 giờ tối rồi, trong nhà cũng không có đồ ăn, định đi ra ngoài mua chút đồ về, "Người ngồi xem TV một lúc, ta ra ngoài mua đồ ăn, người muốn ăn cái gì?" "Gì cũng được, nhét no bụng là ổn rồi!" Mười Ba đã sống quen cảnh màn trời chiếu đất, khi làm nhiệm vụ nhét đầy bao tử là đã quá đủ rồi, coi như là đang ăn kiêng, cho nên dằn dặt nàng đối với việc ăn uống cũng rất câu thả, điểm này ngược lại rất giống với Diệp Thiên.

Diệp Thiên đi ra ngoài mới nhớ xe của mình bị mang đi sửa chữa rồi, hần thăm mắng một câu, Hầu tử chết tiệt! Nếu không phải tại tiểu tử kia mình cũng sẽ không chọc phải nhiều phiền toái như vậy.

Diệp Thiên vừa đi vừa thăm mắng chửi trong đầu, bỗng nhiên, Diệp Thiên thấy một chiếc xe tiến đến gần nhà hần, đây không phải là xe của Vương Oánh hay sao? Bên trong hình như đang có hai người, hần là Vương Oánh cùng với Tào Nghiên rồi.

"Chết rồi, phải quay lại bảo cô bé ngốc kia trốn đi mới được!" Diệp Thiên nhớ đến Mười Ba đang ngồi trong nhà lập tức chạy về, hần tuy tin tưởng Vương Oánh cùng Tào Nghiên dù có gặp Mười Ba cũng sẽ không tùy tiện nói ra ngoài, nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất!

Diệp Thiên vừa móc chìa khóa ra mở cửa đi vào nhà thì nghe thấy tiếng của Mười Ba, "Người nhanh trốn trên lầu đi, nhà ta có khách đến chơi!" Mười ba cũng khẩn trương, lập tức tắt TV chạy nhanh lên trên lầu.

Hai người giống như đang yêu đương vụng trộm bị người ta truy lùng, giống như kiến bò trên chảo nóng.

Diệp Thiên đánh giá chung quanh một chút, không thấy có chỗ nào đáng nghi, hần liền mở ti vi ngồi trên ghế sa lon, về mặt bình tĩnh, rất nhanh, bên ngoài vang lên tiếng đập cửa cùng với tiếng của Tào Nghiên, "Tiểu Thiên..." Giọng Tào Nghiên vô cùng gọi cảm, Diệp Thiên vừa nghe thấy thanh âm này xương cốt như mềm nhũn ra, nhanh chóng chạy ra mở cửa, "Nghiên tỷ, Vương di, hai người đến chơi sao!" Diệp Thiên mở cửa với vẻ mặt "Kính ngạc" cười hỏi, có điều chỉ là giả vờ kinh ngạc mà thôi. "Xú tiểu tử, đệ thật là có tiền đồ ah!" Cửa vừa mở ra bàn tay ngọc ngà mềm mại của Tào Nghiên nắm chặt vào tai Diệp Thiên, giận dữ mắng lớn: "Người vậy mà ngày đầu tiên đi làm đã đánh nhau ở cửa bệnh viện rồi, hỏi còn bé đâu có nghịch ngợm như vậy, hiện tại trưởng thành rồi mà sao càng ngày càng trâu ah!" Tào Nghiên ở nhà nghe mẹ nàng kể lại, lúc Diệp Thiên rời đi không bao lâu Vương Oánh cũng lái xe ra khỏi bệnh viện, thấy một đồng bảo vệ đứng trước cửa, sau khi hỏi nàng mới biết được, nguyên lai Diệp Thiên vừa mới đánh nhau với người nhà bệnh nhân, thế nhưng gọi điện thoại cho hần thì lại không chịu nghe.

Tào Nghiên ra tay cũng không nặng, cho nên Diệp Thiên cũng không có cảm giác đau đớn nào, trái lại lại nghĩ thấy được mùi sữa nồng trên người nàng, đôi mắt dục vọng liếc qua hai ngọn núi đầy đặn cao ngất trước mặt.

Vương Oánh cũng tương tự, tuy là mẹ của Tào Nghiên, tuổi cũng đã hơn bốn mươi rồi, thế nhưng hai người khi đứng chung một chỗ giống như tỷ muội vậy, bộ ngực căng mọng ngọt ngào không thua kém gì thiếu nữ thanh xuân. "Nghiên tỷ, đừng ah! Đau ah!" Diệp Thiên cố tình nhe răng trợn mắt nói: "Tỷ nghe ai nói vậy, chẳng qua là hiểu lầm mà thôi, sớm không có việc gì rồi!" Vương Oánh bảo con gái buông tay ra, nói: "Sao lại không có việc gì, ta nghe nói một đám người cầm ống tuýp chạy tới đánh người, xe bị đập nát mà còn nói là không có việc gì!" Vương Oánh lo lắng dặt vu ngôn biểu (tình cảm bộc lộ trong lời nói), hai mẹ con này thực sự cực kỳ quan tâm đến Diệp Thiên.

Diệp Thiên cười cười, "Vương di, người cũng đừng nghe những người kia nói huyền thuyên, ta không phải đang rất tốt sao!" Vương Oánh cùng Tào Nghiên kiểm tra Diệp Thiên một chút, xác thực không tổn hao sợi lông nào, lúc này mới yên lòng. "Vương di, Nghiên tỷ, các người nhanh vào nhà ngồi, ta đi lấy trà!" "Tiểu Thiên, người thực không có sao chứ?" Tào Nghiên vẫn có chút không yên lòng, hận không thể lột hết quần áo Diệp Thiên ra kiểm tra một lần, thời gian này nàng mặc dù không có gặp mặt Diệp Thiên, nhưng mỗi ngày đều nhớ không thôi. "Nghiên tỷ, tỷ cũng quá coi thường ta rồi, ta ở nước ngoài cũng học được một chút công phu, năm mươi người bình thường ta vẫn có thể có ứng phó được dễ dàng!" Diệp Thiên nửa đùa nửa thật nghiêm túc cười nói.

Vương Oánh đột nhiên khịt khịt vài cái, hỏi: "Trong phòng như thế nào lại có mùi máu tươi a?" Diệp Thiên không nghĩ Vương Oánh lại thánh như vậy, giường như máu của cô bé kia khô lại tỏa ra mùi ám vào trong phòng, Diệp Thiên lập tức nói: "Ah, ta vừa giết một con gà, chắc do không mở cửa sổ nên không thoát được mùi." Vương Oánh gật gật đầu, cũng không có hoài nghi Diệp Thiên, dù sao trong nhà ai chả từng giết gà làm cá chứ. "Tiểu Thiên ah, ta nghe nói người mâu thuẫn với Mã phó viện trưởng, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?" Vương Oánh ở bệnh viện nghe đồng sự nói về chuyện này, cho nên vẫn đề ở trong lòng.

Tào Nghiên một lòng tin tưởng Diệp Thiên, nói: "Cần gì phải hỏi, nhất định là cái tên viện trưởng chó má gì đó tự cao tự đại làm sai thời mà! Đúng không Tiểu Thiên!"

-----

Cầu kim phiếu, cầu TL.T. Ai có tiền cho tiền ai không tiền thì cho mình 1 tìm nha

Mong các bạn đi ngang qua ủng hộ mình để có động lực dịch tiếp a!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 90: Muốn không cùng lúc ngủ (3)

Diệp Thiên biết rõ Tào Nghiên yêu mình, thế nhưng khi hai người ở bên nhau đã bỏ lỡ cơ hội, huống chi hôm nay Tào Nghiên đã là vợ người ta, thậm chí đã có hài tử, bọn họ không có khả năng ở cùng nhau nữa.

Có thể cùng Tào Nghiên triền miên một lần hẳn đã cảm thấy quá đủ rồi, ít nhất có thể đền bù cho tiếc nuối tuổi trẻ. "Nha đầu kia, mẹ biết rõ người cùng Diệp Thiên có quan hệ tốt, bất quá loại chuyện này chớ nói lung tung, vạn nhất bị người ta biết, gặp chuyện thì tự chịu nha!" Đây cũng là điều khiến cho Vương Oánh rất đau đầu, nàng biết rõ con gái mình yêu Diệp Thiên, hai vợ chồng nó quen nhau chưa được một tháng, còn chưa hiểu thấu thì đã về chung một nhà rồi, chuyện gạo đã nấu thành cơm có hối hận cũng không kịp.

Vương Oánh là người từng trải, biết rõ việc ở cạnh nam nhân mình không yêu thống khổ cỡ nào, nếu như đến tình trạng vạn bất đắc dĩ, nàng vẫn sẽ ủng hộ con gái, chỉ cần Nghiên Nghiên hạnh phúc, những thứ khác có ra sao không quan trọng. "Dạ dạ, mẹ nói rất đúng!" Tào Nghiên ha ha cười, "Nữ nhân có nam nhân bên cạnh vẫn tốt hơn, người tuổi cũng không còn nhỏ nữa rồi, con cảm thấy nếu như có thêm một người cha dượng..., tên viện trưởng khôn kiếp kia nhất định không dám khi dễ người đâu." Tào Nghiên đã từng âm thầm giúp mẹ của mình xem xét qua vài người, đều có điều kiện coi như không tệ, đáng tiếc mẹ nàng lại tuyệt không cùng người ta gặp mặt.

Vương Oánh đỏ mặt, cười mắng: "Nha đầu ngốc này, quần tốt chuyện của mình là mẹ người đã muốn cảm ơn trời đất rồi, chuyện của ta người đừng có quan tâm!" "Vương di, ta cảm thấy Nghiên tỷ nói rất đúng, nữ nhân có nam nhân thì an tâm hơn, nếu không ta giúp giới thiệu một vài người nhá!" Diệp Thiên cũng gia nhập hàng ngũ trêu chọc Vương Oánh, khiến cho hai má Vương Oánh nóng bừng, sắc giọng: "Tên tiểu tử thói này, người cũng muốn hùa theo đúng không!" Tào Nghiên cùng Diệp Thiên rất ấn ý cười nói: "Đúng vậy!" Vương Oánh chỉ vào Diệp Thiên, "Xú tiểu tử, ta đánh người!" Vương Oánh đến thăm Diệp Thiên vốn lo lắng Diệp Thiên bị thương, hiện tại hẳn một sợi lông cũng không có hao tổn, mà sự việc với Mã viện trưởng có vẻ như không nghiêm trọng như lời đồn, Vương Oánh cũng yên lòng, nhìn đồng hồ, chín giờ rồi, nói gấp: "Tiểu Thiên, người ở tại bệnh viện có chuyện gì cứ tới tìm ta, Vương di mặc dù không có quyền gì, nhưng tốt xấu cũng đã ở bệnh viện công tác hơn mười năm, các lãnh đạo sẽ cho ta chút mặt mũi." "Cháu hiểu rồi, Vương di, người yên tâm đi, có chuyện cần phải trợ giúp cháu nhất định sẽ đến tìm người đầu tiên!" Diệp Thiên gật gật đầu, người ta có hảo ý, mình cũng nên tỏ thái độ ra bên ngoài. "Vậy cứ như thế a, hôm nào có thời gian đến nhà đi, Vương di sẽ cho cháu ăn ngon!" Vương Oánh đứng dậy chuẩn bị rời đi, Tào Nghiên cũng đứng lên, bất quá nàng có vẻ như không muốn rời đi sớm như vậy, thấp giọng nói: "Mẹ, người về trước đi, không cần chờ con, Diệp Thiên tí nữa sẽ đưa con về!" Chuyện con gái nàng thay lòng đổi dạ chỉ sợ là khó có thể vẫn hỏi, nhưng nhìn Tào Nghiên vui vẻ hơn nhiều so với mấy tháng trước, trong lòng Vương Oánh thở dài một tiếng, aizz, đành phải nhắm mắt làm ngơ! "Các người... Chú ý một chút, đừng để cho người khác biết!" Vương Oánh đi ra cửa, không quay đầu lại, chỉ dặn dò một chút.

Tào Nghiên trên má đỏ bừng, ý tứ của mẫu thân đương nhiên hiểu rõ, đó là nhắc nhở nàng cùng Diệp Thiên đừng có làm ầu ể bụng to lên, không ngờ mẹ mình lại sáng suốt đến khó tin như vậy, đúng là hiếm thấy.

Bất quá, Tào Nghiên ngoài miệng hờn dỗi nói: "Mẹ, người muốn đi đâu! Con chỉ là..." Bành...

Tào Nghiên còn chưa nói xong, Vương Oánh đã đi ra rồi. Con gái vốn là cục thịt từ trên người mình mà chui ra, trong lòng Tào Nghiên muốn cái gì Vương Oánh hiểu hơn so với bất cứ ai, từ khi kết hôn khiến cho con gái hoạt bát hưởng ngoại vậy mà trở nên trầm tĩnh ít tươi cười, thậm chí không muốn đề cập bất cứ chuyện gì về chồng nàng với Vương Oánh cả, chỉ khi Vương Oánh hỏi một câu thì nàng đáp lại một câu.



Kẻ đần cũng có thể nhìn ra được Tào Nghiên đang không vui, thậm chí là rất thống khổ, thân làm mẫu thân lẽ nào lại tro mắt nhìn, cho dù chuyện của con gái cùng với Diệp Thiên rất không đạo đức, nhưng xét cho cùng nếu mà con gái được hạnh phúc khỏe mạnh, thì đạo đức là cái chó gì chứ? "Tiểu Thiên, mấy ngày nay có muốn Nghiên tỷ không!" Vương Oánh vừa rồi đi Tào Nghiên ngồi xuống, đá văng đôi dép lê đang đi, đưa cặp đùi tuyết trắng đặt trên đùi Diệp Thiên, cong mu bàn chân chậm rãi đi vòng quanh bẹn của hắn.

Sau cái lần mây mưa trước đó cùng với Diệp Thiên, Tào Nghiên cơ hồ không có ngày nào không nhớ tới hắn, chỉ cần mỗi lúc trời tối vừa nhắm mắt lại là tất cả hình ảnh ngày đó cùng Diệp Thiên ân ái trong phòng tắm xuất hiện, khuôn mặt soái khí tuần lã, thân hình vạm vỡ, con trym to lớn không lồ đến cực đại làm cho Tào Nghiên không nhịn nổi dục hòa trong người.

Tào Nghiên phát hiện ánh mắt Diệp Thiên nhìn chằm chằm vào hạ thân của mình, toàn thân nàng bắt đầu trở nên tê dại, dang hai chân rộng ra một chút, lập tức, quần lót nho nhỏ viền ren màu đen bên trong như ẩn như hiện, bao phủ bên ngoài khu rừng nhiệt đới rậm rạp mà ẩm ướt nồng đậm hấp dẫn kinh người.

Diệp Thiên nhìn thấy cảnh xuân sắc trong váy Tào Nghiên, hô hấp bắt đầu dồn dập..., tim đập ngày càng nhanh, đôi chân đẹp của Tào Nghiên đã rời khỏi hạ bộ của hắn, dùng ngón chân xoa nhẹ chỗ đó của Diệp Thiên khiêu khích (xx).

Rất nhanh, Diệp Thiên cảm giác toàn thân nóng lên, tiểu huynh đệ phía dưới đã bị kích thích lập tức cao ngạo ngóc đầu lên, đội quần nhô lên thành túp lều nhỏ.

Tào Nghiên nhìn thấy biến hóa trong quần hắn, ánh mắt nàng quẩn rừ nhìn chằm chằm vào Diệp Thiên nỉ non nói. "Tiểu Thiên, muốn tỷ sao?"

- - - - -

Cầu kim phiếu, cầu TLT. Ai có tiền cho tiền ai không tiền thì cho mình 1 tìm nha

Mong các bạn đi ngang qua ủng hộ mình để có động lực dịch tiếp a!

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 91: Ly biệt chi dạ điên cuồng (1)

Diệp Thiên đối với người mình yêu rất khó kháng cự, nếu như trước mặt là nữ nhân hắn không thích, dù cho đối phương có xinh đẹp đến mấy hắn cũng sẽ không động tâm, hắn không cho mình là một chính nhân quân tử, nhưng cũng không phải là kẻ tiểu nhân hèn hạ, nhiều lắm chỉ là có chút háo sắc mà thôi.

Tào Nghiên là người mà hắn đã thầm mến từ khi còn bé, nhưng bây giờ nói gì cũng đều đã chậm, biết rõ làm như vậy không đúng, nhưng Diệp Thiên không thể không chế nổi cái dục vọng như dòng nước lũ ở trong lòng.

Tào Nghiên đứng dậy đi tới ngồi bên người Diệp Thiên, một bàn tay thon thon ngọc ngà chủ động sờ lên đùi hắn, dần dần tiến tới bắp đùi, Diệp Thiên cảm nhận được tình ý dạt dào, đôi mắt ngập nước của nàng mở to có chút kích động nhìn chằm chằm vào Diệp Thiên. "Tiểu Thiên, người chẳng lẽ không muốn Nghiên tỷ sao?" Thấy Diệp Thiên không có trả lời, Tào Nghiên đưa khuôn mặt xinh đẹp tới gần Diệp Thiên, đôi môi hai người cơ hồ như sắp chạm vào nhau, luồng nhiệt lúc nói chuyện của Tào Nghiên Diệp Thiên hoàn toàn cảm nhận được.

"Muốn, muốn lắm chứ, thế nhưng mà tỷ đã có trọng phu rồi, em còn có thể làm gì? Hơn nữa, em cũng lo lắng chúng ta mà cứ tiếp tục như vậy sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống gia đình tỷ!" Có người nói yêu một người thì phải thay nàng cân nhắc mọi việc, Diệp Thiên đúng là một người như vậy, Tào Nghiên là phụ nữ đã có chồng, mình cùng nàng dây dưa thì còn ra thể thống gì? Yêu đương vụng trộm,... Hay là từ ngữ gì đó khó nghe hơn?

Thời điểm Diệp Thiên nghĩ rằng sẽ bảo trì quan hệ thuần khiết với Tào Nghiên như ngày xưa, thế nhưng bây giờ nó đã phát triển thành tình huống không thể không chế được nữa rồi, Tào Nghiên không chỉ muốn có quan hệ bằng hữu với hắn, nàng càng hi vọng Diệp Thiên là nam nhân của mình, dù cho không thể để lộ ra ngoài ánh sáng, không có danh phận nàng cũng nguyện ý yên lặng ở bên hắn.

Ánh mắt Tào Nghiên hiện lên vẻ đau thương, cười vô cùng thê lương, "Tiểu Thiên, em cũng biết, chị không hề yêu hắn, hắn cũng chưa từng yêu ta, hắn chỉ thích dung nhan cùng thân thể của ta mà thôi!" Bì ai lớn nhất trong đời nữ nhân cũng chỉ đến thế này mà thôi.

Với khả năng của Tào Nghiên muốn tìm một người vượt xa với lão công nàng bây giờ vô cùng dễ dàng, nhưng khi nàng bước sai lần đầu lại tiếp tục sai thêm, tạo nên bi kịch ngày hôm nay, nếu như không có hải tử, nàng có lẽ sẽ không chút do dự ly hôn hắn.

Diệp Thiên đưa tay lên lau những giọt nước mắt của nàng đang rơi xuống, ôm vào trong ngực, Tào Nghiên thuận thế áp sát trong lòng ngực Diệp Thiên ôm hắn thật chặt khóc thút thít.

Diệp Thiên vỗ về nhẹ nhàng, ôn nhu hỏi: "Nghiên tỷ, tỷ cùng lão công rút cuộc là tại sao, em nghe Vương di nói hai người quen nhau chưa đến một tháng

mà đã kết hôn rồi?" Trong ấn tượng Diệp Thiên biết rõ Tào Nghiên không phải là người qua loa như vậy, huống hồ lúc ở trong nhà Tào Nghiên, hắn đã nhìn thấy ánh cười của nàng, tướng mạo hay thân hình đều rất tề, làm sao nàng có thể nhìn trộm hắn được.

Tào Nghiên thút thít nỉ non, ngẩng đầu lên, đem chuyện lúc trước giữa mình cùng lão công nói qua một lượt, đó là chuyện từ một năm trước rồi, mẹ Tào Nghiên thấy tuổi con gái không còn nhỏ, mà một mực không chịu đi tìm bạn trai, trong lòng sốt ruột, thúc dục nàng đi xem mắt.

Phần lớn đều là các bác sĩ trẻ tuổi trong bệnh viện, còn có vài đồng sự giới thiệu mấy người ưu tú, nhưng Tào Nghiên đều thấy chướng mắt, trong lòng nàng chỉ có Diệp Thiên, thế nhưng mà nàng đã đợi hắn ba năm, Diệp Thiên sau khi biến mất không có để lại bất kỳ tin tức nào, thời gian dần qua nhìn bạn bè bên cạnh bắt đầu tính đến chuyện kết hôn, cũng khiến lòng Tào Nghiên bắt đầu dao động.

Tào Nghiên ủy khuất thương tâm, nghĩ thầm nếu mình có nam nhân bên cạnh sẽ không trở thành cái dạng này rồi, về sau mấy ngày liêng nàng đến quán bar uống rượu, mỗi lần đều cảm nhận thấy ánh mắt yên lặng soi mói của nam nhân, vài ngày sau, có một tên nam nhân kia không đẹp trai, dáng người cũng không cao, nhưng nàng cảm thấy nụ cười của hắn rất chân thành, khiến cho người ta cảm giác mê muội.

Mỗi khi ánh mắt Tào Nghiên nhìn chằm chằm vào đối phương không hiểu sao trong lòng rung động, tựa hồ trên người hắn tìm thấy được hình bóng Diệp Thiên, ngày thứ tư nam nhân đó cùng Tào Nghiên gặp nhau, lúc này hắn không còn yên lặng ngồi tại chỗ, mà chủ động tới mời Tào Nghiên uống rượu.

Tào Nghiên cũng không biết vì sao mình lại đáp ứng, sau một hồi nói chuyện phiếm, người nọ biết được Tào Nghiên đã có người yêu mến trong lòng, nhưng hắn lại đang ở nước ngoài, người đó không ai khác chính là Diệp Thiên.

Nam nhân kia cũng không có vì vậy mà bỏ cuộc, ngược lại mỗi ngày đều cùng nàng uống rượu, tâm sự, nhưng đại đa số đều là hắn im lặng nghe Tào Nghiên thổ lộ tâm tư của mình, thời gian dần qua Tào Nghiên đối với hắn có hảo cảm hơn, nhưng chỉ giới hạn là hảo cảm giữa bằng hữu với nhau, cũng không có động lòng thích hắn.

Tên đó mời Tào Nghiên đến nơi khác uống rượu, Tào Nghiên đáp ứng, thế nhưng sau khi say mèm, Tào Nghiên bất tỉnh, đến khi nàng ngày hôm sau tỉnh dậy mới phát hiện mình bị phá thân, nàng cảm giác toàn bộ thể giới giống như đang sụp đổ, nước mắt chảy xuống như mưa, thế nhưng người nam nhân kia cũng không có trốn tránh trách nhiệm, không ngừng tự tát vào mặt mình, xin lỗi Tào Nghiên.

Cuối cùng hắn lấy ra một con dao đưa cho Tào Nghiên, bảo nàng giết chết hắn đi, Tào Nghiên lúc ấy lửa giận công tâm, cầm lấy dao thật sự đâm vào bụng hắn, nam nhân không tránh không né, máu tươi bắn ra tung tóe, dọa Tào Nghiên hét lớn, nhưng hắn ta chỉ cười, nói không có việc gì, còn nói mình sẽ có trách nhiệm với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Mẹ Kế Y Tá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.